

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ФАТАЛНА ЖЕНА

Част 14 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Христо Димитров, 2015

chitanka.info

*На Лайза Мари Сойър, моя любов и мой живот, и на
нашите деца*

*Насилието и нараняването впримчват в
мрежите си всички, които вършат такива неща,
и те се връщат към онзи, който ги е започнал.*

Лукреций

ПРОЛОГ

Антъни Ксавие Ричи никога не навиваше будилник, тъй като не му трябваше. Когато отвори очи в сумрачната стая след петнадесетминутна дрямка, той остана да лежи, без да мърда, няколко минути, за да може постепенно да се осъзнае напълно. Часовникът до леглото му сочеше четири и половина следобед.

Ричи беше на тридесет и една години, а след осем години в Полицейското управление на Ню Йорк беше стигнал до сержант. Живееше сам в сутерена на красива сграда с облицовка от кафяв пясъчник в Бруклин. През двата прозореца към тротоара проникваше доста светлина и това не позволяваше просторната му дневна да прилича на килия. Ричи беше горд с жилището си и го поддържаше безупречно подредено. През последните три години беше събрал някои много красиви вещи — персийски килим в жълто и синьо и няколко поразително цветни съвременни картини, които вече струваха повече, отколкото беше платил за тях. Беше си купил и кафяв кожен диван, два ниски модерни фотьойла и стара дървена масичка за кафе с мраморен плот. По вградените в стената срещу картините лавици бяха наредени библиотеката му, дисковете, колекцията от плочи, грамофонът, две стари, но отлично работещи тонколони JBL, както и голям телевизор с плосък екран. Малцина от полицаите в Ню Йорк на неговата възраст живееха толкова комфортно.

Наскоро беше правил основен ремонт на кухнята в задната част на апартамента и я беше обзавел с печка от неръждаема стомана, хладилник и плотове от гранит. До мивката тихо жужеше нов модел хладилен шкаф за вино за тридесет и шест бутилки. До кухнята беше спалнята, където Ричи тъкмо си отваряше очите.

Имаше нужда да подремне. Предната вечер беше излязъл с двадесетина други ченгета и вечеряха в „При Марио“, за да отпразнуват пенсионирането на капитан Крег Шепърд, негов шеф в Нравствения отдел за последните пет години и доста харесвана фигура в управлението. Бяха затворили бара в четири сутринта, а Ричи стана

още призори за седмичния си единнадесеткилометров крос. След това изпра, взе си дрехите от химическо чистене, напазарува това-онова от бакалията и обядва с братовчед си Виктор и съпругата му Бете. Имаше големи планове за вечерта — да свърши малко работа, а след това да вечеря у дома и вероятно да прекара първа нощ заедно с красивата Андреа Бернарди, с която се виждаше от месец. Тя щеше да дойде в осем. Дрямката беше защита срещу умората.

Той взе душ, обръсна се и се претегли — кантарът закова на осемдесет и един килограма. След десет минути се беше облякъл в свободни бежови панталони, маратонки и блуза на баскетболния отбор „Никс“, тъй като септемврийската вечер беше леко хладна. На излизане щеше да вземе и по-дебелото сиво яке с качулката и плетена шапка. Щеше да я нахлупи и да скрие косата и ушите си, макар причината да не беше точно студът.

Ричи седна на леглото, включи телефона си и подтикнат от случайно хрумване, започна да разглежда галерията със снимките. За минута се върна шест месеца назад във времето и се взираше във фотография на Тери Райт, колега полицаи и бивше гадже.

В ума му се прокрадва нотка на съжаление. Какво си мислеше, когато я остави да си тръгне? Андреа беше красавица, дума да няма, имаше крехката визия на Ан Хатауей. Но всичките му бивши гаджета бяха красиви — беше в златните години на младия необвързан мъж с нормална ориентация и епизодичните му приятелки бяха безброй.

Тери обаче беше близо до върха на класацията въпреки жестоката конкуренция. Ричи гледаше усмихнатото ѝ лице от екрана на телефона си. Приличаше повече на Скарлет Йохансон, отколкото на Ан Хатауей, а сексуалната ѝ енергия и излъчването ѝ бяха дори по-силни, тъй като беше по-зряла. Андреа нямаше още и двадесет и пет години, а и имаше (поне той така предполагаше) много да учи. Тери беше на тридесет и две и според опита на Ричи беше постигнала съвършенство почти във всичко. А и във връзката им имаше сладост, съчетана със способността на Тери да се смее на себе си. А и да го кара и той да се смее, което беше още по-рядко.

Ричи беше серийно моногамен. Като цяло харесваше преследването и първите няколко седмици, понякога дори месеци, на сексуална интимност, но след известно време въодушевлението и желанието винаги избледняваха, дори и с Тери Райт. Казваше си, че

просто е такъв. Обикновено не му пукаше, макар че сега, като прехвърли още няколко снимки на Тери и стигна до онази, където беше по монокини по време на почивката им на островите Търкс и Кайкос...

Господи. Усети, че получава ерекция.

Може би трябваше отново да се обади на Тери. Раздялата не беше от леките, имаше много сълзи и гняв, но тя нямаше как да отрече, че между двамата имаше химия. А истинската им любов? А обвързването, за което говореха? Ричи се сети отново за деня, в който скъсаха. Беше доста грозна сцена, но въпреки това си мислеше, че е напълно възможно да си я върне. Можеше просто да остави да мине още малко време, нещата с Андреа да отшумят след два месеца, а след това да се обади на Тери. Нямаше съмнение, че отначало тя щеше да се съпротивлява, но той беше уверен, че ще я склони. Това определено си беше добра идея. Нека лечебната магия на времето подейства, а след това ще направи своя ход.

Ричи се отърси от замечтаността си — в крайна сметка имаше работа за вършене, и излезе от директорията със снимките. Остави телефона до леглото с екрана надолу, грабна якето и излезе.

Държеше под наем малък склад на около пет пресечки от дома си. Имаше общо около осемдесет клетки в ниска тухлена сграда на гърба на обществен паркинг (САМО \$8 ЗА ЦЯЛ ДЕН!), макар че малко след пет часа следобед в събота се виждаха само три коли. Той пхна ключа си в ключалката от лявата страна на вратата, отвори и влезе в сградата. Светна лампите по тавана и извървя около една трета от разстоянието до склада си. Както обикновено, нямаше къорав човек.

Ричи набра комбинациите на личния си катинар и на вградената ключалка и отвори. Нещата по четирите рафта бяха подредени по конец, както поддържаше и дома си. На горната лавица имаше кутии от обувки, пълни с банкноти по сто — общо 33700 долара. На лист, залепен от вътрешната страна на вратата, имаше точен списък с оставените и взетите пари. На другата лавица Ричи държеше няколко кутии с патрони и една с хирургически ръкавици. На долните два рафта бяха оръжията — някои регистрирани (на чуждо име, разбира се), други — не, от различни марки и калибри, както ги беше прибирал от работата си през годините. Общо седем.

С бързи движения извади новия си любимец, лек и компактен револвер „Рюгер“ с пет патрона .357 Магнум и цев, по-къса от 5 сантиметра, за по-лесно скрито носене. Ричи отмести барабана, вкара патроните един по един в гнездата и го щракна на място. Пет патрона бяха много. По дяволите, дори един беше повече от нужното, но обикновено стреляше два пъти, за сигурност. Ако му трябваха повече от пет патрона, вероятно вече щеше да е мъртъв.

Той сложи револвера в предния джоб на якето, измъкна чифт латексови ръкавици и провери кутията от обувки с парите за късмет, просто да види дали купчинката пачки изглежда наред. Огледа се и в двете посоки още веднъж, не видя никого, затвори склада, превъртя първата ключалка и закачи личния си катинар.

Джеймс ди Марко не искаше да остави лятото да се изплъзне без едно последно барбекю. Ето че беше последният уикенд на септември, прогнозата за следващата седмица беше за дъжд, може би и суграшица, а температурите щяха да спаднат до около нулата. Затова предния ден той купи четири по-тлъсти рибай стека и започна да ги маринова малко след като се събуди сутринта. Щяха да станат превъзходни. Барбекютото „Уебър“ разпръскваше аромат на печено месо из целия квартал Кони Айлънд, докато Джеймс, Карла и Йенсенови от долната част на улицата седяха в задния двор с вторите си маргарити. Всички бяха по пуловери и сака, но на никого не му беше студено. Слънцето нямаше да залезе поне още половин час, а те бяха застанали така, че да се насладят на последните му лъчи.

Джеймс беше на четиридесет и пет и колкото и да беше невероятно, най-после чувстваше, че животът му се беше обърнал. Не се заблуждаваше, че това се дължи на собствените му усилия, макар че се беше научил да бъде по-добър играч и да се възползва от възможности, които му убягваха, когато беше по-млад. Разбира се, Ди Марко не беше част от приближения кръг на господин Тедески и вероятно никога нямаше да бъде, тъй като не му беше кръвен роднина. Но когато господин Тедески беше излязъл от бизнеса с крадени вещи и дрога и беше наблегнат на търговията с плът, Ди Марко си беше пробил път нагоре. От шофьор и момче за доставки беше станал

мениджър на цял жилищен блок в Куинс, който действаше като салон за масажи, а това беше евфемизъм за чист бордей.

Ето тогава Джеймс започна да осъзнава какви бонуси му е предоставил господин Тедески. Работата беше съвсем проста. Той знаеше, че, строго погледнато, я върши през пръсти, но греховете се трупаха, а това беше, общо взето, незначителна простъпка — отчиташе малко по-малко, отколкото събираше от момичетата. Правеше го толкова отдавна и толкова успешно, че вече си мислеше, че всъщност господин Тедески, макар и мълчаливо, не му обръщаше внимание и му прощаваше. По този начин неговите лейтенанти увеличаваха приходите си, подобряваха живота си, а той не им правеше проблеми. С времето допълнителните пари позволиха на Джеймс да направи Клара постоянно щастлива с пътешествие всяка година, с някои хубави бижута, а вероятно най-вече с тази втора къща на няколко преки от плажа.

От задния двор Ди Марко чу звънеца на предната врата. Той изля последната глътка маргарита в устата си, надигна се от стола и остави чашата на външната масичка.

— Някой да иска нещо, така и така съм станал? — попита той.

От вестибюла вече можеше да различи очертанията на посетителя през стъклото на предната врата. Слънцето беше ниско и светеше ярко в гърба на човека, а когато Джеймс се приближи, видя, че това беше млад бял мъж с приятелски вид. Джеймс отвори вратата и примижа на слънцето.

— Да ви помогна с нещо?

— Надявам се — каза младият мъж и се усмихна подкупващо. — Съжалявам, че ви притеснявам, но търся Джеймс ди Марко.

— Намерихте го.

— Господин Тедески помоли да ви предам: „Не кради“ — каза младият мъж все още с усмивка.

Само за миг лицето на Джеймс започна да потъмнява от страх, но и от осъзнаване на случилото се.

Ричи не се поколеба.

— О, и едно последно нещо.

Той извади рюгера, с едно плавно движение го подпря под брадичката на Джеймс ди Марко и дръпна спусъка два пъти.

След четиридесет и пет минути Ричи вече беше заключил револвера в склада си и беше изхвърлил хирургическите ръкавици и изстреляните гилзи в кошче за боклук на спирка на метрото по пътя на връщане. Той слезе по четирите стъпала към апартамента си, извади ключа, превъртя го в ключалката и бутна вратата.

В мига, когато завъртя топката, две силни ръце го сграбчиха изотзад и го блъснаха във вратата, която се удари в стената. Ричи се стовари на пода, лицето му се завря в персийския килим, а трима мъже го задържаха да не мърда. След няколко секунди той спря да се бори, тъй като съпротивата явно беше безсмислена.

— Тук сме четирима, Тони, всички сме въоръжени и много опасни — каза един спокоен и премерен глас. — Ти между другото си арестуван без никакво съмнение. Но в действителност ние сме тук, за да поговорим с теб, което ще е много по-лесно и по-приятно, ако си седнал. Смяташ ли, че би желал?

Ричи повдигна глава и видя мъж, седнал до кухненската маса, с отворена бутилка вино и две чаши пред него. Едната беше наполовина пълна.

— Естествено. Ще седна. Нека поговорим.

— И без номера — мъжът повдигна пеша на самото си и показа пистолет. — Не се шегуваме.

— Ясно.

— Добре.

Мъжът кимна на другите и натискът върху гърба на Ричи изчезна.

— Един от вас да застане до вратата, ако обичате.

Ричи се изправи бавно, огледа се и видя трима други мъже, всички горе-долу с неговите размери, пълни професионалисти.

— Какво искате от мен? — запита той мъжа до масата.

— Седни — посочи той другия кухненски стол.

— Кои, по дяволите, сте вие?

Мъжът се усмихна тънко.

— А, да, представянето.

Той бръкна в джоба си, извади портфейл, отвори го и показа значката.

Ние сме една малка шайка федерални шерифи, Тони. Аз се казвам Франк Ладу и пророчески смятам, че двамата с теб ще станем добри приятели задълго. Седни, моля те. Бих ли могъл да ти наля малко вино? Очаквам, че доста скоро ще поискаш да пийнеш нещо, дори ще имаш нужда от това.

— Не знам за какво говориш.

— Тони, моля те. Прояви малко уважение — цъкна през зъби Ладу.

Той се наведе напред, взе бутилката вино и наля малко на дъното на чашата на Ричи.

— Хайде, сръбни си. В крайна сметка бутилката е твоя. Ще се почувстваш по-добре.

Ричи взе чашата и отпи.

— Добре, а сега какво.

— Сега ще ни кажеш какво знаеш за Мартин Тедески.

Ричи се поколеба, огледа кухнята и отново спря очи върху Ладу.

— Той е колекционер на вино и бизнесмен от Хемптънс. Прави доста купони.

— Купони, на които ти осигуряваш охраната.

— Понякога — кимна Ричи. — И какво от това? Половината полицаи си докарват по нещо допълнително.

— Може и така да е, но обикновено не стават приятелчета с работодателите си, нали?

— С Тедески не сме приятелчета.

— Не сте?

— Не сме. Ако цялата работа е за това, значи сте хванали грешния човек.

Ладу поклати глава.

— Разочароваш ме, Тони. Ти си ченге. Знаеш какво е да извършиш арест. Не го правиш, без да си се подготвил и да си струпал една камара доказателства на задника на човека. Нали така? И ето ни нас четиримата тук. Повярвай ми, екипът е много по-голям, пък ти се държиш, сякаш си мислиш, че не разполагаме с всичко нужно, че и още малко отгоре. Разбира се, че разполагаме. Ти си свършен, момче. Пред теб има само два пътя — или започваш да рецитираш за господин Тедески, или от тази вечер отиваш в затвора до края на земните си дни, а те няма да са кой знае колко.

Ладу си наля вино, отпи и остави чашата на масата.

— Слушай, ти си пробивът, който търсим от поне две години. Знаем, че си сериозно свързан с Тедески. Имаме снимки, имаме записи, видео, каквото си поискаш. Знаем, че работиш за него от пет години и познаваш всеки, който е някакъв в неговата организация. Ще искаме да свидетелстваш срещу тези хора, така че да можем да ги тикнем там, където им е мястото.

— Защо да го правя, даже и да предположим, че това, което си мислите, че знаете, е вярно? — изсмя се Ричи гърлено.

— Защото в противен случай... Мисля, че го казах достатъчно ясно... В противен случай отиваш в затвора завинаги.

— За какво?

Ладу отново поклати глава и се усмихна.

— Ще бъда честен с теб, Тони. Не знаем със сигурност точно колко души си очистил, макар че листът с внасянията на пари на вратата на склада ти сигурно ще ни даде някои насоки за времето.

Ладу кимна.

— Складът ли? О, да, знаем за него. Всъщност в момента съдържанието му се описва като доказателства. Моите колеги се захванаха с това веднага след като замина, преди около двадесет минути.

В опит да спечели време Ричи вдигна чашата и я изпи до дъно.

— Ето. Нека ти наля още. Сега приковах вниманието ти, нали? Говорихме за броя на хората, които си пречукал, а добрата новина за нас е, че не ни трябва много трупове. Нужен ни е само един.

— Твърдите, че имате доказателства, че съм убивал хора?

— Честно, Тони, имаме повече, отколкото ни трябва. Засипани сме от тях.

— Само защото имам склад?

— По-скоро какво държиш в него, но и това е някакво начало. Седем пицова, чиито балистични данни съответстват с тези от един бог знае колко убийства. Тридесет и отгоре бона в брой. Патрони.

Ладу вдигна ръка.

— Знам какво си мислиш сега. Че всичко това са просто съвпадения. Вероятно няма документ, че ти дори си наел този склад. Само че през последните четири месеца го снимаме по двадесет и четири часа в денонощието и е съвсем явно, че е твой.

— Искам да говоря с адвокат — каза Ричи и се облегна назад.

— По дяволите, Тони — изсумтя Ладу. — Аз ти давам шанс да живееш, а ти ми мрънкаш да си намериш адвокат. Взимаш си адвокат и отиваш в затвора да си чакаш процеса, а господин Тедески ще поръча да те претрепят в килията. Така че дай да прекратим тези глупости с адвокатите. Предлагам ти да те пазя завинаги. Ти свидетелстваш в наша полза и започваш нов живот. Не разбираш ли?

Ричи кръстоса ръце и се облегна на стола.

— Не съм убивал никого. Искам адвокат.

Ладу погледна към колегите си, които си бяха намерили къде да седнат в дневната.

— Вярвате ли какви ги дрънка?

Той извади телефон от джоба си и се обърна отново към Ричи.

— Просто е невероятно колко ясни стават нещата с тези видеозаписи, Тони. Ето, погледни. Не, приближи се. Погледни поотблизо.

Шериф Ладу натисна бутон и екранът оживя. Ричи се видя как крачи по тротоар. Пулсът му закънтя в ушите, когато разбра, че това е пресечката, на която живееше Джеймс ди Марко. Той гледаше как се спира отпред, минава по късата пътечка и звъни. Изчаква, вратата се отваря, камерата дава приближение върху него и Ди Марко. Ладу беше прав. Записът беше кристалночист.

Ричи не можеше да откъсне очи от екрана. Видеото продължаваше сякаш цяла вечност, макар да знаеше, че всичко беше свършило за няма и тридесет секунди. Кратък разговор, след това той вади револвера и го опира под брадичката на Ди Марко. Цялото тяло на Ричи потрепери, когато се чу съвсем ясният звук от изстрелите и Ди Марко се свлече.

Камерата следеше обръщания се Ричи, лицето му изпълваше почти целия екран. Накрая той излезе от обсега на увеличението и се отдалечи с лениво подтичане.

Ричи беше като ударен от мълния и поклати глава, като не можеше да повярва.

— Имали сте човек, залепен за мен през цялото време?

— Тони, през последните четири месеца дузина души те следяха всяка секунда. Казах ти, това е голяма операция и ти си в центъра.

Когато ни подшушнаха, че си ходил до склада си, ускорихме нещата и трябва да призная, че ти не ни разочарова.

— Просто снимахте, като сте знаели, че идвам? И сте мислели, че ще пречукам човека? А сте можели да ме спрете и да му спасите живота? Що за шибани типове сте вие?

— Казах ти, че сме дяволски сериозни. Наистина. Всеки един от нас. И ни беше наистина нужно да гръмнеш бедния копелдак. Сигурен съм, че можеш да го разбереш.

Шерифът отпи вино и отново цъкна през зъби.

— Хей. Преодолей го. Светът е гадно място. Който и да е бил той, вероятно си го е заслужил. А и ние получихме каквото ни трябваше. Това е важното.

Ричи се пресегна, наля си още вино и глътна половината. Ръцете му трепереха.

— Виж сега — каза Ладу. — Хайде да спрем с тия глупости как никога не си убивал никого. Хванали сме те как убиваш някого. За такова нещо направо си отиваш, освен ако не искаш да влезеш в играта. Искам да кажа, че си пътник. Буквално.

Ричи отново посегна към бутилката.

— Как ме спипахте? Ако не възразявате, че питам.

— Срещал си се с Тери Райт. Колега полицай.

— Мамка му. Тери?

— Може би в бъдеще трябва да късаш по-елегантно е жените. Тя се огорчила малко. А след това се замислила за всичките хубави неща, които имаш из този апартамент, за всичките пари, с които си разполагал. Това занимавало полицейския й мозък. Откъде идвало всичко? А, разбира се, тя знаела, че поработваш при Тедески. Знае, че си в „Нравствения“, знае, че Тедески върти много момичета. Всичко започнало да си идва на мястото. Тя не разбираше точно как си действал, но дойде при нас.

Ладу разпери ръце в скромен триумф.

— А после стигаме до днешния ден.

— Какво правим сега?

— Ами, опасявам се, че сега ти ще изчезнеш.

— Просто така?

— Общо взето. Измъкваме те оттук веднага, още тази вечер, отиваш на безопасно място, после взимаме първоначалните ти

показания и те уреждаме другаде с новата ти самоличност. А когато ни потрябваш да се върнеш и да свидетелстваш, ти ще бъдеш на разположение. При толкова голям случай това може да отнеме години. Междувременно ти получаваш живот.

— А какво ще стане, след като свидетелствам?

— Това зависи от теб, но вероятно ще пожелаеш да останеш в програмата.

— Завинаги?

— Може и така. Ти избираш. Имаш ли семейство? Роднини?

— Не. Двама братовчеди, но никого особено близък.

— Това би трябвало да улесни нещата, имам предвид избора.

— И ще ми уредите нова самоличност просто ей така?

— Нищо по-лесно. Ще ти покажа. Какво с виното, което пием?

Много е хубаво.

— Солая — отвърна Ричи. — Италианско е. Преди няколко години беше „Вино на годината“ в „Уайн Спектейтър“.

Ладу топна пръст в чашата си и махна на Ричи да се приближи.

— Антъни Ксавие Ричи — започна той, като докосна Ричи по челото с мокрия си от виното пръст. — Кръщавам те Тони Солая. Къде искаш да живееш оттук нататък?

Тони Солая се замисли за момент, след това кимна и каза:

— Чувал съм добри неща за Сан Франциско.

ЧАСТ ПЪРВА

1

Моузис искаше да види Дизмъс Харди насаме.

Той се отби неочаквано до къщата на Харди на Тридесет и четвърто авеню, а в момента двамата крачеха бързо по „Гиъри“ в посока към плажа. Беше облачен ноемврийски неделен следобед. Моузис Магуайър не искаше да тревожи единствената си сестра Франи, съпругата на Харди. А той самият беше много притеснен, чак разсеян.

Същата сутрин „Куриер“, вторият по тираж вестник в Сан Франциско, беше пуснал статия на колумниста си Шийла Маренас. Беше част от поредица за неразрешени престъпления в града. Статията припомняше един случай, наречен „Касапницата при доковете“. Преди шест години петима души, включително шефът на отдел „Убийства“ Бари Джърсън, бяха убити в престрелка на кей 70.

За Магуайър обаче, а и за адвокат като Харди, това беше удар, и то опасно близо до целта.

— Не са се обадили на Нейно Ужасно Величие Маренас просто ей така, за нищо — каза Харди. — Никой не я чете, Моуз. Не бих се притеснявал толкова.

— Аз я чета. И много други хора я четат. Споменава те по име.

По гръбнака на Харди пролази тръпка на мрачно предчувствие, но той го потисна.

— Теб споменава ли те?

— Не.

— А Ейб, Джина, някой друг?

— Фриймън.

— Ако не се лъжа, Дейвид все още е мъртъв. Той няма да проговори. Това ли е всичко?

Магуайър направи още няколко крачки и спря.

— Твърдиш, че дори не мислиш за това — заяде се той.

Харди се обърна към него и въздъхна:

— Никога *не* ми е излизало от главата. Моуз. Не съм спирал да мисля. Не и след каквото направихме. Но нямахме избор. А идеята, че

някога всичко може да излезе наяве... Всеки божи ден живея в страх.

— Мислил ли си някога, че може би щеше да е по-добре, ако просто... Искам да кажа, че когато прочета такава статия, просто чакам да ми потрошат на вратата.

— Дали да не извадим всичко на бял свят? Лесният отговор е „Не, дори и след милион години“. Дори не бива и да си мислиш за нещо подобно. Това ще съсипе много животи, включително и твоя.

— Добре, но този живот под постоянна заплаха да бъдеш разкрит...

— Е много по-добър от живота, ако истината излезе наяве, въобще не се залъгвай.

Харди се забърза отново, а Моузис го последва рамо до рамо.

— Чувстваш ли се виновен? — запита го той след няколко крачки?

— Не — поклати глава Магуайър. — Затова си мисля, че нещата няма да се развият толкова зле. Ако хората знаеха какво наистина се случи, щяха да видят, че нямахме избор. Беше чиста самоотбрана.

— Вярно е, но сигурно е по-добре да не оставяме хората да решават сами. Знаем какво стана. Живеем с него. Това стига.

— Просто искам да кажа, че ме товари.

— Товари всички ни, Моуз. Искан ми се да не се беше случвало, но нещата няма да станат по-добри, ако говорим за тях.

Харди се спря на свой ред.

— Да не мислиш, че аз не съм сънувал кошмари? Както гледам някакъв проклет мач, изведнъж блокирам и се връщам отново на онзи кей, а куршумът ме удря в кевларената жилетка. Ако не я носех, сега щях да съм мъртъв, разбираш ли? Не смяташ ли, че това оставя известни впечатления?

— Точно това казвам. Щом го пазим в тайна, значи в общи линии се държим, сякаш не сме постъпили правилно, а знаем, че не е така.

— Не. Това е напълно погрешно. Няма значение дали сме били прави, или сме сбъркали. Не можем да кажем на никого никога, защото никой няма да разбере, а животът ни такъв, какъвто е сега, ще приключи.

Харди се поколеба, но продължи:

— Това е твоята проклета програма за споделяне в дванадесет стъпки. Не ми пука какво са ти разправяли през цялото време, но да

извадиш всеки проблем наяве под ярката дневна светлина, така че да можеш да говориш за него и да анализираш как се чувстваш, не е универсално решение. Повярвай ми, понякога решението е просто да млъкнеш и да затвориш нещата в себе си.

Магуайър започна да се защитава, както правеше винаги дори и при най-леката критика на програмата му в „Анонимните алкохолици“.

— Говоренето за проблемите ми спаси живота — рязко отсече той. — Може би и ти трябва да опиташ. Може да се изненадаш.

— Мразя изненадите.

— Ами да, има си време и място за всичко.

— Не е нужно да е така — каза Харди. — Но дори и да има, тук и сега не му е нито мястото, нито времето.

Беше средата на следобеда на втория вторник на ноември, когато лейтенант Ейб Глицки, шеф на отдел „Убийства“ в Сан Франциско, се върна от оперативка. Лампичката на телефона на бюрото мигаше и Глицки прослуша съобщението от най-добрия си приятел Дизмъс Харди, който го канеше на вечеря в „Грила на Сам“, където бил запазил сепаре за четирима. Глицки, твърдеше Харди, просто трябвало да присъства. Малко тайнствено, но Харди си беше такъв. Глицки трябваше да се появи в ресторанта усмихнат и в добро настроение в шест и половина.

Глицки обикновено държеше да яде със семейството си, но като чу съобщението, осъзна, че не може да си спомни кога за последен път беше излизал просто да се позабавлява. Като се замисли, Харди не му беше попадал пред очите почти месец. През последните няколко години срещите им се разрешиха, понеже станаха жертва на различията в семейния им живот. Глицки и Трея се занимаваха с малките си деца, на пет и на седем години, а Харди и Франи нямаха такива грижи и бяха над тези неща.

Глицки вдигна телефона с намерение да се обади на Харди, че няма да успее, тъй като му е съобщил в последния момент, но вместо това се спря, въздъхна и затвори. Десет секунди по-късно го вдигна отново, за да се обади на жена си да я пита дали би имала нещо против, ако отиде, но вместо това изгледа слушалката като нещо чуждо и пак затвори.

Трея работеше като личен секретар на областния прокурор Уес Фарел, чийто офис беше два етажа по-надолу. Ако Глицки минеше по възможно най-дългия път — да иде по коридора до асансьора, а след това да мине по коридора до нейния кабинет, съпругата му пак беше на около двеста крачки от него.

Вътрешното стълбище беше по-бързият вариант и той стигна долу за по-малко от минута.

— Хей! — Трея грейна и се изправи зад компютъра си, когато Глицки влезе. Когато обаче го изгледа, усмивката ѝ помръкна също толкова бързо.

— Какво е станало?

— Станало ли е нещо?

— Не знам.

— Нещо те накара да попиташ.

— Просто се появяваш ей така, с гримаса на лицето...

— Това си ми е гримасата „всичко е наред“.

— Имам предложение. Защо не порботиш върху усмивка „всичко е наред“, както правят другите хора.

— Не съм много по усмивките. Понякога ми е кофти от това, но е полезно в работата ми.

Той пристъпи напред и застана точно пред бюрото.

— Окей, горе главата. Готова ли си?

Зъбите му проблеснаха за миг, а след това лицето му отново стана безизразно.

— Как беше?

— Може би си струва да се упражняваш, трябва малко да позабавиш. Направо щеше да отлети.

— Ще порботя върху това.

Изражението на Трея поомекна. Също като съпруга си тя беше от смесен брак. Той беше с баща евреин и чернокожа майка, а нейният букет от гени се беше изписал по лицето ѝ. В родословното ѝ дърво имаше бели и чернокожи прародители, а някъде се криеше и жилка от тихоокеанските острови. Тя беше висока малко над метър и седемдесет и пет, имаше едър кокал, добре сложено тяло и можеше да излъчва

много силно присъствие. Трея се пресегна през бюрото и докосна съпруга си по бузата.

— Между другото — каза тя — на какво дължим честта за това лично посещение?

— Диз ми се обади. Иска да се видим при „Сам“ за вечеря. Реших да го уточня с теб.

Трея не се поколеба и за миг.

— Звучи ми като добра идея. Няма защо да питаш.

— Знам. Просто си помислих, че ти и децата...

— Моля те. Една вечер е. Излез и се позабавлявай. Ако спреш да се виждаш с приятелите си, те престават да ти бъдат приятели. А ти не искаш това да се случи с Диз. Някакъв специален случай ли има?

— Не. Просто да излезем, предполагам.

— Отивай.

Глицки заобиколи бюрото и целуна жена си.

— Ти си най-добрата на света. Длъжник съм ти.

В сепарето в „Сам“ тримата бъдещи партньори на Глицки за вечеря пиеха питиетата си. Дизмъс Харди беше започнал по-рано с първото си мартини на бара с колегата си от кантората Джина Роук. Тя седеше до него и едва докосваше своя скоч „Обан“, а бучката лед отдавна се беше разтопила. Срещу тях Моузис Магуайър въртеше газираната вода в чашата си.

— Наистина ли тогава спря да пиеш? През онзи ден? — запита го Джина.

— Не точно, малко по-късно, но преди шест години — кимна Магуайър.

— Това си струва да се отпразнува — каза Харди.

— Говори за себе си — парира Моузис.

— Много ли трудно беше? — поинтересува се Джина.

Моузис изсумтя, което явно трябваше да мине за смях.

— Само всеки ден.

После се обърна към Харди.

— И докато сме на темата, Диз, не съм сигурен, че „празнуване“ е точната дума. По-скоро „почитане“.

— Почитането ми харесва — включи се Джина и отпи още глътка. — Предполагам, че съм тук, за да почета Дейвид.

— Бих пил за Дейвид по всяко време — поде Харди. — Но да не забравяме, че има два вида хора — бързи и мъртви. Всички тук сме все още сред бързите, така че наричайте го както искате — почитане или празнуване, но аз казвам, че си струва да вдигнем чаши. Фигуративно в твоя случай, Моуз, тъй като ти вероятно няма да искаш да вдигнеш чаша с нещо истинско в чест на твоята трезвеност.

— Мерси, че ми напомни.

— Живея, за да служа — кимна Харди.

В този момент Глицки отмести завесата на сепарето и изпълни цялата рамка.

— Това ли е мястото?

— Той пристигна — каза Харди.

Магуайър бутна стола си назад, за да направи на Глицки място да седне до него, но лейтенантът не помръдна. Стоеше на входа, очевидно изненадан от нещо. На лицето му се редуваха цял калейдоскоп изразения, но нито едно от тях не беше усмивката „всичко е наред“. Той хапеше бузите си отвътре.

Магуайър дръпна стола си още пет сантиметра.

— Вземи си стол, Ейб. Отпусни се — покани го той.

Белегът през устните на лейтенанта се очертаваше ясно, той постоя още миг, а раменете му се поприведоха.

— Това не е добра идея. Не мога да го направя — изстреля той.

— Ейб! — опита се да го спре Харди.

Но Глицки поклати глава, отстъпи и дръпна завесата зад себе си.

В интерес на истината те не се бяха събрали да празнуват, нито пък да почитат някого. След разговора си с Моузис преди два дни, докато се разхождаха до плажа, Харди си помисли, че ще е добре да събере всички оцелели от „касапницата“, така че той, Джина и Глицки да се обединят срещу Моузис и да му помогнат да си върне увереността, а и увереността на всички в обета им да мълчат, докато са живи. Дори рязкото и непланирано тръгване на Ейб беше подчертало колко сериозно гледа на клетвата си — той нямаше да говори за случилото се дори с единствените хора, които знаеха.

Джина беше положила длан на ръката на Магуайър, сякаш го защитаваше, и се наведе през масата.

— Ако наистина искаш да говориш за това, ако искаш да намериш къде да излееш душата си, винаги може да дойдеш при мен.

— Джина — започна Харди с предупредителен тон, — не смятам, че...

— Не — пресече тя възражението му. — Моузис има право. Не бива да държим това в себе си завинаги. Стотици пъти съм искала да говоря за него. Трябва да е същото с всички ни. После излиза нещо като колонката на Маренас и напрежението се натрупва. Не виждам нищо лошо да сме като изпускателни клапани един за друг.

Харди поклати глава с несъгласие.

— И след това свикваме, че това е нещо, за което говорим. Не искам това да се случва дори тук, в нашето уединено малко сепаре.

— Добре, Диз, недей. Разрешавам. Ти действай както искаш, което така или иначе ще направиш. Това, което казвам, е, че ако Моузис иска, аз съм насреща. За това.

Магуайър кимна с мрачно изражение, сложи длан върху ръката на Джина и кимна.

— И аз това казвам.

Харди изгледа първо единия, а след това и другия.

— Ще ми се Ейб да беше останал. Неговото отношение е правилно. Той щеше да ме подкрепи.

— Така само щяхме да сме наравно — усмихна се толерантно Джина.

Глицки живееше в двуетажна къща точно до улица „Лейк“ в парцел, който стигаше до залесената южна граница на „Президио“. Малко след полунощ единствената светлина в дневната му идваше от уличните лампи и навлизаше през френския прозорец.

Той седеше по халат за баня във фотьойла си, а ръцете му лежах стиснати в скута. Подсъзнателно долавяше звуците на къщата — включването и изключването на парното, как едно от децата се обръща насън в стаята си някъде зад него, проскърцването на дървото, когато земята помръднеше с милиметър по една от разломните линии в града.

Приглушеното шумолене на плат изпревари равномерните стъпки и очите му се обърнаха към коридора към спалнята. В него се очерта силуетът на Трея.

— Ще си лягаш ли пак?

— Не исках да те държа будна.

— Не се получи особено.

— Много ли шум вдигах?

— Като просто си седиш тук?

— Не знам, може да съм въздишал или нещо такова.

— Не. Но не затова не мога да спя. Почувствах, че те няма.

Тя приседна на дивана срещу него.

— Искаш ли да поговорим?

Той повдигна ръка от фотьойла и я остави да падне обратно.

— Има причина, по която ние четиримата не сме се събирали на едно място от шест години. Знаеш, че не си измислям.

— Не. Разбира се. Никога не съм смятала, че си измисляш. И сама си спомням всичко доста добре.

— Имам предвид, че аз съм ченге, Трея. Не се забърквам в престрелки с други ченгета, дори и с такива под наем като специалните патрули. А Джърсън е мъртъв. Шефът на „Убийства“. Ние го убихме. Ние убихме всички.

— Те също убиваха хора. Не забравяй Дейвид Фриймън.

— Не го забравям. И за минута не го забравям. Не съм казвал, че не го заслужаваха. Всичките го заслужаваха. А ако Диз, Джина и Моузис бяха дошли дори две минути по-късно, аз щях да го отнеса. Наистина. Добре, нямахме избор, но това не променя факта.

Глицки въздъхна.

— Не знам какво са си мислели с купона при „Сам“. За Магуайър ми е ясно, сам виждам. Той си е непредвидим. Но Диз и Джина? Те са адвокати. Би трябвало да знаят.

Може би просто искат да оставят всичко зад гърба си. Смятат, че това вече не е проблем.

— Не може да мислят така — издиша притеснено Глицки. — Те знаят. Няма оправдание за убийство, а това бяха убийства.

— Това бяха убийства при смекчаващи вината обстоятелства, Ейб, не просто убийства.

— Няма голямо значение. Не останахме на място, че да ни организират хубав и честен процес.

— Те бяха...

— Не можем да признаем, Трея — гласът на Глицки стана рязък.
— Нищо не можем да признаем. Това не се е случвало. Как не виждат?

Той стисна главата си с ръце.

— Господи. Мозъкът ми направо ще избухне.

Тя отиде до него и седна на страничната облегалка на фотьойла.

— Поеми си дъх. Всичко е наред.

Той се облегна на нея.

— Как може да знаят дали в сепаретата в „Сам“ няма бръмбари?

— Или пък микрофони в писията — допълни Трея.

— Смешно ти е, но не е невъзможно.

— Трябва да признаеш, че е доста невероятно. Наистина смятам, че са искали да оставят всичко зад себе си. Познаваш Диз. Той обича да организира събития, да отбелязва.

— Това нещо не бива да е такова. Той трябва да го отнесе със себе си в гроба. А Магуайър...

— Какво за него?

— Не дай боже, да започне да пие отново.

Тя придърпа главата му до своята.

— Говориш така, защото си изтощен. Защо просто не се обадиш утре на Диз и не поговорите?

— Не по телефона.

— Не. И през ум да не ти минава даже. Мисли за бръмбарите. Срещнете се по средата на „Криси Фийлд“.

— Ти се бързикаш с мен.

— Само малко. Връщай се да си лягаме.

Моузис Магуайър седеше на ламинираната маса в кухнята на апартамента си и отпиваше бавно вода от половинлитрова стъклена халба на „Гинес“. На вечерята в „Сам“ беше пил сок от червени боровинки и газирана вода, а след това и кафе. Харди и Джина приключиха с лешников ликьор „Франджелико“ за добър сън, а той си поръча чиста вода. Той и Сюзън не държаха никакъв алкохол в

апартамента, освен вино, но Моузис не беше особен почитател на виното и това обикновено не беше проблем.

Но мисълта все пак му минаваше през главата.

Той обаче знаеше пред каква опасност е изправен, ако някога се поддадеше на постоянното желание и си налееше истинско питие. Знаеше как му действа — ставаше общителен, приятелски настроен и бърбърив. От устата му се лееха думи, които не биваше да се чуват. Преди шест години на два пъти едва се беше спрял да не спомене за престрелката. Два пъти беше твърде много. Бяха заложени твърде много други животи, на приятели и на семейството му. Не можеше да рискува повече и затова спря да пие и се свърза с „Анонимните алкохолици“.

Проклети тайни, мислеше си той. Ако не криеше тайни и особено тази, можеше да си ние и сега. Честно казано, през повечето време той можеше да се справи с желанието. Но след статията в „Куриер“ не можеше да се отърси от нервността си въпреки усилията на Диз и Джина. Искаше да пийне, по дяволите, имаше нужда от питие, за да успокои нервите си. Съюзът беше заспала. В къщата нямаше никой, пред когото да раздрънка тайните си. Беше напълно безопасно.

Моузис погледна часовника си. Ако успееше да оцелее, без да пие, още четири часа, щеше да успее за срещата в шест часа сутринта. От друга страна, половин малка чаша вино нямаше да му навреди. Нали?

Той отмести стола си от масата и чу как в предната врата се превърта ключ, а някой прошепва:

— Хей? Има ли някой буден?

Беше двадесет и три годишната му дъщеря Британи.

Моузис се появи иззад ъгъла и влезе в дневната.

— Здравсти. Само старецът. Какво правиш тук?

— Стаята ми липсваше. Нали няма проблем?

— Разбира се.

— Апартаментът ми е хубав, но невинаги го усещам като дом.

— Не. Това чувство ми е познато. Знаеш, че можеш да се върнеш тук.

— Не мисля — въздъхна тя. — Само за няколко вечери.

— Добре. Но офертата винаги е в сила. Къде си била?

— Навън.

— Някъде конкретно?

— Просто навън, тате — сви рамене тя. — С едно момче.

— Има ли си име?

— Не точно — отвърна тя. — Няма значение. И не е нужно да си мислиш, че трябва да ме защитаваш.

Моузис се усети, че стиска зъби. Да не дава господ да се притеснява за дъщеря си.

— За никаква защита не става дума, просто лек бащински интерес. Появяваш се тук, търсиш удобството на стария си дом, та си помислих, че нещо може да те е накарало да се чувстваш нещастна.

— Не. Щастлива съм. Всичко е наред.

— Радвам се да го чуя. Още повече се радвам, че те виждам. Какво ще кажеш за една прегръдчица? Без повече въпроси.

Раменете ѝ се повдигнаха и се отпуснаха.

— Не виждам как би могла да навреди.

В сряда, първия ден на февруари, мъжът бутна вратата на кафенето на Пийт. Отбиваше се вече четири дни поред. Всичко, което Британи можеше да предположи за него, беше, че той е някакъв професионалист — личеше си по сакото, вратовръзката и спретнатата къса подстрижка. Имаше хубава коса, гъста и почти руса. Колкото повече го заглеждаше Британи, толкова повече осъзнаваше, че ако съди поне по вида му, този мъж е добър във всяко отношение — тясната трапчинка на брадичката му придаваше честно изражение, усмивката му беше направо убийствена, а и нямаше видими телесни мазнини. Един от малцината благословени.

Днес Британи беше в дъното на магазина и продаваше насипно кафе, на зърна или смляно. Миналите три дни беше на предния щанд, приемаше поръчките на място или работеше с машините. Той идваше с двама други костюмари на неговата възраст, взимаше си кафе с мляко и седнаше с гръб към стената. Тя забелязваше, че на няколко пъти ѝ хвърля тайни погледи.

Което, разбира се, означаваше, че и тя не пропуска да го огледа.

Вчера, докато поръчваше, тя го помоли да види личната му карта. Той посегна към портфейла си, но се спря и наклони глава.

— Моля?

— Просто се шегувам. Но почти се хванахте, нали?

Той помълча, погледна я в очите и каза:

— Може да ме хванете, когато пожелаете. Но засега ще искам обичайното си кафе с мляко.

— Едно кафе с мляко, идва.

Сега той беше влязъл една крачка в магазина, този път беше сам, и оглеждаше предния щанд и сервитьорите. Изражението му на очакване помръкна. Британи понечи да му махне, за да привлече вниманието му, но се спря. Оказа се, че не е трябвало да се притеснява, тъй като, докато мелеше добре изпечено кафе за един клиент, той се беше наредил зад него на нейния щанд.

— Можете ли да излизате с клиенти?

— Не и когато съм на работа.
— Имам предвид, когато не сте на работа.
— Не мисля, че има правило, което го забранява. За кой клиент става дума.
— За мен.
— Аха. Но си имам принцип — не се срещам с хора, докато не им знам имената, а пък те не научат моето.
— Това е хубав принцип. Аз съм Рик Джесъп.
— Британи Магуайър — тя протегна ръка през щанда и двамата се здрависаха. — Здравсти.
— Здравсти — той пусна ръката ѝ и се поколеба. — Значи...?
— Значи?
— Значи би ли искала да излезем някъде?
— Ще си помисля. Да. Кога?
— Днес? Утре? В петък?
— Пиеш ли нещо друго, освен кафе с мляко?
— Понякога.
— Знаеш ли „Малката детелина“ на „Линкълн“?
— Естествено.
— Какво ще кажеш да се видим там в петък около седем?
— Разбрахме се. Ще бъда там.

В пет без петнадесет Ребека Харди, позната на семейството и приятелите си като Бек, седеше в най-стария бар в града, полупразен, ако не се брои самотният играч на дартс в задната стая. Ребека беше с две години по-голяма от братовчедка си Британи.

От другата страна на бара бащата на Британи, Моузис, разбиваше някакви битери в шейкър. Той се обърна, взе плоска бутилка със зелена течност от лавицата зад себе си и отля внимателно в малката мярка.

— Завръщането на абсента е прекрасно нещо — каза той.

А и мога да добавя, че въпреки доста пъстрата ми история съм горд да видя, че младото поколение от моето семейство също приветства това. Всъщност, че приветства коктейлите като цяло.

— Коктейлите са върхът — съгласи се Ребека. — Особено „Сазерак“. Бих могла да пия коктейли цяла нощ. Ако трябва да съм

честна, съм пила коктейли по цяла нощ, но не казвай на татко. Не е особено препоръчително.

— Не, човек трябва да внимава поне малко. Особено с твърдия алкохол.

— Научила съм си урока. Или поне го уча, мисля.

— Това е процес.

Магуайър изправи шейкъра и прецеди съдържанието му в коктейлна чаша с равно дъно.

— Заповядай.

Тя взе чашата, вдигна я към него за мълчалив бърз тост и отпи.

— Перфектно е — одобри Ребека. — Но трябваше да го очаквам.

— Какво да очакваш?

— Че ще го приготвиш перфектно.

Острите черти на лицето на Магуайър се пропукаха, а зъбите му проблеснаха под често чупения нос.

— Сладурче, след четиридесет години като барман мисля, че имам основни професионални умения. Поне що се отнася до питиетата. А що се отнася до другите работи...

— Какво искаш да кажеш? Какви други работи?

Изражението му отново стана сериозно и той вдигна предупредително ръка.

— Нищо. Поне нищо, свързано с барманството.

Магуайър сви рамене.

— Дъщери — заключи той.

По лицето на Ребека пробяга усмивка.

— Чичо Моузис, дъщерите ти са страхотни.

— Така е. Знам. Всички това ми казват. Но както може би си спомняш, Ерика е в Тайланд, след като прекъсна следването си в Университета на Калифорния в Лос Анджелис, и няма непосредствени планове за връщане, за работа или за каквото и да било, а Британи...

— Британи е добра.

— Знам, знам — съгласи се Магуайър. — Но тя изкарва минимална заплата, Бек. Тя е инженер с диплома за бакалавър, а работи в магазин за кафе.

— Но поне е работа, чичо. Знаеш ли колко много хора нямат работа? Аз например нямам.

— Ти учиш за адвокат, Бек. Това е различно. Щом завършиш, ще си намериш работа. Истинска работа имам предвид.

— Може и да не стане така — тя отпи глътка от коктейла си. — Днес е по-различно. Това, че имаш диплома за юрист, не означава, че автоматично ще получиш работа. А Британи е разпратила сивита. Нещо ще изскочи, тя се оглежда.

— Мен ако питаш, се оглежда повече за момчета.

— Е, там опашката е дълга — призна Ребека, но после се оживи. — Но пък не се чака много.

Магуайър трепна.

— Точно това имам предвид — каза той.

Ребека се протегна и докосна облежнатата на бара ръка на чичо си.

— Знам, но наистина не бих се притеснявана за нея. Виждаме се постоянно, всичко с нея е наред. В момента просто търси. Тя е на двадесет и три и това ѝ е работата, нали така?

— Каза много по-възрастната и по-мъдра братовчедка.

— По-възрастна във всеки случай.

Ребека погледна часовника си.

— Не би ли трябвало родителите ми да се отбият днес? Сряда е, нали?

— Сряда е.

Вечерите за срещи бяха свещен ритуал за семейство Харди. Дизмъс и Франи пристигаха в „Детелината“ за едно или две цивилизовани питиета някъде около часа за коктейлите, а след това обикновено се оттегляха в някой от ресторантите в града, за да завършат вечерта.

— Виждаш ли — започна Магуайър, — точно това имам предвид. Твоите родители те канят да излезеш с тях. Британи никога не би пожелала да дойде с майка си и с мен, ако предположим, че въобще излезем, което не се случва кой знае колко често.

— Само че — опонира му Ребека — моите родители не ме канят, където и да отиват след това. Канят ме да се присъединя към тях за едно питие тук. Това е.

— Но ако те помолят, ще отидеш с тях, нали?

— Ами, да, сигурно. Но не ме канят.

— И все пак — каза Магуайър — точно това е разликата между теб и Британи.

Ребека се беше опитала да внуши на Магуайър, че Британи е в процес на търсене, но това не беше точно така. За осемте месеца, откакто се беше дипломираше от Политехническият университет на Калифорния, беше сменила шестима различни ухажори. В това число не влизаха разните случайни връзки, за които баща ѝ не беше уведомен. Британи се беше отнесла към всеки от шестимата сякаш той имаше потенциала да ѝ стане истинско гадже. Най-дългата авантюра беше с един от студентите на майка ѝ по чело. Бен Файнстийн — забавен и умен сладур, доста приятен на вид, който обичаше покера, карането на велосипед и музиката. Моузис го смяташе за страхотно момче. Бен се задържа цели три седмици преди Британи да реши, че има нужда от нещо различно.

Както казваше тя, не искаше да си хаби красотата.

Подобно отношение и поведение се разминаваха на Британи, защото тя беше изключително красива. Висока малко под метър и седемдесет и пет, слаба, но и със заоблени форми, така че баща ѝ неведнъж беше чувал от по-нетактичните си приятели, че е като Барби. Дори само тази изкусително секси фигура би привлякла купища мъже, но Британи беше благословена и с най-красивите тъмни ирландски черти — чиста кожа, гладка като венециански мрамор, опъната по перфектни скули и оброчена с лъскаво черна коса, надвиснала над яркозелени очи. Ясно изразеният леко гърбав нос и естествено плътните устни ѝ придаваха изражение, което винаги би я издигнало високо над обикновената хубост.

Понякога дори Моузис оставаше поразен, когато я зърнеше на неочаквана светлина. Жена му беше красива, той самият също не беше грозен, но лицето на Британи беше направо необикновено. През първата ѝ година в университета една обикновена усмихната нейна снимка беше озарила брошурата му и впоследствие тя беше отклонила три покани за пробни снимки в Холивуд. Според Британи и трите бяха лековати и несериозни. Може и да е красива, обясняваше тя на баща си, но е сериозен човек, специализира инженерни науки и е близо до

дипломиране. А тези хора искат да използват лицето ѝ и само лицето ѝ, в общи линии, за да продават сапуни.

Тя беше много повече от едно красиво лице и ако тези хора не го разбираха, да вървят на майната си.

Преди да нахлуят тълпите посетители, Британи вероятно вече беше леко подпийнала, седеше на края на бара в „Малката детелина“ и изливаше душата си пред многострадалния си баща. Той обичаше дъщеря си до полуда, макар че, както беше казал на Бек, се притесняваше за нея, за изборите и за живота ѝ.

Господи, колко се тревожеше.

Тя разправяше за новото момче, което по сметките на Моузис беше виждала общо четири пъти.

— Усетих химията между нас дори през щанда. Мисля, че той може да се окаже истинският.

Моузис седна на високо столче, което придърпваше зад бара, когато нямаше много хора.

— Истинският — каза той почти без никакъв ентузиазъм. — Сериозно?

— Понякога просто си личи.

— Не беше ли и Бен истинският поне за малко, ако не ме лъже паметта?

— Бен е страхотно момче, татко. Просто нещата между нас не се получиха.

— Брит. Не се получиха, защото ти го заряза, за да тръгнеш със... как му беше името?

— Пол.

— Пол, да. Колко изкара с него? Месец?

— Ами, това е различно.

— Добре, ще изчакам и ще видим. Как се казва този?

— Рик.

— И какво прави, освен че пие кафе с мляко?

— Какво имаш предвид?

Моузис едва се сдържа да не извърти красноречиво очи.

— Имам предвид има ли работа? Живот? Нещо? Знаеш ли го къде живее? Или къде работи? Женен ли е?

— Не. Сигурна съм, че не е женен. Няма венчална халка, а и освен това не се държи като женен.

— Женените държат ли се по-различно от останалите?

— Всъщност момчетата се държат доста по-различно. Личи си, поне аз мога да позная. А той не е женен.

— Добре.

— Не знам защо си толкова отрицателно настроен.

Моузис се отпусна тежко на столчето.

— Защото на бедния ти баща му пука за теб, ето защо. Срещаш се с някого три-четири пъти и внезапно решаващ, че имаш нужда от него в живота си. Изобщо не го познаваш. Може да е някой убиец с брадва, а ти и идея да нямаш.

— Стига, татко — въздъхна Британи. — Няма нужда да правиш такива драми. Виж. Той носи сако и вратовръзка. Приятелите му са на неговата възраст, а това може да ти каже много. Има чувство за хумор и изглежда невероятно добре. Какво повече ти трябва?

— Задълбоченост, интелект, чувствителност, вкус?

Британи му хвърли празен поглед.

— Просто нахвърлям някои възможности.

— Ти не го познаваш.

Моузис не успя да сдържи смеха си.

— На място казано, Брит. Ти не го познаваш.

— Ще разбере какъв е.

— Да, сигурен съм, че ще разбереш. Точно затова се притеснявам.

— Няма нужда да се притесняваш. Вече съм голямо момиче, татко. Наистина. Напълно пораснало и всичко останало.

— Знам, че е така — въздъхна той. — Виж, Брит. Не се притеснявам конкретно за това момче. Просто се тревожа, че... че може да останеш наранена, предполагам, че най-вече за това. Да, ти си напълно пораснала, но все още си моето бебче. Толкова ли е лошо, че искам да съм сигурен, че си добре?

— Не. Това ми харесва. Обичам те.

— И аз те обичам.

Британи пресуши своя коктейл „Космополитън“.

— Може би не бива да ти казвам всички тези неща. Може би информацията ти идва в повече.

— Не, не е така. Аз искам да присъствам в живота ти. Радвам се, че чувстваш, че можеш да ми се довериш. Просто се притеснявам от

цялата тази драма. С времето ще видиш, че драмата не е толкова забавна, колкото си мислят хората.

— По-добре така, отколкото да ти е скучно.

— Понякога може би. Но невинаги. А не е задължително обратното на драма да е скука. Може да е задоволство. Опитай да погледнеш на нещата от този ъгъл. Потърси нещо хубаво и стабилно.

— Може би Рик ще се окаже точно такъв.

— Може — каза Моузис. Това би било добре.

— Но ти не мислиш така.

Моузис сви рамене и въздъхна.

— Всякакъв може да е. Да, стар съм, но това, което се опитвам да ти кажа, е, че може би би искала да разбереш нещо повече за някого, преди да започнеш да говориш за него като за „истинския“. Той е човек, когото изобщо не познаваш. Как може въобще да смяташ, че ще е „истинският“? Така сама създаваш предпоставки да се разочароваш, а аз мразя да си разочарована. Отново и отново.

— Това ще престане, когато намеря точния човек — кимна тя. — Ето това търся.

— В живота има много повече от това и аз знам, че ти го знаеш. Не всичко се свежда до точния човек.

— Само не се опитвай да кажеш това на мама.

— Добре, добре, макар че не е много честно. Майка ти и аз имахме голям късмет.

Магуайър си пое дъх и издиша шумно.

— Какво обаче се случва междувременно, докато търсиш този перфектен точен човек?

— Междувременно се случва това, което наричаме живот, татко. Понякога е малко плашещ, понякога има драми. Наясно съм с това и го приемам. Наистина.

Моузис скръсти ръце.

— Какво? — запита тя.

— Нищо — отвърна той. — Ти си права. Аз прекалено много се опитвам да те защитавам. Животът си е твой и трябва да го живееш, както искаш. Просто не искам да те виждам наранена.

При тези думи цялото същество на Британи сякаш се отпусна. Тя наклони глава, а на устните ѝ се появи мека усмивка.

— Аз не съм някаква ранима Офелия. Нали помниш какво ни казваше, когато Ерика и аз бяхме по-млади и се разстройвахме? От текста на „Опитай да си спомниш“?

— Да, онова, че ако не изпитва болка, сърцето е празно кимна Моузис.

— Прекрасно казано, татко. Да, точно това. Виждаш ли как представя работите? Превръща малко болка в нещо хубаво.

— Стига да е малко — каза Моузис.

— Ако е повече, ще ѝ сригам задника — отсече Британи.

— Ето това е моето момиче — отвърна баща ѝ. — Но първо ще трябва да се наредиш на опашката.

Дизмъс Харди се захвана сериозно да отслабне с една десета от личното си тегло без някаква видима причина. Той беше на шестдесет години, не пропускаше удобен случай за джогинг, от време на време ходеше на аеробика — било то на улицата, в зала или някъде другаде, но също като Джими Крикет искаше да доживее до сто и три години, затова реши, че му трябва по-краен подход — нещо, което да го натовари физически, но и в същото време да го удовлетвори.

Това се дължеше на натурата му, която, меко казано, беше състезателна. В професионалната си кариера той не беше загубил много дела. Беше експерт по дартс и умел гмуркач с маска и шнорхел или с леководолазна екипировка. Като цяло печелеше на шах, на покер и на скрабъл (освен срещу сина си Винсънт, което го дразнеше и в червата). Той се вписваше в песента „Последният истински мъж“ на Джими Бъфет, а и често изглеждаше точно така. Уайът Хънт, частният детектив, чиито услуги ползваше, беше с почти двадесет години по-млад, доста атлетичен, но Харди винаги го биеше на дартс, а понякога, с чисто усилие на волята, дори и на баскетбол и ракетбол.

Така че Харди искаше предизвикателство, което би свалило индекса му на телесна маса с няколко пункта и би върнало часовника назад, за да се чувства като на тридесет и пет години. Не че се притесняваше, че ще умре или нещо такова.

Днес обаче Харди се позамисли отново върху режима, който беше решил да си наложи. Стоеше на твърдия пясък пред клуб „Делфин“ на брега на залива в „Акуатик парк“. Накъдрената зелена вода пред него се простираше чак до вълнолома на около четиристотин метра. Шамандурите отбелязваха позволената за плуване зона в оградената територия.

Беше облякъл неопренов костюм, тъй като температурата на водата беше 12°C, колкото и на въздуха. Беше няколко минути след десет, часа, в който клубът отваряше за посетители, а мъглата все още не беше се вдигнала.

Край него се появи мъж в добра форма, на около тридесет и няколко години, само по син бански „Спийдо“. Харди отвърна поглед, като се бореше с раздражението си към млади мъже по принцип и си мислеше, че 12°C далеч не са подходящи за къси бански, но мъжът явно никак не страдаше от условията. Вместо това се усмихна на Харди, като с лекота пристъпваше от крак на крак.

— По-добре не му мислете много-много — каза той. — Направо нагазвайте.

— Щеше ми се да имаше място, от което да скочиш, и набързо да се приключи с това.

— За пръв път ли ви е? — запита младият мъж.

— Толкова ли личи?

— Стояхте тук, когато аз започнах да се преобличам. Повечето от редовните посетители направо влизат.

— И аз ще вляза. Чакам разпореждане свише.

— Хей, не си мислете, че ви прищпорвам. Всички сме минали през това. Но е твърде студено да се стои просто така, затова, ако ме извините... — с тези думи направи пет-шест пружиниращи крачки, хвърли се с глава напред във водата и започна да се отдалечава с ефектен кроул.

— Позьор — измърмори Харди на себе си. След това пристъпи напред, задъхвайки се, когато студената вода проникна под неопрена. След няколко крачки беше вече влязъл до хълбоците. Хвърли се със скок и започна да плува.

Въпреки че младият мъж изплува два пъти повече обиколки в ограденото от шамандури място, като при това задминаваше Харди, двамата приключиха горе-долу по едно и също време. Харди тъкмо беше седнал в съблекалнята, все още с неопреновия костюм и със стиснати зъби, за да не им позволи да тракат, когато вратата зад гърба му се отвори и Адонис се появи отново.

— Как беше? — запита той.

Харди кимна, тръсна глава и кимна отново. Бузите му се бяха вкочанили, затова не беше съвсем сигурен колко приятелска усмивка успява да докара.

— Можеше да е и по-топло.

— Ще свикнете. Никога не съм допускал, че ще успея, а сега дори и не се замислям наистина. Влизаш, започваш да се движиш и скоро ти става почти горещо.

— Аз съм на няколко светлинни години от това да ми е горещо — вдигна обезсърчен поглед Харди.

— Ще видите — каза мъжът, поколеба се за миг, а след това протегна ръка. — Аз съм Тони.

Харди пое предложената ръка и я стисна силно, точно на ръба, преди да стане плашещо.

— Дизмъс.

— Като Дисмас, разбойника, разпънат заедно с Христос? — наклони глава Тони.

— Точно той. Името не говори нищо на повечето хора.

— Да, ами, Антъни Солая — това съм аз, бях помощник в църквата в първи клас. Тогава доста се занимавах със светците, особено с Йосиф и Дисмас, номер първи и втори, възнесли се в небесата.

— Винаги съм мислел, че Дисмас е бил първият.

— Преди Йосиф? Не смятам така, приятел. Какво е правил Йосиф, след като умрял? Просто е чакал в чистилицето или където там са ги държали през цялото време? Трябвало е него да пуснат първи. Освен това като част от сделката цял живот е бил женен за девица, никога не се е оплаквал и е трябвало да се сети, че са му длъжници. Иначе би вдигнал врява.

— Когато стигнем там горе, ще питаме и ще изясним работата — поусмихна се Харди.

Въпреки че беше предупреден, Харди се спря неуверен пред адреса на улица „Мишън“, който дъщеря му Ребека му беше дала. Беше досущ, като която и да е от другите безстопанствени сгради, станали толкова потискащо обичайни в широкия център през последните няколко години. Някога приканващата витрина към улицата сега беше боядисана в скучно матово черно, както и предната врата, която зееше частично отворена към притъмнялата рецепция. Харди си помисли, че е просто страхотно място, ако искаш да те обертат. Но адресът беше точно този.

Докато стоеше и попиваше атмосферата, иззад ъгъла се появи група от седем момчета и момичета. Те минаха през полуотворената външна врата без никакво колебание и потънаха навътре. Харди остана на няколко стъпки зад тях и влезе в сумрачното антре точно навреме, за да види как последният младеж изчезва, а вътрешната врата се затваря с щракване.

Харди отиде до вратата, огледа се и почука три пъти, като се чувстваше глупаво и някак подозрително в костюма си. На височината на лицето му се отвори кръгче червена светлина, с диаметър около пет сантиметра, а едно око се появи за малко в шпионката.

— Да? — произнесе напевно безпльтен глас.

— Измама — каза Харди. Това беше паролата.

Вратата щракна отново и се отвори широко. В неясната червена светлина зад нея едва се различаваше седнал на стол млад мъж с приятно лице и кожено облекло.

— Добре дошли в „Горящия Рим“ — каза той. — Внимавайте по стъпалата надолу.

Това беше добър съвет, не съвсем ненужен, тъй като стълбището се спускаше в още по-тъмен мрак, преди една площадка да отведе до други стълби, перпендикулярно наляво. Над второто стълбище светеше самотна червена крушка, хвърляйки оскъдна светлина върху стъпалата. Докато слизаше, Харди усети пулсиращ бас ритъм иззад вратата в дъното на стълбището.

Когато я отвори, за негова изненада се намери в привлекателно място. Беше добре осветено, по-скоро като стилин бар за контрабанден алкохол, а не като мръсен гараж. Таванът беше висок, а всички стени бяха тухлени. От единия до другия край се простираше солиден бар от тъмно дърво, а от музикалната уредба се носеше Джон Майер, при това доста по-тихо от оглушителните децибели, които Харди очакваше.

Той си проправи път до мястото, където седяха жена му и дъщеря му. Изглеждаха еднакво красиви — две червенокоси жени с блузи от трико, тесни дънки и ботуши. Майката и дъщерята седяха една срещу друга, обърнати към бара, пред тях имаше по чаша вино и не забелязаха Харди, докато не застана до масата.

— Трябва да харесваш място, където те пускат само срещу парола — каза той, като окачи сакото си на облегалката на стола до

малката масичка в средата на претъпканото помещение. — Макар да смятам, че „измама“ е малко прекалено очевидно, не е ли така?

Франи се наведе напред и го целуна по бузата.

— Сменя се всеки ден — отвърна Бек.

— Наистина ли не те пускат, ако не я знаеш? — запита Франи.

По лицето на Бек се изписа объркване.

— Защо да не я знаеш? Има я на сайта им.

— Ами ако нямаш компютър подръка? — отвърна Харди.

Обърканото изражение се запази.

— Тогава търсиш в Google на телефона си.

Бек сложи длан върху ръката на баща си.

— И не ми кавай: „Ами ако нямаш телефон“.

— Добре, да приемем, че всеки има телефон, но какво става, ако не можеш да му сложиш Google?

— Той се шегува, нали? — Бек погледна към майка си.

Франи потупа Харди по ръката.

— Той е умен по друг начин — каза тя.

— Просто си мисля за тълпите бедни хора, които вървят по „Мишън“, неспособни да утолят жаждата си поради липса на парола.

— Утолят — повтори Ребека. — Ето това е дума, подходяща за баща.

— Много си е добра — отвърна той. — Може би трябва да я направят парола за утре. Междувременно бих искал да поръчам нещо утоляващо. Тук навъртат ли се сервитьорки или трябва сам да ида до бара?

— Става и по двата начина. Но ако искаш пълното изживяване, иди до бара.

— Какво е пълното изживяване?

— Един от знаковите им коктейли. Тук имат удивителен миксолог.

— Миксолог — Харди кимна. — Какво ли не чува човек от дъщеря си. Миксолог различно ли е от барман?

— Той създава нови питиета, татко. Прави собствени битери, настойки, украси, такива работи. Мисля, че ще харесаш някои от тях. Прави едно нещо с джин, битери и босилек, което със сигурност ще харесаш.

— Подправката босилек?

— Има ли друг босилек? — включи се Франи.

— Ами ако искам просто уиски сингъл малц или обикновено мартини?

— Той сам си Маринова маслините за мартини. Страхотни са. Но внимавай с костилките.

— Ужас — отвърна Харди и се обърна към жена си. — Не можем да кажем на Моузис за това място. Тук ще полудее само за миг.

В това време една сервитьорка, съвсем малко по-красива от Скарлет Йохансон, застана до масата им и сложи салфетка пред Харди с опустошителна усмивка.

— „Макалън“, дванадесетгодишно — поръча Харди, отстоявайки решително пуризма. — Чисто.

На връщане от тоалетната Харди мина покрай мястото на миксолога в края на бара. Там се виеше значителна опашка от млади и дори още по-млади хора, чакащи да бъдат обслужени. Беше изпил само едно питие, а тълпата се беше състила дотолкова, че едва виждаше стената в задния край на заведението. Някой беше усилил музиката и мястото определено започваше да пулсира. Харди се обърна надясно и улови погледа на дервиша зад бара, който разбиваше шейкър с нещо си, после спря и примигна, тъй като разпозна Тони, младия атлет от клуб „Делфин“. Малък град, какво да правиш.

Харди се добра до масата си, извиняваше се на хората, докато се провираше между тях, и се наведе към двете жени:

— Кога са намалили възрастта за сервиране на алкохол до четиринадесет години? — извика той.

След това очите му се отклониха към входа точно когато вратата се отвори рязко и се появиха двама мъже. Те бързо отстъпиха към най-близкия ъгъл, а зад тях изникнаха още двама. Харди разпознаваше ченгетата от пръв поглед и направи крачка назад, за да види какво става. Влезе трета двойка мъже и тръгна право към него и към офиса зад бара.

Първите лични карти се показаха, когато през предната врата се появиха хора в униформи.

— Какво става? Кой... — Ребека сложи ръка върху рамото на баща си.

Въпросът ѝ получи отговор от мъж с размерите на горила в цивилно облекло, който застана до вратата, щом видя, че полицаите са пипнали хората, заради които бяха влезли. Той наду силно свирка, която спря всякакви разговори в помещението.

— Моля за вашето внимание — изкрещя той, за да надвика музиката. — Това е полицията на Сан Франциско. Този бар е затворен. Моля, запазете спокойствие и се отправете към изхода.

— Това беше най-голямата глупост, която съм виждал в живота си — каза Харди на Франи, докато режеше патицата си в „Проспект“, едно от новите им любими места за хранене. Идиотите преиграха тотално. Продавали на непълнолетни? Изчакваш, докато барът започне да затваря, и арестуващ, когото си поискаш. Имаха късмет, че някой не получи инфаркт или пък че хората не помислиха, че има бомба или пожар, или пък че банда хлапаци се опитва да ги ограби. Знаеш ли колко лесно цялата ситуация можеше да излезе извън контрол?

— Според мен беше извън контрол още от самото начало.

— Имаш право — отвърна Харди. Той сдъвка хапката си, преглътна и издиша шумно. — Сбирщина глупаци.

Франи остави вилицата си.

— Представяш ли си само как нахлуха и превзеха цялото място? Ще речеш, че всички вътре бяха закоравели престъпници.

— Ами, виж — започна Харди, — ти сама го каза. Това е привидна дейност, прах в очите. Едва ли не, ако изпиеш едно, преди да си навършил двадесет и една, след това ще почнеш да обираш банки и да отвличаш хора. Но подобни акции се случват постоянно, като изгрева и залеза.

— Имам предвид, че все едно няма истински сериозни престъпления, та са решили да закопчечат няколко хлапета за пиене, преди да са навършили законната възраст.

— Няма да ги защитаваме — каза Харди. — Това различава самата тъкан на обществото, не знаеш ли? А и не забравяй, че освен това са затворили бара и са арестували барманите.

— Кой точно има полза от това? Безработицата е колко — към петнадесет процента, а така още повече хора остават без работа. Кому помага това?

— Това е добър въпрос.

— Знам. Но защо наистина? Не мога да си представя, че някой, ръководещ каквото и да било, би могъл да позволи това да се случи.

— Не само че го остави да се случи, Фран. Сам го причини.

— Това е доста плашещо — отвърна тя. — Можеха да арестуват Бек, ако не си носеше личната карта.

— Не, те не арестуваха хлапетата и слава богу. Имам усещането, че цялата работа беше заради барманите. Престъпен заговор, за бога. Те как да знаят дали някой е пълнолетен или не. Проверяват картите на хората на вратата горе, когато кажат паролата. Вътре барманите им наливат питие и познай какво? Личните карти са фалшиви. Това по чия вина е? А сега бедните копелета са в управлението и ги регистрират за заговор в продажба на алкохол на непълнолетни. Това е пълна пародия.

— Особено като знаем, че си бил барман и всичко останало.

— Дяволски си права — каза Харди.

Както и стотици други правни кантори из цялата страна, през последните няколко години фирмата на Харди се промени драстично. Пазарът на недвижимо имущество и всички свързани с него сегменти вече не беше сериозен източник на приходи и повлече към провала десетки други бизнеси. Паричните потоци от строителство, от развитие, от сделки, потоците, които бяха кръвта във вените на фирмата, пресъхнаха почти напълно. От почти деветдесет адвокати във „Фриймън, Харди и Роук“ преди четири години сега бяха останали само седем. Повечето се занимаваха с дела за обезщетение и защита при наказателни дела, включително шофиране под влияние на забранени вещества, кражби от магазини и дребни обвинения за наркотици — плявата на правните услуги. Нещата се усложняваха и от факта, че Фриймън, един от първите четирима съдружници, беше мъртъв, Фарел трябваше да се оттегли и да заличи името си, след като беше избран за областен прокурор, а Роук се целеше все повече в кариера на писател.

Оставаше Харди.

Той често си мислеше, че съкращенията в персонала трябваше да достигнат и до секретарката му, вечно киселата, търпелива и лишена от всякакво чувство за хумор Филис. Тя работеше за Дейвид Фриймън още преди той да основе фирмата и нямаше никакъв начин Харди да се освободи от нея обосновано и с чиста съвест. Което не му пречеше редовно да обмисля нови планове за убийството ѝ.

Така беше и тази сутрин, когато той първо плува и отиде в кантората чак към единадесет и половина. Тя го поздрави на вратата на асансьора със скръстени пред гърдите ръце, като потропваше с крак, досущ като строга учителка, хванала натясно дете, безсъвестно закъсняло за училище.

— Добро утро. Филис — Харди си лепна предразполагаща усмивка. — Как си в тази прекрасна утрин?

— Едва ли може да се нарече още утрин, сър — каза тя. — Търсиха ви няколко пъти по телефона.

— Нещо важно ли?

— Не бих могла да кажа, сър. Това е правна фирма, хората, които ни се обаждат, понякога искат да ни възложат някаква работа, а това изглежда важно в общата схема на нещата. Поне за мен. Едното от обажданията беше от Ед Бенсън.

Бенсън беше генерален секретар на Върховния съд и името му привлече вниманието на Харди.

— Търсил ме е Ед Бенсън? Каза ли какво иска?

— Нещо за купчина дела с конфликт на интереси, които се опитват да разчистят. Каза, че ще го счита за лична услуга, ако успеете да слезете до съдебната зала тази сутрин...

Тя спря, въздъхна и продължи:

— Но вече е твърде късно. Оставих ви съобщение и на мобилния телефон.

Харди извади телефона си от калъфа, погледна го и се усмихна смутено.

— Понякога забравям да включа проклетото нещо — каза той и натисна телефона отгоре. — Ето. И, хоп, само погледни. Твоето съобщение. По-добре да му се обадя, преди да е станало още по-късно.

Беше класически случай с конфликт на интереси. Служебният адвокат можеше да защитава само един от барманите, тъй като, когато двама души са арестувани заедно, има огромна вероятност единият в крайна сметка да обвини другия. Един адвокат или една фирма (в този случай служебният адвокат) не може да представлява и двамата обвиняеми. Или, както беше сега, повече от десетината обвиняеми. Съдът трябваше да назначи частен адвокат за всеки от обвиняемите след първия. Това не беше просто конфликт, беше лудница.

Когато бизнесът не вървеше, подобни дела бяха като манна небесна, тъй като хонорарите на адвокатите се изплащаха от съда навременно, ако не и веднага. Така че за съдиите не беше проблем всеки ден да имат на разположение адвокат, който да поема конфликтните дела, ако се случеше да има такива. Но нямаше достатъчно хора за десетина дела наведнъж, така че на Бенсън му се наложи да обяснява по телефона.

— Чете ли за чистката, която устройха снощи от Службата по контрол на алкохола, Диз? Новината за вълната от употреба на алкохол от малолетни, която залива града, и какъв бич е това?

— Нещо повече — отвърна Харди, — участвах в акцията, най-тъпото нещо, което някога съм виждал.

— На мен ли разправяш? — каза Бенсън. — Сега имаме десетина ареста по углавно престъпление, всички насрочени за съда за тази сутрин. За повечето това е първо провинение, никой не е щастлив, а тук има много малко адвокати, ако въобще има, които да откликнат на молбата да се заемат с конфликта на интереси.

— Искаш да звънна два-три телефона и да видя кой е на разположение? — запита Харди.

— Колкото повече, толкова по-добре.

— Ще видя какво мога да направя, Ед. Дай ми около петнадесет минути.

След като прекара нощта в ареста и го регистрираха за участие в заговор за разпространение на алкохол на малолетни, Тони Солая беше освободен заедно с другите миксолози срещу писмено обещание, че ще се яви в съда за делото. Той не приличаше особено на поразителния млад плувец от клуб „Делфин“ или на дервиша от „Горящия Рим“. Малко след два часа на обед той седна тежко срещу Харди на масата в „Лу Гърка“, старо полуподземно заведение срещу Съдебната палата. Тук идваха всички, които имаха някаква работа със съда — ченгета, адвокати, клиенти, роднини, съдебни заседатели, секретарки, социални работници, репортери... Заведението отваряше в шест сутринта, за да поеме тълпата закоравели пиячи, и почти не забавяше темпото, докато затвореше в два през нощта.

И двамата си поръчаха наливна бира „Анкър Стийм“.

— Как да ти благодаря за това, да не говорим пък как ще ти платя? — запита Тони.

— Няма нужда — отвърна Харди. — Градът ще ни плати. Ако делата стигнат до съд, в което се съмнявам, фирмата ми може да получи няколко бона. Тоест ако става дума, аз съм ти задължен. Но вътрешното ми убеждение е, че тези смотаняци няма да стигнат доникъде.

— Значи не смяташ?

Бирите им пристигнаха и Харди отпи.

— Не можем да гарантираме резултати, но не си представям, че областният прокурор ще действа твърдо. Най-много да намали обвинението до дребно престъпление и да положите малко общественополезен труд. Случаят е приключен. Край на историята.

— Защо тогава се случи всичко това?

— Това е въпросът. Някой политик се опитва да трупа точки. Един от Градския съвет, вероятно Лайъм Гудмън, се е устремил към кметското кресло. Глупак.

Харди вдигна чашата си.

— Изглеждаш така, сякаш малко сън няма да ти се отрази зле.

— Наблюдателен си — кимна Тони и се прозя. — Добрата новина е, че вече нямам работа и мога да спя колкото си искам.

— Не бих се притеснявал за това — каза Харди. — Ако барът ти не отвори скоро отново, мога да ти уредя няколко смени в едно място, в което притежавам дял. Да ти се намира по някой долар, преди „Горящия Рим“ да заработи отново.

— Ако въобще заработи — Солая завъртя бирата в чашата си. — Собственик си на бар?

Харди сви рамене и се поусмихна.

— Харесва ми да мисля, че сме фирма, която предлага цялостно обслужване. Но, да, притежавам бар. По-скоро четвърт от него. „Малката детелина“. Намира се в „Сънсет“.

След като Тони Солая си хвана такси от Съдебната палата, за да се прибере, Харди влезе в сградата, мина през металния детектор и се замисли дали иска да иде при Ейб Глицки на петия стаж или при областния прокурор на третия. Реши да остави избора на случайността и хвана винаги претъпкания асансьор от фоайето. Ако някой беше натиснал бутона за третия етаж, щеше да слезе и да види Уес Фарел. В противен случай щеше да се качи до етажа на Глицки.

След минута вървеше по дългия коридор край кабинетите, където преди почти четиридесет години беше работил първо като помощник областен прокурор. Както винаги, остана удивен, че

коридорът, изглежда, мирише и има същото излъчване като едно време.

Когато асистентът до вратата съобщи за пристигането му на секретарката на Фарел, Трея Глицки се разпореди да го пуснат моментално и вратата отляво изжува. Харди влезе през нея и отново се спря.

Този коридор с тежките врати, зад които имаше претъпкани малки кабинети, му навяваше още по-силни спомени от разходката от асансьора дотук. По средата на коридора две сериозни млади жени, които сигурно дори не бяха достатъчно възрастни, че да работят тук, шепнеха като заговорнички, а и вероятно бяха точно такива. Мъж в костюм до една от вратите се засмя внезапно, но млъкна също толкова рязко. Вратата зад Харди се отвори отново, той се обърна и се озова срещу Пол Стиър, корав противник, когото обаче беше размазал в двете дела, в които бяха заставали един срещу друг. Последното беше преди едва два месеца.

Стиър се спря насред крачка и не успя да прикрие изненадата и неудоволствието си.

— Господин Харди.

— Пол — наведе глава Харди. — Как си?

Той протегна ръка, а другият мъж я пое просто от учтивост.

— Мога ли да ви помогна? — Стиър очевидно беше разтревожен, че Харди, адвокат на защитата, стои сам в коридора на прокурора. Сигурно шпионира.

— Тъкмо отивах да поговоря с господин Фарел. Някога бяхме партньори.

— Да, знам. Знаете къде е, нали?

Това значеше „мърдай и престани да се размотаваш, където не ти е мястото, и да ни цапаш свещения коридор“.

Харди се постара в гласа му да не се усещат нотки на извинение, тъй имаше пълното право да бъде тук, а ако на Стиър не му харесваше, това си беше негов проблем. Той посочи и каза:

— Отивам.

— Приятно ми беше да ви видя — хвърли му ледена усмивка Стиър.

Когато Харди застана пред бюрото на Трея в преддверието на кабинета на Фарел, тя вдигна очи от клавиатурата и грейна в искрена

усмивка.

— Диз!

Трея избута стола си и заобиколи, за да го прегърне набързо. Задържа го на една ръка разстояние и го запита дали е добре.

— Страхотно, като не броим, че току-що се натъкнах на Пол Стиър. Мисля, че прие последния ни общ процес малко лично.

— Как може да си мисли, че това някак ще помогне? — цъкна със зъби Трея.

— Обзалагам се, че така се мотивира. Но все пак...

— Не му викат Големия грозник просто ей така, Диз. Не го оставяй да ти влияе.

— Не, разбира се, че не. Въобще не ми пука. Аз съм адвокат, в мен не оцеляват никакви емоции.

Харди посочи с глава към вратата на Фарел.

— Негово височество вътре ли е?

— Току-що го събудих и му казах, че си тук — отвърна с приглушен глас тя.

— Прекрасно.

— Каза да те въведа веднага.

— Наистина?

— Това бяха точните му думи.

— Вече се чувствам по-добре.

Харди се спря на вратата и се обърна.

— Ако въобще направим крайно невероятното предположение, че имам някакви чувства.

След почти две години на официалния си пост Уес Фарел беше натрупал достатъчно мебели, за да положи печата на личността си върху кабинета. Той например никога не беше вярвал в нуждата от бюро, тъй като смяташе, че то създава ненужна бариера между хората. Вместо това Фарел беше сложил две дървени маси в края на кабинета. Върху масата откъм прозорците към улица „Брайънт“ бяха компютърът, принтерът с факса, стационарният телефон и няколко високи купчини папки. На масата до задната стена беше сложен огромният телевизор с плосък екран, а пред нея като в театър бяха наредени десетина сгъваеми стола. Спортната тема също беше широко

застъпена. В средата на кабинета имаше джага, на рафтовете с книги беше окачен малък баскетболен кош, а шахматната дъска беше на малка масичка до вратата, точно под мишената за дартс, която пък беше подарък от Харди. Фарел беше превърнал плота под лавиците в добре зареден и напълно незаконен мокър бар (пиенето беше забранено в цялата сграда на Съдебната палата), зареден с твърд алкохол, вино, бира и завършен с мини хладилник, мивка, котлон, модерна еспресо машина и различни чайове. Няколко седмици след началото на мандата му Трея го убеди да сложи истински столове, диван и масичка за кафе, за да обособи два отделни къта — един в хром и един в кожа, в случай че гостите поискат да седнат.

Когато Харди влезе, Фарел си бършеше лицето над мивката. Той носеше кафяв панталон, износени и сякаш протрити кожени обувки и беше без сако и вратовръзка. Горните копчета на бялата му риза бяха разкопчани и тениската се виждаше, което Харди прие като намек.

— Моля, тържествен барабанен бой за днешното тайно съобщение — каза той вместо поздрав.

Фарел се поколеба само за миг, преди да остави хавлията и да кимне в знак на съгласие. Разкопча още две копчета и се разгърди. На тениската под ризата пишеше „Смит и Уесън — първият шутър“.

Харди беше отдавнашен фен на фетиша на Уес към тениски и кимна одобрително.

— Какво ли ще стане, когато ти свършат тениските?

— Няма начин — поклати глава Фарел. — Пазарът на тениски с надписи е бездънен. Легионите фенове ми дават по шест или осем всеки ден. Даже и утре това да спре, пак съм запасен, докато стана на седемдесет и пет години.

Той започна да закопчава ризата си.

— Как си? Как са нещата в стария офис?

— Добре и добре. Филис ти праща обичта си.

— А, Филис. Има неща, които никога не сме си представяли, че ще ни липсват.

— Филис ти липсва?

— Всъщност не, не точно. По-скоро говорех за онези безгрижни дни от близкото минало, когато Филис беше най-лошото нещо, което можеше да ни се случи. Тук на всеки четвърт час идват хора, пред които Филис е като Майка Тереза.

— И си подремваш, за да ги избягваш?

— Ей — Фарел вдигна предупредително пръст. — Заслужавам малко почивка, когато съм станал в четири и петнадесет, както направих днес. И, повярвай ми, дори и с дрямката вече съм си изпълнил квотата задници за деня.

— Да не би това случайно да има нещо общо с акцията в бара снощи?

Фарел го изглежда косо.

— В интерес на истината точно така е. Занимаваш ли се със случаите?

Харди кимна.

— Преди няколко часа ми се обади Ед Бенсън с молба да намеря адвокати по делата с конфликт на интереси. Аз, естествено, се явих доброволно, за да изпълня гражданския си дълг.

— За което съм ти дълбоко благодарен, о, извънреден служителю на обществото.

— Ама наистина. Ти ли повдигна обвинения срещу ония несретници? За пиене под законната възраст?

— Вярвай ми, идеята не беше моя.

— И на кого тогава трябва да благодарим и двамата?

— Допускам, че познаваш нашия почитаем Лайъм Гудмън от Градския съвет?

Харди приседна на страничната облегалка на дивана.

— Помислих си, че може да е той. Просто съм леко изненадан, че си одобрил заповедите за арест.

— Не ме занимавай с политика — махна с ръка Фарел. — Гудмън искаше арести по углавни престъпления. Диз. Ще ти спестя разговора ни. А няма никакво съмнение, че до довечера хората ще знаят, че зад всичко това седи Гудмън. Той ще се появи по всички новини, местни и национални, и ще се опита да си припише колкото се може повече заслуги.

Фарел се приближи до джагата, взе топчето и го пусна на масата. Зае позиция за удар и яростно завъртя ръкохватката. Гол. После отново погледна Харди.

— Сякаш градът си няма достатъчно проблеми. Знаеш ли, че снощи са станали три убийства? Три. Дори не знам колко са повече или по-малко сериозните побои, нахлуванията с взлом, сделките с

наркотици, обирите на обществени места и тежките телесни повреди. А за какво получавам обаждане? За обществения бич употреба на алкохол под допустимата възраст. Вие майтапите ли се с мен?

— Дванадесет ареста — каза Харди.

— Няма нужда да ми казваш. Вече всички ми надуха главата — от шерифа до кмета, включително и обичната ми приятелка. Защо градът се нахвърля на това? Защо нямаше никакво предупреждение? Не беше ли леко пресилена реакция на дребен проблем? Наистина ли щях да повдигна обвинения на всички тези хора? От друга страна, ако не го бях направил, ще ме питат защо — нали са нарушили закона, който съм се клел да защитавам? Междувременно съм в неведение — аз, както и всички, освен господин Гудмън — за истинската причина, заради която той иска тези заповеди. Всичко, което знам, е, че настоява за тях.

— Какво е направил Гудмън, за да си осигури всичко това?

— Имам по-добър въпрос — защо искам тази работа?

Фарел си дръпна стол и седна срещу Харди.

— Гудмън? Трудно му е да си осигури място във вестниците. А това ще оправи нещата, повярвай ми. Предполагам, че познава някого високо в йерархията на „Специални операции“ и Службата по контрол на алкохола и е говорил с тях за тези чистки. Скоро ще разберем.

— Какво ще правиш?

По лицето на Фарел се плъзна уморена усмивка.

— Имаш предвид дали ще преследвам онези хора с цялата строгост на закона? Не, по дяволите. Но трябваше да направя крачка. В това му е красотата. Гудмън ме изцеди като лимон. Ако бях отказал да повдигна обвинения, като се позова на ненужните разходи в пари и човешки ресурс на гърба на и без това страдащата ми от недостатъчен щат и финансиране служба, тогава щях да изляза мекушав, че не преследвам заведенията в нарушение, където не само сервират пиене на хлапета, но и продават незаконно наркотици, укриват крадени вещи, а освен това са развълници и на други пороци и престъпни деяния. Тъй като аз всъщност съм без достатъчно служители и пари, бих искал да концентрирам усилията си върху хората, които вършат много големи злини. Ако не го направя, ти гарантирам, че оценката на дейността ми ще се срине. Просто перфектна ситуация.

— Чиста работа.

— Прецакващо е.

— И това — съгласи се Харди. — Ангажирах се с клиент, който е доста уплашен от обвиненията в углавно престъпление и попадане в затвора. Той е барман, нали така? На вратата има някой, който проверява личните карти. Кажи ми откъде барманът да знае как клиентът е получил печат на ръката?

— Ясен си ми — каза Фарел. — И двамата знаем, че нищо кой знае какво няма да стане. Но не виждам как ще се изправя пред Службата по контрол на алкохола и Гудмън и ще им заявя, че ще ги пратя в девета глуха. Най-добрият възможен изход за теб е да почакаш, докато всичките простотии се разкарат.

— Ако почакаш достатъчно дълго, всичко се разкарва, Уес.

— Вярно е. Съжалявам, че не мога да ти помогна повече.

Глицки четеше книга на бюрото си. Щом Харди почука, той погледна, но изражението му остана абсолютно безизразно, сякаш не го позна. След кратко колебание устните му се стегнаха, раменете му се отпуснаха, той затвори книгата и се облегна на стола.

— Как е, Диз?

— Бях долу и видях жена ти, което ми напомни, че си жив и мърдаш. Реших да се отбия и да разведря деня ти — каза Харди от вратата.

Глицки обърна глава към прозореца високо на стената вляво. Небето беше сиво.

— Нещо не се получава.

Харди пристъпи в кабинета.

— Понякога пълният ефект на разведряването се проявява след минута. Какво четеш по средата на следобеда, което, сигурен съм, е в разрез с едно или друго правило?

Глицки сякаш се изненада от книгата на бюрото си.

— Стив Джобс. Напълно позволено е. Какво мога да направя за теб?

— Нищо. Просто реших да мина за едно здрасти. Напоследък двамата не прекарваме много време заедно, може би си забелязал?

Глицки се облегна и каза:

— По-добре затвори вратата.

Харди го направи и си дръпна сгъваем стол пред бюрото на Глицки.

— Все още си ядосан — каза той.

— По-скоро съм притеснен.

— Ейб — прошепна Харди, — това се случи преди шест години.

Глицки отново се отпусна назад и сплете пръсти върху корема си.

— Точно това ме притеснява, Диз. Бяхте се събрали тримата и си мислехте: „Хей, минаха шест години. Ние сме екстра. Вече на никого не му пука. Никой не си спомня“. И знаеш ли какво?

Глицки издиша тежко.

— Тази тема не бива никога да се повдига. Дори между теб и мен, тук и сега — твърдо завърши той.

— Не съм го и правил. Никога не говорим за нея. За онова, което се случи.

— Толкова се радвам да го чуя!

Глицки изпъна гръб и обхвана главата си с ръце.

— Диз. Моля те. Господи.

— Онази вечер в „Сам“...

— Никой не бива да мисли за това — пресече го Глицки. — Това не бива да е нещо, което може да изскочи в обикновен разговор, защото, видите ли, били минали шест години и всичко е потънало в праха на историята. Да не дава господ шурейт ти да започне да пие отново. Направо го чувам как раздрънква всичко на някакъв на бара...

— Ейб. Моуз не е близвал и капка от години.

— Той е алкохолик, Диз — каза Глицки с напълно овладян глас. — И го признава. Признава го всеки ден на срещите си. Знаеш ли колко ме изнервя чувството, че бъдещето ми може да бъде разрушено от едно-две малки уискита?

Харди сложи глезена си върху коляното на другия крак.

— Малко драматизираш, Ейб, не смяташ ли?

— Не. Не смятам. Това е напълно в границите на възможното.

— Ще поговоря с него — въздъхна Харди, — не че има нужда да му се напомня. Това ще помогне ли?

— Честно казано, вероятно не. Не твърдя, че нещата ще се разчуют, ако всичко си остане както е. Но ако нещо се промени, а той се стресира и започне да пие отново...

— Няма да го направи.

— Знаменити последни думи.

Глицки скръсти ръце на гърдите си и се вгледа в приятеля си.

— Всъщност не бива да говориш с Моузис за това. Ще му остане в ума като нещо, с което трябва да се справя. Просто трябва да се надяваме, че от него няма да изтече информация. Затова трябва да се надяваме, че от никой от нас няма да се чуе и дума до края на дните ни. Джина е чудесна, но тя пише книги. Ами ако една сутрин се събуди и реши, че това ще е страхотна история? Ами ако някой от нас залитне по религията и изпита нужда да се изповяда публично? Във филмите е лесно — гръмваш лошите, пускат финалните надписи и повече не се и сещаш. Но ситуацията не е такава. Ама хич.

— Ами, докато аз не се притеснявам за Моузис, а ти се тревожиш. Франи е купила месо от младо скопено говедо и иска да го сготвя в неделя. Чудехме се дали няма да искате да дойдете и да помогнете да го изядем? Моузис няма да го има.

По лицето на Глицки се появи нещо като усмивка.

— Знаеш ли откога не съм виждал голямо парче говеждо?

— Вероятно от прекалено отдавна.

— Позна. Какво да донесем?

— Ела със семейството си и бъди слънчевата и безгрижна личност, която познаваме и обичаме толкова много — ухили се Харди.

Лиън Гудмън и тогавашният му асистент Рик Джесъп работеха с Джон Ло от 2008 г., преди Гудмън да бъде избран в Градския съвет. В онези години той имаше частна практика, а господин Ло се нуждаеше от правна помощ, за да пререгистрира десет свои парцела в центъра. Шест от жилищните блокове се даваха под наем почти изцяло на корейци от над четиридесет години, още откакто дядото на Ло ги беше построил през 60-те години на миналия век. В първите години агресивните закони за контрол на наемите в Сан Франциско ограничаваха приходите до такава степен, че инвестицията щеше да стане несъстоятелна, но цените на недвижимите имоти подскочиха главоломно нагоре. Те продължиха да растат и всичко изглеждаше добре.

В края на 80-те години бащата на Ло рефинансира заема си и получи над три милиона долара в брой срещу сградите. Инвестира в четири нови блока, които се напълниха с по-скорошни корейски имигранти. Вярно, наемателите бяха приток на капитал, но някои от семействата, особено от първите сгради, вече бяха трето или четвърто поколение. Мнозина от тях плащаха по-малко от хиляда долара на месец, а в същото време една *стая* в частен дом или в големите блокове с обща собственост наоколо често струваше от две до четири хиляди долара.

Но законите бяха недвусмислени — докато наемателят заемаше жилището, увеличението на наема беше максимум един процент годишно.

През 2008 г. Джон Ло се озова без достатъчно приходи на пари в брой. Рецесията и пукването на балона на пазара с недвижимо имущество заличиха две трети от стойността на имотите в центъра. В същото време някои от по-немарливите, по-затруднените или просто по-бедните наематели спряха да плащат и без това безумно ниския наем. На теория Ло можеше да изгони тези семейства, но процедурата се проточваше, беше много скъпа, а понякога съдиите в Сан Франциско отказваха заповед за освобождаване на жилището. Когато

Ло получише такава заповед, трябваше да убеди шерифа да я приложи, а това водеше до нови и нови пречки. Междувременно той плащаше рефинансирания кредит от баща му, а месечните приходи от наемите не покриваха разходите му.

Трябваше да намери по-добър начин.

Отговорът дойде от адвокатата му Лайъм Гудмън. Той му обясни, макар че в интерес на истината Джон Ло беше бегло запознат с процедурата, че блоковете с апартаментите трябва да бъдат пререгистрирани, но не като жилищна площ, а като салони за масаж. Те пък ще бъдат напълнени с нови имигрантки от Корея, подлъгани да отидат в САЩ с обещания за големи заплати и почтена, стабилна работа като сервитьорки, модели или камериерки. Всъщност младите жени често пъти пристигаха задължнели с хиляди долари на посредниците, уредили пътуването, документите и установяването в Америка.

За да си платят дълговете, посредниците, които реално бяха техни господари, макар и да не се наричаха така, ги принуждаваха да работят в салоните за масаж като сексробини. Обикновено работеха по шест дни в седмицата и обслужваха до десет-дванадесет мъже на ден. Печелеха за господарите си по петдесет долара на сеанс и отчитаха половината от бакшишите (от сто до четиристотин долара в зависимост от услугата). Останалото отиваше за тяхната свобода, която обаче можеше да се окаже непостижима, а често ставаше точно така.

За момичетата това беше лошо, но за Джон Ло означаваше страхотен бизнес, който разреши всичките му парични проблеми. Атмосферата в града беше супер снизходителна и сексуалните простъпки минаваха между капките. Властите, общо взето, не обръщаха внимание на тези така наречени „престъпления без жертви“. Освен това през 2004 г. юрисдикцията над масажните салони се прехвърли от полицейското управление към градския Отдел по общественото здраве, чиито правомощия да проверяват доколко чисти са тези бизнес обекти, не налагаха и задължително докладване на полицията за признаци на заподозряна или вероятна проституция. Един използван презерватив може и да беше нарушение на здравните разпоредби, но нямаше за какво да звънят на Нравствения отдел. А и никой не обръщаше внимание на секса в салоните за масаж, освен ако полицията не видеше как парите преминават от ръка в ръка.

Накратко — бяха добри времена да си собственик на няколко салона за масаж в Сан Франциско и за Джон Ло не беше никакъв проблем да се отблагодари на Лайъм Гудмън за правните съвети, помощта при пререгистрирането и за преобръщането на финансовия му живот с дарение за кампанията му за член на Градския съвет или като подкани познати бизнесмени от „Тендърлойн“ и „Чайнатаун“ също да подкрепят кампанията.

* * *

Приблизителната причина за акцията срещу собствениците на барове и сервирането на алкохол на непълнолетни се коренеше в третичната проява на верижен ефект, започнал преди два месеца, когато федералните направиха неочаквана чистка на салоните за масаж в града. Бяха арестувани около сто масажистки, повечето корейки. Кметът Лилънд Крофърд беше силно смутен и шокиран, *шокиран* да разбере, че в тези места има доста секс, и нареди да се състави отряд от инспектори от здравната служба и от полицията, който да засили наблюдението и прилагането на градските закони срещу проституцията.

Второто събитие отпреди едва месец получи широка публичност. Крофърд, придружен от хора от новосформирания отряд и свита репортери, чакаше в безименната уличка, водеща към салона за масажи „Златна мечта“, собственост на Джон Ло и лицензиран от Отдела по общественото здраве, докато един цивилен полицай от азиатски произход натисна звънеца. Когато металната външна врата се отвори, полицаят лепна езичето с парче тиксо, така че групата на кмета да може да влезе тъкмо навреме, за да спипа един мъж посред сексуален акт във фоайето на сградата.

Затова не беше особено изненадващо, че акцията разбуди духовете и Крофърд обяви война на трафика на сексробини в града. За лош късмет цялата шумотевица и викове не доведоха до нищо, тъй като инспекторите, които придружаваха Крофърд, можаха да уличат „Златна мечта“ единствено в лоша вентилация, неподходящо облекло на служителите, използване на бизнес адреса като място за живеене и в използване на легло вместо на масажна маса. Никой не беше видял

пари да сменят притежателя си, нито една от страните не проговори и безочливият сексуален акт, на който бяха станали свидетели, нямаше как да бъде класифициран като проституция и да бъдат повдигнати обвинения.

Седмица по-късно съдията от административния съд Мори Суиндел, бивш партньор в правната кантора на съпругата на Лайъм Гудмън, отказа да отнеме разрешителното на Джон Ло за салона за масажи. Нито едно от момичетата, работещи в „Златна мечта“, не свидетелства срещу собственика, а и се носеха слухове, че той ги е заплашил, за да си мълчат. По същото време се провали и федералното дело, което обхващаше първите стотина ареста. Така десетте салона за масажи продължиха да работят.

Въпреки че ефектът върху проституцията в Сан Франциско беше нулев, секстрафикът официално се превърна в един от наболелите проблеми в града. Крофърд си присвои заслугите, загрижеността му за жертвите на тази международна хуманитарна криза щеше да се превърне в стотици, ако не и в хиляди гласове на жени и мъже от азиатски произход, тъй като кметът се прицели в креслото в столицата на щата. Беше само въпрос на време, преди неговият специален отряд да започне да действа по-ефективно и да притисне бизнесите на Джон Ло и колегите му.

Лайъм Гудмън не се боеше да бъде предприемчив. Той знаеше, че задържането на вниманието на средния гласоподавател можеше да бъде измерено в секунди, ако не и по-малко. Освен това беше наясно, че Нравственият отдел в града страда от липса на хора и пари и ако успееше да изтегли няколко души към други задължения, на отряда срещу секстрафика ще му е нужно много повече време да достигне поне минималното ниво на компетентност. Нещо повече, ако догодина Крофърд бъдеше избран в Сакраменто, кабинетът на кмета щеше да зейне свободен за някого с добре познато име и достатъчно добра биография. Някой точно като Гудмън, ако успееше да направи така, че името му да се появява по-честичко в новините. А щом Лайъм станеше кмет, отрядът щеше да бъде оставен постепенно да атрофира, а след това и напълно да изчезне.

Докато четеше вестника си миналата седмица, се натъкна на много тъжна статия за пиян тийнейджър, който минал с колата си на

червено и убил млада двойка от Бойзи, пристигнала в града за медения си месец.

Употреба на алкохол под допустимата възраст, помисли си той. Като бонус повечето от хлапетата в тези скъпи заведения бяха бели от средната или високата класа, така че можеше да удари, без отгоре му да се стоварят обвинения в расизъм, които спъваха всеки опит да се пресече трафикът на дрога в победните, основно малцинствени общности.

Употреба на алкохол под допустимата възраст. Това беше трамплинът му към поста на градоначалник.

Пресконференцията на Гудмън на върха на голямото стълбище в кметството на Сан Франциско приключи. Имаше репортери от „Кроникъл“ и „Куриер“, от местните телевизии и от няколко кабелни и интернет канала. Той започна с нещастната двойка от Бойзи и успя да включи статистика за увеличаването на проблемите с трафика и други престъпления, които включваха непълнолетни под въздействието на алкохол. Спомена данните за баровете, които действаха като центрове за продажба на наркотици, и вметна няколко духовитости за бума на фалшиви лични карти и заплахата, която те представляваха за националната сигурност.

— Ние сме толерантен град и с право се гордеем с това — заключи той, след като отговори на множеството въпроси. — Но толерантността не бива да се разпростира върху заведения и хора, чиято незаконна дейност застрашава животи и е заплаха за хората и за общественото здраве.

Когато обърна гръб на групата репортери и се запъти към кабинета си, се чувстваше добре. Щом видя Джон Ло пред вратата му, Гудмън първо си помисли, че клиентът му е дошъл да го поздрави за хубаво свършената работа. Но по лицето на Ло не се четеше никакво задоволство, нито пък знак на одобрение.

Гудмън набързо пусна кратка усмивка, а след това си придаде загрижено изражение.

— Джон — каза той. — За какво мислиш?

— Може би е по-добре да влезем вътре — предложи Ло.

В офиса имаше две малки предни помещения, където работеха чиновниците, макар че сега беше петък вечер и нямаше никого. Кабинетът на Гудмън беше зад тях. Прозорците гледаха към авеню

„Ван Нес“ и откриваха панорама към сградата на операта. Обзавеждането беше традиционно, но и пищно — столове с червена кожена тапицерия, махагоново бюро, сервизни масички, персийски килим, а стените бяха покрити с шкафове за папки и лавици.

Ло пристъпи до прозореца с ръце зад гърба. Той беше нисък и набит, носеше шит по поръчка син костюм и, изглежда, събираше мислите си. Раменете му се повдигаха и отпускаха, докато накрая Ло се обърна към Гудмън.

— Както ти каза, наистина мисля за нещо.

— Радвам се да го чуя — кимна Гудмън. — Мисля, че нещата отвън минаха доста добре, но ако има нещо важно, което не съм споменал...

— Не е за това — спря го Ло с вдигната ръка. — Пресконференцията мина чудесно. Цялата стратегия с алкохола е добра. Става дума за един от твоите хора.

— Моите хора? Някой от избирателите?

— Не. Един от младите, които работят тук, в офиса ти. От стажантите.

Това беше изненада за Гудмън и той не успя да я прикрие.

— Какво за тях?

— Колко са?

— Всеки ден е различно. Има на платен и на неплатен стаж, на непълен и на пълен ден, но средно са шестима. Винаги има поне трима плюс секретарката ми. Защо?

— Всички ли са мъже?

— Има едно момиче. И секретарката ми Даян, както и една жена от Бъркли, но тя е назначена временно.

— Добре, значи четирима мъже. Един от тях...

Ло се спря и си пое дъх.

— Един от тях посещава моите салони и не си плаща за услугите. Нещо по-лошо — когато момичетата се оплакват, той ги заплашва. Ударил е едно от тях.

— Кой от стажантите ми?

— Не знам. Сигурно ще се изсмееш, но и момичетата не могат да кажат, на тях клиентите им изглеждат еднакви. Истината е, че се страхуват. Не искат да се забъркват в неприятности и да се озоват между чука и наковалнята. Така че когато ги питам, казват, че не знаят.

Едната казва, че го е чула от друга. Когато питам другата, тя се измъква, че била чула за такова нещо, но на нея не ѝ се било случвало.

— Как тогава знаеш, че е някой от моя офис.

— Знам — сви рамене Ло. — Разбери, Лайъм, не за това съм тук. Не те питам, казвам ти, че е някой от твоя офис и не мога да оставя случая така. Работата ми е да не допускам подобни неща. Това трябва да спре. Не искам момичетата ми да бъдат тормозени по такъв начин. Те вършат услуга, за която им се плаща. Дават ми моя дял и всички са щастливи. Ако не можеш да откриеш начин да го спреш и проблемът остане, тогава решението ще падне върху мен. Но аз бих предпочел ти да се справиш със ситуацията, преди тя да е довела до влошаване на отношенията ни.

Гудмън схвана намека. Той отстъпи крачка назад и приседна върху ъгъла на бюрото.

— Наистина не съм сигурен дали да вярвам на тази история, Джон. Разбира се — вдигна ръка той, — на *теб* ти вярвам. Това си чул от момичетата, това ми казваш. Както и трябва да бъде. Но всеки може да каже, че работи за мен и да се опита да ги притиска.

Ло кимна.

— Моля те, не подценявай колко сериозен е проблемът. Съжалявам, че се налага да говорим за това, и то точно днес, когато чистката в баровете мина толкова добре и трябва да си щастлив. Но аз току-що разбрах за това и не мога да оставя момичетата, без да ги защита.

— Не. Разбира се, че не. Ако наистина е бил един от моите хора, ще разбере кой е и ще го уволня незабавно, обещавам ти.

— Това би било добре — каза Ло. — Поне да го уволниш.

Тони Солая се прибра у дома си в едностайния апартамент на третия етаж в сградата на улица „Елис“, близо до кръстовището с улица „Мейсън“. Мястото беше току до опасния и известния с лошата си слава район „Тендърлойн“. Той си взе душ, поспа четири часа на падащото легло и се събуди гладен и притеснен.

Апартаментът беше наистина малък. Помещението беше широко два метра и половина и дълго три метра и седемдесет. Мивката в ъгъла заемаше стената до хладилника, така че леглото едва се побираше,

когато го спуснеше. В шкафчетата над плота бяха чашите, чиниите и купичките. Не ги беше купувал, намери ги там, когато се нанесе. В другите два шкафа имаше различни консерви, кафе и пакети с полуготово фиде и спагети. Стените и плотовете бяха в бледожълто, напръскани тук-там с кафяво за акцент. Под прозорците беше разположен провиснал диван в предимно черен цвят и дамаска от неразпознаваема тъкан. От едната страна беше притиснат от надраскана масичка и лампа с гола крушка, а от другата стоеше единственият стол в помещението. Нямаше телевизор. Мъничък гардероб и баня с тоалетна завършваха разпределението.

Солая се обърна, стъпи бос на пода и стана. Той вдигна леглото към задната стена и затвори вратата зад него, което веднага направи стаята три пъти по-просторна. Отиде в банята, пусна една вода, изми си зъбите и си взе бърз душ за две минути.

Масата му за хранене се разпъваше от стената срещу хладилника и десет минути след като се беше изкъпал, Солая вече седеше пред купа говеждо задушено „Динти Мур“, което беше претоплил на единствения котлон, и кутийка бира „Корс Лайт“. Беше обул чисти дънки, туристически обувки и носеше стилин пуловер на „Джейн Барнс“.

Солая изми чиниите, седна на масата, извади телефона си и натисна бутон за бързо избиране на един номер.

— Тони. Как си? — отсреща вдигнаха на второто прозвъняване.

— Здравсти, Франк. Добре съм. Което предполага, че не си видял името ми във вестниците?

— Не. Какво е станало? Измислил си някакъв нов засукан коктейл?

— Не и този път.

— Наистина не бива да те споменават по вестниците, Тони. Нито този път, нито когато и да било. И никакви снимки, за бога.

— И аз на това се надявам. Не си спомням да са ме снимали.

— Е, има и нещо положително значи. Снимките определено не са добра идея.

— Разбрах те. Това го помня от първия инструктаж. Не беше случка, върху която имах контрол, но не мисля, че някой снимаше.

— Добре. Какво се е случило? — добави Франк след кратка пауза.

Тони му разказа.

— Кой е този адвокат? — попита Франк, когато историята приключи.

— Просто някакъв човек, срещнах го сутринта, където ходя да плувам.

— Той знае ли?

— Не, откъде да знае.

— Тогава защо е дошъл и те е измъкнал?

— Щастлива случайност, предполагам. Мисля, че просто е добър човек, който е искал да помогне.

— Да, бе. От всички адвокати ти се е паднал добряк — изсмя се Франк скептично. — Добре, нещо друго?

— Ами, другото е, че съм без работа.

Въздишката на Франк отекна в слушалката.

— Какво искаш да направя по въпроса?

— В момента нищо. Изчаквам, ще видя какво ще стане с бара. Харди, адвокатът, казва, че вероятно ще отворят „Рим“ след няколко дни. Мога да изкарам седмица-две, но ако барът не отвори, ще ми трябва нещо друго.

— Окей — каза Франк. — Ще се ослушвам. Нещо в друг бар, предполагам?

— Имам опит в барове. Това ще е най-лесно. Харди ми предложи смени в място, което притежава.

— А, адвокатът добряк, освен това има бар и предлага да те вземе?

— Колкото и странно да изглежда.

— Ако ме питаш, това си е направо чудо. Този тип има ли крилца на гърба?

— Не съм забелязал.

— Исусе. Добре.

Франк помълча.

— Така. Взеха ли ти отпечатъци?

— Естествено.

Още една въздишка.

— Тогава ще трябва да поговоря с някого там. Ако ти пуснат търсене в базата и изскочи изпълнена заповед за арест... — многозначително не завърши думите си Франк.

— Разбирам, Франк. Затова ти се обаждам. Реших, че би искали да знаеш.

— Трябва да знам, Тони. Ако прикритието ти се прецака, познай кой ще го отнесе? Твоят приятел федералният шериф, ето кой.

— Не беше по моя вина, Франк.

— Не, ти не си сипвал питиета на хлапетата.

— Сипвах питиета, но не знаех, че са хлапета. Имаха си лични карти. Имаха печати от горната врата. Вината не е моя.

— Не. Предполагам, че не е. Но и не ти е провървяло особено.

— Не — съгласи се Соляя. — Не ми провървя.

Британи започваше да се чуди дали нещата винаги щяха да са такива.

Миналата вечер чакаше в „Детелината“ и убиваше времето с баща си и Бек, когато Рик се появи в сако и вратовръзка и изглеждаше също толкова готин, колкото през седмицата, когато се отбиваше в кафенето „При Пит“. Щом я видя, направо грейна. Влязоха с Бек в задната стаичка, играха дартс, пиха по някое уиски и всички се разбираха страхотно. Британи си мислеше, че нощта ще завърши както трябва, като по учебник знаеше, че ще сложи не само ръка, но и всичко друго върху Рик Джесъп. Не само за днес, но и в бъдеще, тъй като искаше да го задържи.

Трябва да беше около девет часа, тя беше изпила два коктейла „Космополитън“ и беше узнала повече за Рик. Плюсозете бяха, че той имаше истинска работа, шеф на екипа на Лайъм Гудмън, не беше женен, никога не се беше женил и беше на двадесет и седем години. Не чак дотам добре беше, че той не беше луд по кучета, котки или кънтри музика, макар че понасяше...

— Тейлър Суифт.

— Тя дори вече не пее кънтри — събщи Бек.

— Не — опонира Британи. — Тя пее кънтри, но не и скапано кънтри.

— Ами — започна Рик, — като казвам кънтри, имам предвид скапано кънтри. Затова и Тейлър Суифт е окей. Тя не пее точно кънтри.

Той се обърна към Британи:

— На кого е песента в момента?

— На Кери Ъндървуд.

— Ето. Абсолютно кънтри, напълно скапано. „Исусе, хвани волана“ — Рик започваше да се пали. — Стига, де. Карай си сама проклетата кола! Не я оставяй в ръцете на Исус. От къде на къде Исус ще знае как се кара кола? Тая да не мисли, че в древна Юдея са имали коли? Иде ми да й шибна една.

Не е разрешено да се удрят жени — каза Ребека.

— Не и ако не се налага.

Рик изгледа Бек и за частица от секундата беше напълно сериозен, преди да пусне закачлива усмивка и да продължи:

— Но пък кънтри? Вие сериозно ли? Това е музика за пълни простащи.

— Как можа да го кажеш — намеси се Британи. — Кери не е за простащи. Да не говорим пък за Брад.

— Кой е Брад?

— Кой бил Брад? Пейли. Най-добрият китарист в света. И докато сме на темата, освен това е певец и пише песни.

— Тц. Съжالياвам. Това е онзи с кърлежите, нали? „Искам да те огледам за кърлежи“?

— Страхотна песен.

— За тъпаци — поклати глава Джесъп.

— Блейк Шелтън?

— Не — отсече той и обърна очи.

— Миранда Ламбърт?

— Моля те.

— Я се махай! Кени?

Рик се обърна към Бек.

— Каква е тази работа с малките имена?

Тя не отговори.

— Кени? — запита той отново Британи.

— Чесни. Ало?

— Окей, става за плажа, не е лош — усмихна се най-накрая Рик. — Но мога да изтърпя само дотук. Поне докато не получа още едно питие. И като стана дума, какво трябва да направи човек, че да си вземе пиене тук?

Докато двете момичета бяха в тоалетната и си миеха ръцете, Бек каза:

— Радвам се, че нито твойт, нито моят баща бяха наоколо да го чуят как казва, че понякога се налага да удряш жени.

— Това беше шега.

— Смяташ ли? Не е от най-смешните, които съм чувала. Не подхождаш ли мъничко снизходително?

— Защо? Понеже не харесва кънтри?

— Не, заради цялостното му отношение.

— Има си мнение, Бек. Това е хубаво.

— Зависи какво му е мнението, не мислиш ли? Не мога да кажа, че съм запленена от начина, по който те накара да поръчаш по още едно за всички ни. И ти отиде.

— Аз съм добра душа, Бек. Отидох да донеса питиета. Голяма работа.

— Не знам. Ти си арогантна и нетърпелива. Окей, той изглежда добре, но е политик и се обзалагам, че е свикнал да постига своето. Поне на такъв ми прилича. Не си ли съгласна?

— Мисля, че някой май ревнува малко.

Бек избърса ръцете си и се обърна към братовчедка си.

— Осъзнай се, Брит.

— Дъщеря ви е красива — каза Джесъп.

Магуайър се наведе през бара по-близо до младия мъж със сако и вратовръзка в петък вечер.

— Красива е — съгласи се той. — Тя е страхотен човек. И как се запознахте?

— Аз ходя често в „При Пит“. Заговорихме се. Едното доведе до другото и ето ни тук.

— Къде ще продължите вечерта?

— Нямаме ясни планове. Примерно някъде, където ще можем да поговорим, да се поопознаем малко.

— Това е добро начало.

Джесъп се усмихна уверено.

— Трябва да има комуникация — каза той. — Това е ключът.

Магуайър присви очи. Нима този младеж се опитваше да му пробутва собствените му клишета?

— Напълно съм съгласен — кимна той.

— Мисля, че това, че тя ме покани да се срещнем тук, е готино — продължи Джесъп. — Да кажа здрасти на баща й още първата вечер. Не всеки би направил такава крачка. Трябва да имаш кураж. Харесва ми. Както се казва, съдбата обича смелите.

— Не съм сигурен, че съм толкова страшен — отвърна Моузис.

— Вие лично не, но като цяло идеята е. Да се срещнеш с таткото. Очевидно тя се гордее със семейството си. Това ми харесва.

— Когато я опознаеш, ще видиш, че тя има много хубави качества. Тя е наистина страхотна. Но аз съм ѝ баща. Какво друго да кажа?

— Може нищо да не кажете. Може да кажете, че е била трудно дете и все още е. Може да кажете, че трябва да внимавам, че под тази външност се крие бяла.

— Не — рече Музис. — Нищо такова няма да кажа. Ще спра до страхотна. Ще видиш. А като говорим за вълка...

Той кимна към дъщеря си и Бек, които се връщаха от тоалетната.

— Беше ми приятно да поговорим — каза Джесъп и протегна ръка през бара. — Ще внимавам за вашето момиче.

* * *

Британи и Рик щяха да отидат да хапнат нещо, преди да продължат с танци и с още няколко питиета, макар че тя се съмняваше дали въобще ще стигнат до танците или дори до хапването, преди да се върнат в жилището на Рик.

Не при нея. Тя не канеше мъже в апартамента си.

Двамата тъкмо излизаха от „Детелината“, хванати за ръце, когато се появи чичо ѝ Дизмъс с онова момче Тони. Той беше толкова невероятно готин, че изведнъж Рик започна да ѝ се струва като хлапе. В сравнение с Тони сакото и вратовръзката на Рик стояха претенциозно и пресилено.

Всички се здрависаха, Британи прегърна чичо си Диз и разбра, че Тони е дошъл да се срещне с баща ѝ и може би да започне почасова работа в бара. Оказа се, че Бек познава Тони бегло от „Горящия Рим“. Значи тя ще стои тук, ще бъде с него, а кой знае докъде може да доведе това.

В момента Британи не можеше да направи нищо по въпроса. Тя тъкмо излизаше с Рик и щеше да бъде, меко казано, супер неловко да поостане, да пофлиртува и да даде на Тони да разбере, че тази история с Рик е съвсем нова и може би нищо сериозно няма да се случи.

Беше събота сутринта, Британи беше в апартамента на Рик и лежеше с полуотворени очи. Той тъкмо се връщаше от банята, гол, но дори когато се шмугна между чаршафите, тя продължаваше да крои планове как да направи така, че тази авантюра да не се проточи цял ден или цял уикенд.

Той се плъзна до нея, тя усети дъха му под ухото си и се зачуди защо винаги ставаше така — точно когато си съвсем сигурен, че си получил това, което си желал, виждаш нещо друго и искаш нещо повече.

Рик подреди хубава маса за закуска е букет цветя по средата. В голяма бяла купа имаше пресни плодове — ягоди, боровинки и ананас, а портокаловият сок и приятно ухаещото кафе вече бяха налети в големи цветни чаши. Той си тананикаше и се въртеше около котлона по боксерки, когато тя излезе от душа с мокра коса и в халат с емблема на „Риц — Карлтън“. Беше го извадил от гардероба, без съмнение запазен точно за такива сутрини.

Тя седна на масата, отпи кафе, взе си резен бекон и отхапа. Хвърли му поглед крадешком, беше толкова уверен само по бельо, с широк гръб, корем на плочки и релефни мускули.

Той се извърна и я улови как го гледа.

— Добре ли си?

— Добре съм.

— Само добре?

— Добре означава много добре — поясни тя.

— Права си — каза той. — Аз съм невероятно добре. И знаеш ли защо? Защото ти си невероятна. Нощта беше невероятна. Тази сутрин също.

Рик посочи към масата.

— Взимай си каквото искаш.

— Благодаря, ще си взема.

— Яйцата ще са готови след две минути. Аз съм истински гений с яйцата, омлетите са ми специалност. Със сирене бри и гъби.

— Нямам търпение.

Той помълча и присви очи.

— Станало ли е нещо?

— Не. Просто казах, че съм добре. Не си ли спомняш?

— Спомням си.

— Ами, хубаво.

— Окей. Ако искаш нещо друго...

Британи го изгледа.

— Рик — каза тя с предупредителен тон.

— Просто искам да съм сигурен, че си щастлива.

— След около минута вече няма да бъда.

— Добре, схванах. Спирам.

— Хубаво ще направиш.

Той сложи чиниите на масата и седна срещу нея все още гол до кръста. Увереността му явно се беше възвърнала.

— Обзалагам се две към едно, че това е най-добрият омлет, който си яла през живота си.

— През живота ми? През целия ми живот?

— През целия — потвърди той.

Тя си отрязва хапка с ръба на вилицата и я лапна.

— Оха — възкликна.

— Какво ти казах! — грейна насреща ѝ той.

— Шест плюс — каза тя, като сочеше към всичко по масата. —

Всичко е чудесно. Наистина.

Двамата започнаха да ядат и замълчаха. Рик остави вилицата си, протегна се през масата и докосна ръкава на халата ѝ.

— Какво? — попита тя.

— Просто така. Знаех си, че ще ни е добре заедно.

Тя се усмихна принудено в пристъп на вина и както осъзна, на съжаление. Той изтълкува усмивката ѝ погрешно, почувства се още по-самодоволен и усмивката му стана още по-широка.

— Какво още искаш да правиш?

— Освен...?

Британи изведнъж осъзна какво имаше предвид той, яйцата се обърнаха на трици в устата ѝ и тя скочи от масата.

— Можеш ли да повярваш колко е арогантен? Имам предвид какво още бих могла да искам? Правихме малко секс и само това ли мога да искам? Такава ли съм? Рик Джесъп да върви по дяволите!

Британи седна на леглото на Бек в стаята ѝ в юридическия колеж „Хейстингс“. Все още не се беше връщала в апартамента си и носеше дрехите си от снощи.

Бек седна на бюрото. Тя изпитваше съжаление към братовчедка си, макар че се беше опитала да я предупреди.

— Може би е нямал това предвид — каза тя.

— А какво друго да е имал предвид, Бек? Трябваше да видиш физиономията му — колко е готин и каква късметлийка съм, че сме си легнали два пъти заедно.

— А, вече станаха два пъти.

Британи наклони глава.

Три, ако трябва да бъдем технически точни, но въпросът не е в това.

— Може би въпросът е, че не бива да ходиш в къщите на момчета, които не познаваш. Може би трябва първо малко да ги опознаеш, преди да легнеш с тях.

— Права си, права си. Не знам защо позволих това да ми се случи.

— О, я стига. Знаеш.

— Така ли?

Бек я изгледа втренчено.

— Ето как стоят нещата, Брит. Ти си мислиш, че момчетата не те харесват заради човека, който си, а заради това, че си дяволски красива. Може би трябва да си помислиш как да изтъкнеш другите си силни страни.

— Какви например? — изсмя се накъсано Британи.

— Ами, първата може да е търпението. Това може да реши целия проблем. Казваш, че не искаш да си хабиш красотата, но ще си красива още няколко години.

— Добре. Само че не съм търпелива. Това определено не ми е силна страна. Искам всичко на момента.

— И какво се получава досега?

— Да — сви рамене Британи. — Ами ако утре умра?

— Няма такава вероятност. Даже и така да стане, какво от това? Междувременно в настоящето, тук и сега, ти се случват дни като този. Това по-добре ли е?

Раменете на Британи се отпуснаха със сантиметър-два и дългата ѝ коса падна върху лицето.

— Да не плачеш? — попита Ребека. Британи поклати глава, но не я вдигна. Бек стана с въздишка от бюрото, седна на леглото и прегърна братовчедка си през рамото.

— Всичко е наред. Ще бъде наред.

Британи се наклони към нея.

— Толкова съм объркана...

Бек седеше на плота в кухнята на родителите си по дънки и суитшърт. Срецу нея майка ѝ беше сложила огромно парче говеждо от седем ребра върху дебелия дъска за рязане и го шпиковаше с нарязани скилидки чесън. Щеше да го пече във фурната. — Сигурна ли си, че сложи достатъчно чесън?

— Не смяташ ли? — вдигна глава Франи. — Нарязах скилидките от две глави, това са поне шестдесет парченца.

— Това беше лек сарказъм, мамо. Може би просто трябваше да вземеш резенчета месо и да напълниш с тях главите чесън.

— Може да го направя с остатъците — позамисли се Франи. — На баща ти може и да му хареса. И, между другото, той много се радва, че дойде за вечеря.

— И затова ме чака с отворени обятия да ме поздрави.

— Ще дойде. Опитва се да спазва строго новата си приумица с плуването.

— Сигурно защото времето е страхотно за плаж.

През нощта беше нахлул студен фронт с високо атмосферно налягане, небето беше ясно и синьо, но температурите бяха паднали до 3-4°C.

— Защо отново се е захванал с това?

— Мисли си, че ще отслабне, ще се подмлади и ще живее вечно.

— Значи довечера един вид ще стартира програмата, като изяде половин или един килограм първокласно говеждо?

Франи бутна още скилидка чесън в разреза и се усмихна на дъщеря си.

— Все още работи върху някои от по-дребните подробности. Според мен говеждото е извинение да подкупи чичо Ейб да дойде и да прекарат малко време заедно.

— Защо пък трябва да го подкупва?

— Просто мина доста време — изгледа я Франи. — През последните няколко месеца сме се опитвали да се видим с тях поне

пет-шест пъти, но все имат нещо друго за правене. Или поне така казват.

— Мислиш, че нарочно ви избягват?

— Не знам. Но на толкова ми прилича.

— Ейб и Трея? Най-добрите ви приятели?

— Знам. Надявам се да не е така.

— Да не е ядосан на татко?

— Не съм сигурна, че точната дума е „ядосан“.

Франи се поколеба, пхна последното парченце чесън и потупа месото.

— Баща ти смята, че е свързано с онова нещо.

За секунда изражението на Ребека остана като замръзнало, все едно ѝ бяха ударили шамар. През първите две години след случая всички се правеха, че нищо не е станало. Интелигентните деца на Диз и Франи знаеха за смъртните заплахи срещу тях, а в интерес на истината точно очертаните с червен флумастер мишени върху лицата им бяха довели до развръзката. Те проследиха репортажите за „Касапницата при доковете“, докато новината заглъхна. Никога не го обсъждаха, но всички знаеха какво беше станало и всички бяха наясно, че всички са наясно.

Ребека се отгласна от плота.

— Чичо Ейб се опасява, че това може да излезе наяве?

— Мисля, че е така.

— И ако избягва татко и чичо Моузис...

— Точно — потвърди Франи.

— Но те са приятели от цял живот, защо точно сега?

— Не смятам, че причината е само една, Бек. Подозирам, че чичо ти Ейб просто е решил, че приятелството е рисковано. Дори и след цялата им история. Той отново има малки деца. Може би Ейб си мисли, че в крайна сметка адвокатите и ченгетата не бива да бъдат приятели. Това е някак странно и грешно. По-добре да не поддържат връзка и тогава няма да има причина да говорят за случилото се.

— Но нали днес ще дойдат?

Франи кимна тежко в знак, че се надява.

— Ако нещо пак не изскочи.

Някъде вътре в себе си Дизмъс Харди знаеше, че вече е минавал по този път. Преди време той го отведе неумоливо до трагедията на престрелката на кей 70 и до последствията от нея. Не знаеше защо отзвукът от онзи отдавнашен ден отеква в живота му и днес. Това го караше да се чувства дискомфортно, макар и да не знаеше как точно.

Юридическата му практика губеше инерция, партньорите му се насочваха към други сфери, децата му бяха напуснали къщата, Франи се занимаваше със собствената си работа, а най-добрият му приятел най-често не откликваше на поканите и предложенията му. Всекидневието на Харди не беше карнавал от вълнуващи преживявания. Той продължаваше да върви упорито напред, но без особени изненади или удовлетворение.

Не мислеше за това осъзнато. Беше свикнал с факта, че животът беше такъв, освен ако не те сполети нещо различно. Беше преминал през нещо като криза, когато децата бяха по-малки — дразнеше се на отговорностите, реагираше срещу скуката, но в настоящия момент това чувство не му причиняваше екзистенциално страдание. Беше надраснал нещата. Живееше с простата спокойна увереност, че големите събития в живота му бяха останали назад.

Не беше кой знае какво. Беше отегчен, а не депресиран.

Но ето че неочаквано започваше да създава ново приятелство. Същото се беше случило преди с един тип на име Джон Холидей, а приятелството им се беше оказало пълна катастрофа. Затова този път му беше познат и осеян с предупредителни знаци. Харди знаеше, че няма да им обърне внимание, тъй като се блазнеше от идеята, че в живота му все още нещо го очаква, а и в крайна сметка беше твърде кратък.

Холидей беше много по-млад, фармацевт и негов клиент. Станаха приятели за изненадващо кратко време. Холидей беше от Тенеси, говореше мързеливо, провлачено, не си даваше много зор, а отношението му към авторитетите беше на границата на патологичното незачитане.

Излизането с него беше забавно, но понякога и опасно, особено за женен мъж и служител на съда като Дизмъс. Холидей нямаше мярка в пиенето и купоните и окуражаваше Харди да прави същото. Нямаше и работно време, тъй като му бяха отнели разрешителното за фармацевт и се занимаваше с барове. Нямаше жена, която да може да

му устои — дори Джина. Франи и шестнадесетгодишната тогава Ребека бяха паднали под властта на дяволския му чар.

Сега Харди отново имаше клиент, който се превръщаше в нещо като приятел след едва три или четири кратки срещи. Тони Солая беше дори по-млад от Холидей, вероятно също толкова небрежен, но и също толкова чаровен. А докато чакаше нещо по-добро, работеше зад бара. Бруклинският му акцент беше на светлинни години от провлачения говор на Холидей, но и някак си го разграничаваше. Той идваше от друго място, носеше аурата и завършеността на човек, занимавал се с много по-сериозни работи, преди да стане миксолог. Тони, както и Холидей, беше словоохотлив, с убийствено чувство за хумор и самоирония. Тепърва щеше да стане ясно дали под лустрото се криеше заплаха, но човекът беше като навита пружинка и енергията му загатваше, че нещо подобно би могло да се случи.

Харди беше ходил да плува, беше видял Тони и го беше поканил на неделната вечеря. Надяваше се Франи да няма нищо против да сервира за още един. Той се прибра, влезе в кухнята и посегна да прегърне съпругата си, но тя се изплъзна. Бек беше в старата си стая и се опитваше да си открадне още час за учене.

— Дизмъс — започна Франи с нисък и овладян глас, като очевидно не беше доволна, — кажи ми, че не се опитваш да сватосаш дъщеря ни.

— Не се опитвам да сватосам дъщеря ни.

— Наистина?

— Нали това казах.

— Да, но аз те попитах първа.

— Така е. Наистина не се опитвам. А сега сякаш съм обвинен, че не съм се опитал. Май не е честно.

— Ако нямаш нищо против, изобщо не съм в настроение да си разменяме реплики. Окей? Защото не смятам, че това е добра идея. Нищо не знаем за него.

— Разбирам.

— И въпреки това го водиш в „Детелината“ в петък вечер, а Бек е там просто по една случайност, а днес...

— Не знаех, че тя ще е там в петък вечер — Харди вдигна ръка и я прекъсна. — Дори не знаех, че ще дойде днес.

— Но тя ни каза, че ще дойде.

— Да, но признай, че това не е стопроцентова гаранция. Щях да се чувствам по-добре, ако ме беше прегърнала. Поне за малко. Но не се опитвам да сватосвам, когото и да било за когото и да било. Честно.

— Добре.

Тя пристъпи напред, а той я прегърна.

— Е, толкова ли беше трудно — каза Харди.

Слънцето залязваше. Рейчъл и Закари, малките деца на Глицки, бяха пред телевизора в дневната зад кухнята, а майките им бърбореха около мивката и яденето.

Тримата мъже и Бек седяха на масата в трапезарията, а разговорът най-сетне се завърташе около неприятностите на Тони, както и за причините и последствията от акцията на Службата по контрол на алкохола.

— Не може да се продава алкохол на непълнолетни — отсеке Глицки без грам съчувствие. — Знаели са. Въпреки това са продавали. И са ги арестували.

— Нямах и представа — защити се Тони. — Имаха лични карти.

— На мен общата картинка продължава да не ми се връзва — каза Харди. — Ясно ми е, че ще вкара Гудмън във вестниците, но как е успял да уреди нещата?

— Подразбрах това-онова — намеси се Глицки. — Някой тук да е чувал за Джон Ло?

Всички го изгледаха неразбиращо и поклатиха глави.

— Трябва ли да сме чували? — поинтересува се Харди.

— Вероятно не, освен ако не се натискате за работа в службите. Връзката между него и случая е политическа. Говори се, че точно той е зад цялата работа.

— Не, Гудмън беше — каза Харди. — Той си приписа доста неща.

— Точно така — кимна Глицки. — Идеята може да е на Гудмън, но се говори, че е заради Джон Ло.

— Чакайте малко — намеси се Ребека. — Лайъм Гудмън? От Градския съвет?

— Точно той — кимна Харди. — Познаваш ли го?

— Не, но онова момче, с което Британи излезе в петък, май се казваше Рик, е шеф на екипа на Гудмън.

— И братовчедка ти излиза с него?

— Излезе с него. Веднъж. Не мина особено добре. Не че е голяма изненада. Но той трябва да е знаел за акцията на Службата по контрол на алкохола, нали? А?

— Предполагам, че е така — каза баща ѝ.

— Ако знаех колко неприятности ми е навлякъл, щях да го сритам още когато го видях — каза Тони и завъртя виното в чашата си. Пиеше червено „Патриарх“ на „Холис Хил“.

— Кой беше типът зад гърба на Гудмън? Ло?

— Той е щедър дарител. Голяма клечка в корейската общност.

— На корейците им пука повече за употребата на алкохол под допустимата възраст, отколкото на нас? — учуди се Бек.

— Е, не чак толкова — каза Глицки.

Той не си сипа нищо, дори когато Харди изкара най-добрите питиета, и сега сръбна от студения си чай.

— Ло се интересува от салоните за масаж. Това между другото не е слух. Собственик е на десет такива. По-точно казано, за десет има разрешителни от Отдела по общественото здраве. По последно преброяване в тях работят сто и четиринадесет момичета.

Бройката направо изуми Бек.

— Сто и четиринадесет? — запита тя. — Във всяко от тези места работят по единадесет души?

— Може и повече, зависи от деня — каза Глицки.

— Лицензирани? — повдигна вежди Харди.

— На теория всички имат лиценз. Сертифицирани масажистки със специално обучение и умения.

— Ло е типът, който пострада при акцията на федералните преди няколко месеца — светна лампичката на Харди.

— Така е — кимна Глицки. — Но ако си спомняш, от акцията не излезе нищо. Всички арестувани момичета работят отново. Не затвориха нито един от салоните. Дори и глоби нямаше.

— Защо да ги глобяват, когато имат сертификати — запита Бек. — Защо изобщо ги проверяват, ако става въпрос?

Ъгълчетата на устните на Глицки трепнаха с около сантиметър, което по неговите мерки беше широка усмивка. Той се пресегна и

потупа Бек по ръката.

— Никога не губи тази истинска невинност — каза той прочувствено. — Тъжната истина, Бек, е, че на тези жени се плаща да извършват сексуални услуги. Те са сексробини, а Джон Ло е вероятно един от най-големите трафиканти на път по Западното крайбрежие.

— Защо тогава не го арестуват?

Тони изслуша обясненията на Глицки в пълно мълчание, но сега се изсмя кратко, макар и без никаква следа от хумор.

— Защото си купува защита.

— Ами да, така е — кимна Глицки. — Не толкова директно, но на никого не му пука. Поне не толкова, че да направи нещо. Както и да е, не и в този град.

— На никого, освен на кмета — вметна Харди. — Негова чест реши, че това е огромен проблем, за който той е силно загрижен. Ако Ло иска да остане в бизнеса, му трябва димна завеса, която да отклони вниманието на кмета от салоните за масаж. Ето тук се намесва Гудмън със Службата по контрол на алкохола.

— Така разправят — каза Глицки.

Лицето на Тони доби каменно изражение.

— Искате да ми кажете — започна той, — че този кретен Ло е причината да седя тук, обвинен в углавно престъпление заедно с още десетина съвсем нормални пича, които просто си вършеха работата?

— Кретените са може би двама — отвърна Глицки. — Ло и Гудмън. Но, да, горе-долу е така.

— Има ли някакъв шанс да вмъкнеш това в защитата ми? — обърна се Тони към Харди.

— Не е нужно — каза Харди. — А и няма никакво отношение към обвинението.

— На мен не ми се струва без отношение.

— Нито пък на мен — намеси се Бек. — Всъщност всичко изглежда напълно погрешно. Искам да кажа, ако цялата акция е изсмукана от пръстите, за да покрие някакъв лош тип, замесен в трафик на хора, защо той се разхожда на свобода, а Тони е заплашен от затвор?

— Тони няма да отиде в затвора — успокои топката Харди. — Няма да позволя да отиде в затвора. Но отговорът на твоя въпрос, Бек,

е правилото за златото. Златото е у него, значи той определя правилата. Така стават работите. Не би трябвало да е така, но е.

— Добре дошла в Сан Франциско — обобщи Глицки.

— Добре дошла, където и да е — уточни Тони.

— Но ако това е вярно, защо не е в новините? — не се предаваше Ребека. — Твоят приятел Джеф Елиът може да го пусне в „Градски клюки“ в „Кроникъл“ и ще се вдигне шум до бога.

— И как ще го докаже? — запита Харди. — Няма да го пусне без доказателства.

— Да не говорим, че може да е опасно — добави Глицки. — За Джеф имам предвид. Джон Ло има хора, които държат момичетата под контрол. Мисля, че за тези типове няма да е кой знае какъв проблем да притиснат един репортер.

— Смяташ, че биха могли да наранят Джеф?

Бек беше пълна с идеали студентка по право и поклати глава в почуда.

— Чичо Ейб, ти знаеш, че това се случва, а не можеш да ги спреш?

— Не и преди да направят нещо. Това е проклятието на моята работа. Макар че господ ми е свидетел, че с удоволствие бих направил нещо.

— Те не причиняват ли зло на тези момичета? Държат ги буквално поробени, заключени, бият ги... Не можеш ли някак да ги подложиш на преследване?

Глицки разпери ръце в безпомощен жест.

— Жените трябва да свидетелстват, нали така? Познай какво ще им се случи, ако го направят.

— Значи в общи линии градът толерира всичко това? — каза Бек. — Правилно ли е това?

— Само кметът е против — каза Харди. — И той ще се намеси скоро, освен ако първо не седне в креслото в Сакраменто, а тогава ще бъде твърде зает с проблемите на щата и няма да може да се занимава с някакъв отделен град и местните му проблеми.

— Това не е местен проблем! Това е международен трафик на човешки същества!

Тони се пресегна, сложи длан върху ръката на Бек и я задържа.

— Проблемът, Бск, е, че това не вълнува повечето от нас, хората. Затова и всичко продължава постарому. Да, тези са лоши, вършат наистина лоши работи, но ги причиняват на хора, които нямат никаква власт. Никой не ги знае, напълно невидими са. Така че и това, което им причиняват, остава невидяно.

Глицки метна пронизващ поглед към Тони.

— Човекът знае какво говори.

— Навсякъде е така — повтори Тони. — Ето затова на теория имаме и федерални агенти.

Глицки се усмихна отново, този път с обичайната си пестелива гримаса.

— Бек, кой си мислиш, че проведе последния удар срещу хората на Джон Ло? Резултатът е сто ареста, нито едно обвинение, даже и глоба няма. Това искам да ти кажа.

— Ло има човек сред федералните — вметна Тони.

— Ако е вярно, няма да промени из основи гледната ми точка — кимна Глицки.

— Това е ужасно — каза Бек. — Няма ли кой да направи нещо?

— Може някой да убие Джон Ло — отбеляза Тони.

— А после аз ще арестувам убиеца — поразпали се Глицки.

— Освен ако не стигнем до по-лошия вариант — намеси се Харди. — Може човекът, убил Ло, ако Ейб не го арестува, да се намеси и да завладее нишата.

— И никога няма край — издиша тежко Бек.

— Не. Наистина няма — поклати глава Тони. — Опитваме се да правим нещата на парче. Както каза лейтенантът, ако някой стигне твърде далеч, го придърпваш обратно. Но ако се опиташ да се противопоставяш прекалено много на системата и на потока на парите, може да ти се случат лоши неща. При това лично на теб, а това е нещо, което наистина не би искала.

— Какво наистина не бихте искали? — запита Трея на влизане в кухнята.

— Да сме сексроби — отвърна Глицки.

Трея се спря наред крачка, изпуфтя театрално, а в очите ѝ блесяха топлина и чувство за хумор.

— Ти да видиш — усмихна се тя на мъжа си.

Вече бяха почти готови да си ходят и Глицки държеше на ръце спящия си петгодишен син Закари, който беше обхванал баща си с ръце и крака. Преди три години една бавно движеща се кола беше съборила Закари от триколката му на улицата точно пред дома им и за няколко месеца детето беше в критично състояние с контузия на мозъка. Оттогава носеше каска, в случай че падне отново. Когато Глицки го държеше на височината на рамото си или по-високо, както беше сега, воденето на разговор изискваше известна ловкост.

— Значи това е Тони? Той как точно се вписва в картинката? С Бек ли е?

— Не. Клиент е. Днес нямаше какво да прави и го поканих.

— Предполагам, че е барман.

— По-скоро беше. Не знаем дали „Горящия Рим“ ще отвори отново. Междувременно ще вземе няколко смени в „Детелината“.

— Отдавна ли го познаваш?

— Не.

— Но отпреди акцията?

Харди сви рамене.

— Той ходи в клуб „Делфин“.

Глицки помълча.

— Знаеш ли с какво се е занимавал, преди да стане барман?

— Не. Защо?

— Просто питам. Изглеждаше ми изненадващо добре запознат със ситуацията около Джон Ло. Звучеше ми като ченге.

— Не знам за такова нещо. Но е умен. Знаеше кой е свети Дисмас, преди да му кажа.

— Да, това е сериозна проверка на характера.

— За характера ли му се притесняваш?

— Не знам — каза Глицки. — Не мога да кажа, че нещо ме притеснява. Просто понякога се чудя. Може би ще го попиташ.

— Какво?

— Откъде идва. Какво е правил преди.

— И как да го направя?

— Както искаш. Като внимателно убеждаване. Като обикновено любопитство. Противно навирание в личния живот. Каквото и да е.

Харди помълча.

- Някога чудил ли си се защо нямаш много приятели?
- Защото искам да арестувам всички?
- Точно затова говоря.
- Ей, не се притеснявай — каза Глицки. — Знам, че не е така.
- Не искаш да арестуваш всички?
- Не, не се притеснявам за това.

Когато Рик Джесъп се появи в офиса след десет часа сутринта в понеделник, завари напрегната атмосфера.

Имаше махмурлук, а това не помагаше особено.

Петък вечер започна толкова обещаващо, но се превърна в ужасен уикенд. Британи Магуайър си тръгна и не си вдигаше телефона, докато накрая се отказа да звъни. После започна да пие.

След като махмурлукът му минеше, щеше да отиде до кафенето „При Пит“ и да се опита да продължат откъдето бяха стигнали, иди да започнат наново. Нещо такова.

Знаеше, че ще си я върне. Бяха прекарвали заедно само една нощ и една сутрин, но без никакво съмнение тя беше най-добрата жена, с която е бил — имаше най-красивото лице, най-хубавото тяло и беше най-добра в секса. След като я беше имал веднъж, нямаше да я остави да си тръгне. Това нямаше как да стане, освен ако решението не беше негово.

Не можеше да се каже, че той е просто никой. Няма как да станеш шеф на екипа на градски съветник на тази възраст, ако не си няколко класи над останалите. Освен това следващата му позиция щеше да бъде шеф на екипа на кмета, когато Гудмън заемеше поста. Накрая щеше и сам да влезе в политиката, но всъщност вече го беше постигнал.

И можеше да направи така, че Британи да го види. Тя просто не разбираше. Не беше показал достатъчно ясно кой е и какво може да направи. Колко е важен. Нямаше да остави някакво момиче от кафене да го отхвърля.

Точно сега обаче главата го болеше жестоко. Хората от екипа седяха, мотаеха се или се свиваха в малката конферентна зала, никой не се шегуваше, но и никой не работеше.

Обикновено приветливата Даяна го посрещна с каменно лице и изправена стойка, като вдигна пръст, което означаваше да подмине вратата на кабинета си и да продължи напред към приемната. Той още

не беше стигнал до бюрото ѝ, когато тя го изгледа предупредително и каза:

— Ииска да те види веднага щом дойдеш.

— Какво е станало?

— Той ще ти каже.

Рик си пое дъх, взе разстоянието до вратата на шефа си с две крачки, почука, завъртя дръжката и влезе. Гудмън седеше с лакти на бюрото, а опънатите му пръсти опираха в устните.

— Мисля, че работното време в този офис е от девет до пет.

— Да, сър. Не можах да изляза навреме. Кухненската мелачка за отпадъци се развали и стана пълна бъркотия. Трябваше да се обадя.

— Да, като стана дума за обаждане, през уикенда се опитах няколко пъти да се свържа с теб. Не получи ли някое от съобщенията?

— Не, сър. Бях в Сан Хосе на гости на сестра ми и забравих да си взема телефона. Върнах се едва снощи.

Джесъп се опита да пусне глуповата усмивка. Обвинителният тон на шефа му беше необичаен и го притесняваше. Двамата имаха много общи тайни, някои тях доста деликатни, и винаги бяха работили повече като партньори или като съзаклятници, отколкото като началник и подчинен. Рик нямаше да покаже и намек за страх, въпреки че стомахът му се сви.

— Опасявам се, че уикендът не беше от най-продуктивните ми — додаде той с по-нисък тон. — Какво става?

Гудмън се облегна в стола си.

— Джон Ло се отби тук в петък вечерта. Питам всички останали и ми казаха, че не са били те.

— Какво не са били?

Когато Гудмън му разказа, Рик помълча, за да се увери, че напълно контролира емоциите си. Ако бъдеше разобличен или дори попаднеше под силно подозрение, че е бил онзи безпътен стажант, с кариерата му беше свършено. Трябваше да запази спокойствие и да се държи сякаш наистина беше партньор на Лайъм и двамата работеха заедно по проблема.

— Откъде да знаем, че е бил някой от екипа ни?

— Няма как да сме сигурни. Но е доста странно да измислиш подобна подробност, не смяташ ли?

— Щеше да бъде още по-странно, ако някой от офиса си признаеше, нали? „Здрасти. Дойдох да нарушавам закона и да отправям заплахи, но може да ме намерите на този адрес“. Не е сериозно.

— Може би си прав. Погледнато от този ъгъл...

— Според мен е по-вероятно това да е някой, който се опитва да навреди на отношенията ви с Ло. Тези хора отделят много пари за дарения, а ти получаваш значителна част от тях. Ако те извадят от играта, ще има повече парчета от баницата.

— Прав си. Така си е.

— Звучи ми доста вероятно.

— Добре — каза Гудмън. — Предполагам, че няма да ми се налага да пратя снимки на всички от екипа, за да видя дали някой няма да бъде разпознат.

Рик владееше емоциите си напълно и схвана скритото подозрение и предупреждение. Гудмън му стягаше юздите, но беше изключено да покаже, че го е усетил.

— Не виждам как това би могло да помогне — каза той. — Има голяма вероятност разпознаването да не е точно. Само ще налееш вода в мелницата на Ло.

Гудмън обмисли думите му внимателно. Накрая се усмихна пестеливо.

— Прав си, Рик. Ло е пуснал слуха. Да се надяваме, че това ще го пресече. И, слушай, извинявай, че ти се нахвърлих, когато влезе. Знам, че работиш повече от достатъчно часове. Просто не очаквах точно ти да закъснееш.

— Разбрах, сър. Няма проблеми. Трябваше да се обадя, когато стана ясно, че ще закъснея. Нещо друго? — изпъна се той.

Рик седеше на бюрото в затворения си кабинет и намусено мислеше, че Джон Ло се превръща в истински проблем. Не можеше да повярва, че Ло се е обърнал към Гудмън заради някакви неприятности с курвите му. Окей, може би самоувереността на Рик му беше изиграла лоша шега, като беше притиснал момичетата, защото знаеше, че може да си го позволи.

И какво от това? Гудмън щеше да го защити. Само че явно не беше така.

Рик беше подценил Джон Ло, понеже беше убеден, че Лайъм ще застане зад гърба му в спор с корейския гангстер. Никога не беше и помислял, че Ло или момичетата му ще се осмелят да протестират. Но Ло се беше оплакал, а още по-лошо беше, че Лайъм беше на негова страна.

Коего повдигаше въпроса кой от кого има нужда?

Не чак толкова отдавна Рик и Лайъм си тръгнаха по-рано от работа и отиваха да прекарат вечерта в някой бар. Ходеха заедно на мачове на „Джайънтс“ и „Фортинайърс“, правеха си барбекю при единия или другия и бяха сключвали доходоносни сделки с не чак дотам чисти и праведни елементи. Двамата не бяха реални партньори, но Рик беше запознат с тайните на Лайъм, кроеше планове, разработваше стратегии и развиваше бизнеса с марката „Гудмън“.

Сега обаче голяма част от това беше заплашена. Акцията с употребата на алкохол под допустимата възраст изстрелваше Лайъм в траектория, над която Рик имаше малко или направо никакъв контрол. Буквално виждаше как Ло препоръчва някой от своите хора да се грижи за всекидневната работа на екипа на Гудмън. И какво тогава щеше да стане с Рик?

Трябваше да напомни на шефа си, че двамата са свързани като сиамски близнаци, най-вече с едно от по-ранните им начинания, което бяха нарекли „Армейския бизнес“. То се беше превърнало в основен източник на доходи за Гудмън и за четири години му беше донесло почти два милиона долара. При това осчетоводени.

Бяха съставили схемата един ден след като Рик спомена за една своя позната, служеща в армията в поделението в „Кемп парк“ на другия бряг на залива. Тя се беше върнала наскоро от Афганистан, бременна, и терминът ѝ приближаваше. Армейската политика не предвиждаше изпращане на бременни жени в зони на военен конфликт и тя се надяваше да забременее отново скоро след като роди, за да се отърве от връщане към активна служба. Имаше шест месеца на разположение.

Единственият ѝ проблем беше, че съпругът ѝ не желаше да имат второ дете.

Оказа се, че Лайъм познава богата двойка, която има проблем със зачеването. Те търсеха сурогатна майка, която да износи бебето. Щяха да платят сто хиляди долара, ако намереха точния човек, но бяха подозрителни за типа жена, която би се съгласила на подобно нещо. Искаха да са сигурни, че цената е справедлива и че след сключването ѝ сделката ще протече по план. Общо взето, смятаха, че ще се чувстват по-добре, ако имат и адвокат, който да се грижи за цялата процедура.

В рамките на месец Гудмън беше установил контакт с всички страни и беше сключил първата си сделка като посредник. Прибра четири пети от сумата без трите хиляди долара премия за Рик, който беше открил жената. Останалите двадесет хиляди даде на сурогатната майка, която беше повече от доволна да получи малкия процент, тъй като не го правеше заради парите, а за да може бременността да я остави на безопасно място у дома.

Беше чудесна сделка откъдето и да я погледнеш. Единственият ѝ недостатък беше, че можеше да бъде тълкувана като заговор за измама на правителството на САЩ, тъй като армията не само плащаше заплата на жената войник на действителна служба, но и покриваше всичките ѝ медицински разходи по бременността.

През следващите две години Лайъм и Рик откриха и осигуриха тридесет и две сурогатни майки за богати бездетни двойки, като слухът за услугите им се разпространяваше само от уста на уста сред най-престижните квартали на града. Всички жени бяха от армията. По-късно пазарът пресъхна с изтеглянето на войските от Ирак и Афганистан, но по това време бизнесът и приятелите на Джон Ло вече се бяха намесили с дарения за кампанията и Гудмън беше стартирал политическата си кариера.

Махмурлукът на Рик беше преминал. Проблемите от сутринта и усещането му, че сигурността на работата му е застрашена, също щяха да отшумят, когато откриеше удобна възможност да напомни на Лайъм за някои от тези не чак толкова лицеприятни аспекти на ранната му кариера и възхода в политиката.

Нямаше да бъде изнудван. Напомнянето на Рик нямаше да бъде заплашително. Посланието щеше да бъде ясно и просто — тайните на Лайъм бяха в безопасност, докато Рик запазеше работата си. Доволен, че е открил елегантно разрешение, Рик излезе в приемната, зави наляво и почука на вратата на Лайъм.

Дъждът започна да се лее точно след обяд.

Британи сама беше помолила да застане на задния щанд на кафенето на Пит. По принцип предпочиташе щанда за обслужване в предната част, тъй като там денят минаваше по-бързо. Но днес искаше да може да се шумгне в задната стаичка, ако Рик влезеше.

Не смяташе, че той ще дойде. Вероятно щеше да излезе точен и ще я остави на мира. Беше дала ясно да се разбере, че повече не иска да има нищо общо с него. Но обажданията му през уикенда я накараха да се зачуди — може би щеше да излезе достатъчно голям глупак, за да дойде.

Щом обедната навалица отмина, Британи реши, че той е схванал посланието, затова не беше подготвена, когато го видя, че стои на щанда ѝ. Изглеждаше пълен с надежда и някак жалък с мократа си коса, а от дъждобрана му се стичаше вода.

— Ей. Просто исках лично да ти кажа, че съжалявам — започна той без никакво предисловие. — Нямах предвид това, което ти разбра. Просто се получи грешно.

— Да, така е. Искаш ли малко кафе? Защото иначе си имам работа.

— Искам да разбера дали можем да опитаме отново.

— Няма да обсъждам това тук. На работа съм.

— Ясно. Мога ли да ти се обадя по-късно?

— Бих предпочела да не го правиш.

— Така не е честно.

— На мен ми изглежда честно. Наистина не мога да говоря в момента. Бих искала да си тръгнеш.

— Просто не знам къде сгреших.

— Беше очевидно.

— Но искам да ти обясня.

— Няма за какво да говорим. Наистина. Няма за какво. Сега трябва да си вървиш или ще се обадя на мениджъра ми.

Рик опря длани на щанда между тях. Лицето му беше сиво, а от косата му капеше дъждовна вода.

— Слушай, умолявам те. Това не е правилно. Просто ми дай шанс.

— Дадох ти шанс.

Тя отвърна поглед от него, обърна се към предния щанд и повиши глас:

— Мич!

Каза на мениджъра си какво я притеснява, едрият чернокож мъж се дръпна от машините за еспресо, застана до нея и се вторачи в лицето на Рик.

— Някакъв проблем ли има?

— Трябва ми просто минутка. Само минутка, това е. Трябва... да говоря... с тази жена — задъха се той.

Мич го изгледа безизразно.

— Тя не се интересува. Интересуваш ли се, Британи?

— Не.

— Виждаш ли. Кристално ясно е.

— Слушай, аз... — започна Рик и се наклони напред.

— Ти слушай, приятелче — срязва го Мич. — Ще бъде най-добре, ако си тръгнеш веднага. Британи, иди в задната стая и си почини малко.

Тя изчезна и двамата мъже се загледаха един друг.

Рик обърса лицето си е длан.

— Нещата не са приключили — каза той. — Мога да ви затворя, осъзнаваш ли?

— А, ти си една от важните клечки, така ли? В кметството ли работиш?

Мич извади телефона си.

— Нека се обадя на 911 и да видим дали ченгетата, които ще дойдат, знаят кой си. Искаш ли да видим? Идват тук всеки ден, така че знаят аз кой съм.

Рик дръпна ръцете си от бара, обърна гръб на Мич и тръгна към вратата.

— Приятен ден — каза Мич зад него.

* * *

— Можеше просто да платя да го пречукат.

Беше седем часа вечерта в този проливен понеделник. Тони Солая стоеше зад бара в „Малката детелина“ и се усмихваше в бездънните очи на Британи Магуайър.

— Ако отидеш в точната част на града, тарифата е около сто долара. Бакшишите за една добра вечер. А някой наркоман ще го направи и за цената на билетче за автобуса.

— Знаеш колко струва да пречукаш някого? Това е малко притеснително.

— Барманите знаят всичко — каза той.

— Баща ми все това разправя.

— Той би знаел, нали?

Солая посочи чашата ѝ за вино.

— Искаш ли още? — попита той. — Защото се заемам с поръчките.

— Не, добре съм.

Тя го загледа как се движи зад бара, бърби с клиентите, налива питиета и се смее. Мъж в привичната си среда. Британи знаеше колко строг началник може да бъде баща ѝ, особено в любимия си „Малката детелина“. Моузис не търпеше нито лениви, нито нехайни бармани. Изискваше перфектност първо в приготвянето на питиетата, а след това и в цените, в температурата на водата за изплакване в мивката, в блясъка на чашите и в избора на точна чаша за всяко питие. Да пази господ, ако чашата на някой клиент се окажеше празна, преди барманът или сервитьорката по коктейлите за вечерта да предложи да я напълни отново.

Тя се зачуди как Тони се беше появил за пръв път миналия петък, а вече беше зад бара и работеше. Това беше нещо неவிждано. Беше представен от чичо ѝ Диз, което също улесни нещата.

Той се върна към дъното, където седеше тя.

— Сериозно, този тип притеснява ли те?

— Не. Не наистина.

— Кое от двете? Не наистина или не?

— Не, предполагам. По-скоро беше жалък. Просто не беше разбрал, че не искам да го виждам повече.

— Ясно ми е, че това може да разстрои човек.

— Ами... благодаря ти. Както и да е, мисля, че днес схвана намека. Не смятам, че ще се върне. Няма да се налага да го

пречукваме.

— Да платим да го пречукат — поправи я Тони. — Не виждаш някому сметката сам, макар че би могъл. По принцип плащаш да ги пречукат. Така е по-чисто.

В задната част на апартамента с три спални на последния етаж на сграда на улица „Ървинг“, където Сюзън Уайс и Моузис бяха отгледали децата си, имаше стая с огромни прозорци. Момчетата я бяха кръстили „Мъгливата стая“, а името беше пирографирано върху дървена табелка на вратата. Бяха я направили някакви хипита от Футхилс. Сюзън, второ чело в симфоничния оркестър на Сан Франциско, прекарваше значителна част от времето си в нея. Стаята рядко биваше огряна от хладните слънчеви лъчи, по-често беше като обвита в пашкула на мъглата, а в нея Сюзън преподаваше чело на ученици от четири до седемдесет и една годишна възраст.

Тя беше наясно с вселенското правило, че телефоните звънят по средата на всеки урок и беше изключила звука на своя. Но когато той извибрира по средата на солото на Бен Файнстейн, тя го извади от джоба на гърдите, погледна екрана и се опита да потисне гримасата си.

Дъщеря й Британи. Още драма.

Сюзън беше сигурна, че Британи знае, че уроците на Бен са в четвъртък от четири следобед. Така се бяха срещнали преди два месеца. Сюзън също знаеше, а и не беше някаква тайна, че двамата бяха изкарали някаква романтична авантюра за няколко седмици, която обаче беше завършила зле, особено за Бен, когото Сюзън обожаваше и тайничко не би имала нищо против, ако Британи се влюбеше в него. Но, разбира се, Британи си беше Британи и нищо подобно не се случи.

Ето я сега, звънеш по средата на урока на Бен. Вероятно не беше само съвпадение и беше крайно нечестно спрямо бедния младеж, особено ако, както подозираше Сюзън, Британи си играеше с него и искаше да го подмами да се върне при нея за седмица или две, преди да й омръзне и отново да го изостави. Сюзън обичаше дъщеря си, понякога дори сляпо, но това поведение с момчетата я влудяваше.

Бен спря да свири по средата на Канон в ре мажор на Пахелбел.

— Важно ли е? Трябва ли да вдигнеш?

Сюзън въздъхна. Ако дори споменеше името на Британи, това щеше да сложи край на концентрацията на Бен до края на деня. Той

отмени двата си следващи урока веднага след като бяха скъсали и Сюзън трябваше да му се обажда и да го придумва да започне отново. Животът продължава, каза му тя.

Сега Бен се опитваше да направи точно това, а дъщеря й се обаждаше.

— Прилича ми на номер за продажби — поклати глава тя. — Докъде беше стигнал?

Бен изсвири шестнадесет такта, преди да звънне и домашният телефон в кухнята. Той спря, а Сюзън вдигна ръце, убедена, че това отново беше дъщеря й. Съвсем малко хора знаеха стационарния номер и всички бяха наясно, че е изключено да звънят в часовете за уроци. Да се обажда първо на мобилния, а след това на домашния номер беше позната стратегия на Британи, която така постигаше своето и говореше с майка си, дори и да причиняваше неудобство на всички останали.

— Извинявай, Бен — каза Сюзън и стана разочаровано. Сигурно е нещо важно. Ей сега идвам.

Тя стигна до телефона на третото извънмяване, видя, че повикването е от номера на мобилния на Британи и вдигна.

— Може би си забравила, че следобед давам уроци по музика — прошепна тя рязко. — Това не може ли да почака?

— Мамо? — гласът на дъщеря й беше като шепот, крехък като стъкло.

Само от тези две срички Сюзън разбра, че е станало нещо много лошо. Целият й гняв се отцеди, зави й се свят и трябваше да сложи ръка на плота, за да не залитне.

— Какво става, скъпа? Добре ли си?

— Не съвсем — каза Британи. — Не съм много добре.

— Къде си?

— В болницата „Св. Франсис“. В спешното отделение.

Същата нощ Сюзън седеше на масата в кухнята, а чашата чай, която си беше направила преди пет минути, изстиваше пред нея. Тя помилва по гърба черния си котак Фуджи, който беше скочил на масата веднага щом тя седна и сега се беше опънал и мъркаше като генератор. По западния прозорец почукваше пресекилив и насечен от поривите на вятъра дъжд.

В коридора отекнаха стъпките на мъжа ѝ. Тя се поизправи, макар че случилото се през деня я беше съсипало и я беше изтощило до краен предел. Моузис се появи на вратата тъкмо когато тя посягаше към чашата чай.

— Спи, натъпкана с успокоителни. Слава на господата за викодина. Тази вода още гореща ли е? — запита той, като тръгна към котлона.

— Би трябвало.

Сюзън го гледаше как минава през кухнята, слага пакетче чай в чашата и бавно налива вода от чайника. На плота държаха бурканче мед, Моузис вдигна ръчно изрязаната дървена бъркалка, остави медът да се стече в чашата и я върна в бурканчето. Взе си чаена лъжичка и започна да бърка преднамерено внимателно.

Поредният порив на вятъра плисна още дъжд върху прозореца. Сюзън чак подскочи, но Моузис не реагира по никакъв начин.

— Моуз. Какво си мислиш?

Той издиша тежко, сякаш беше задържал дъха си. Продължаваше да бърка чая и лъжичката потракваше по чашата.

— Нищо.

— Току-що ти трябваша две минути да си направиш чаша чай — каза тя.

Той вдигна чашата до устата си, духна и отпи.

— Не беше лесно да я направя както трябва. Но си струваше усилията.

Моузис седна срещу жена си.

— Притесняваш ли се? — попита тя.

— Дали Британи ще се оправи? Не.

— Изглеждаше наистина ужасно.

— От раните по главата тече много кръв — сви рамене той. Изглеждат по-зле, отколкото са всъщност.

— А и цицината.

— Да, но няма сътресение. Няма шевове, така че няма да ѝ останат белези. Ще оздравее.

— За какво тогава си мислеше?

— Как се е случило.

— Ами, знаем, че...

Той вдигна длан и я спря.

— Знаем това, което тя ни каза, толкова.

— Мислиш, че е излъгала?

— Не бих го изключил.

— Какво смяташ, че е станало? — попита тя.

Моузис потупа чашата с пръсти.

— Нейната версия е, че си е говорила с онова момче, видяла е, че ще си изпусне автобуса, затова се затичала, подхлъзната се по мокрия тротоар, паднала и си ударила главата.

— Точно така.

— Може и да не е съвсем точно. Как така от едно падане е получила две отделни травми на главата? И защо едната е толкова голяма цицина? Колкото проклето топче за тенис на маса. Както си спомняш, имам известен опит и мога да ти кажа, че такава цицина се получава от удар с нещо плоско. Тротоар например. Стена. А откъде са драскотините по лицето ѝ? А и забеляза ли, че двете горни копчета на дъждобрана ѝ ги няма?

— Не, не съм и поглеждала.

— Винаги можеш да провериш. В гардероба е. Копчетата ги няма, но конците стоят, все едно някой ги е откъснал.

— Две копчета? Паднали са, когато се е подхлъзнала?

— Паднали? Ей така, самички? Обясни ми тогава какво ѝ е на ръката.

— Какво на ръката?

— Не спираше да потрива лявата си ръка високо горе към рамото.

— Помислих, че ѝ е студено.

— Може и от това да е — допусна Моузис. — Но когато се върнах, дръпнах одеялото и проверих. Има синьо-черно натъртване.

Сюзън сръбна от чая си.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам, че искам да си поговоря с момчето, което е изчезнало и е оставило дъщеря ми обляна в кръв на тротоара.

Сюзън притисна длан към устата си.

— Бебчето ми.

— Просто казвам — кимна Моузис.

Моузис измина седемте пресечки до „Малката детелина“ пеш под дъжда. Тони Солая беше направо като дар Божи. Моузис му се обади веднага след като разбра от Сюзън, че Британи е в спешното. Младежът се метна на мотора си и се появи в бара след петнадесет минути, готов и дори нетърпелив да вземе още една смяна.

Моузис каза на Тони, че ако иска, може да затвори бара по-рано, но в момента вътре се виждаха поне петнадесетина клиенти и мястото изглеждаше оживено, а поне още десетина играеха дартс отзад. Моузис остана отвън още секунда и гледаше как Тони стоеше зад безупречно чистия бар и бършеше чашите до блясък.

Магауйър влезе, окачи водонепропускливата си барета и дъждобрана на старомодната дървена закачалка до предната врата и си дръпна високо столче. Тони се приближи и Моузис си поръча газирана вода. Някои от редовните клиенти също дойдоха да попитат за Британи.

— Добре е — повтори няколко пъти Моузис. — Подхлъзнала се и паднала. Ще се оправи.

Тони изчака всички да се върнат по местата си и застана срещу него.

— Как е тя наистина?

— Спи. Упоена е. Доста се е ударила.

— Трябва да е паднала много лошо.

Моузис скръсти ръце и издиша.

— Опитвам се да не съм предубеден и да не правя прибързани заключения. Опитвам се да си представя картинката, но нещо не се връзва, поне не и както тя го описва. Бяга в дъжда, подхлъзва се и пада по лице. И не се опитва да се опре на ръка и да се предпази?

— Какво смяташ, че е?

Моузис нахвърли сценария, който беше описал на Сюзън.

— Трябва да си поговоря с Британи — завърши той.

— Мислиш, че прикрива някого?

— Това се налага от другите ми заключения, не е ли така?

— Знаеш ли кой е бил?

Моузис поклати глава.

— Ще ми трябва тефтер, за да съм в час с всичките й познати.

Тони сякаш понечи да каже нещо.

— Какво? — попита Моузис. — Знаеш ли нещо?

— Не съвсем — каза Тони. — Нека тя ти каже, ако има нещо за казване.

Тони си тръгна в дванадесет и половина. Беше почти един и Моузис седеше в отдалечения край на бара. Беше заключил вратата преди петнадесет минути. Поривите на вятъра продължаваха да носят равномерно валящия дъжд и капките удряха по прозорците. През минута-две по „Линкълн“ със съскане на гуми минаваше по някой самотен автомобил. Единствената мъжделива светлина вътре идваше от шейсетватова лампа е абажур на ниска масичка в дъното на бара.

Той завъртя изпитата наполовина чаша с джинджифилова бира пред себе си. На бара до чашата стоеше шилелагът на „Детелината“. Тази типична за Ирландия тояга представляваше шейсетсантиметрова твърда като желязо бухалка от ясен от Кентъки. Единият ѝ край завършваше с удебеление колкото юмрук, а от другия висеше кожен каиш. Моузис я беше ползвал няколко пъти в кариерата си на кръчмар, когато му се беше налагало да разтурва мелета. Беше страховито и убедително оръжие. Не си спомняше ясно кога я беше взел от мястото ѝ зад бара и я беше сложил до себе си отпред.

Съзнанието му беше сякаш замъглено.

Най-меко казано, някой беше се отнесъл грубо с дъщеря му. Колкото повече мислеше, толкова по-ясно му ставаше. Британи си мислеше, че постъпва умно, като не разкрива кой е нападателят ѝ, но не беше права. Моузис имаше чувството, че Тони може и да знае кой е, но също не искаше да говори.

Когато започна да разбира какво се беше случило на Британи, в стомаха му се стегна възел, но сега той се беше превърнал в черна ярост, която заплашваше да го обземе.

Някакъв страхлив боклук беше наранил дъщеря му толкова зле, че я беше пратил в болница.

Той продължаваше да се опитва да се пребори с образа на Британи като безпомощно дете, но неговото бебче сега страдаше от болка, а красивото ѝ лице беше отекло, окървавено и пребито.

Когато беше по-млад, а и не чак толкова млад, Моузис не беше позволил докторатът му по философия да му попречи да бъде сериозен скандалджия. Носът му беше деформиран от всичките счупвания. Все

още тренираше с чувал по два пъти на седмица, за да поддържа координацията между окото и ръката. Като тийнейджър беше участвал в боксовия турнир „Златни ръкавици“ и знаеше как да се бие в честен бой. Ако някой искаше улична разправия, можеше да рита, да бърка в очи и да раздава лакти и колене. Ако му се предоставеше възможност, щеше и да хапе. Щеше да направи всичко, за да спечели.

Сега имаше неистово желание да се бие, нищо не беше искал толкова силно през живота си. Искеше юмруците му да се забиват в плът, да усети металния мирис на кръв и да чуе хрущенето на кости. Дишаше накъсано и тежко.

Ето сега, дявол да го вземе, би си сипал едно питие. Трябваше да пийне едно, това си беше напълно на мястото. Какво си беше мислил през всичките години, като отричаше истинската си същност? Той беше ангел отмъстител, обладан от чиста, праведна ярост и имаше нужда да пийне.

Моузис мина зад бара и смъкна бутилка уиски „Макалън“ от горния рафт. Напълни една чаша до ръба и я вдигна да я помирише.

Господи.

Силната миризма го удари в носа и той се спря за секунда. Остави чашата до шилелага, без да пипне уискито, и се вторачи в нея. Яростта му стихна.

Знаеше кой беше. Той беше свети Августин, който легнал до жена, но не я докоснал и така победил изкушението за угода на господата.

Просто я вземи и я изпий на една глътка. Усети яростта. Бъди какъвто си. Ръцете му се протегнаха към чашата.

Вместо да склочи длани около стъклото, той сграбчи шилелага, изрева нечленоразделно и стовари тежкото дърво с див замах, който пръсна чашата и запрати стъкло и уиски из целия бар. Моузис продължи да стоварва тоягата с цялата си сила, а от устата му изригваха псувни и проклетия. Ударите валяха един след друг.

Накрая се спря изтощен.

Шилелагът се изплъзна от ръката му и падна на пода. Моузис се хвана за бара, а тялото му трепереше от умора. Дишаше тежко като кон, препускал в галоп, докато остане без сили и започне да залита.

В офиса на Харди имаше два къта за седене. Този пред бюрото му беше официалният, с персийски килим на пода, масичка за кафе със стойка като лъвски лапи и два стола с вити крачета и облегалки. Другият беше встрани край ъгловия прозорец с гледка към улица „Сътър“, по която днес вилнееше дъждът, и се състоеше от два фотьойла е тапицерия от кафява кожа и пасващо си към тях диванче.

Моузис Магуайър влезе и затвори вратата зад себе си. Той постоя за минута и се огледа наоколо.

— Май не съм идвал тук — каза той.

— Естествено, че си.

— Щях да си спомням. Доста е хубаво.

— Радвам се, че ти харесва.

— Не съм съвсем сигурен. Ако бях клиент, щях да се притесня, че ми взимаш толкова пари, за да можеш да си купуваш подобно обзавеждане и да поддържаш добър вид.

— Ако беше клиент, щеше да се притесняваш, че отиваш в затвора и нямаше да ти пука за обзавеждането. Щеше да си мислиш, че не искаш обзавеждането ти за следващите двайсет години да се състои от твърдо легло и тоалетна чиния.

— Предполагам, че и това го има — съгласи се Моузис и отново се огледа. — Къде да седна? Има ли някакъв протокол?

— Където ще се чувстваш по-удобно. Междувременно искаш ли кафе? Вода? Нещо друго?

— Не, благодаря, и така съм добре.

Той се отпусна в един от фотьойлите.

— Сега съм още по-добре. Ти къде седиш?

— Тук всички сме равни. Ти сядаш, където искаш, аз сядам, където искам. Например тук.

Харди се намести в другия фотьойл.

— Какво те доведе тук за първи път? Не изглеждаш особено добре.

— Снощи почти не спях. Борих се с дявола.

— Кой победи?

— Мисля, че аз, но беше на косъм.

Моузис си прочисти гърлото, поогледа се още малко и отново се обърна към Харди.

— Исках да те питам дали можеш да ми дадеш Уайът Хънт за ден или два.

— Имаш нужда от частен детектив?

— Не съм сигурен. Бих искал да поговоря с него и ще видя.

Харди се облегна изненадан.

— Можеш да наемеш Уайът по всяко време. Той не работи само за мен. Какво искаш да открие?

— Кой е пребил Британи.

Лицето на Харди мигновено стана като камък. Той се приведе напред.

— Кога се е случило?

— Вчера.

— Зле ли е?

— Насинена е, но е добре. Вече е у дома, при нас, в леглото си.

— В съзнание е, нали?

— Да, ту заспива, ту се буди. Дали са й някакви обезболяващи.

— Говори ли с нея?

— О, да — кимна Моузис и вдигна длан. — Знам какво си мислиш. Защо просто не я попитам кой го е направил? Ами, питах я. Никой не я е бил. Паднала, това е. Това е нейната версия и се придържа към нея.

— Но ти не смяташ така.

— Нека кажем, че съм сигурен, че имам основателни съмнения — поклати глава Моузис. — Искам копелето да лежи в затвора, Диз. Не, не е вярно. Това, което наистина искам, е да го пребия, докато едва мърда. Но не мога да го направя и ще съм доволен, ако прекара известно време в пандиза.

— Не те виня. Но ти е ясно, че това няма как да стане, ако Британи не даде показания, нали?

— Ще я убедя, след като си помисли малко. Тя е умна. Ще спре да го крие.

— Когато това стане, тя ще ти каже кой е, така че Уайът не ти трябва. Но може би не става дума за криене — добави Харди. — Може

би се страхува. За това помислил ли си? Тя няма да помогне на обвинението и в двата случая, било то от страх, било, че го крие, а ти пак няма да имаш име.

— Точно затова искам да наема Уайът. Само да открие кой е.

— А после? Ако Британи не идентифицира човека?

— Тогава отивам към план „Б“. „Б“ означава „Бия го, докато едва мърда“.

— Добра идея, Моуз. Ти ще отидеш в затвора.

— Глупости. Ще ме оправдаят. В най-лошия случай ще платя глоба и ще се върна към нормалния си живот.

— Нали току-що казах „Добра идея“. Това беше сарказъм. Имах предвид, че е лоша идея. И знаеш ли защо? Защото можеш да влезеш в затвора за години, зависи какви телесни повреди му нанесеш. А ти си стар човек с прошарена коса и не можеш да си го позволиш.

— Не съм съгласен. Той ще трябва да свидетелства срещу мен, а и ти спомена страх. Така ще го обработя, че ще се страхува като от господ.

Харди се изкиска.

— И от огромния си опит със закона си сигурен, че точно така ще стане?

— Рискът си заслужава.

— Не — каза Харди. — Всъщност не си заслужава. Разбирам, че си ядосан и ще е добре, ако можеш, да накараш Британи да повдигне обвинение. Ако не можеш, остави нещата така.

Моузис седеше с лакти върху коленете и със стиснати пред себе си ръце. Той сведе глава и я повдигна бавно, докато срещна погледа на Харди.

— Истината, Диз, е, че искам да го убия. Имам предвид буквално, физически, не ме интересува кой е. Искам да сложа край на живота му.

— Разбирам — каза Харди. — Не че те обвинявам, но по-добре не казвай това на висок глас, ясно ли е? Сега говори гневът ти.

Моузис издиша продължително, а погледът му беше като от стъкло. Той посочи лицето си.

— Това е гняв — рече той. — Тя е моето бебче, Диз. Моето прекрасно малко момиченце.

— Знам — каза Харди.

Той се пресегна и сложи ръка на рамото на Моузис.
— Знам.

Навлечен с туристически обувки, дънки и плетен пуловер под якето си на „Джайънтс“, Моузис се поскита из покрития с лека мъгла център за около час. Накрая се отби през „Скарата на Тадич“ за порция задушено с риба чопино и безквасен хляб на бара. След като си тръгна от офиса на Харди, той стигна до заключението, че шурейт му вероятно е прав. Ако не успееше да накара Британи да посочи нападателя и да повдигне обвинения, нямаше смисъл да се опитва да го намери сам.

Харди определено беше прав, като го предупреди да не се намесва директно. Това лесно можеше да се обърне срещу него и да му докара всякакви неприятности, включително и затвор, особено ако имаше замесен и някой друг, например Уайът или самият Харди. Това беше потенциален свидетел.

Магуайър довърши обяда си наполовина, извади телефона си и се обади на жена си. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Как е тя?

— Наред. Двете сме в кухнята, хапва пилешка супа.

— Как изглежда?

— Добре.

В гласа ѝ прозвуча фалшива веселост, Сюзън очевидно не казваше всичко, за да не се притеснява Британи.

— Да е променила историята си?

— Не. Горещо-долу е същата.

— Мога ли да я чуя?

— Разбира се. Секунда. Ето я.

— Здравсти, тате.

Гласът на дъщеря му беше дрезгав и уморен.

— Как е моето момиче?

— По-добре. Все още съм малко уморена, но съм добре. След два дни ще съм като нова.

— Знаеш, че можеш да останеш при нас колкото искаш, нали?

— Знам. Благодаря ти.

— Слушай, Брит. Не си ли се сетила за нещо повече за случката?

— Не точно, тате. Просто всичко стана толкова бързо. Бягах, после се подхлъзнах и си ударих главата.

— Как е ръката ти?

— Ръката ли?

— Лявата ти ръка. Когато снощи те завивах, забелязах, че имаш голяма синина. Тя от отдавна ли е?

— Не знам — поколеба се Британи. — Мисля, че е наред.

— Не си спомняш как си се ударила? Може би си паднала първо върху нея, а след това си ударила лицето си.

— Не си спомням, татко. Но вече така или иначе съм добре. Окей съм, само съм малко подута.

Не беше като истински разговор, но Моузис си го превърташе из главата отново и отново и се вслушваше в спомена за някаква фалшива нотка. Единственият път, когато долови слабост, беше при въпроса за ръката. Може би трябваше да бъде по-праволинеен, да я притисне и да ѝ нареди да му каже. Но състоянието ѝ все още беше доста крехко и той не искаше да засилва мъките ѝ.

Харди беше казал нещата много точно. Британи или се опитваше да прикрива този задник, или се боеше от него. Моузис се усъмни в историята на дъщеря си от самото начало и се замисли сериозно какво се беше случило. Беше допуснал, че нападателят е бившето ѝ гадже, но сега изведнъж го осени прозрението, че той може все още да представлява заплаха. Кръвта зашумя в ушите му. Той можеше да я нарани отново!

Моузис не беше възпитал дъщерите си да прощават мекушаво на някой, който можеше да ги нарани. И двете му момичета бяха независими и със силна воля. Допускаше, че особено Британи никога нямаше да си помисли да защитава човек, който я беше обидил или наранил. Ако не друго, щеше да отвърне, да се оплаче в полицията и да остави нещата в ръцете на правосъдието. Но ако тя се страхуваше, че той ще я нарани отново, вероятно дори по-сериозно, Моузис можеше да разбере решението ѝ, че е по-добре да остави всичко без последствия. Според Магуайър мъжът, пребил Британи, вече трябваше не само да бъде наказан, но и да му бъде пратено ясно и недвусмислено послание какво го очаква в бъдеще.

Моузис свъси вежди, присви очи, а устата му се превърна в резка. Седеше и стискаше юмруци до купата си с чопино.

— Всичко наред ли е, сър?

Възрастният барман в смокинг бавно застана пред него.

— Извинете?

— Нещо не е наред с чопиното ли?

— Не, много с вкусно. Перфектно, както винаги.

— Простете, че питам — продължи барманът, — но не изглеждате сякаш ви допада.

— Просто си мисля за нещо.

— Разбира се. Разбира се. Извинете, че ви обезпокоих.

— Не сте ме обезпокоили. Чопиното е страхотно. Знаете ли, като си помисля, може да стане дори по-добро.

— Как?

— Нека погледна листа с вината и ще ви кажа.

Той изпи две чаши от червеното вино на заведението и си доказва, че се контролира. Самата идея, че една чаша неминуемо води до запой или до пиене до безсъзнание, беше смешна и току-що го беше доказал. Не беше близвал алкохол от шест години, а сега беше изпил две чаши. По една на три години, ако трябваше да бъде точен.

Тръгна с колата от „Юниън Скуеър“ към „Ван Нес“ и откри нещо почти невъзможно — свободно място за паркиране на няма и пресечка от кафенето, в което работеше Британи. Обедната навалица беше преминала отдавна и нямаше опашка. Той се представи на един от служителите като бащата на Британи и помоли да говори с мениджъра.

Мич се появи от задната стаичка и пристъпи в помещението за клиентите. Двамата се здрависаха.

— Как е тя? — запита Мич. — Вече ни липсва. Тя е страхотен човек, сигурен съм, че го знаете.

— И ние доста я харесваме — съгласи се Моузис. — Казва, че очаква да се върне на работа до два дни.

— И на мен това ми рече. Какво се е случило? Твърди, че е бягала да хване автобуса, подхлъзнала се, паднала и си ударила главата.

— Така разправя.

Мич наклони глава настрани.

— Но ето че вие, баща ѝ, сте тук. Просто сте се отбили да се уверите, че сме разбрали, че няма да се върне веднага?

— Не. Не съвсем.

Моузис помълча.

— Не съм убеден, че вярвам на историята за падането. Зачудих се дали някой от хората тук, някой от работниците ви, не е видял какво е станало.

— Спирката на автобуса с на две преки.

— Да. Знам.

— Искам да кажа, че не смятам, че някой я е видял оттук, нито пък би могъл да я види, дори и да сме гледали специално за това.

Моузис остана на място, заплашителен и внушителен, очаквайки още нещо. И то не закъсня.

— Не смятате, че това е било инцидент — констатира Мич.

— Не знам. Както виждате, опитвам се да разбера.

— Какво друго може да е?

— Нападение.

Мич присви очи.

— Знаете ли, че миналия уикенд тя разкара някакъв тип? Два дни по-късно той дойде и се опита да говори с нея, стана малко агресивен. Трябваше да го изхвърля.

— Има ли си име?

Мич помисли за миг и поклати глава.

— Опасявам се, че не. Но Британи ми каза къде работи и с какво се занимава.

Моузис стъпваше тежко по мраморните стъпала на украсеното главно стълбище под купола в ротондата на кметството. Сградата се намираше на няколко пресечки от кафенето, където работеше Британи. Обзавеждането беше елегантно и величествено и мястото често се ползваше за снимки на политици. Стомахът на Моузис се бунтуваше, беше вдигнал кръвно и всичко му се струваше сюрреалистично. Далеч вдясно се провеждаше брачна церемония. Моузис очакваше едва ли не да се обърне и да види Сюзън да свири на чело в струнния квартет. Около шестдесет гости в строго официално облекло или в шити по поръчка наметки стояха в ограденото с въжета пространство, отделени

от множеството хора, заети с бизнес или запътили се към някоя от различните административни служби.

На върха на стълбището Моузис тръгна наляво по табелките, указващи към офисите на градските съветници. В кметството на Сан Франциско те бяха единадесет. Намери Лайъм Гудмън без никакви проблеми. В коридора Моузис сложи ръка на топката на вратата и се спря за секунда-две. Пое си дъх, после още веднъж и призова онова спокойствие преди битка, което му беше толкова от полза във Виетнам, при десетината му сбивания в барове и при престрелката на кей 70. Укроти кръвното си, вслуша се в случайните звуци от фойето и в сватбената музика, която постепенно заглъхна зад гърба му.

Влезе в офиса и мина покрай някаква стая, в която група млади хора явно работеха на конферентната маса. Пред него една привлекателна чернокожа жена на средна възраст вдигна поглед от компютъра си и му се усмихна.

— Мога ли да ви помогна?

— Бих искал да поговоря с шефа на екипа, ако обичате. Съжалявам, не мога да се сетя за името му.

— Рик Джесъп.

— Да, точно така.

— Имате ли уговорена среща?

— Не, опасявам се, че нямам.

Когато му отърваше, Моузис можеше с лекота да бъде просто очарователен и сега отново прибягна към този трик.

— Минавах наоколо и реших да се отбия. Казвам се Моузис Магуайър. Кажете му, че съм бащата на Британи. Срецнахме се миналия петък в моя бар, „Малката детелина“, не знам дали го знаете. Той ще се сети за какво става дума.

— Разбира се.

Тя вдигна телефона, каза няколко думи в слушалката и се обърна към Моузис.

— Веднага ще излезе.

Моузис кимна, дръпна се настрана и се вгледа към сградата на операта, чийто купол прозираше през мъглата от другата страна на улицата. Чу, че зад гърба му се отваря врата, и се обърна.

— Господин Магуайър.

Добре облеченият млад мъж се приближи към него. Беше олицетворение на увереността, усмихнат и с протегнатата ръка.

— Много приятна изненада. Радвам се да ви видя отново. Какво бих могъл да направя за вас?

Моузис не пое протегнатата ръка. Вместо това я подмина с отвращение и погледна младия мъж в очите.

— Остави дъщеря ми на мира — каза той спокойно и непринудено.

Рик стрелна поглед към Даян, а по ъгълчето на устните му заигра усмивка.

— Мисля, че точно това правя — каза той. — Тя не ми говори.

— Опитал си се да говориш с нея.

— Окей, имате предвид в „При Пит“. Искан да направя опит да се съберем отново. Но тя не пожела да разговаряме.

— Дочух, че не си бил съгласен и е трябвало да те изхвърлят.

— Това е преувеличение. Не бях доволен, но си тръгнах сам.

Джесъп отстъпи една-две крачки.

— Това не е бил последният път, когато си я видял, нали?

Даян се надигна иззад компютъра си.

— Наред ли е всичко, Рик?

— Всичко е наред.

Той се обърна към Моузис.

— Може би трябва да продължим този разговор отвън в коридора и да не пречим на Даян да работи.

— Нямам нищо против.

— Сигурен ли си? — попита секретарката и хвърли нервен поглед към Моузис.

— Няма проблеми — успокои я Рик. — Нали?

— Всичко е на шест — кимна Моузис.

Рик тръгна към изхода, а Магуайър го следваше на две крачки. В коридора младият мъж се обърна към него.

— Докъде бяхме стигнали?

— Казах ти, че в „При Пит“ не сте се видели за последен път.

Рик се вторачи нагло в лицето на Моузис.

— Как е тя?

— Как очакваш да е?

— Не съм сигурен, че знам какво искате да кажете.

— Искам да кажа, че когато удариш някого и го блъснеш в стена, понякога наистина го нараняваш.

Рик успя да издържи няколко секунди на погледа, преди да сведе очи.

— Не съм искал да я наранявам. Беше инцидент. Тя се дръпна, подхлъзна се и...

Тези думи изтриха всякакво съмнение у Моузис за случая и той замахна с всички сили. Рик още обясняваше, не очакваше юмрука и не успя да вдигне ръка да се предпази. Дори не видя яростния прав, който се стовари върху скулата му и го отхвърли назад. Главата на Рик се отметна и се блъсна в стената, но след още три удара — ляв, десен, ляв, нанесени в сляпа ярост, но въпреки това премерени с хирургическа точност, краката му омекнаха като желе и той падна на земята.

От носа и устата на Рик започна да шурти кръв и да се стича по пода. Моузис го изгледа с отвращение, наведе се и доближи устни до ухото му.

— Ако още веднъж се доближиш до дъщеря ми, си мъртъв — каза той.

После се изправи, разтри кокалчетата на ръцете си, обърна се и тръгна с нормална крачка назад по вътрешния коридор, стигна до величественото стълбище и се спусна по широките стъпала. Сватбената церемония все още продължаваше. Моузис излезе и потъна в късния мъглив следобед.

ЧАСТ ВТОРА

Беше събота, последният ден на март. Малко след три часа следобед Рик Джесъп вдигна поглед към двадесет и седемте стъпала, които водеха до предната врата на викторианския дом на Джон Ло на улица „Дивисадеро“. Сякаш улицата не беше достатъчно стръмна при спускането си от „Коу Холоу“ към „Бродуей“. Той не можеше да си представи защо някой ще си купува къща с толкова мъчителен достъп. Може би Ло минаваше с мерцедеса нагоре и влизаше направо в пристроения гараж, и никога не ползваше стълбите. За който и да е посетител те определено бяха физическо, а вероятно и психологическо препятствие.

Джесъп стигна до горната площадка и се обърна, за да види гледката към покривите на къщите в „Марина Дистрикт“ и към залива. Днес той беше изпъстрен с десетки платноходки, а по вълните пробягваха бели гребени. Докато стоеше и се колебаеше, вратата се отвори и той се обърна.

— Още колко щеше да чакаш, преди да позвъниш? — попита Ло. — Просто си поемах дъх и се възхищавах на гледката.

— Това е заливът — каза Ло. — Сивият залив. Ще влезеш ли?

— Да, благодаря.

Джесъп преглътна от нерви и последва Ло в разточително украсена и прекомерно обзаведена дневна. Гледката от прозорците беше като от площадката на стълбите, но пък не духаше. Ло явно се чувстваше доста удобно в замъка си. Носеше светлокафяви панталони, кафяви обувки с пискюлчета вместо връзки на босо и черен пуловер с изрязана яка.

Той предложи на Джесъп да седне на дивана и след секунда се появи изумително красива азиатка, облечена в преливаща от цветове копринена блуза. Тя внесе поднос с бял порцеланов чайник, чаши и чинийки от фин порцелан и най-различни чайове и бисквити. Остави го на масичката за кафе със стъклен плот и хромирана стойка пред Джесъп, без да каже нито дума или дори да погледне към двамата

мъже. Изправи се, събра длани в молитвен жест, поклони се и изчезна също толкова бързо, колкото се беше появила.

Ло седна срещу Джесъп в претруфен кожен фотьойл и положи крака върху също толкова украсена отоманка.

— Моля, обслужвай се — каза той. — Всички чайове са отлични.

— Благодаря.

Джесъп седна по-напред, пусна пакетче чай в една от чашите и го заля с гореща вода.

— Ценя високо, че се съгласи да се срещнем.

— Няма за какво. Аз отдавна съм впечатлен от работата ви с Лайъм. Той говори с възхищение за талантите ти и за това как изпилваш нещата докрай. Разбрах, че ти си повече или по-малко отговорен за координирането на акцията с нашите приятели от Службата по контрол на алкохола и по тази причина кметът вече не говори постоянно само за моите бизнеси. Кое е много добре. Какво бих могъл да направя за теб?

— Ами — започна Джесъп, — надявам се да говорим повече за това какво бихме могли да направим един за друг. Както вероятно сте се досетили от факта, че не ми беше удобно да се видим в нашия офис, става дума за Лайъм.

— Слушам те.

— Преди да продължа, бих искал да изясня, че съм лоялен първо към него. Той е мой ментор, откакто завърших колежа. Надявам се да съм до него и когато продължи политическата си кариера, било то като кмет или както реши. Той е чудесен пример за подражание и дори още по-добър приятел.

Ло стъпи на пода и се наклони напред.

— Дочувам едно неизказано „но“...

— Да, така е. През последните няколко месеца отношенията ни с Лайъм се промениха.

Джесъп разбърка чая си, извади пакетчето и поднесе чашата към устните си. Искаше да печели време. Остави чашата и започна:

— Чистата истина е, че всичко започна с един проблем, с който сте го запознали. Един от екипа ни явно се е възползвал от достъпа си до бизнесите ви.

— Може и така да се нарече — поусмихна се Ло.

— Беше отвратително — каза Джесъп. — Разпитах всички от екипа, но за жалост не успях да се добера до дъното на историята. Стигнах до заключението, че това е бил някой от политическите врагове на Лайъм, който се опитва да влоши отношенията ви.

— Не е невъзможно.

— Не. Дори си мисля, че е съвсем възможно. Проблемът е, че смятам, че Лайъм някак си е набил в главата си, че това може да съм бил аз.

— Защо ще си мисли нещо подобно?

— Ами, това е някак смуцаващо, но искам да бъда напълно ясен и открит с вас. Нека просто кажем, че намирам някои от момичетата ви за невероятно привлекателни.

Ло разпери ръце, а лицето му разцъфна в усмивка.

— Слушай, няма от какво да се смуцаваш. Ти си млад мъж, нормално е да имаш желание. Ако това не беше универсална истина, аз нямаше да имам никакъв бизнес. Може би си бил леко по-самоуверен и си надценил позицията си. Това може да се случи с един младеж. Признаваш грешката си и показваш уважение. Не виждам никакъв проблем. Това ли е всичко, за което искаше да говорим? Да ме увериш, че няма да се повтори?

— До известна степен, да. Но това води до по-голям проблем.

— Какъв е той?

Джесъп отново помълча.

— Опасявам се, че Лайъм може да не прояви такова разбиране на прерогативите на властта като вас. Загрижен съм, че той губи доверие в моята дискретност и лоялност заради това, което си мисли, че съм направил на вашите момичета. Кълна се, че нямам нищо общо. Възможно е и неговите политически амбиции да го отблъскват от хората, които са били негови най-честни поддръжници и съюзници още от самото начало. Сега, след като вече почти е обявил кандидатурата си за кмет, смятам, че вече не храни такава вяроност към мен, а и, честно казано, към вас. Не бих искал да коментирам неща, които нямам право, но чух как в тесен кръг коментира, че иска да изгради кампанията си около група поддръжници, които не са толкова политически компрометирани.

— Ти как разбираш това?

— Без пари от салони за масаж. Без връзки, със, простете, противни елементи.

— Така сам ще си пререже гърлото.

— Той не смята така. Акцията срещу употребата на алкохол под допустимата възраст го изстреля нагоре, тъй като му донесе вота на моралистите. Смята, че ако иска да се изкачи над мястото си на градски съветник или дори да стигне по-високо от кмет, трябва да се разграничи от хората, които са го извели дотам. Което означава вас. И — по по-различни, но свързани причини — и мен.

— Слушам те внимателно. Какво точно предлагаш?

— Казвам, че според мен можем да си помогнем един на друг. Преди не чак толкова отдавна Лайъм се вслушваше в политическите ми съвети. Бях важна част от много програми и идеи, дори и от операцията с алкохола, а вижте докъде го издигна това. Преди той ми имаше вяра и не мисля, че съм свършен, но трябва да си върна доверието му. Той слуша хора, които му казват каквото иска да чуе, но които не взимат присърце интересите му. Има нужда от някой, който може, без да му мигне окото, да му каже, че е луд, ако си мисли, че ще може да финансира кампания без вас и приятелите ви и без организацията, за чието развитие положихме толкова усилия.

— Какво искаш да направя?

— Бих искал да кажете на Лайъм, че сте открили кой е създавал проблеми на бизнеса ви и на вашите момичета и че сте предприели мерки. Той вече няма да ви пречи. Ако е нужно, си измислете име, просто накарайте Лайъм да повярва, че не съм бил аз. Това наистина е така и аз не мога да го оставя да си мисли, че съм вършил нещо подобно. Това ще ме върне в лагера му и ще мога да оказвам истинско влияние. Ще мога да поддържам позициите ви. Той не може да спечели без вас, а без него вашите интереси ще бъдат застрашени. И двамата имате нужда да работите заедно. Така и двете страни печелят.

— Това ми е ясно. Но ако моите пари и подкрепа не могат да го убедят, защо ти си толкова сигурен, че ще успееш?

— Познавам човека, сър. Наясно съм с много от тайните му, а той би предпочел някои от тях да не стават обществено достояние. Други пък биха го съсипали като политик. Ако ми помогнете да се отърва от тези неприятности, ще споделя с вас някои от тайните, така

че ако се опита да се отърве от вас, ще можете да извадите доста силен коз. Това ще го убеди да работи в полза на вашите интереси.

Ло помълча доста време, но накрая кимна.

— Ще говоря с него в понеделник и ще му кажа, че трябва да обсъдим политическото му бъдеще.

Ло гледаше през касетирания прозорец как Рик Джесъп слиза по предните стъпала и завива наляво по тротоара. Той се върна в дневната и си направи чаша чай. Този младеж, мислеше си той, е проблем.

Ло се чудеше дали Джесъп смърка кокаин и дали не беше дръпнал две линии, за да събере смелост за този наистина храбър опит. Отпиваше от чая си, като държеше чашата с две ръце, за да топли дланите си. Ло остави ума си да се успокои, докато няколко неща му станаха абсолютно ясни. Първо, точно Джесъп е бил човекът, притеснявал момичетата му и ударил шамари на някои от тях. Второ, Джесъп имаше желание да изнудва шефа си за минали прегрешения. Трето, Джесъп се заблуждаваше и напълно грешеше, че Лайъм ще отклони даренията за кампанията си. Четвърто, ако Джесъп беше готов да предаде стария си приятел и ментор Лайъм Гудмън, представяте ли си колко бързо щеше да се обърне и срещу Ло, стига да получи възможност.

Той беше покварен, на него не можеше да се разчита и затова беше опасен.

Ох.

Ло отпи още глътка чай.

Петото сигурно нещо си проправи път през съзнанието му и го накара да се усмихне. Беше наистина непочтено.

Пето, Ло беше сигурен, че Джесъп не само ще го предаде при първа възможност, но и няма да се поколебае да преиначи днешната среща, да я представи в напълно друга светлина и да изкара, че Ло е предал Лайъм. Направо го чуваше как убеждава: „Казвам ти, Лайъм, внимавай за господин Ло. Той ще подпомага кампанията ти, но накрая ще се превърне в твой господар. Не се срещай повече с него. Не говорете. Използвай ме като посредник, за да можеш да отречеш всякакви връзки с него. В противен случай ще си останеш момчето за поръчки на Джон Ло.“

Ло вдигна чашата към устните си и се изненада, че е празна. Той се върна до масичката за кафе и я остави на подноса. Точно срещу дневната от другата страна на коридора към входа беше личният му кабинет. В него имаше глобус, триста книги, подредени върху вградени лавици от тъмно дърво, четири фотьойла с дамска от червена кожа, телевизор, мокър бар и стационарен телефон. Ло вдигна слушалката, натисна бутон за избиране на номер от паметта и се заслуша. Един познат глас отговори след третото позвъняване.

— Лайъм — каза Ло. — Съжалявам, че те безпокоя през уикенда, но смятам, че имаме проблем с шефа на екипа ти.

На Джесъп му беше писнало от постоянните неприятности.

Първо беше проблемът с Лайъм, който загуби доверие в него и вероятно правеше интервюта с други кандидати за мястото му. Ако Джесъп не действаше бързо, както току-що направи, а и всичко сякаш мина доста добре, щеше да се озове на борсата за безработни.

А това не можеше да се случи. Не и при сегашното икономическо състояние. Не и при настоящите му разходи и очаквания. Нямахше да се откаже да пие хубаво вино и да ходи в добри ресторанти. Нямахше да спре кокаина. Това въобще не бяха варианти, не и за него.

Събуди се с чувството, че трябва да реши нещата, и направи своя ход, като леко върна ситуацията обратно към правилното русло. Със сигурност беше рисковано да ходи при Джон Ло, но очевидно беше успял да го убеди. Сега Ло щеше да се обади на Лайъм в понеделник и да подготви почвата за изглаждането на отношенията с шефа му. Стига всичко да мине както трябва.

Втората му задача беше да се заеме отново с Британи и с онзи лунатик баща ѝ, който го преби.

Джесъп се върна у дома си в „Марина“ в приповдигнато настроение от начина, по който се бяха развили нещата с Ло. Извади телефона си и намери номера, който все още не беше изтрил. Знаеше, че тя ще види кой звъни и нямахше да вдигне, затова прати съобщение: „Британи, не знам дали си запозната, но баща ти дойде в службата ми. Това, че ме удари, не е толкова важно, не беше голяма работа. Но той изглежда напълно луд и опасен и мисля, че някой трябва да го укроти.“

Смятам, че трябва да се обърна към полицията. Съжалявам, ако се налага да отиде в затвора, но какво ще стане, ако полудее отново и пак нарани някого? Ще се чувствам отговорен за това.

Може би ще променя мнението си, ако ме убедят, че баща ти не е опасен. Ако успееш да го направиш, това може да уреди нещата. Довечера в девет ще бъда в «При Пери» на «Юниън». Едно питие, неутрална територия, много хора наоколо, напълно безопасно. Ако искаш, ти избери ден и час. Надявам се да се видим там“.

Когато тя влезе и той я видя, Джесъп осъзна, че наистина я мрази. Заради това, което му беше причинила, заради това, което вероятно причиняваше на всеки мъж.

Просто не беше за вярване! Още не беше минала покрай бара, за да стигне до масата му, и трима души се опитаха да привлекат вниманието ѝ. Ето я и нея — идва, вдига неловко ръка, дърпа си стола и сядва срещу него на малката маса.

— Здравсти.

— Здравей. Благодаря ти, че дойде.

— Разбира се.

Британи се опита да си придаде обикновено изражение, но под него той прозря издайническото туптене на страха.

Добре.

— Какво да ти поръчам? — попита той.

— Каквото и за теб.

И това е добре, помисли си Джесъп.

— Сазерак.

Това беше коктейл от абсент и битери.

— Да, донеси ми.

— Пази ми мястото. Сега се връщам.

— Тук има сервитьорки.

— Знам, но ще стане по-бързо.

Джесъп се върна с питиетата, внимателно постави едното пред Британи и дръпна своето към другия край на масата. Нямаше да е добре да разлее едното или да ги обърка.

Той седна и вдигна чаша към нея.

— Няма да казвам „за новото начало“ или нещо такова, но още веднъж ти благодаря, че дойде.

Британи въздъхна, насили се да се усмихне и отвърна на наздравицата.

— Толкова съжалявам за всичко.

— И аз. Наистина.

Той поднесе чашата към устните си и отпи, като наблюдаваше как тя прави същото. Британи се понамръщи и отпи отново.

— Съжалявам — продължи тя, — наистина не знаех за баща ми и за теб. Дори не съм му казвала, че си ме докоснал. Обясних, че съм паднала. Но той има известен опит в боя и с натъртванията.

— Усетих го.

— Силно ли те удари?

— Тогава бях доста зле. Въобще не очаквах.

— Баща ми е такъв.

— Бях му доста ядосан.

— Ясно ми е. Не те виня. Но се надявам, че не искаш той да попадне в затвора. Ще бъде лошо и неприятно за всички.

— Ами — вдигна той отново чашата си, — тогава за баща ти и дано не отиде в затвора.

— Наистина ли?

— Може би. Още няколко тоста и може и да стигнем до наистина.

И двамата отпиха.

— Сервитьорката идва зад теб.

— Още по едно? — предложи той.

— Да, защо не?

„Сарми (лозови листа с плънка)“.

От масата си в ъгъла Ейб Глицки гледаше над рамото на Уес Фарел към черната дъска с менюто над касата в „Лу Гърка“. Както обикновено, заведението беше пълно почти изцяло в този непривично топъл за сезона приятен понеделник в началото на април.

Глицки сведе поглед към шефа на Трея.

— Това вярно ли е? — попита той. — Лозови листа с плънка? Има ли такава ядене?

Жена му хвърли скептичен поглед към менюто.

— Така ли пише?

Уес Фарел се извърна, за да провери и той.

— На такава ми прилича. Възможно ли е да са хубави? Имам предвид, че преди Чуи е сътворявала истински чудеса, гарантирам ви, но това може да е малко прекалено.

— Ами — отвърна Глицки, — ако ще обядваме тук, нямаме особен избор, нали?

Той имаше предвид добре известния на всички редовни клиенти факт, че Лу Гърка си беше изградил успешна ниша, като всеки ден сервираше само едно ястие — „Специалитетът“. Или ядеш специалитета, или не обядваш при Лу. Което щеше да е окей, ако жена му Чуи приготвяше нещо подобно на обикновен обяд — бургери, пържени картофи, сандвичи, хотдог и салати. Не и „При Лу“. Вместо това Чуи черпеше вдъхновение всеки ден, като комбинираше родните на нея и на мъжа ѝ китайска и гръцка кухня. Така че за обяд клиентите получаваха гирос с пикантно пиле гунбао с фъстъци или агнешки шишчета със сладко-кисел сос или нещо също толкова креативно, макар и невинаги толкова вкусно.

Винаги приветливият Лу застана до масата им и прекъсна дискусията за достойнствата на специалитета. Според Лу той беше просто страхотен.

— Как е днес, Лу? — попита Фарел, като се приготви да смали хвалбите наполовина.

— Страхотно е. Това са сарми, но са по-здравословни. Вместо с ориз пълнката е със свинско, джинджифил, соя и чесън. Наистина са много вкусни. Значи три порции — посочи ги той.

— Звучи добре — каза Трея. — Три.

Лу се отдалечи, за да вземе поръчките на друга маса.

— Оле мале — възкликна тя.

— Какво? — запита Глицки.

— Работа.

Глицки проследи погледа ѝ и видя двама от следователите си — Пол Брейди и Лий Шър. Те тъкмо бяха влезли и стояха до вратата, като протягаха вратове да се огледат из препълненото помещение.

— Да, на такова прилича — съгласи се Глицки, остави салфетката си на масата и се изправи, за да им махне.

Шър беше сериозна и директна жена на около четиридесет години, която не обръщаше особено внимание, че би могла да изглежда много добре — косата ѝ беше къса като на момче, но блестящо черна, ходеше без грим, а фигурата ѝ беше стегната и спортна. Тя седна до Фарел и срещу Глицки и не губи много време в предисловия.

— Съжалявам, че прекъсвам обяда ви, но обаждането от „Марина“ тази сутрин...

— От чистачката? — уточни Глицки, който беше в управлението, когато обаждането към 911 беше пренасочено към отдел „Убийства“. Жената беше отишла в дома на жертвата няколко минути след осем часа сутринта и се беше натъкнала на неприятна изненада.

— Ами, да. Жертвата се оказа полупублична личност, така че медиите сигурно ще раздухат случая, и решихме, че би искал да знаеш.

Шър се обърна към Фарел.

— И вие също, сър.

— Полупублична? — поинтересува се Глицки.

Седящият до него Брейди кимна. Той беше с десет години по-стар от партньорката си и русата му коса беше започнала да посивява, но това беше единственият видим белег за възрастта му. Брейди улови погледа на Шър и кимна отново.

— Шефът на екипа на Лайъм Гудмън. Хлапе на име Рик Джесъл.

— Хлапе? — учуди се Глицки.

— На двадесет и седем. Вероятно някаква изгряваща звезда. Поне е бил.

— Някакви признаци, че е замесена политика?

— Засега не — каза Шър. — До момента не разполагаме с почти нищо.

— Но определено е убийство?

Следователите кимнаха в синхрон.

— Това е извън всякакво съмнение — подчерта Шър. — Травма на главата вследствие от удар с тъп предмет.

— От много удари — добави Брейди. — Някой го е пребил с нещо твърдо и не е спрял, докато жертвата не е била мъртва.

— Намерихте ли оръдието на убийството?

— Все още нес.

— Заподозрени?

— Не.

— Влизане с взлом?

— Не.

— Добре — Глицки се почеса по челюстта. — Рик Джесъп. Защо ли съм чувал това име? Трея? Уес? На вас да ви звучи познато?

— Не — поклати глава Фарел, — но имам чувството, че доста скоро ще ми бъде.

— Може да се обзаложите, сър — каза Шър. — Когато си тръгнахме, отвън се бяха струпали бусове от всички телевизии в града.

— Кога се е случило?

— Уликите сочат, че е станало снощи. Съседката от горния етаж чула нещо като сбиване долу в апартамента на Джесъп, но не била сигурна. Казва, че нещо изтрополяло на няколко пъти, но не знаела какво е. Предположила, че не е необичайно да се чуват шумове, когато господин Джесъп имал гостенки. Когато чистачката дошла сутринта, лампите светели, вестникът бил оставен на прага и нямало направено кафе.

— Във всеки случай... — започна Шър, изглежда Брейди въпросително и се спря.

— Не, продължавай — подкани я Брейди и се обърна към Глицки. Това е хубавата част. Тя обича да поднася хубавата част.

— Има и нещо хубаво?

— Доста добро — кимна Шър. — Пол се опитва да каже, че ще е хубаво, ако се окаже, че всичко е станало снощи, понеже същата съседка от горния етаж разправя, че след шумотевицата чула как вратата долу се затръшва, а когато погледнала през прозореца, видяла някакъв мъж да излиза от сградата.

Устата на Глицки трепна със сантиметър, което за него беше широка усмивка.

— Казваш ми, че е видяла убиеца?

— Видяла е някого. Ако е бил убиецът и ако се е случило снощи, значи може би го е видяла.

— Лий не обича прибързаните заключения поясни Брейди.

— Досетих се — каза Глицки.

— Все още не сме разпитвали из квартала — каза Шър. — Но до момента имаме основното описание и се надяваме, че и някой друг може да е видял нещо.

Увлечената в историята Трея се наведе към съпруга си.

— Как е изглеждал мъжът?

— Ако се е случило снощи — припомни Шър на всички. — И ако е бил този мъж.

— Добре, нека предположим „да“ и за двете.

Шър хвърли въпросителен поглед към Глицки. Той кимна одобрително и тя продължи:

— Тя го е гледала от горе на долу. След като той напуснал сградата, се обърнал и погледнал нагоре право към нея. Изглеждат замаян. Тя обаче не е сигурна колко бил висок. Предполага, че около средния ръст, както и около средните килограми. Тогава не се замислила. Не е уверена, че ще успее да го разпознае на снимка или при очна ставка. Но определено бил бял мъж — с дънки, туристически обувки и яке на „Джайънтс“ в черно и оранжево.

— А косата? — попита Глицки.

— Тъмна — намеси се Брейди. — Може би сива. Но определено не бил с гола глава. А това ще ви хареса — носел нещо като палка или къса тояга.

По лицето на Глицки се изписа удивление.

— Тояга?

— Така казва Сюзън.

— Съседката — поясни Шър. — Сюзън Антарамян. Тя го нарече тояга.

Апартаментът на Рик Джесъп гледаше към „Майорка Уей“. Улицата беше дълга едва няколко пресечки и се виеше из квартала точно северно от улица „Честнът“. Сградите бяха предимно ниски и в тях живееха по-заможни хора. Сюзън Антарамян беше казала на следователите, че след като напуснал сградата, заподозреният тръгнал надясно, приблизително на юг, така че Брейди и Шър си разделиха по една страна на улицата и започнаха да чукат по вратите.

Брейди беше стигнал без успех до втората пресечка, когато се натъкна на възрастен мъж — приведен, белокос, облечен с шорти и тениска, който разхождаше малък бял пекинез. Кучето се беше отдало на проучване на канавката, а стопанинът му го изчакваше търпеливо.

— Извинете — каза Брейди, протегна значката си и се представи. — Наблизо ли живеете?

— Зад ъгъла. Казвам се Фред Дайър и живея тук от тридесет и пет години. Космо може да стигне само дотук. Преди го извеждах чак до надолу до „Криси“ и часове наред гонеше фризби, но, както виждате, тези дни са вече зад гърба му. А и зад моя, предполагам. Какво казахте, че ви интересува?

— Не знам дали сте чули, сър, но снощи в квартала е станало произшествие — посочи Брейди зад гърба си. — Ей там, на една пряка. Разпитваме хората, които живеят тук, дати не са забелязани нещо необичайно точно когато е започнало да се стъмва.

— Необичайно като какво например?

Възрастният мъж погледна към кучето.

— Браво, Космо. Добро момче!

Той извади найлонова торбичка и се наведе да почисти.

— Точно по часовник. Де да можеше да кажа същото и за себе си. Какво имате предвид под „необичайно“?

— Нещо извън познатото. Може би нещо, което не си пасва. Или което ви се е сторило странно. Не е наложително да е значително. По това време бяхте ли излезли на разходка?

— Вероятно. Нека помисля. Предпочитам да извеждам Космо, преди да се стъмни, но да е съвсем малко преди това, така че да е

спокоен през цялата нощ.

— Значи снощи сте го извели тук? По същия маршрут?

Старецът присви очи и се вгълби, за да си спомни.

— Да — каза той най-последно, — със сигурност беше снощи. Знам, защото вечерях печено пиле. В неделя ям пиле и си спомням, че дадох кожата на Космо, както правя винаги. Той обича кожа, но му я давам само след като съм се наял, тъй като след това трябва да излезем доста бързо, ако ме разбирате. Все разправят, че на кучетата не бива да се дават остатъци от храната на хората, но предполагам, че на неговата възраст това е без никакво значение.

— Така е — съгласи се Брейди.

Фред Дайър наклони глава настрана, но след миг я изправи, сякаш се беше сетил нещо.

— Знаете ли, един човек ни подмина, едва не се блъсна в нас. Аз кимнах и поздравих, както правя винаги, но той продължи забързано. Спомних си го, защото носеше нещо като... Не съм сигурен как да го нарека. Нещо като тежка пръчка. Но беше гладка, като бастун, но ако е било бастун, е бил счупен. Изглеждаше малко странно, все едно беше взел от земята някаква дебела пръчка или клон и го носеше със себе си.

— Спомняте ли си как изглеждаше този човек? — попита Брейди с напълно овладян и лишен от вълнение глас.

— Бих казал около среден на ръст. Бял мъж, може би на около четиридесет-петдесет години. Носеше яке, мисля, че на „Джайънтс“. Вероятно с тъмна коса.

— Успяхте ли да огледате лицето му добре?

— Не мога да кажа подобно нещо — поклати глава Дайър. — Беше просто забързан човек, който ни подмина на тротоара. Ако не броим излъсканата пръчка. Смятате ли, че това може да е важно?

— Нямам представа. Просто бих искал да поговоря с него, който и да е той. Не го познавате като човек от квартала или често минаващ оттук, нали? Не сте го виждал преди.

— Поне не си спомням, а и щях да знам, ако живееше в района. Поне щеше да кимне.

— Бихте ли могъл да го разпознаете, ако го видите отново?

— Може би — поколеба се Дайър.

— Видяхте ли накъде продължи, след като ви подмина?

— Не. Съжалявам, беше просто човек, който вървеше по улицата. Не обърнах особено внимание.

— Разбира се.

Брейди извади визитка от портфейла си и я подаде.

— Чуйте, господин Дайър, вие помогнахте много. Имате ли нещо против да ми кажете как да ви намерим отново, ако искаме да дойдем и да поговорим още малко?

— Няма проблеми. И без това дните ми не са толкова натоварени. Не знам с какво щях да уплътнявам времето си, ако не беше Космо.

— Оценяваме сътрудничеството ви. А ако си спомните още подробности, каквото и да било за лицето на мъжа, за дрехите му, просто ако се сетите нещичко, ми се обадете. Всичките ми телефони са на визитката. Обадете се без значение по кое време през деня или нощта.

Горе-долу по същото време Лий Шър беше стигнала почти до края на „Майорка“, където тя излизаше на „Честнът“. Чукаше на всяка врата, но в повечето случаи ѝ отговаряше само звънецът или ехото от потропването в празните жилища из сдвоените сгради, жилищните блокове или в редките отделни къщи.

Стоеше на малка площадка с две врати. Оставаха и още три адреса по „Майорка“, а след това щеше да мине от другата страна на улицата и да започне да проверява в обратен ред, докато се срещне с Брейди. Тя натисна звънеца и зад наполовина остъклената врата вляво, която водеше към горния стаж, се появи чернокожа жена на около може би тридесетина години. Името на пощенската кутия беше Ананта Дъглас. Щом видя Шър, тя откряна вратата и каза:

— Съжалявам, но не желая да купувам нищо. Просто трябва да спрете да звъните по вратите и да досаждате на всички.

— Нищо не продавам — каза Шър, протегна значката си и се представи. — Аз съм следовател в полицейското управление и разпитваме из квартала дали снощи някой не е видял нещо подозрително.

Жената отвори вратата още малко.

— О, извинете. Помислих, че сте... Това заради човека, който е бил убит снощи ли е?

— Надолу към другия край на улицата. Вероятният заподозрян може да е минал оттук, докато се е отдалечавал от местопрестъплението.

— Как е изглеждал?

Шър се престори, че не е чула въпроса.

— Снощи забелязахте ли нещо необичайно навън?

Жената се изправи сепнато, погледът и се разконцентрира, закри уста с длани, а после ги отпусна до брадичката.

— О, боже господи! — възкликна тя. — О, боже господи. Нима току-що е бил убит някого?

— Не знаем дали е така. Просто искаме да говорим с него. Да приема, че сте видяла някого?

— Той беше точно пред сградата. Имах среща с приятелка на кафе до ъгъла и точно излизах от вратата. Закъснявах, а тези врати са малко по-навътре от фасадата и от тях не може да видите какво става по тротоара. Излязох много бързо, а той явно тъкмо е минавал покрай сградата и налетях право върху него. Доста здраво го блъснах.

— Паднахте ли?

— Не. Никой не падна, но...

Жената се замисли и явно се върна към спомена.

— Значи аз започвам да се извинявам: „Съжалявам, трябва да гледам къде вървя“, а той просто стои. Имам предвид, че се спря на място, сякаш не можеше да повярва какво се е случило. Погледнах го, а очите му бяха като на луд. Той ме гледаше и тогава видях, че държи някаква тояга. За секунда си помислих, че ще замахне и ще ме удари, но аз отстъпих няколко крачки и го попитах дали наистина е добре, а той се овладя, все едно си пое въздух и го задържа. После кимна, каза, че съжалява, и обърса бузата си с другата ръка.

— Така че със сигурност сте видяла лицето му.

— О, да. Гледах право в него.

Свидетелката описа човека на Шър.

— Мислите ли, че ще може да го разпознаете, ако го видите отново на снимка или в очна ставка.

— Съвсем сигурна съм, че ще мога.

— Бихте ли искала да помогнете на художника на полицията, за да направим правдоподобен портрет?

Жената помисли и поклати глава.

— Може би ще мога. Вероятно ще успея да го посоча сред другите, ако ви трябва. Имам предвид, ако го видя отново на живо. Ако това би помогнало.

— Възможно е, ако стигнем дотам. Благодаря ви, Ананта. Вие сте Ананта Дъглас, нали?

— Да, госпожо. Но, знаете ли, имаше и още нещо с лицето му.

— Какво?

— Първо си помислих, че е възрастен, като старец. Но след това ми се стори изненадващо млад, все едно не е толкова стар, но е преживял нещо тежко, нали се сещате?

— На каква възраст предполагате, че е?

— Може би на около четиридесет, не много повече, ако въобще имаше и толкова. Може и да греша. Просто реших, че трябва да ви кажа.

— Не, права сте. Всичко е важно. Може ли да ми разкажете повече за тоягата?

— Какво например?

— Дали е била като някакъв спортен уред, купен от магазина, или като бастун? Как изглеждаше? В какъв цвят?

— Беше тъмнокафява. Дълга около половин метър. Някак лъскава, но груба.

— Как така груба?

— Ами, не знам, беше като отрязан клон, който някой след това е полирал до гладко. На единия край имаше удебеление. И изглеждаше стара.

— Стара?

Ананта кимна.

— Сякаш беше изгладена от безброй ръце, които са я държали.

Шър изсумтя развеселена.

— Сега ми е ясно защо я нарекохте тояга. Изглежда, наистина е било точно това.

— Приличаше на тояга. Като бухалка на пещерен човек, нали се сещате?

— Добре. После какво стана?

— После аз се дръпнах и тръгнах нагоре към „Честнът“.

— В посоката, накъдето е вървял и мъжът, преди да се блъснете в него?

Ананта кимна утвърдително.

— Да, но той изчака. Мисля, че някак си се беше стреснал, когато го блъснах. Когато стигнах до ъгъла, погледнах бързо назад, а той още стоеше до вратата. Той ме видя и дори вдигна ръка и ми махна, все едно ми желаше късмет. После пресече и се качи в колата си.

— Бил е паркирал на улицата?

— Да.

Ананта отвори вратата на апартамента напълно, сякаш нещо току-що ѝ беше хрумнало. Тя се извини на Шър, мина край нея и излезе на площадката.

— Ето там, на първото място от другата страна — посочи тя.

Шър едва сдържаше вълнението си. Беше се натъкнала на златен свидетел.

— Ананта. Нали мога да ви наричам Ананта?

Младата жена се усмихна и разкри перфектните си зъби.

— Да, така се казвам.

— Аз съм Лий. Дали случайно не сте забелязала каква е била колата? — попита тя овладяно.

— Малка, може би светлосиня. Седан, не беше джип или нещо подобно. Ако ме питате, бих казала, че беше „Хонда Сивик“. Познавам модела, защото аз карам такава кола. Но може да е била и някаква друга малка кола.

Шър и Брейди пиеха кафе на огряна от слънцето външна маса близо до апартамента на Ананта, точно където „Майорка“ излизаше на „Честнът“.

— Така — разсъждаваше Шър, — той е паркирал чак тук, отишъл е до другия край на улицата пеша, пребил е Рик Джесъп с тоягата до смърт, а после си е тръгнал посред бял ден по улицата, като е носел оръдието на убийството, което би трябвало да е окървавено.

— Освен ако не го е измил в апартамента на Джесъп.

— Възможно е, но все пак... Ако се опитваш да се измъкнеш, след като си убил някого, защо ще паркираш на няколко преки?

Брейди се усмихна.

— Ами ако не искаш да получиш фиш или да те вдигнат? Ако планираш убийство, наистина няма да го искаш.

— Казваш, че е заради паркирането? Отново?

— Смешно ти е, но само почакай и ще видиш. Паркирането е основен елемент в повече престъпления, отколкото човек може да си представи.

— Все това повтаряш. Казвал си го около хиляда пъти.

— Една универсална истина може да бъде повтаряна постоянно.

В полицейското управление Брейди започваше да се прочува като притежател на новия рекорд по брой фишове за неправилно паркиране. Старият се държеше от колегата му в „Убийства“ Даръл Брако. Все случваше на доста тъпи пътни полицаи. Винаги оставяше визитка под чистачките, а на нея ясно пишеше, че е следовател в отдел „Убийства“, но пътните ченгета неизменно забелязваха служебния му автомобил паркиран на тротоара или в алеите край мястото на убийството и му оставяха глобата на предното стъкло. За последните две години не беше платил нито една, а имаше почти сто. Не беше попълнил и административния формуляр, който би анулирал фишовете. На теория с всичките глоби и фишове автомобилът му дължеше на общината близо дванадесет хиляди долара за паркиране, а всяка нова бележка увеличаваше сумата и раздуваше популярността му. Веднъж един сержант го попита какво прави с фишовете, дали ги изхвърля. Брейди му отвърна, че ги трупа под седалката и оставя изхвърлянето на хората, които чистят колата в служебния гараж.

— Не се шегувам — каза той и се върна темата за заподозрения.

— Обзалагам се, че това е било най-близкото място, което е намерил.

— Разкриване на престъпления чрез анализ на паркирането — вметна Шър. — Това ми харесва.

— Така трябва — отвърна Брейди. — Това е следващото голямо откритие в криминалистиката.

В десет часа на следващата сутрин Глицки се чудеше какво да прави с една торба с четири килограма печени фъстъци с черупките, която стоеше по средата на бюрото му. Както всеки уикенд той и Трея бяха ходили до „Костко“ уж с цел да спестят от разходите си за храна, но пак бяха похарчили около три пъти повече пари. Глицки се опитваше да държи едно от чекмеджетата на бюрото си винаги пълно с фъстъци и знаеше, че са намалели, затова купи голяма разфасовка от четири килограма. За жалост тя заемаше около една трета кубичен метър място, а чекмеджето му събираше едва една пета от торбата, и то, при положение че първо изхвърлеше всички други неща, чието място по принцип беше точно там.

Когато Уес Фарел влезе през отворената врата, Глицки се мръщеше объркан зад огромната торба фъстъци и се облягаше на стола с крака върху бюрото. Фарел се спря стреснат.

— Не че някой ме пита — започна той, — но фъстъчената работа, с която си се захванал, леко излиза извън контрол.

— „Костко“ — каза Глицки. — Когато си там, четири килограма ти се струват отлична сделка.

— Минатия път купихме малко замразени пилешки гърди — поде веднага темата Фарел. — Малко ли казах? По-скоро около седемдесет парчета. Ако някога свършат, никога повече няма да хапна пилешко. Но няма смисъл да се притеснявам, понеже няма изгледи да свършат.

Фарел щракна с пръсти, осенен от идея.

— Сетих се. Може да оставиш торбата в „При Лу“, а той ще ги предлага в малки купички на бара. За седмица няма да остане и фъстък.

Глицки поклати глава.

— Добро хрумване, но вероятно през следващите три месеца Чуи ще готви гунбао с всичко, а тогава къде ще ходим да ядем? Гунбао с тофу, гунбао с октопод, гунбао с ананасови бухтички. Дюнери.

Патладжан. Ако хората разберат, че фъстъците са от мен, ще ме пребият с камъни.

След това Глицки осъзна, че е доста странно областният прокурор да се появява неканен в кабинета му, смъкна краката си, изправи се в стола, а лицето му се изопна.

— Всичко наред ли е с Трея?

— С Трея? Разбира се. Поне всичко беше чудесно, когато я видях за последен път, тоест преди около три минути. А защо съм тук ли?

Изречението му стана сериозно.

— Имаш ли нещо против да затворя вратата?

Фарел се обърна и взе един от съгъваемите столове, които Глицки държеше до стената срещу бюрото си.

— Изникна нещо, за което трябва да поговорим — каза той, щом седна.

Глицки избута торбата с фъстъци настрани.

— Давай.

Усмивката на Фарел помръкна.

— Сам ми се обади преди няколко минути.

Сам Дънкан беше жената, с която Фарел живееше на съпружески начала. Тя беше изпълнителен директор на Центъра за помощ за жени, пострадали от сексуално насилие на улица „Хейт“.

— Както може би си спомняш, тя винаги е крайно загрижена за поверителността, но като оставим настрана всичките обяснения и обещания, които трябваше да й дам и така нататък, в неделя сутринта в центъра е отишла млада жена.

— Изнасилена?

— Ейб, там всички са пострадали от това.

— Просто питам да съм сигурен.

— Добре. Както и да е. Този случай прилича на изнасилване по време на среща. Тя си е направила кръвни изследвания, резултатите ще излязат след около ден и ще се види с какви наркотици, ако има такива, е била упоена. Но поне това си мисли Сам. А и жертвата, ако става дума.

— Какво се е случило?

— Жената, чиято самоличност, повярвай ми, ще остане тайна, била скъсала с мъжа преди два месеца, след като той я ступал. Не искала повече да има нищо общо с него.

— Браво на нея.

— Да, но, ами, той не смятал така. Той искал да се съберат отново...

— И отново я ступал.

— Вероятно. Но след първия инцидент, в който нещата загрубели, бащата на момичето издирил мъжа и го пребил от бой.

— Това семейство ми харесва все повече и повече — кимна Глицки.

— Че защо да не ти харесва? Проблемът е, че пичът решил, че може да я накара да се видят отново, като я заплаши, че ще повдигне обвинения срещу баща ѝ.

— И да ѝ даде възможност тя веднага да повдигне насрещно обвинение.

— Може би тя не е помислила за това. Или пък не е искала да се стига дотам. Както и да е, в крайна сметка той я уговаря да се срещнат и се виждат в „При Пери“ на „Юниън“. Следващият ѝ спомен е как се буди в апартамента му около един и половина през нощта и осъзнава, че той я е обладал. Без нейно съгласие. Била е изнасилена. Излиза, известно време се лута, докато намери къде е оставила колата си, и си тръгва.

Глицки, който имаше дъщеря и доведена дъщеря, пощипваше кожата на лицето си.

— Направили ли са ѝ оглед за изнасилване?

— Да, в клиниката. Не е искала да ходи в полицията.

Белегът през устните на Глицки побеля от възмущение.

— Не искала да ходи в полицията. Не иска да го обвини в нанасяне на телесна повреда. Къде ли съм чувал всичко това и преди?

— Такива са нещата, Ейб — сви рамене Фарел. — Сам може би ще накара жената да си промени мнението. Казва, че се опитва. Така или иначе имаме доказателства, ако жертвата пожелае да направи следващата крачка и да съди мъжа. Което, както обаче се оказва, няма да е необходимо.

— Това пък защо?

Фарел метна бърз поглед през рамо към затворената врата.

— Тази сутрин Сам внезапно се умълча, докато си четеше вестника — започна той със снишен и напрегнат глас. — Тя понякога прави така, затова първо не си помислих, че е нещо важно. Но се

оказва, че младата жена ѝ е казала името на мъжа, който я изнасилил, и ето го във вестника.

Фарел погледна Глицки в очите.

— Бил е убит, пребит до смърт, вероятно в неделя през нощта.

Глицки дори не се и замисли.

— Рик Джесъп — каза той.

— Трябва да говорим с жената, сър — увещаваше Шър Фарел. — Тя може да се окаже основният ни заподозрян. Жена ви трябва да ни даде името.

Фарел се изсмя, но не защото смяташе, че Шър беше казала нещо забавно.

— Желая ви успех в това начинание.

— Тя не е адвокат — добави Брейди, — нито лекар, нито психолог, прав ли съм? От къде на къде ще претендира за поверителност?

— Тя предявява такива претенции — каза Глицки. — И никой не се осмелява да направи нещо по въпроса. Може ли да го прави, Уес? Не можеш ли като областен прокурор да ѝ кажеш, че не може така?

— Като областен прокурор, а не като нейно гадже? Мисля, че не. Освен това тя има право на поверителност. По Кодекса за доказателствата, Секция 1035.4, ако сте любопитни.

Фарел разпери ръце в безпомощен жест.

— Слушайте, банда. Живея с тази жена от много години и не мога да се похваля с особени успехи в контролирането на дори частица от нейната прекрасна и упорита личност. С призовка можем да изискаме записите от центъра, но това е загуба на време и ще покаже на всички какво сме намислили. Трябва да има и по-добър начин.

Бяха се събрали в офиса на Фарел следобед. Сутринта следователите бяха продължили с разпитването на хората из „Марина“ и бяха открили още един свидетел, Лайза Морено, която също срещнала мъжа с тоягата в неделя вечерта. Стоял на ъгъла на „Майорка“ и „Алхамбра“, първата пряка южно от апартамента на Джесъп. Лайза била излязла да тича, а мъжът просто стоял там, изглеждал объркан, сякаш се бил загубил, и тя спряла и го попитана дали може да му помогне. Той поклатил глава, благодарил и се

отдалечил. Лайза смятана, че може да помогне на художник да състави портрет, а през останалата част от сутринта двамата следователи бяха работили по организацията. За разлика от Ананта Дъглас, Лайза смяташе, че мъжът бил поне на петдесет години. Тя каза, че се е запечатал в ума ѝ, понеже се държал странно. Определено щяла да го познае, ако го види отново.

Без да имат достъп до жертвата на изнасилването. Шър и Брейди трябваше да се върнат към показанията на свидетелите, а най-обещаващи изглеждаха тези на Лайза Морено. Когато двамата следователи се появиха, тя вече работеше с художника повече от час в една от малките стаи за разпити по коридора. Морено и художникът смятаха, че наистина са успели да постигнат нещо.

— Това всъщност е забавно — посрещна ги тя с ентузиазъм, какъвто рядко се срещаше в подобна обстановка и при такава задача. — Гъс е удивителен. Казвам му да промени нещо във физиономията и изведнъж: „Леле, точно това е!“ Никога не съм си мислела, че така се прави.

Гъс Хуанг беше на почти петдесет години и се занимаваше с тази работа на парче от шестнадесет години. Беше скицирал сигурно хиляда лица, а четиридесет и три от тях бяха изиграли някаква роля в разкриването на престъпление. Хората смятаха, че портретът от художника помага за идентифицирането на заподозрения, но беше точно обратното — той просто елиминираше останалите.

Брейди беше прибягвал до таланта на Гъс поне двадесет пъти и никога не го беше виждал да се усмихва, но днес той направо грееше.

— Тя е видяла човека и го запечатала в паметта си. Ще го пипнем — заяви уверено той.

Гъс седеше до Лиза, тъй като не искаше тя да гледа неговото лице, докато се опитва да опише друго. Листовете за скиците бяха пред него. Дори не можеше да се сети колко пъти някой свидетел му е описвал неговите собствени характерни белези, преди да помъдрее и да започне да сяда така, че да е извън погледа. Двамата вече бяха завършили очертаванията на косата и на челюстта, а вероятно и на очите. Използваха работната версия като основа и нанасяха някои бръчки.

— Толкова ли са млади очите му? — попита Шър. — Изглеждат почти като на момче.

— Ще се върнем на тях по-късно — отхвърли възражението Гъс. — Не се притеснявай за очите. Ще се получи, ще видиш.

Той се обърна към Лайза.

— А сега носът. Затворете си очите, ако обичате.

Затварянето на очите беше един от триковете, но много по-успешна беше стратегията с връщането на свидетеля към часовете преди срещата със заподозрения и постепенното достигане до мига, когато беше забелязала мъжа с объркания вид на ъгъла.

Морено послушно изпълни инструкциите на Гъс и се облегна в стола със затворени очи. Той рисува един повече или по-малко типичен нос на по-малък бял лист и го бутна пред нея.

— Когато сте готова — каза той.

Тя изчака още няколко секунди, отвори очи, погледна надолу и примигна няколко пъти.

— По-сплескан — уточни Морено. — И по-широк. И не толкова прав в средата, леко изкривен наляво от едната страна.

Въгленът на Гъс литна по хартията. Лайза беше напълно съсредоточена, едва ли не в транс.

— Окей, спри. Почакай.

Следователите се наведоха напред, за да видят промените.

— Сложи му гърбица по средата, точно под очите.

Когато Гъс го направи, тя кимна.

— Точно такъв беше. Нарисувай го на Сами.

— На Сами? — попита Брейди.

— Така наричаме крайния вариант — каза Лайза. — Това е носът на Сами.

Тя погледна към Шър.

— А вие сте права, сега очите трябва да станат по-присвити, с още малко бръчки отстрани.

Гъс се върна към скицата, рисува около минута, като следваше поправките на Лайза, опитваше отново и отново, докато накрая тя не го спри и не каза, че са готови за Сами и може да ги нанесе там.

— Оказва се, че изглежда добре — отбеляза Шър. — Бихте ли казала, че е хубав?

— Тогава не мислех в тази насока. Просто изглеждаше объркан.

— Но пък очите на Сами определено са привлекателни — не се отказваше Шър.

Лайза огледа скицата.

— Да, вярно. Привлекателни бяха.

— Остана само устата и сме готови — прекъсна ги Гъс и се обърна към Лайза. — Ако обичате?

Тя затвори очи, а той започна да оформя устата.

Дизмъс Харди се надяваше и предричаше, че случаите от акциите на Службата по контрол на алкохола лека-полека ще потънат и ще бъдат забравени, но след няколко седмици съдебни препирни поне няколко от тях, включително и делото на Тони Солая, все още се водеха. Лайъм Гудмън не прекратяваше кампанията си в пресата и другите медии и подсилваше позицията си с водопад от статистика, чиято цел беше да покаже, че след чистките градът е станал по-безопасен. Може би беше просто съвпадение, но фактът, че пътнотранспортните произшествия и случаите на шофиране под влияние на алкохол с участие на непълнолетни бяха намалели е почти тридесет и пет процента, звучеше убедително.

Харди беше повече от добре запознат с начините за манипулиране на статистиката така, че да докаже почти всяко твърдение, и оставаше скептичен относно действителната ефективност на акциите. Все пак трябваше да признае, че цифрите сякаш подкрепят становището на Гудмън.

Но не цифрите притесняваха Харди. Най-належащият му проблем беше Джанис Родригес, един от другите защитници на арестуваните бармани. Тя делеше общ офис с друг дребен адвокат и двамата бяха поели случаи веднага след акциите. Техните клиенти бяха двама украински емигранти — Игор Повалий и Вадим Гнатюк. Оказа се обаче, че те са работили зад бара на „Горящия Рим“ без разрешителни, а и пребивават в страната незаконно. Двамата знаеха, че ще ги държат в ареста, докато не ги депортират безцеремонно, и бяха замислили такава теория на конспирацията, че Харди би се възхитил на цинизма и елегантността ѝ, стига да не причиняваше големи затруднения на Тони.

Според господата Повалий и Гнатюк, Лайъм Гудмън и Службата по контрол на алкохола по никакъв начин не си измисляха обвиненията в незаконна дейност на някои барове, както ясно личеше и от хубавия малък страничен бизнес с фалшивите лични карти и продажбата на наркотици, който бяха пресекли в „Горящия Рим“. Щом проумяха колко сериозни са обвиненията, те решиха да убият два заека с един куршум. Можеха да останат в страната, като се възползват от специална уговорка, според която свидетелите по някои престъпления получаваха разрешително за работа, ако помогнат на обвинението и сътрудничат по случая. Освен това можеха да хвърлят вината върху Тони Солая, върху един от другите бармани на име Рона Ранкен и върху собственика на бара Том Хетке. Според украинците тези тримата били истинските заговорници в производството и продажбата на фалшиви лични карти, на наркотици и на алкохол на непълнолетни.

Днес Харди седеше на голямата кръгла маса в солариума, както наричаха една от залите на първия стаж в кантората му. Стаята също беше голяма и кръгла, поне шест метра в диаметър, а почти целите стени и покривът бяха от стъкло. Истинска гора от стайни растения — палми, фикуси и японски кленове, разперваха листа и не спираха да растат през цялата година, като придаваха на помещението меко фън шуй излъчване, нетипично за конферентните зали на повечето адвокатски кантори.

До Харди беше Джина Роук и тъкмо вадеше някакви документи от куфарчето си.

— Не разбирам защо Уес Фарел въобще повдига обвинения на тези бармани — разпалено каза тя. — Да съди собствениците и бизнеса им — да, може би, но какво да направят барманите като твоя Тони? Да искат пак да видят личните карти на всички? И между другото, дори и да го бяха направили, щяха да видят същите фалшиви документи, които хлапетата са показали на вратата. По каква точно правна теория тези обвинения все още са в сила?

— По теорията на конспирацията — отвърна Харди. — Всички, собствениците, барманите и охраната, проверяваща картите на вратата, са знаели точно какво става.

— Това е смехотворно.

— Съгласен съм с теб. А за протокола да отбележа, че и Уес смята така. Но пък той е оставен без избор.

— Той е областният прокурор, Диз. Може да има избор. Просто да каже „не“. Ако не друго, поне да свали обвиненията срещу барманите. Или поне да не повдига обвинения в углавно престъпление. Защо му е? Углавни престъпници? Щатският затвор? Това е абсурдно. Особено когато знаем, че Игор и Вадим са стопроцентови нагли лъжци и се опитват да спасят собствените си жалки задници, за да не ги депортират.

Харди кимна дружелюбно.

— Просто казвам, че Уес засега оставя нещата както са, а след това ще се намеси.

— Но защо въобще ги оставя, когато това изобщо не е правилно?

— Практикуваш право от толкова време и все още задаваш този въпрос? — попита Харди толерантно.

— Знам — въздъхна Роук. — Прав си.

— Стъпка по стъпка и накрая нещо ще се случи.

— Звучи ми като руски роман.

— Близко си. Може би украински.

Харди се облегна в стола и смени темата.

— Чете ли за човека от офиса на Гудмън? За Рик Джесъп.

— Да — кимна Роук. — Ужасно.

Наистина е ужасно. Но е и доста опасно. Преди два месеца Британи Магуайър, дъщерята на Моузис, излезе с него веднъж.

Роук затвори папката, която преглеждаше, и се обърна към партньора си.

— От полицията разговаряли ли са с нея?

— Не съм чул, но и не съм говорил с Моуз оттогава. Не бих се изненадал, ако са успели да стигнат до нея.

Джина замълча за момент.

— А какво прави Британи в момента?

— Това ще ти хареса. Май се среща с Тони Солая.

— Вярно ли? — наклони глава Джина.

— Вярно — поусмихна се Харди. Малко е разочароващо, ако искаш да знаеш истината.

— Защо да е разочароващо?

— Ами — сви рамене Харди, — като за начало той е поне десет години по-голям от нея.

— Доколкото си спомням, на сватбата ви ти сякаш също беше поне десет години по-възрастен от съпругата си. Тя се изчервяваше от смущение.

— Знаех си, че това ще кажеш — ухили се Харди. — И си права, но при тях е някак различно.

— Това е като за начало, освен това е смешно, така че нека не му обръщаме внимание. Какво друго?

— Другото е, че това ми се струва малко... неподходящо. Моузис му дава работа, за да му удари рамо, когато е затруднен, а после той започва да излиза с дъщерята на човека.

— Може да не е по сметка. Може да е истинска любов.

— Ама, разбира се — каза Харди, — никога не бих изключил този вариант, нали съм романтична душа. Но тя ми е племенница и аз се тревожа за нея. Тони е очарован от нея и се е въвлякъл в доста сладка ситуация, предполагам, че точно бързите му действия ме карат да съм подозрителен. Особено, при положение че аз съм човекът, който ги запозна.

Харди се втренчи някъде из стаята.

— Както и да е, не знам защо се захванах с Тони. Проблемът не е той.

— А какъв е проблемът? И има ли такъв?

— Надявам се, че няма. Но очевидно късането на Британи с Джесъп, ако въобще може да се нарече късане след едва една среща, не е минато гладко. Джесъп е искат да я види отново, а тя е нямала желание. След като няколко дни я преследват, я блъснал или нещо подобно...

— Какво искаш да кажеш с това, че я е преследвал. Физически ли я е нападнал?

— Тя паднала, спънала се или е била блъсната. Общо взето, направил е нещо, което я вкарало в болница. Не е много ясно какво. Британи не казва, дори не признава, че Джесъп я е докоснал. Но Моузис се усъмнил, отишъл при Джесъп и поговорил с него, докато изяснил какво се е случило.

— Аха. И как е минал разговорът?

Харди кимна мрачно.

— Познаваш Моузис. Както може да се очаква. Каза ми, че поукрасил физиономията на Джесъп и не смята, че той ще притеснява

Британи повече.

Джина се намръщи.

— Мислиш ли, че ченгетата ще искат да говорят с него?

— Ще е цяло чудо, ако не искат. Мислех да те помоля да се заемеш с това. А и сметнах, че като цяло ти трябва да знаеш какво става.

Харди не искаше да обрисова на Джина цялата картинка. Моузис можеше да попадне в затвора, където под силния стрес да спомене за престрелката при доковете или да се напие с контрабандно внесен зад решетките алкохол и да се разприказва. Това беше ситуация, която трябваше да бъде избегната на всяка цена.

— Оценявам това. Нали не смяташ, че той има нещо общо с последния инцидент? С убийството на Джесъп.

Харди я погледна в очите.

— Няма да го коментирам.

Убийството на Джесъп ангажираше повечето от времето и мислите на Брейди и Шър, но двамата почти винаги работеха по повече от един случай. Точно днес обстоятелствата около убийството на Дениъл Деджизъс изискваха незабавното им внимание.

В неделя, седмица преди смъртта на Рик Джесъп, господин Деджизъс, дребен гангстер от долната част на района „Мишън“ бил прострелян от човек в преминаващ автомобил, докато стоял на уличен ъгъл. Може да е бил по лична работа, но може и да е продавал наркотици, уликите не бяха еднозначни.

Стрелбата станала посред бял ден, наоколо имало доста пешеходци, но никой не видял нищо. Но днес, седмица и два дни по-късно, Хуан Риос, собственикът на „Тако Риос“, заведението за такос, пред което Дениъл прекарал последните минути от живота си, решил, че трябва да говори със следователите, които го били разпитали седмица по-рано.

Оказа се, че като чул изстрелите, Хуан изтичал навън и заснел отдалечаващата се кола с телефона си. Не изтрил снимката, искал да изчака и да види дали някой друг няма да осигури някакви показания, за да не се налага да се замесва. Хуан искаше уверения, че той и семейството му ще бъдат защитени, ако се съгласи да свидетелства. Искал насилието в квартала да спре, а полицията можела да прави със снимката каквото сметне за добре, дори и това да не изисква личната му намеса.

Двамата следователи прекараха доста напрегнат, но вероятно важен час със собственика на местното ресторантче. Обясниха му, че разбират исканията му, но не могат да гарантират, че ще ги изпълнят. Ако му бъде пратена призовка, Хуан ще трябва да се яви в съда и да свидетелства, в противен случай те ще дойдат и ще го вкарат в затвора за тяхно най-голямо съжаление. Не бяха сигурни, че той ще даде показания, не се договориха и за защита, но огледаха добре не само червения „Шевролет“ с ниско окачване на снимката, но и регистрационния му номер. С това Шър и Брейди смятаха, че ще

успеят да започнат да разплитат случая дори и без показанията на Риос.

Двамата се качиха в колата си, Шър я запали, но не включи на скорост. Остави двигателя да работи на място и се облегна в седалката с притворени очи. Лицето ѝ беше напълно безизразно.

— Не му позволявай да те ядоса — каза Брейди. — Просто е уплашен. Ще се обади отново, а даже и да не го направи, ние...

Шър вдигна ръка, за да го прекъсне, и се обърна към него.

— Ние сме тъпаци — каза тя.

— Не. Трябваше да получим информацията, дори и да...

— Не това — пресече го тя отново. — Джесъп.

— Какво за него?

— Не е за него. Нека започнем с нея, с жертвата на изнасилването.

— Която ще остане неназована, понеже...

— Да. Ползва се с това право. Но знаеш ли какво? Сигурни сме, че Джесъп се е срещал с нашата жертва преди известно време, нали? И тя трябва да го е зарязала, понеже също така знаем, че той се е опитвал да се съберат отново.

— Така е. И какво от това?

— Колко ли зле са се скарали?

Брейди помисли около две секунди и каза:

— Офисът на Гудмън. В кметството. Където е работил.

— За това говоря — рече тя, включи на скорост и се вряза в движението със свирене на гуми.

Градския съветник го нямаше и не се беше връщал още откакто вчера беше излязъл половин час след като разбрал новината за Джесъп. Със сполетялата ги трагедия и в негово отсъствие офисът буквално беше спрял да работи. Даян Гейлън беше освободила стажантите още от обед, а когато Шър и Брейди почукаха на заключената външна врата, тя ги посрещна с уморена вежливост и ги въведе в малка конферентна зала без прозорци, където явно седеше с чаша кафе.

Двамата се представиха, Шър започна да изказва съболезнования, но жената махна с ръка и ги прекъсна рязко.

— Моментът е много труден и объркващ — каза тя. — Не искам да прозвучи коравосърдечно, но не бих казала, че Рик и аз бяхме точно приятели. Не се виждахме извън службата. Мисля, че той считаше мен и стажантите за хора под неговото ниво. Даваше ясно да се разбере, че има професионалисти, тоест господин Гудмън и той, а всички останали са повече или по-малко само персонал. Въпреки че, ако се гледа стажът в офиса, аз съм далеч най-старшата.

Шър опря лакти на масата и се наведе напред.

— Той не е споделял много от личните си чувства с хора от персонала, нали?

— Не. С господин Гудмън понякога се виждаха извън офиса.

— Как мислите, дали някой тук, освен господин Гудмън знае нещо за личния живот на господин Джесъп?

— Не, не смятам. Макар че може да попитате стажантите, когато се върнат, но това ще е утре.

— Господин Гудмън ще се върне ли скоро?

— Надявам се. Не сме говорили, откакто излезе вчера.

— Значи господин Гудмън и господин Джесъп са били близки?

Даян изведнъж откри нещо интересно в шарката на масата и го изучава две-три секунди.

— Вероятно не толкова близки, колкото преди. Те двамата са започнали да работят заедно още от годините на частната юридическа практика на господин Гудмън, преди да бъде избран за градски съветник. Намерението на господин Гудмън да се кандидатира за кмет едва ли е някаква тайна, а господин Джесъп *планираше* да се премести с него.

Следователите се спогледаха. Това беше доста далеч от нещата, за които искаха да питат, но щяха да се върнат на тях в подходящ момент. Разследваха убийство, а обикновено си струваше да провериш и неочаквано появилите се насоки. Брейди пое инициативата от партньора си и продължи:

— Нима е станало така, че плановете му са се променили?

Даян помълча още минута и въздъхна.

— Не искам да говоря лошо за умрелите, но господин Джесъп имаше ясно изразена склонност към арогантност, която успяваше да прикрие доста добре, особено на публични места. Беше изключително ревнив към мястото си в живота на господин Гудмън. През последните

няколко месеца се опитваше да контролира достъпа до господин Гудмън и успя да отчужди няколко от големите дарители за кампанията, особено Джон Ло, и мисля, че господин Гудмън разбра или са му казали. Имаше дни, когато напрежението в офиса беше осезаемо. Затова не знам дали сега господин Гудмън би могъл да бъде източник на информация за личния живот на господин Джесъп.

— Ами, благодаря ви — каза Шър. — Ще го имаме предвид, когато говорим с господин Гудмън. Всъщност ние се надявахме, че вие може да знаете имената на някои от приятелките на господин Джесъп или на жени, с които се е срещал, такива, които са били по-важни за него.

Даян поклати глава.

— Не, не знам с кого е излизал и нямам... Чакайте малко — внезапно се сепна тя. — Жена, с която се е срещал?

— Да. И преди два месеца е скъсал с нея или тя с него.

Даян вдигна очи към един от ъглите на тавана, а двамата следователи я оставиха да си спомни. Накрая тя се обърна към тях.

— Преди няколко седмици дойде един мъж, питаше за господин Джесъп. Каза на Рик да спре да притеснява дъщеря му и двамата излязоха в коридора. Този ден Рик повече не се върна на работа. Дори мисля, че го нямаше два дни след това. Стажантите шушукат, че в коридора мъжът го е ударил. Ще ме изчакате ли само минутка?

Даян стана и излезе от стаята с решителна крачка. Брейди стисна палци, а Шър кимна в знак на съгласие, скръсти ръце и се облегна в стола, за да изчака.

— Така — каза Даян, когато се върна с книгата със срещите в ръка. — Ето го. Поддържам графициите на господин Гудмън и на господин Джесъп. В този бизнес е много важно да се знае кой с кого се е виждал. Този мъж нямаше уговорена среща, но ми се представи и аз го записах.

Даян погледна към страницата.

— Казваше се Моузис Магуайър — прочете тя. — Собственик на бар, наречен „Малката детелина“. Каза, че ставало дума за дъщеря му Британи.

В „Детелината“ нямаше особен наплив. Часът с намалението щеше да започне чак след четиридесет и пет минути и имаше само петима клиенти — двойка туристи на средна възраст на една от масите, Дейв и неговата светла бира „Милър“ на обичайното му място на бара, а в задната стая двама хипстъри играеха дартс. От тонколоните тихо се носеше „Старата веранда“ на Лайл Ловет.

Моузис Магуайър погледна иззад бара още веднъж към предната врата, за да се увери, че никой не идва, и като не видя никого, си сипа в чашата с газирана вода около сантиметър водка направо от бутилката, само колкото да се поосвежи, и изцеди още едно резенче лимон. Едва беше отпил, когато още една двойка се появи пред голямата стъклена витрина, която гледаше към „Линкълн Уей“. Секунди по-късно двамата вече стояха пред него.

Но когато сложиха значките си на бара, се оказа, че не са клиенти.

— Не ми трябват картите ви — каза сговорчиво Магуайър, — изглеждате ми над двайсет и една години.

Пол Брейди се усмихна делово и сухо, представи себе си и партньора си и помоли да говори с Моузис Магуайър.

— С него говорите. Как мога да ви помогна?

Шър обясни какво разследват и го попита дали е чул за случая.

— Чух. По-скоро четох. Тази сутрин.

— Познавахте ли господин Джесъп? — поинтересува се Брейди.

— Да. Разговаряли сме два пъти. Чудех се кога ще се отбиете. Преди няколко месеца той се срещаше с дъщеря ми, отнесе се зле с нея, така че го намерих и му казах, че трябва да я остави на мира.

— А той как прие това? — продължи Брейди.

— Мисля, че го убедих, че идеята е добра.

— Ударихте ли го?

Магуайър отпи от чашата си.

— Имате ли доклад, в който се твърди, че съм го направил?

— Това „да“ ли е или „не“? — уточни Шър.

— Това е съвсем отделен въпрос — каза Магуайър с равен тон. — Разговаряте с мен, защото ме подозирате в убийството ли?

Въпросът очевидно постресна следователите, които замълчаха и се спогледаха.

— Все още нямаме заподозрени — каза Шър. — Тъкмо започнахме да работим по случая.

— Това е просто друг начин да се каже, че всеки е потенциален заподозрян — вметна Брейди.

— Искате ли да отговорите на въпросите ни? — попита Шър. — Ударихте ли господин Джесъп?

Магуайър отново надигна чашата, този път за сериозна глътка.

— Да, ударих го. Не го нараних особено. Просто исках да привлека вниманието му.

Той взе кърпата и забърса едно въображаемо петънце от бара.

— Кога е бил убит?

Брейди кимна леко към Шър в мълчаливо съгласие.

— Преди два дни. По някое време в неделя вечерта.

— В неделя — повтори Магуайър. — Като за късмет неделя ми е почивен ден. Неделя и понеделник.

Той се поколеба и сбърчи вежди в опит да се концентрира и да си спомни.

— Бях за риба от около четири часа следобед до здрач — каза той накрая. — На плажа край яхтклуба. „Сейнт Френсис“.

— Не сме ви питали — каза Брейди.

— Не сте, но реших, че няма да навреди, ако изясним нещата.

— Провървя ли ви? — попита Шър. — Имам предвид в риболова.

— Хванах няколко дребосъка и ги върнах във водата.

— Сам ли бяхте?

Магуайър наклони леко глава на една страна.

— Сам, ако не броим обичайните петима-шестима азиатци, които вероятно ще се сетят за мен, тъй като бях единственият ирландец. Сега, ако не възразявате, и аз искам да ви питам нещо. За какво искате да ме видите, ако не съм заподозрян в убийството?

На другия край на бара Дейв остави бутилката си със силно тупване. Той беше над седемдесетгодишен, не го биваше по приказките и когато обслужването се забавеше толкова, че барманът пропуснеше, че бутилката му е празна, започваше да почуква с нея по бара. Колкото повече се бавеше барманът, толкова по-настоятелно ставаше почукването.

Лайл Ловет беше замлъкнал, а Майкъл Бубле тихо припяваше „Всичко“.

Магуайър се извини, обърна се, отвори хладилника, извади още една бутилка бира и я занесе на Дейв.

— Докъде бяхме стигнали? — попита той, когато се върна.

— Попитахте защо сме искали да ви видим — каза Брейди. — Отговорът е, че всъщност не беше наложително. Но искахме да поговорим с дъщеря ви Британи, а най-лесно можем да я открием чрез вас.

— Защо искате да разговаряте с нея?

— Защо не ни обясните как да я намерим, а след това тя ще ви каже? — контрира го Брейди.

— Защото сте следователи от отдел „Убийства“ и щом искате да говорите с Британи, значи ще е за господин Джесъп, нали така? Какво точно искате да знаете?

— Господин Магуайър — намеси се Шър, за да поуспокои ситуацията, — разбираме загрижеността ви и желанието да защитите дъщеря си. Можем да ви кажем, че тя не е сред заподозрените, но може да има информация по случая и ще трябва да говорим с нея, за да разберем дали може да ни бъде от полза и как. Толкова ли нелогично ви се струва?

— Не съм казвал, че е нелогично. Попитах защо искате да говорите с нея и сега ми отговорихте. Коемо можеше да направите от самото начало, вместо да прехвърляте върху мен всичките глупости със заподозрените.

— Вижте — каза Брейди, — вие сте ударили човек, който покъсно е бил убит. По някое време щяхме да направим връзката, а така и така сте тук...

— Не, вие вижте — пресече го Магуайър. — Този човек нападна дъщеря ми. Предупредих го и съм доста сигурен, че е схванал същината. Реших, че това ще е краят на историята. А сега искате да говорите с Британи, но не ми казвате какво смятате, че знае тя. Дявол да го вземе, естествено, че ще се опитам да я защитя.

— В края на краищата ни даде номера й — обобщи Шър, докато се връщаха към центъра. — Трябва да сме благодарни за малките

услуги.

— Услуга друг път — изръмжа Брейди, все още ядосан от разговора. — Опитваш се да ми кажеш, че човекът е разбрал, че дъщеря му е била изнасилена и нищо не е направил? Искаше ми се да го снимам с телефона и да го покажа на някои от свидетелите.

— О, да, и той щеше да ти позволи — иронизира го Шър. Това със сигурност щеше да успокои нещата.

— Не исках да ги успокоявам. А и нямаше задължително да искам разрешението му. Магуайър признава, че е нападнал жертвата. Това го прави най-вероятният заподозрян.

— Стига, Пол. Може би има връзка между това да удариш някого и да му размажеш мозъка с тояга. Нека не забравяме, че за момента не знаем със сигурност дали Британи е била изнасилена. Знаем само, че веднъж тя е излязла с Джесъп. В събота той може да е изнасилвил коя ли не. Ако искаме да продължим с Магуайър, първо трябва да установим точно това.

— Не. Първо трябва да вземем снимката от шофьорската му книжка и да я покажем заедно със снимките на други хора на свидетелите.

— Да, разбира се — съгласи се Шър.

Това беше стандартна процедура. Щяха да взимат снимката на Магуайър от калифорнийската му шофьорска книжка да я сложат в прозрачен джоб заедно с пет други снимки, да я покажат и да се надяват, че свидетелите ще го разпознаят.

— Просто не искам да полудяваш.

— Забрави. Мисля, че можем да допуснем, че изнасилването и убийството са свързани, съгласна ли си?

— Работим по тази линия. За момента е най-вероятната — кимна Шър.

Уес Фарел живееше в малка викторианска къща срещу парка „Буена Виста“ в „Хейт“. Когато се прибра, обострените му усещания веднага доловиха нещо нередно. Първият белег беше прекатурен стол в трапезарията. На пода в кухнята се търкаляше руло с домакинска хартия, което също не беше добър знак.

Той въздъхна, оправи бъркотията, свали сакото си и го сложи на облегалката на стола. Зачуди се дали да не махне ризата и вратовръзката и да обере лаврите от надписа на тениската си (днес той гласеше „Хеморойдите са големи гъзари“), но доколкото можеше да разчете знаците, чувството му за хумор нямаше да успокои Сам. Не и когато се беше захванала със случай.

Той се качи по стръмното стълбище към спалнята им, видя, че не е там, и продължи по стълбата към площадката пред терасата на покрива. Сам, ослепително красива, както винаги, когато беше вбесена, седеше с лице към него със скръстени ръце в нисък сгъваем стол. Слънцето грееше зад гърба ѝ, а по небето нямаше нито едно облаче чак до хоризонта. Пословично непредсказуемото време на Сан Франциско този път се беше смилило и вечерта беше великолепна — термометрите показваха почти 25°C и полъхваше слаб ветреца.

Уес стъпи на равната веранда, която бяха направили сами цели осемнадесет квадрата, обградени от гънките на покрива. Те ги пазеха от любопитни погледи, а през повечето нощи и от вятъра.

— Просто си мисля, че столът изглежда по-добре, когато си стои на краката — каза Уес с извинителна усмивка. — Но рулото кухненска хартия беше добра идея. Кой да се сети първо да го размотае, така се пести сума време.

Тя го гледаше с леко наклонена глава, а гласът ѝ беше толкова тих, че едва се чуваше.

— Казах ти за връзката с Рик Джесъп, тъй като реших, че това може да помогне и убиецът му да получи справедлива присъда, но само при *изключителното условие*, както винаги, името на жертвата да остане тайна. Спомняш ли си?

— Разбира се, но...

— Няма, но. И друг път сме правили така. Смятам, че през годините сме говорили не един или два пъти за това. И кой мислиш ми звъни двацет минути преди да си тръгна? Същата жена, напълно обезумяла и съсипана. Предадена от нас, Уес, от самите хора, които обещаха да я защитят!

— Не съм...

— О, да, си! Как иначе са успели да я намерят толкова бързо? Днес в апартамента ѝ са се появили следователи от полицията. Днес! Само часове след като ти казах.

— Трябва ли да се чувствам зле?

— А не трябва ли? Това е абсолютно погрешно. Последните няколко дни са били достатъчно травмиращи за горкото момиче, а сега изведнъж се оказва посред разследване на убийство, с което не иска да има нищо общо. Може дори да бъде заподозряна, тъй като изнасилването е мотив да убиеш някого, нали? Виж докъде я докарахме! И всичко, защото реших, че ще си мълчиш.

— Така и направих. Чуи, запитай се как биха могли да научат името ѝ от мен? Аз никога не съм го знаел и ти си наясно. Те са разровили около Джесъп и са открили връзка. Просто добра полицейска работа. Какво очакваш да направят? Да не му обърнат внимание и да я прескочат? Не мисля така. Може наистина тя да го е убила. Все още не знаем.

— Как може да кажеш такова нещо! Тя е *жертвата*, Уес.

— Известно е, че жертвите могат да отвърнат или дори да убият.

— Говориш като истински прокурор.

— Ей! Аз съм прокурор. Това ми е работата — да повдигам обвинения срещу хора.

— Хора, които аз се опитвам да защита.

— Невинаги, Сам. Обикновено обвиненията са срещу лоши хора, извършили ужасни неща. Жертвата каза ли ти, че е обвинена?

— Не.

— Аха. Признала ли е, че Джесъп я е изнасилил? На ченгетата имам предвид.

— Не знам.

— Не знаеш? Виниш себе си, обвиняваш и мен, а не знаеш?

— Въпросът не е в това.

— На мен ми изглежда, че е точно в това.

— Не. Въпросът е, че случилото се с нея е поверително, освен ако тя сама не реши да го разкрие. Тя идва при нас и ни се доверява, но ченгетата цъфват у дома ѝ, защото аз съм казала името на изнасилвача на гаджето ми, понеже си мисля, че така е правилно. Това е просто погрешно. Не биваше да им давам името на Джесъп. Никога.

— Нека повторя. Нито един от двамата ни няма ни най-малка представа как ченгетата са се добрали до жената, чието име аз между другото все още не знам. Да не говорим, че трябваше да направя точно това, ако той е изнасилил някого в събота вечерта...

— Изнасилил е.

— Добре, изнасилил е. Някой може да го е видял и да го е убил за това. Ако жертвата ти може да ни помогне да открием този човек, то ние имаме нужда от нея и имам пълно право да разговаряме, за да разберем какво знае. Не е ли очевидно?

Тя помръкна и се затвори в себе си.

— Преди да станеш областен прокурор, никога нямаше да спориш по този въпрос.

— Знаеш ли какво, Сам? Не ми пука. В момента споря, защото съм прав. Жертвата ти иска да скрие срама от изнасилването, ако е имало такова. Това е нейно желание. Но когато нещата опрат до теб, не можеш да криеш информация. Ако искаш действителното ми мнение, ти и твоят център трябва да бъдете задължени да докладвате случаите. Когато чуеш за изнасилване, особено при среща, каквото е това, взимаш името на мъжа, ако жертвата го знае, и се обаждаш на ченгетата. Тези боклуци ще идат в затвора само ако жертвите свидетелстват срещу тях. Ако това бреме е твърде тежко, ме извини и всичко да върви по дяволите.

Сам го гледа повече от двадесет секунди и накрая поклати глава.

— Вече не мога да те позная.

Стана, мина край него и се спря в началото на стълбата.

— Наистина не мога.

Тя тръгна да слиза и затвори вратата след себе си.

Моузис беше трезвеник от толкова отдавна, че горчивите и тежки спомени от пианството му бяха избледнели в съзнанието на Сюзън

Уайс. Тя беше изтрила от ума си повечето скандалджийски сбивания, спречкванията, мръсния език и кръвта. Смяташе за чудо факта, че отвратителното пиянско поведение почти не се пренасяше у дома им. Апартаментът им винаги беше убежището, замъкът, а понякога и болницата на Моузис. Той се забъркваше в неприятности само навън.

Сюзън знаеше, че през последните два месеца Моузис си позволява по някое и друго питие и това я притесняваше, но част от нея не можеше да го вини или поне я възпираше да го разобличи. Събитията от последните няколко дни със сигурност биха накарали всеки да посегне към нещо, което му помага да избяга от грубата действителност.

Сюзън се раздираше заради болката и скръбта, които дъщеря ѝ преживяваше след изнасилването, а и сама страдаше не по-малко. В неделя вечерта беше изпила цяла бутилка шардоне. Не знаеше къде е излязъл Моузис и не можеше да спре да си налива, докато го чакаше да се прибере. Затова беше някак съпричастна към борбата на съпруга си е алкохола.

Но ето че в един през нощта в сряда той я будеше, като звънеше по телефона. Моузис ломотеше почти нечленоразделно, но накрая Сюзън схвана, че трябва да отиде до „Детелината“ и да го прибере. Както обикновено, той беше отишъл пеша до бара, за да си поеме смяната, така че беше без кола, а такситата в онзи район бяха толкова редки, че на практика ги нямаше.

— И ключовете. Резервните.

— Какво да ги правя?

— Н'моа намеря мойте — успя да каже той, като заваляше думите. — А тря'а да заключа.

Десет минути по-късно тя спря до бордюра пред бара. Иззад витрината прозираше бледа светлина. Тя свирна два пъти с клаксона и зачака. Не видя никакви признаци на движение отвътре и свирна още веднъж.

Тя издиша шумно, излезе от колата и тръшна вратата зад себе си. Прекося тротоара и натисна вратата на „Детелината“, но тя беше заключена.

— По дяволите!

Сюзън удари с длан по стъклото на вратата.

— Моузис!

Никакъв отговор.

Тя се сети, че беше грабнала резервните ключове, разрови в чантата си, отключи вратата и я отвори широко. Нещо тропна на земята, тя погледна надолу и видя оригиналните ключове на пода. Извика съпруга си отново, но ѝ отвърна само тишина.

Добре, помисли си тя. Това беше сериозно. Изведнъж чу сумтене, после хъркане и някакъв гърлен звук.

Сюзън продължи напред. На мъждивата светлина на шейсетватовата крушка на лампата с абажур успя да различи фигура, проснала се върху диванче в задната част на помещението, където обзавеждането беше с мека мебел, като в дневна. Тя се приближи и видя провиснала ръка, опряна на пода до почти празна бутилка.

— Исусе Христе — прошепна тя на себе си.

* * *

— Наистина ли не можеш да го събудиш? — попита Франи.

— Не. Пробвах със студени кърпи от бара върху лицето му. Мъртвопиян е. Не знам колко е изпил, но почти не реагира. Ако имах някаква идея какво да правя, въобще нямаше да се обадя на теб и на Диз.

— Знам. Не се притеснявай. Уверена ли си, че няма как да го преместиш?

— Франи, той тежи сто килограма, а точно в момента е отпуснат като парцал. Аз съм шейсет, едва успях да го изправя.

— Но сега си го изправила, нали?

— В случай че повърне. Не исках да се задави.

Харди лежеше до жена си и прошепна:

— Жив ли е? Диша ли?

— Мисля, че може би трябва да се обадя за линейка.

— Сигурно ще е добра идея.

— Кое ще е добра идея? — попита Харди.

— Линейка — отвърна Франи.

Думата накара Харди да се раздвижи. Той се шляпна няколко пъти по бузите, отметна завивките и стъпи на пода.

— Дай да говоря с нея.

Франи му протегна слушалката.

— Сюзън — попита Харди, — има ли пулс? Диша ли?

— Да. Но не мога да го събудя, Диз. Страхувам се, че може да умре. Човек може да умре от прекалено много алкохол, нали?

— Понякога. По-добре се обади на „Бърза помощ“. Веднага идваме.

— Не искам да ви...

— Стига. Ние сме семейство. Когато имаш неприятности, се обаждаш, това е едно от правилата. Чуй ме. Сега затвори и се обади на 911. Ако линейката стигне преди нас, ми звъни на мобилния да ми кажеш къде ще го закарат и ще се срещнем там. Разбра ли?

— Разбрах.

— Добре. Действай!

Харди шофираше в тъмната нощ под надвисналите клони в западната част на парка „Голдън Гейт“ и беше твърде притеснен и твърде ядосан, за да си позволи да говори. Затова само натискаше газта по пустите улици.

— Знаеше ли, че пак е почнал? — успя да каже Франи.

— Не.

— Сюзън рече, че пие от два месеца.

— Много мило от нейна страна, че ни го съобщава.

— Диз, това по никакъв начин не е нейна вина. Той ми е брат.

— Ако е знаела, можеше поне да го спомене. Само това искам да кажа. Има една съвсем незначителна причина да бъде трезвен. Разбираш ме, нали?

— За това ли става дума?

Харди я изгледа косо.

— Това е поне една проклета част от всичко.

— Няма нужда да ми викаш.

— Не викам. Викането включва и висок тон, не само употребата на ругатни. Ако викам на нещо, това не си ти. На цялата ситуация е.

Той се пресегна и я докосна по бедрото.

— Само за протокола, радвам се, че си тук с мен. Ще ме възпреш да не го убия, ако вече сам не се е погрижил да го направи.

— Не говори така. Сигурна съм, че не се е опитвал да сложи край на себе си. Може би просто не е знаел колко може да носи след толкова време, а по-вероятно просто е забравил.

— Да. Може би.

— Не можеш да не дойда с теб. Той ми е брат в края на краищата. Ти си този, който може да не идва, не си длъжен да го правиш.

Тя сложи длан върху неговата.

— Намали малко. Ако се ударим, няма да помогнем на никого.

— Няма да се ударим — каза Харди, но поотпусна педала на газта. — Само да сме наясно. Не го правя от християнско милосърдие. Изключително бесен съм. Утре ми предстои страшно натоварен ден, а ще съм като зомби, ако не заспя в съдебната зала. Единствената причина да съм в колата е да бъда там, когато тъпият ти брат се пробуди, ако въобще успее, и да съм сигурен, че няма да започне да си бъбри с лекарите, сестрите или със скапаните чистачи и няма да изтърве една-две подробности за нещо, което го гризе от шест години или там някъде.

— Няма да го направи.

Харди се изсмя кухо.

— Със сигурност би могъл, Фран. И както може би си спомняш, спря да пие точно поради страха, че ще го направи. Постоянно подемаше темата след няколко питиета. Не можеше да го потисне, да възпре философа в себе си, толкова интересна му беше проклетата тема. Така че спря да пие. И слава богу.

Харди удари с ръка по волана.

— Какъв идиот! Какво си мисли? Че ще може да го контролира? Не може. Доказал го е стотици, хиляди пъти.

— Диз. Това е болест. Почне ли веднъж, не може да се спре.

— Не съм убеден, че съм съгласен. Но е дяволски сигурно, че е можел да се удържи да не си налее първото питие, нали? Виждали сме, че е отказвал. Значи може да го направи и трябва да продължи да го прави.

— Нещо се е случило.

— Адски си права, че се е случило. Пак е почнал да пие, това се е случило.

Харди излезе на „Линкълн Уей“ и зави наляво по нея. Бяха на шестнадесет пресечки от „Детелината“. Беше сухо, но черният асфалт

блестеше под светлината на уличните лампи и се простираше пред тях. Той отново увеличи скоростта.

— Да, това е така — каза Франи. — Искам да кажа, че трябва да има и някаква конкретна причина. Иначе защо ще се случи точно сега?

Харди я погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш какво си мисля? Мисля, че нещо е събудило в него бореца за справедливост. Нещо доста подобно се случи на всички ни и мога да го разбера. И внезапно вече е нямало смисъл да отрича какво смята, че трябва да направи, и го е направил. След това е открил, че трябва да пийне.

— Говориш за онова, което се случи с Британи, за мъжа, който я е ударил?

— Разбираш ли, можели са да го арестуват за това, което е направил. Имал е късмет, че хлапето не се е обадило на полицията. Като се замисля, мога да се обзаложа, че Моузис е загреял с няколко питиета вечерта, преди да ни съобщи. Ей, той е спипал лошия тип, това си е за хвалба, нали? Пийни си едно, издай някоя тайна, оправдай стореното, после си сипи още едно и забрави, че си се изповядал пред някого, а и какво всъщност си направил. Стигаме и до любимата ми част. Изпий още едно или пет, така че да можеш да живееш с това, което си направил.

Линейката все още не беше пристигнала и Харди паркира точно зад колата на Сюзън.

Беше пет сутринта. Харди се беше опитал да подремне, но след четиридесет и пет минути неспокоен сън се предаде и слезе долу, за да започне с кафетата. За последния му рожден ден Франи му беше подарила еспресо машина „Юра“, каквато ползваше Лизбет Саландер в книгите на Стик Ларсон. Харди смяташе, че рекламата ѝ е напълно оправдана, а тази сутрин щеше да има нужда от всяка капка, която щеше да пусне.

Машината загряваше за минута и нещо и Харди оползотвори времето, като нахрани тропическите си рибки. Неговите двадесет и осем бибчета плуваха щастливо насам-натам и едва ли обираха негативната енергия, която Харди беше убеден, че излъчва от всяка поразка.

Той сложи чашата си за кафе под двойния крайник и натисна старт бутона три пъти за най-силното кафе. Докато то течеше, Харди мина през къщата и излезе през предната врата във все още тъмната утрин. Въздухът беше тих и обещаващо още един приятен ден. Днешният „Кроникъл“ още го нямаше, а и надали щяха да го оставят до час и това беше капката, която преля чашата на недоволството на Харди.

Скапаният Моузис, помисли си той.

Върна се в кухнята, разположи се на плота и започна да отпива от кафето, като не мислеше за нищо. Постепенно кофеинът подейства, туптенето в главата му престана и дишането му се забави. Затвори очи за миг, по-скоро да се отпусне, отколкото заради нуждата от сън. Когато ги отвори, погледът му падна върху перлено черния тиган от ковано желязо, който висеше от куката над котлона. Беше една от малкото вещи, които Харди беше запазил от дома на родителите си. След всяко готвене той го почистваше със сол и мека кърпа, без препарат и без вода. Тиганът беше просто перфектен и нищо в него не загаряше.

Харди отвори хладилника. Откакто децата бяха напуснали къщата, той се беше превърнал в кулинарна пустош и в него почти не

се намираше нещо за ядене. Франи пазаруваше за вечеря почти всеки ден след работа и купуваше по малко, колкото за тях двамата. Така не се трупаха остатъци и не хвърляха почти нищо. Пред погледа на Харди се ширна цяла колекция подправки — седем вида горчица и още толкова люти сосове. Имаше две бутилки бяло вино, десетина бири от различни марки, но истинската храна се свеждаше до четири яйца, малко сирене чедър и каквото не бяха изiali от вечерята от неделя — солено говеждо, картофи, моркови и зеле в прозрачни пластмасови кутии.

Все щеше да се оправи.

Той смъкна тежкия почти два килограма и половина тиган, сложи го върху предния газов котлон и го усили, за да загрее силно. Пусна в тигана бучка масло и си допи кафето. Внезапно усети глад, с бързи движения струпа всички остатъци върху дъската за рязане, накълца ги и ги обърка. После ги пресипа в тигана, където маслото вече се пенеше.

Докато кафето отново капеше в чашата, той намали леко котлона, премести месото настрана и чукна две яйца в опразненото място. Поръси яденето с настърган чедър и го похлупи с капак от друг тиган, който като по чудо пасна перфектно.

Закуската се готвеше, Харди посръбваше кафе и сложи на масата в трапезарията сос срирача и табаско. Щеше да седне там за истинска закуска и да се наслади на всяка хапка. Искаше да се откъсне, да се дистанцира и да не мисли за онова, което беше научил от Сюзън, докато снощи чакаха да разберат дали Моузис ще успее да прескочи трапа. А беше узнал, че в събота през нощта Рик Джесъп беше изнасиллил Британи Магуайър.

— Така, нека изясним нещата — каза Глицки. — Открил си момиче, което зарязало Джесъп преди няколко месеца. После той я ударил, а след това баща ѝ отишъл и го пребил. Що за сапунена опера?

— Прилича малко — съгласи се Брейди.

Тримата с Шър седяха на сгъваемите столове пред бюрото в кабинета на Глицки. Денят едва започваше.

— Защо смяташ, че Джесъп е изнасиллил точно нея, а не някоя друга жена?

Шър се приведе над масата.

— Не знаем дали е така, Ейб. Отидохме, говорихме с нея и...

— Как я открихте?

— Баща ѝ си е оставил визитката в офиса на Гудмън. Секретарката го завела в графика — обясни Шър.

— Браво, добре сте се сетили. Продължавайте.

— Вчера отидохме при нея — поде Брейди, — говорихме, но тя изглеждаше доста... смутена.

— Била е разпитвана от полицаи от отдел „Убийства“, а бившето ѝ гадже е било убито. Мислиш ли, че това я е обезпокоило?

Двамата следователи се спогледаха.

— Естествено — кимна Шър.

— Но не сте разпитвали за изнасилването?

— Не, сър — отрече Брейди. — Опасявах се, че ако започна с това, няма да се получи никакъв разговор. Тя можеше да ни каже много неща, които не са пряко свързани с изнасилването.

— Съгласен съм. Нека говори. Може да се отпусне и да ни каже всичко, а така цялата история с центъра за помощ и за тайната ще отпадне.

— Но ако тя — начена предпазливо Шър — не признае, че е била изнасилена...

— Тогава нищо такова не се е случило.

Брейди се изправи в стола и се шляпна с длани по бедрата.

— Ейб, тя е била. И двамата мислим така.

— Но не сте я питали.

— Дали е била изнасилена през нощта в събота? — уточни Шър.

— Не. Но тя ни каза, че наскоро се е видяла с него.

— Но без да споменава изнасилване.

— Не — поклати глава Брейди.

Глицки загриза бузата си отвътре и се замисли.

— Каква е вероятността да го е убила тя?

— Реално нулева — каза Шър.

— Тя не е мъж — сви рамене Брейди. — А на мен ми харесва версията за онзи с тоягата.

— Тогава възможно ли е изнасилването от предната вечер да няма нищо общо с убийството?

— Ейб, вярваш ли го наистина? — намръщи се Шър.

— Не. Всъщност не. Но ако жертвата е момичето, с което сте говорили вчера, а тя не признава, сме в задънена улица.

Брейди се смути и изправи гръб в стола.

— Знам, че съм тъп като неандерталец, но наистина не мога да разбера защо не признават. Имам предвид, че те са жертви. Няма да се забъркат в неприятности, ако кажат какво им се е случило.

— Биха могли — поправи го Шър, — ако изнасилвачът реши да ги накара да млъкнат, преди да свидетелстват.

— Или ако бъде убит — добави Глицки. — Тогава имат мотив да са му видели сметката.

Докато сме на темата — каза Шър, — това дава мотив и на други хора. Например на гаджето ѝ или на баща ѝ. Когато Джесъп нападнал дъщеря му първия път, той го намерил и го пребил. Но всичко това не подкрепя мотива, ако изнасилването не бъде признато.

— Казваш, че според теб е бащата? — попита Глицки.

— Не съм сигурна, че бих твърдяла подобно нещо. Но ако е той, това би ѝ дало основание да отрича изнасилването.

— Тогава защо ще ходи в центъра? — учуди се Брейди.

Шър сви рамене.

— Това може да е била първата ѝ реакция. Била е уплашена, не е знаела какво да прави, а и не забравяйте, че е станало, преди Джесъп да бъде убит... Но след това разбира, че е мъртъв, а това променя играта.

— Все пак нека също така не забравяме, че нямаме жалба за изнасилване. Точка. Така че в момента правим само догадки. Как изглежда бащата?

Брейди беше започнал да кима в знак на съгласие с предположенията на Шър и сега побърза да уточни:

— Да не прибързваме с радостта, но доста добре пасва на описанието на нашия тип с тоягата.

— Бъзикаш ме — присви скептично очи Глицки.

— Нищо подобно — отрече Брейди. — Не се шегувам ни най-малко.

— Как се казва той? — попита Глицки.

— Магуайър — отвърна Шър. — Моузис Магуайър. Собственик е на бар в „Сънсет“.

* * *

Глицки не посмя да се обади на Трея и да говори с нея.

След като Шър и Брейди излязоха от кабинета му, той изчака пет минути, помота се с присвист стомах из общата стая за почивка и се запъти към най-бавния асансьор на света. От фоайето излезе през задния вход на Съдебната палата, мина покрай моргата и затвора и стигна до паркинга.

Петнадесет минути по-късно той шофираше почти по инстинкт, тъй като му се струваше опасно дори да мисли рационално. Беше стигнал почти до дома си, но когато излезе на Трето авеню и „Гиъри“, осъзна накъде кара, зави надясно и измина късата пресечка до „Клемънт“. Там се намираше малка сдвоена къща, типична за тази част на града, а двата входа излизаха точно на ъгъла. Толкова рано сутринта паркирането не беше проблем — знак ако не за божествена намеса, то поне за някакво космическо одобрение на постъпката му.

Глицки си даваше сметка, че отношенията между осемдесет и пет годишния му баща Нат и съпругата му Сейди бяха пряко следствие от събитията, довели до „Касапницата при доковете“. Преди шест години бандитите, които Глицки. Харди, Моузис, Джина и Джон Холидей бяха избили при кей 70, бяха ограбили заложната къща на Сам Силвърман и го бяха простреляли смъртоносно. Съпругата му Сейди беше останала вдовица. Бракът между нея и Нат беше втори за двамата, но беше изпълнен с любов, покълнала върху толкова неплодна почва, истинска благословия, която те не очакваха, но ценяха високо.

Ейб докосна еврейската мезуза вдясно от вратата и натисна звънеца.

Леденосините очи на Нат, които Глицки беше наследил, проблясваха, когато видя сина си на прага.

— Ейбрахам.

— Натаниел.

Старецът пристъпи напред, протегна ръце и приведе лицето на сина си за целувка.

— Толкова се радвам да те видя.

— И аз теб, тате. Сейди добре ли е?

— Все още е едно от чудесата на света. Нали ще останеш за малко? Ела и сам ще видиш.

Нат и Сейди имаха приятно малко вътрешно дворче зад кухнята в задната част на апартамента. Заради времето можеха да му се радват едва около тридесет дни в годината, но днес беше точно такъв момент. Големият рекламен чадър на „Чинцано“ беше отворен и леко наклонен на една страна, за да хвърля сянка. Тримата седнаха край масичката за пикник с плот от гъсто оплетена метална мрежа, наляха си чай в изящни чаши и започнаха да обсъждат плановете си за Пасха. Празникът беше след два дни и за него щяха да се съберат при Ейб.

Трея и Сейди бяха уточнили почти всичко и накрая Нат стрелна сина си с очи.

Сигурен съм, че това ще бъде най-великото събиране седеж от всички. По-хубаво и от това на самия Мойсей. Но не съм убеден, че тази сутрин Ейбрахам се отби насам заради подробностите около него.

— Не е за вярване, че споменаваш Мойсей.

— Че кого друго да спомена? Пасха, Изходът от Египет, Мойсей... Те са свързани.

— Не, не става дума за това. Мисля за един проблем, който ме занимава, а името на човека е Моузис, което означава точно Мойсей.

— Какъв е проблемът?

Ейб нахвърли историята, като пропусна връзката с „Касапницата при доковете“, както и че той и другите са участвали в нея.

Неприятното е, че аз познавам този човек доста добре. Правили сме доста работи заедно. Той е зет на Дизмъс Харди, не е сред любимците ми, но не е лош човек. А ето че сега, без да имам доказателства, съм деветдесет процента сигурен, че е извършил това убийство. Но по лични причини не искам да бъде арестуван.

— Смяташ ли, че убийството е оправдано? — попита Сейди. — Ако в крайна сметка мъжът, когото е убил, е изнасилил дъщеря му...

— Не може просто да избиваш хората, наранили децата ти, дори и да ти се иска — каза Ейб.

— Но поне разбирам желанието — въздъхна Сейди.

— Всеки го разбира — съгласи се Ейб, — но противоречи на закона.

— Ако всичко е толкова ясно, какъв ти е проблемът? — попита Нат.

— Имам няколко проблема, тате. Първо, аз повече или по-малко съм се заклел да поддържам и налагам закона. Ако не го направя, тогава какво съм си мислил през всичките години? А непосредственият проблем са моите следователи.

— Какво за тях?

Ейб млъкна и завъртя чашата в ръцете си.

— Може да ви се стори прекалено директно, но ми е много трудно.

— Ние имаме време, Ейбрахам. Не бързай.

Ейб въздъхна.

— Виждам, че искам те да не бързат толкова в разследването на това изнасилване. Ако жертвата — това е дъщерята на Моузис, не го признае, значи официално то просто не се е случило. Няма нужда да обяснявам, че щом надушат следата и започнат да го разглеждат като мотив за убийство, следователите ми ще я притиснат здраво, за да признае. Ще разговарят с приятелите ѝ, ще отидат до работата ѝ, ще изискат разпечатка на телефонните ѝ разговори — цялата процедура. От друга страна, ако им кажа да не се занимават...

Той се спря и пак въздъхна.

— Ако им кажа да не си вършат работата, тоест да не разкрият убиеца, то тогава какво правя? Как аз си върша работата?

— А не можеш ли, как точно се казва, да се оттеглиш от случая поради конфликт на интереси? — попита баща му.

— Без да кажа какъв точно? Ей така, без причина?

— Ами, ако ти е приятел...

Ейб поклати глава.

— Това ще е все едно да заявя: „Знам кого търсите, но не мога да ви кажа кой е“. Не мисля, че това може да мине току-така, татко.

— Не, вероятно няма.

— Освен това, ако се оттегля от случая, защото Моузис ми е приятел, който и да го поеме, ще трябва да действа точно в обратната насока и да арестува Магуайър — просто, за да докаже, че е безпристрастен и не ми прави услуга.

— Толкова ли ще е зле, ако Моузис стигне до съд? — попита Нат.

Ейб прокара нокти по плота на масата. Самото явяване на Моузис в съда можеше да се окаже минно поле. Лесно си представяше най-различни варианти, в които стресираният или изтощен Моузис се

разбъбря и признава нещо уличаващо го в „Касапницата при доковете“ пред друг затворник или пред назначения му адвокат. Имаше и някаква слаба вероятност той да се поддаде на изкушението да изтъргува ужасната си тайна, тяхната ужасна тайна, срещу по-лека присъда или някакво съдебно споразумение, макар и да не му се вярваше, че е способен на такова нещо. Но Глицки не можеше да спомене нищо от това на баща си.

— Най-малкото може да ми струва един от най-добрите приятели — измъкна се той.

— Не смяташ ли, че Дизмъс би разбрал? Просто си вършиш работата. И друг път сте били от две страни на барикадата, но сте се погаждали.

— Може би, но този път е различно. Моузис е единственият брат на Франи.

Но ти не знаеш със сигурност, че точно неговата дъщеря е била изнасилена — вметна Сейди. — Нали това каза?

— Точно така.

— Дори и да е била, това не означава, че Моузис е убиецът. Не се опитвам да ти предлагам извинение да направиш нещо, което те кара да се чувстваш зле, но докато не си сигурен, че тя е била изнасилена, истинският отговор, този, който можеш да дадеш, ако някой те попита, е просто „Не знам“. Ти не прикриваш факт или истина.

Нат се изсмя сухо.

— Обърни внимание на измъченото намиране на благовидна причина в Талмуда. В това семейство аз би трябвало да бъда библейският учен.

— Доста свещени текстове си чел и си се поотъркал в тълкуването им — усмихна се на съпруга си Сейди. — Но, Ейб, наистина защо не погледнеш от тази страна?

— Не изглежда зле, Сейди. Освен това, ако се сдобием с информация чрез нарушаване или дори компрометиране на поверителна комуникация, тя така или иначе няма да бъде допусната в съда. Така че мога да си кажа, че дори помагам за случая, ако те открият начин да го направят.

— Струва ми се чувам едно „но“ — каза Нат.

— Това е проблемът, татко — отвърна Глицки. — Чувам не само едно, а цял хор „но“-та.

Глицки откри място за паркиране на Десето авеню, точно зад ъгъла до „Малката детелина“. Не беше сигурен какво го беше довело тук, както не знаеше и какво се въртеше из главата му, когато се отби при баща си и Сейди.

Каквото и да беше, не му вършеше работа, тъй като предната врата беше заключена, а вътре беше тъмно. Глицки сви недоволно устни. На витрината пишеше, че работното време е от дванадесет на обяд до два през нощта. Той погледна часовника си. Беше единадесет и двадесет, което означаваше, че всеки момент някой щеше да се появи да отвори.

Глицки пъкна ръце в джобовете си, облегна се с един крак на стената и се загледа в движението по обляната в слънце улица, като за три минути провери пет пъти колко е часът.

По Девето авеню край улица „Ървинг“, точно южно от „Детелината“ имаше едно приятно кътче сред главозамайващите предложения за хранене из „Мишън“ или по улица „Клемънт“. Преди Глицки да откаже пиенето и преди да се родят децата му, двамата с Харди бяха млади полицаи и понякога висяха в „Детелината“, отиваха да хапнат зад ъгъла и се връщаха в бара да играят дартс, да философстват и да пийнат по едно преди лягане. Повлечен от неосъзнатия спомен за аромати и вкусове, Глицки тръгна безцелно надолу. Това беше доста необичайно за него. Скоро се почувства добре сред непривичната топлота и въздуха, изпълнен с уханията от италианските и тайландските ресторантчета, от заведенията с блискоизточна кухня, от американските закусвални и магазинчета за деликатеси и сокове, от бирарията и кафенето.

Руската пекарна си стоеше почти там, където си я спомняше. Там продаваха пирожки с пълнеж от месо, а Глицки не ги беше вкусвал от почти двацет години. Жената зад щанда работеше там дори по-дълго, все още не беше усъвършенствала английския си, но въпреки това беше мила, отзивчива и разбираше достатъчно от жестовете на Глицки, за да му подаде каквото искаше — две пирожки и бутилка газирана вода.

Той беше единственият клиент и седна на едно от високите столчета до плота за хранене пред мъничката витрина. Постепенно

зеещата пропаст на несигурността отстъпи пред удоволствието от простата, но вкусна храна и той установи, че проблемът с Моузис Магуайър вече му изглежда поносим.

Нещата бяха прости. Никаква поверителна информация от Центъра за помощ за жени, пострадали от сексуално насилие, не можеше да бъде използвана в съда. Затова Глицки смяташе, че единственото отговорно действие, което може да предприеме, е да каже на следователите си да проследят уликите, но да оценяват случая според това, което можеха да докажат. И точно това правеше.

Строго по буквата на закона.

ЧАСТ ТРЕТА

Няколко минути след дванайсет часа умореният Дизмъс Харди стоеше на стъпалата пред Съдебната палата, както обикновено, претъпкани с утайката на обществото, и говореше по мобилния си телефон с жената на шурей си.

— Как е той?

— Опасявам се, че ще оживее.

— Не го мислиш наистина.

— Мисля го повече, отколкото предполагаш. Разбираш ли какво причинява всичко това на Британи?

— Кое какво причинява на Британи?

— Дизмъс, тя смята, че едва ли не тя е убила онова момче.

— Сюзън, дори не споменавай подобно нещо. Наистина ти казвам, не го споменавай дори пред мен. Нито пък пред когото и да било друго. Британи няма нищо общо.

— Тя вярва, че има, ако Моузис всъщност е...

— Сюзън. Престани! Спри. Не говорим за това. Помниш какво ти казах снощи. Това е недопустимо и точка. Знаем къде е бил Моузис. Ти ми каза, той ти е съобщил, че е за риба, значи е бил за риба.

— Британи не вярва. А и не съм сигурна, че и аз вярвам. Кога за последен път се сещаш да е бил за риба преди тази неделя? Има сигурно поне две години.

— Така е в риболова. Не ходиш година-две, след това тръгваш отново. Особено ако нещо се е случило на малкото ти момиченце и трябва да се поуспокоиш и да премислиш нещата.

— Смяташ ли, че е направил това?

— Да, ще му повярвам — излъга я Харди. — Британи също трябва да се постарее да му повярва.

— Не виждам как ще успее, особено след това, което Моузис му причини, когато я беше наранил миналия път. Сега ѝ се иска никога да не ни беше казвала.

— Доколкото си спомням, тя и за това не ви е казвала, нали?

— Не.

— И колко пъти трябва той да я нарани, преди тя да каже на някого и той да спре да го прави?

— Тя не си е мислела, че баща ѝ ще го убие.

— Не смяташ ли, че го е заслужавал?

— Не знам какво е заслужавал. Не мога да мисля за него като за убит. Прекалено е объркващо.

— Сериозно? Не изпитваш ли облекчение, че повече никога няма да наранява дъщеря ти? Тя не се ли чувства по-добре?

Харди си пое дъх и заговори по-тихо.

— Сюзън, чуй ме. Този тип беше истинска чума. Вече го няма. Ако вие с Британи го съжалявате, е чиста загуба на време и енергия. Сега трябва да разберете и да запомните, че въпросът е от стратегическа важност. Британи не бива да казва на никого друго, ама на никого, какво ѝ се е случило в събота вечер. Ако изпитва нужда да говори, може да отиде отново в центъра, да се срещне с психолог или с какъвто ще специалист, стига това да е поверително.

— Ти защитаваш баща ѝ.

— Ами, да.

— Звучи ми сякаш вярваш, че той го е направил.

— Не, просто казах, че въпросът е от стратегическа важност. Ако наистина го е направил, няма нужда да осигуряваме на областния прокурор и мотив.

— Дизмъс, а аз как ще продължа да живея с него? — попита Сюзън с променен глас.

— Обичаш ли го?

— Разбира се — отвърна тя. — Всъщност не знам.

— Да, обичаш го. Каквото и да е направил, убеден съм, че е смятал, че е имал право.

— Имал е право като преди това? Искам да кажа за другото нещо.

— До известна степен, да.

— Само това ли има значение? Да чувстваш, че имаш право? Това стига ли?

— Не. Очевидно не. Последния път нямахме избор. Щяха да ни избият, ако не бяхме направили нещо. Но може би този път, само може би, Моузис е сметнал, че този тип представлява заплаха за живота на

Британи. Той вече я е пребил и изнасилил. Моузис не е искал да види какво ще се случи след това.

— А какво ще стане, ако някой ден ми се ядоса? Или се вбеси на някое от момичетата? Ами ако изведнъж си помисля, че той е опасен за всички ни?

— Сега това ли си мислиш?

— Не знам. Може би когато пие. А това май продължи оттам, откъдето беше свършило.

— Ами да, съгласен съм, че на пиенето трябва да се сложи край.

— Дори и да се сложи... — каза неубедено Сюзън.

— Какво?

— Просто не знам — въздъхна тя.

— Къде си в момента?

— Вкъщи. И двете сме у дома. Британи спи. Барът е затворен.

— Не се притеснявай за бара.

— Няма. Има много повече за какво да се притеснявам от проклетия бар.

Британи отвори очи.

Отвън грееше слънце, прозорецът беше леко отворен, а приятният ветрец раздвижваше яркожълтите завеси на спалнята ѝ. Кой ли ден беше?

Главата ѝ лежеше върху гърдите на някакъв мъж. Той носеше лек зелен пуловер. В съня си го е прегърнала с ръка.

— Тя се размърда — прошепна гласът му.

Британи продължи да лежи и само затвори очи, като осъзна, че носи дрехите си от предишния ден. Или може би от онзиден.

— Колко дълго спях?

— Не знам. Може би три часа. Или четири.

— И през цялото време съм лежала върху теб?

— Да. Беше ми адски тежко.

— Благодаря.

— Няма защо. Но бих отишъл до тоалетната.

Тя си пое дълбоко дъх. Не искаше да помръдва глава, не искаше да мърда въобще, да се събуди и отново да се сблъска с всичко.

— Мога ли да полежа така още малко?

— Разбира се. Колкото искаш.
Тя усети как една ръка внимателно отметна косата от челото ѝ.
— Какъв хубав ден — каза тя и затвори очи.

Британи живееше в двустаен апартамент с кухня на втория етаж в сграда с общо шест апартамента на улица „Оук“ край „Дивисадеро“.

Тя се изкъпа, уви се в хавлия и се върна в спалнята си. Той беше станал от леглото и беше затворил вратата зад себе си, за да я остави насаме.

Беше се преместил в дневната, седеше на дивана и прелистваше брой на „Популярна механика“. Тя се беше преоблякла с бежови широки военни панталони и оранжев потник, беше срещала мократа си коса, но не си беше сложила грим.

— Хей — поздрави Британи.

— Хей и на теб.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За възглавницата.

— Просто исках да съм сигурен, че си добре — сви рамене той.

— Не съм.

— Така е. Знам.

— Все още не съм готова за нищо.

— Разбира се, че не си, няма как да очаквам да бъдеш.

Тя отиде до кухненската маса и си дръпна стол.

— Имам чувството, че съм се възползвала от теб. Особено в събота. Но не знаех към кого други го да се обърна. Помислих си, че баща ми...

— Не се притеснявай. Радвам се, че можах да дойда и да те заведа при майка ти и баща ти, където беше най-добре да идеш.

— Искам да кажа, че не исках да те замесвам. Трябваше просто да остана при нашите. Но не можех повече да стоя там, а пък после те помолих да дойдеш и съм заспала...

— О, да — каза той. — Беше истинско мъчение. Да дойда и да се уверя, че си добре.

Тони я изгледа за момент, после стана, дръпна стола до нейния, сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Хей.

От лявото ѝ око се отрони сълза.

— Ето пак почвам — изсмя се горчиво Британи. — Малката госпожица Драма.

Тя поклати глава и избърса сълзата.

— Явно просто не мога да спра. Толкова съжалявам.

— Някои хора никога не биха успели да преодолеят това, което ти се струпа през последните четири дни.

— Не знам. В момента се чувствам ужасно, не мога да се понасям.

— Кое не можеш да понесеш?

— Че съм безотговорна. Глупава. Ако не бях флиртувала с него, това нямаше да се случи.

— Значи сега си виновна, че те е изнасилил?

— Може би някак си съм го предизвикала. Не исках да се срещаме в „При Пери“. Трябваше да послушам предчувствието си, но не го направих, понеже никога не го правя, нали така? Не знам какво се опитвах да постигна.

— Опитала си се да бъдеш добър човек, да си честна с него и да защитиш баща си.

— Ако не го бях направила, той щеше още да е жив.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Не знаеш защо е умрял. Ако въобще е имало нещо общо с това, което ти е причинил.

— Разбира се, че има. Ако не бях отишла в „При Пери“...

Той сложи пръст на устните ѝ и я прекъсна.

— Британи. Ти не си виновна за нищо. Набий си го в главата. Ти си жертвата, а не Рик Джесъп. Той е направил каквото е направил. Той е причината за това, което му се е случило. Без значение дали е било заради теб или заради нещо съвсем различно.

— Не — отрече тя. — Заради мен е. Баща ми го е убил. Видях лицето му, когато му казах. Не трябваше никога да му казвам. Нито на него, нито на когото и да било.

— И тогава какво? Това щеше да си остане твоя тайна завинаги, да те гризе отвътре и да ти съсипе живота, защото не си направила каквото трябва. А то е да съобщиш какво ти е причинил. Да подадеш оплакване. А може би Рик Джесъп щеше да ти посегне отново. По

дяволите, той *ти* посегна отново, както вероятно го е правил и преди с други жени. Това, че вече го няма, е хубаво, Британи.

— Не и ако го няма заради баща ми.

— Няма как да знаеш дали е така. Може и аз да съм бил. Знам какво е сторил. Имах възможност да отида и да се погрижа за него. Ами какво ще кажеш за всички останали момичета, на които сигурно е причинил такова нещо? Ами техните бащи? Или братята им?

— Да, но ти си бил зад бара, когато това се е случило.

— Не, не бях. В неделя на смяна беше Лин. Аз си бях у дома. Сам. Без алиби.

Тя го отблъсна.

— Нека престанем. Не е забавно.

— Нямам намерение да съм забавен. Само ти казвам, че има и други вероятности.

— Как тогава ще обясниш състоянието на баща ми снощи? Беше се напил почти до смърт.

— Смяташ, че се е опитвал да сложи край на живота си от угризения, че е убил Джексъп?

— Би могъл.

— Би, не би... Британи, може например да му е било трудно да преодолее случилото се с теб и да е загубил сметка колко е изпил. От колко време не е пил? Може да се е надценил или да не е усетил, докато алкохолът не го е ударил в главата.

— Не знам — промълви тя. — Но всичко ми изглежда свързано.

— Възможно е. Допускам. Но не е задължително.

Членът на Градския съвет Лайъм Гудмън седеше зад бюрото си и не знаеше нищо за изнасилването. Въпреки това Даян му беше казала за посещението на следователите от отдел „Убийства“ и че благодарение на сигурните доказателства от нейните графици бяха открили, че мъж на име Моузис Магуайър е идвал до офиса, за да говори с Рик за Британи Магуайър. Гудмън никога не беше чувал за него, а човекът искал да се оплаче от отношението на Рик към дъщеря му.

С помощта на графика на Даян той си спомни, че след въпросната среща Рик си беше взел два почивни дни. Когато се върна,

беше със следи от посинено око и подута скула. Носът му също сякаш беше отнесъл някой и друг юмрук. Обяснението беше доста плоско — били го ударили с лакът, докато играел баскетбол с приятели, но Гудмън не беше сметнал за нужно да го разпитва.

А ето че сега имаше доста основателна причина.

Рик Джесъп имаше собствен живот, който през последните няколко месеца излизаше от контрол, но Гудмън смяташе, че е най-добре да не разпитва излишно, освен ако не започнеш по някакъв начин да влияе върху него или върху политическите му връзки.

Тримата стажанти стояха пред него, а той им говореше с приповдигнат тон.

— Никой не ценеше Рик повече от мен. Не виждам как офисът ще продължи да си изпълнява задълженията без всичко, което той вършеше всеки ден. Единственото, което можем да направим, за да почетем паметта му, е да се заловим за работа, да се опитваме да служим на нашите избиратели, да бъдем отзивчиви, да се вслушваме в нуждите им и да сме честни спрямо тях, както беше Рик.

Гудмън ги изгледа.

— Надявам се, че двата дни, през които не работихме, са позволили на всички ни да се справим със ситуацията по някакъв начин. Разбира се, ще ни е нужно доста време, преди да се върнем към нормален ритъм. Това ми е ясно и ако чувствате, че се нуждаете от още време, за да преодолеете тази безсмислена и ужасна трагедия, просто уточнете нещата с Даян и си вземете колкото почивка ви трябва. Естествено, утре сутринта отново няма да работим заради погребението. Докато сме още на тази тема, ако някой от вас смята, че вероятно ще има нужда от още време, би било добре да ме уведоми за намеренията си.

Съветникът изчака малко и продължи:

— Никой? Благодаря ви. Вие сте чудесен и лоялен екип. Не бих могъл да се надявам на по-добър. Но, моля, искам да знаете, че няма проблем дори да промените мнението си. Аз също бих могъл да отсъствам час или два. Положението не е леко, преодоляването му също и никой не го знае по-добре от мен.

Гудмън отново изгледа стажантите, като този път задържахше очи върху всеки — Джоузеф, Рошел и Логън. Той не смяташе, че някой от тях е бил особено близък с Рик, но и тримата изглеждаха развълнувани

от искреността на шефа си, надали от нещастieto, сполетяло бившия началник на екипа. В очите на Рошел блестяха сълзи, а другите двама кимаха с тъжни физиономии.

— Преди да ви освободя, бих искал също да ви кажа, че ако не сте чули, двама следователи от полицията са идвали тук в деня след убийството на Рик.

Стажантите се спогледаха притеснено. Гудмън вдигна ръка и прекъсна неловкото мълчание с разбираща усмивка.

— Не се притеснявайте. Доколкото знам, а аз знам със сигурност, никой от нас не е под подозрение. Полицаяте просто са си вършили работата. Но тук са узнали нещо, което са сметнали за важно и са помолили дали не бихме могли да хвърлим още малко светлина.

Той им разказа накратко това, което беше узнал от Даян.

— Проблемът е — заключи Гудмън, — че ние знаем, че този Магуайър е бил тук, двамата с Рик са излезли в коридора, за да обсъдят нещо относно дъщерята на Магуайър, но не е ясно какво е станало там. Ако това ще ви помогне да си спомните, Рик си взе два почивни дни след инцидента, а когато се върна, изглеждаше сякаш се беше бил. Следователите искат да знаят дали той е нападнал Рик в изблик на ярост. Ако успеем да докажем, че е било така, полицаяте ще искат да си поговорят с него и да му зададат няколко трудни въпроса. Да, Рошел? Няма нужда да вдигаш ръка.

— Те смятат ли, че той е убил Рик?

— Възможно е. Ако той веднъж е пребил Рик, би намерил основание да го направи и втори път. Или да се погрижи за нещо, което е смятал за недовършено. Мисля, че следователите вървят в тази посока. Но, доколкото ми е известно, не разполагат с реални доказателства.

Всички замълчаха.

— Това вероятно не е доказателство — започна Джоузеф, — тъй като аз не съм ги видял да се бият, но онзи тип е нападнал Рик.

— Казваш, че Магуайър го е ударил?

— Не виждам причина Рик да лъже за такова нещо.

— Той ли ти каза?

— Точно той.

— Знаем ли защо го е нападнал?

— Рик бил излязъл с дъщеря му, но тя се оказала пълно куку. Скъсал с нея, а тя си измислила някаква история колко лошо Рик се отнасял с нея и я разказала на баща си. Магуайър дошъл и го нападнал абсолютно изневиделица.

— И Рик не се е обърнал към полицията?

Джоузеф сви рамене.

— Не искаше да забърква момичето в неприятности. Явно всички в семейството ѝ не са наред с главата. Рик решил, че това е просто мимолетен инцидент и сигурно не си струва да му обръща внимание, ако момичето го остави на мира. Решил, че ще се оправи, просто го игнорирал.

— Да — пророни тъжно Гудмън. — Рик беше точно такъв, нали? Способен да се справя сам. Надявам се това решение да не е допринесло за убийството му.

Получил нужната информация, двацет минути по-късно Гудмън говореше по телефона с Вай Лапиър, началник на полицията на Сан Франциско.

— Да, госпожо — търпеливо редеше той, — но през последните няколко дни все чувам, а и всички чуват, че се води разследване. То продължава. Последното нещо, което искам, е да добавям още една тревога към вече многото, с които сте претоварена, но, честно казано, оставам леко объркан от тази фраза. Бих искал да чуя, че разследването напредва, а не че просто се води или продължава. Този прекрасен млад човек е мъртъв от три дни, а не съм чул и късче информация за никакви улики и потенциални заподозрени. А всички сме запознати със статистиката, че ако едно убийство не бъде разкрито до два дни, има огромна вероятност то да си остане неразкрито завинаги. Не можем да позволим това да се случи и сега.

— Високо ценя вашата загриженост, сър — отвърна Лапиър, — но по този случай лен и нощ работят двама опитни следователи от отдел „Убийства“. Разбирам, че в момента търсят свидетели и че...

— Всичко това е чудесно, но явно не се случва достатъчно бързо.

— Бързината не е основната ни цел, сър. Целта е да си свършим работата добре.

— А междуременно уликите остаряват, убиецът може да е напуснал града, а хората да забравят какво са видели.

— Да, но...

— Извинете ме, началник, но ми се струва, че когато полицаите получат явно важна улика по този случай, би трябвало да впрегнат всичките си усилия, за да я проследят. Не бихте ли се съгласили?

— Разбира се, но не съм чула за подобна улика. Нима казвате, че разполагате с такава?

— Да, вярвам, че е така. Както може би знаете, вашите двама следователи са били в офиса ми преди два дни. Те са идентифицирали мъж, който е пристигнал побеснял, тъй като си мислел, че господин Джесъп се бил отнесъл зле с дъщеря му. Двамата излезли в коридора, а току-що научих от моите служители, че мъжът е нападнал господин Джесъп и го е наранил толкова зле, че му се е наложило да си вземе два почивни дни.

— Кога се е случило това?

— Преди два месеца. Ако е необходимо, мога да ви кажа и точната дата.

Началникът на полицията помълча малко.

— Два месеца е относително дълго време, за да свържем това автоматично с убийството — рече тя. — Казвате, че следователите са разбрали за този мъж, когато са говорили със служителите ви?

— Да. Казва се Моузис Магуайър. Не знам дали са узнали, че той брутално е нападнал господин Джесъп. Той е буйстваш, луд човек, който е мразел Рик.

— Да, но аз съм сигурна, че щом инспекторите са получили името му, те вече са го разпитали. Или планират да го направят възможно най-скоро.

— Те трябва да знаят за побоя. Това е нещо съвсем различно. Той не се е отбил просто да каже „здрости“. Трябва да знаят, дори и да е било преди два месеца.

— Да, разбирам. Бихте ли искали да говорите отново със следователите, или предпочитате аз да сведа информацията до тяхното внимание?

Гудмън си пое въздух и понамали натиска.

— Господ ми е свидетел, началник, че не искам да ви казвам как да си вършите работата. Нито пък да се бъркам на следователите ви.

Може би загрижеността ми взема връх. Както можете да си представите, периодът е ужасно труден. Всички обичахме Рик, а сякаш никой не прави нищо, за да открие убиеца му.

— Да, наясно съм, че отстрани понякога нещата изглеждат така. Знаете ли какво? Защо не се обадите до отдел „Убийства“ и не предадете информацията си? Така ще видите и докъде са стигнали в работата си. Ако има нещо, което си заслужава да научите, ще ви се обадя веднага. Или може би да не ви звъня? Както предпочитате.

— Просто си помислих, че е твърде важно и трябва да го съобщя.

— Интуицията ви не ви е подвела. Ще проследя нещата и ще ви се обадя. Моузис Магуайър ли беше?

— Да, това е името. Благодаря ви, началник.

— По всяко време съм на ваше разположение.

Като началник на полицията Вай Лапиър имаше и редица предимно представителни функции. Тя даваше множество закуски, обеда и вечери и често произнасяше речи. Посещаваше квартални срещи и говореше за проблемите в общността и как полицията би могла да стане по-ефективна. Обсъждаше проблемите на сигурността с бизнес лидери, обясняваше на защитниците на бездомните за наркотиците и другите проблеми на улицата, движеше профсъюзните дела с други висши служители от полицията, мислеше за връзките с другите служби и за бюджета. Поддържаше контакти с политици от всякакви партии, следеше пресата, срещаше се с групи от хора, пострадали при престъпления, организации по детска безопасност и насоки за младежите. Имаше какви ли не ангажименти — от автобусите и тролите в градския транспорт до ограничаването на графитите, политиката спрямо кучетата в парковете, престъпленията от омраза и нападенията срещу стари хора.

Но тя почти никога не се намесваше, особено сама, във всекидневната работа на своите подчинени. Ето защо Глицки остана сериозно изненадан, когато в края на деня усети, че някой стои до вратата, вдигна поглед от криминаложкия доклад и видя началника на полицията. Тя беше едра, сериозна жена от афроамерикански произход и носеше официалната униформа. Глицки смъкна краката си от ъгълчето на бюрото, затвори папката и се изправи на секундата.

— Мога ли да помогна с нещо, началник?

Тя прекрачи прага и влезе в кабинета.

— Спокойно, лейтенант. Просто реших да се отбия и да видя дали не бихте ми отделили няколко минути от времето си.

— Разбира се, госпожо. Колкото е нужно.

Между двамата зееше доста голяма пропаст в чиновете и командната верига, но Лапиър и Глицки бяха изградили нещо като връзка още в първите седмици на мандата ѝ, когато преди малко повече от две години беше дошла в Сан Франциско от мястото си като заместник-началник на полицията във Филадельфия. Тя се беше

застъпила за него пред кмета в един заплетен случай за задържане без заповед за арест. Глицки се беше почувствал задължен да прибере зад решетките сина на едно от най-влиятелните местни политически семейства. На свой ред шефът на „Убийства“ беше неин съюзник срещу същия кмет Лилънд Крофърд, който все още управляваше града. Тя не се беше поддала на друго негово искане и той беше натиснал хората в полицията в нескъпопосан опит да я отстрани, като ги накара да ѝ гласуват вот на недоверие.

— Нали нямаш нищо против?

Тя погледна зад гърба си, затвори вратата, обърна се към Глицки и въздъхна.

— Току-що едва се откопчих от Лайъм Гудмън по телефона.

— Да, той е доста нетърпелив за резултати по случая с Джесъп — кимна Глицки.

— Така е. А знаеш колко много обича да говори пред пресата.

— И ти се е обадил?

— Ако не се задействам аз, знаеш на кого ще звънне другия път.

Тя си придърпа стол до бюрото на Глицки и седна.

— Отговорност за решенията и така нататък. Реших да видя дали има нещо ново, което мога да му кажа за напредъка по случая. А той междувременно ми даде информация, която се надява, че може да бъде от полза на твоите следователи.

— Да я даде на теб, вместо да се обади директно на тях? Има им номерата от визитките, които са оставили в офиса му.

— Това не би подчертало достатъчно неговата важност, нали така? А и какво да им каже? Така аз нямаше да разбера, че той е лично заинтересован.

— Да, предполагам — поклати глава Глицки с отвращение. — Какъв смешник.

Изражението на Лапиър се разведри в намек за усмивка.

— Да, но за момента е нашият смешник, а не смешникът на кмета. А точно към него ще се обърне, ако не му покажем нещо. А и — само за протокола — неговата информация може да има някакво отношение към случая, макар и да ми се струва стара история.

Тя погледна към бялата дъска с активните случаи на „Убийства“.

— Брейди и Шър?

— Това е екипът.

— Докладвали ли са ти скоро?

— Вчера.

— Имаш ли нещо против да видим докъде са стигнали днес? Дали са навлезли в подробностите?

— Ще разбере.

Глицки вдигна слушалката и натисна няколко бутона.

— Пол, Ейб е. Елате с Лий, ако имате минутка, началникът е при мен и би искала да поговорите. Точно така, да. Началникът. Да. На полицията.

Той затвори.

— Идват веднага.

— Да, знаем кой е Моузис Магуайър — каза Брейди. — Вече говорихме с него. Снимката му е сред другите, които днес ще покажем на свидетелите.

Началникът на полицията продължаваше да стои права, затова нито той, нито Шър не смееха да се разположат по сгъваемите столове. Стояха с ръце зад гърба до един от ъглите на бюрото на Глицки.

— Получихме името му в офиса на Гудмън — добави Шър. — Преди два месеца Джесъп е излизал с дъщерята на Магуайър.

Началникът кимаше и слушаше внимателно.

— Това ми каза и градски съветник Гудмън. Преди малко имах разговор по телефона с него и той явно смяташе, че не разполагате с цялата нужна информация.

— Имате предвид, че Магуайър е ударил Джесъп? — попита Брейди.

Началникът на полицията наклони глава и го изгледа.

— А, значи сте чули за това?

Глицки изтръпна, когато отново чу името на Магуайър, облегна се в стола и стисна ръце пред корема си, като се стараеше да изглежда спокоен, докато разговорът продължаваше.

— Да, госпожо — каза Шър. — Попитахме го директно и той не се опита да увърта. Оказва се, че Джесъп е наранил дъщеря му — блъснал я, съборил я, нещо такова. Магуайър отишъл до службата му и — както сам се изрази — привлякъл вниманието му, за да го накара да спре да я тормози.

Лапиър обмисли чутото.

— Версията на съветника е, че Джесъп я е зарязал, тя полудяла и надрънкала куп лъжи на баща си.

Двамата инспектори се спогледаха, но това не убягна от началника.

— Какво, не е ли вярно?

— Не мислим, че е било така — поде Брейди. — Според нас той я е ударил.

— Защо смятате така? Защо приемате нейните думи, а не неговите?

— Първо — отвърна Шър, — няма как да чуем версията на Джесъп.

— И второ?

Шър хвърли почти отчаян питащ поглед към Глицки и към партньора си. После си пое въздух, отново стрелна Глицки с очи и накрая успя да формулира подходящо за момента изречение.

— Второ, администраторката в офиса на Гудмън не обрисова Джесъп с твърде ласкателни краски.

— Във всеки случай — каза Лапиър — Гудмън определя посещенията на Магуайър като брутално нападение. Джесъп го нямало два дни след това.

— Може би е така — включи се Брейди. — Но Магуайър ни припомни, че Джесъп не е подавал оплакване. А ако е бил пребит толкова зле, е логично да се обърне към полицията. Но пък тогава би излязло наяве и това, че е блъснал дъщерята на Магуайър.

Лапиър кимна отново.

— Значи сте проследили връзката с Магуайър, но не го смятате за заподозрян?

— Не сме го изключили каза Шър. Но...

— ... Но от онзи уж побой са минали два месеца — довърши изречението й Лапиър. — И защо тогава в неделя вечерта ще му хрумне да отиде и да довърши нещата с Джесъп? Точно това казах на Гудмън и точно това ще му кажа отново. Не ми изглежда смислено, дори и Магуайър да е луда глава. Той вече се е изяснил с Джесъп, няма нужда да го убива.

Тя изгледа тримата и завърши:

— В крайна сметка предполагам, че няма причина да се концентрирате върху Магуайър повече, отколкото върху някого друго. Това искате да ми кажете, нали?

Никой не отвърна. Брейди се прокашля, Шър изучаваше шарката по пода на офиса, а Глицки премести дясната си ръка от корема на бюрото и потропа бързо с пръсти.

Началникът отново ги изгледа.

— Или може би не е така? Какво се опитвате да кажете?

Брейди отново прочисти гърлото си и изплю камъчето.

— Миналата събота вечер Британи се е видяла с Джесъп за по питие в „При Пери“.

Лапиър се стегна рязко.

— В нощта, преди да бъде убит?

— Явно не е схванал посланието — кимна Шър. — Искал е да я види отново или щял да подаде оплакване срещу баща и заради побоя. Тя решила да се срещнат и да се опита да го разубеди.

— Казвате ми, че са излезли на среща заедно в събота вечерта?

— Да, госпожо. Макар че не знам дали бих го нарекъл точно среща.

Алармата на нечия кола на улицата внезапно се включи. Никой в кабинета на Глицки не каза и дума, докато тя продължи да пищи.

Накрая спря и началникът успя да се вземе в ръце.

— На мен това ми се струва като сравнително важен факт. Има ли някаква причина, поради която ми го спестявахте толкова време?

— Казахме, че не сме изключили никой заподозрян, госпожо — осмели се да отговори Шър. — Включително и Магуайър.

— Така е, но това е точно информация, която бих могла да предложа на съветник Гудмън, за да ми се махне от главата. Да му кажа, че напредваме и може би сме близо до арест.

— Това може да не се окаже вярно, госпожо — каза Брейди. — Доказателствата ни са съвсем недостатъчни. Трябва да поработим с някои от свидетелите и да видим какво ще излезе, преди отново да се върнем към Магуайър. Ако уликите сочат към него.

— Разговаряхте ли с момичето? С Британи.

— Да.

— А тя какво казва? Как е минала срещата? Джесъп отново ли я е тормозил? Имал ли е Магуайър нова причина да му се ядоса? И може

би дори да го убие? Хайде, хора. Това ми прилича на напредък, господин Гудмън ще го приеме по същия начин. Няма нужда да споменаваме Магуайър, но поне можем да кажем, че разполагаме с някои истински улики и държим някои интересни хора под око. Как ви се струва?

Шър отново погледна към Глицки.

— Сър?

Той се приведе към бюрото и стисна ръце.

— Ето как седят нещата, Вай — каза той. — От кабинета на областния прокурор ни подметнаха, че една жена е била изнасилена в събота вечер. Тя може да е Британи Магуайър, но може и да не е. Британи не го е признала, а информацията е поверителна. Може никога да не узнаем. Но във всеки случай жертвата на изнасилването идентифицира нападателя си като Рик Джесъп.

— Значи Британи се е върнала у дома и е казала на баща си... — започна Лапиър.

— Не знаем дали е била Британи — повтори Глицки.

— Но знаем, че същата вечер е излязла е Джесъп, нали?

— Да, госпожо — кимна Брейди.

— Ами, тогава...

Лапиър потри челото си с длан.

— Господи, просто не ми се вярва, че стоим и си говорим за съвпадения. Шансът е минимален, а ми се струва, че без него имате основен заподозрян.

— Само че не можем да използваме изнасилването като улика, понеже няма как да докажем, че се е случило — намеси се Шър.

— Ами идете и покажете снимката му на свидетелите. Организирайте очна ставка. Тикнете този мъж в ареста, при това веднага. Някой от вас въобще съмнява ли се, че той поне има мотив, а и тежка история в отношенията си с Джесъп?

Никой не отвърна, тъй като отговорът би могъл да бъде „И какво от това?“, а това щеше да е неподчинение. Всички, включително и началникът, бяха наясно, че мотивът и историята не бяха от голямо значение за повдигането на обвинение. В съда бяха важни преките доказателства, за предпочитане дори разказ на очевидец на престъплението. В този случай щеше да е добре, ако някой свидетел успееше да идентифицира заподозрения като човек, намирал се близо

до мястото на убийството. Дори това обаче нямаше да бъде доказателство, че е извършил престъпление, тъй като го бяха видели само да върви по улицата.

Все още нямаха нищо конкретно. На какво основание тогава да действат?

Но началникът на полицията не беше в кабинета на шефа на „Убийства“, за да се занимава с подробности. Погледът ѝ беше суров и неотстъпчив и Глицки имаше предчувствието, че техният съюз е понесъл сериозен удар. Това че тя продължаваше да стои права и да го гледа от горе на долу с ръце, скръстени пред гърдите, също не вещаеше нищо добро.

— Сериозна съм като смъртта, чувате ли ме всичките? Не искам извинения. Намерете начин и приключвайте.

— Въпреки добрите намерения на началника бих ви предупредил да не арестувате господин Магуайър, докато не получим някакво физическо доказателство, което го свързва с престъплението. Дори и свидетелите да го разпознаят. Не че не съм съгласен, че той е доста вероятен заподозрян, ако гледаме мотива, но точно мотивът е силно надценен.

— Може би не чак толкова силно — каза Шър.

— Не е ли? — приведе се напред Глицки. — Аз лично имам теория, че всяко човешко същество, достигнало до пълнолетие, вече е дало мотив на поне пет-шест души да го убият. Него или нея. Ей така, докато си говорим, мога да се сетя за поне десет или петнадесет човека, които биха били по-щастливи, ако съм мъртъв.

— Това е доста оптимистичен поглед към света — изсумтя Брейди.

— Просто коментирам мотива като доказателство — сви рамене Глицки.

Въпреки закачките атмосферата след тръгването на Лапиър остана напрегната. Шър се беше отпуснала в един стол, а Брейди се беше подпрял на едно от шкафчетата с документи.

— Не знам, Ейб — каза той. — Мисля, че тя доста ясно показва, че трябва да вдигнем темпото. Ако Магуайър е нашият човек, трябва

да намерим начин да го пипнем. Да говорим със семейството му. Да проверим алибито му...

— Той има ли алиби?

Шър вдигна глава.

— Първо с това започна. Бил за риба. Сам.

— Знаел е, че някой от „Убийства“ ще иска да говори с него — добави Брейди. — И това ни каза. Беше готов. Беше премислил всичко.

— Смятам, че ако го идентифицират, имам предвид, ако го посочат като човека с тоягата, трябва да го вкараме в ареста — каза Шър.

— И все пак не виждам никакви доказателства — настоя Глицки.

— Тогава вече ще имаме заповед за арест — намеси се Брейди.

— Успех с изкарването ѝ — каза Глицки, макар че знаеше, че Брейди е прав.

— Защо да не получим?

— Къде е вероятната причина? Нима мислите, че някой съдия ще подпише без дори най-малкото истинско доказателство?

Глицки не знаеше защо продължава да упорства. Той беше наясно, че разпознаване от свидетел и наличието на мотив вероятно ще са достатъчно основание и съдията ще издаде заповедта за арест. Но някак си усещаше, че иска да забави следователите, да спечели още малко време. Но за какво? И за кого? Не можеше да отговори.

— Възможно е — настоя Брейди. — Ако имаме достатъчно подробности. Ако например колата му е синя или някой от свидетелите го разпознае.

— И пак ще бъде само мъжът, който е вървял по улицата.

— Добре, тогава ще споменем и за изнасилването — предложи Шър.

Глицки поклати глава.

— Изнасилването няма да доведе до нищо. Може да не е била Британи, а дори и да е била, не можем да го докажем.

— Старата песен на нов глас — каза Брейди.

— Чух те — отвърна Ейб. — Стара, нова, все нея пускат.

След кратко мълчание Шър отново повдигна глава:

— Какво предлагаш тогава, Ейб? Ясно, че началникът иска да го приберем на топло.

И напълно основателно, помисли си Глицки. Следователите му се съмняваха с несъстоятелните му възражения. Нищо, нека си мислят, че играе ролята на адвокат на дявола. Нека Брейди и Шър смятат, че гради хипотези в опит да ги предпази от допускането на процедурна грешка.

— Да, това определено е ясно — съгласи се той. — Но няма никакъв смисъл да го прибираме, ако след това просто ще го пуснем, нали така? Така че моето предложение, макар и да си давам сметка, че не е кой знае колко оригинално, е да открием нещо, което ще послужи пред съдебните заседатели. В противен случай просто губите времето на всички, включително и вашето. Това е реалността.

— Ами началникът? — попита Брейди.

— Какво за нея?

— Никак няма да е доволна. Освен ако не ѝ предложим нещо, при това скоро — каза Шър.

— На каквото си е постлала, на това ще легне — отсече Глицки.

Глицки се възползва от подсказването на жена си и хвана Фарел в стаята за журналисти на третия етаж. Беше почти пет и двацет, целият съдебен отдел беше приключил работа и Фарел седеше в малката стаичка сам. На надупчената маса пред него имаше кутийка „Д-р Пепър“. Машините с монети предлагаха всевъзможни безалкохолни и десертчета, а смачканите опаковки от две блокчета „Пей Дей“ с фъстъци и карамел свидетелстваха какво е правил Фарел преди минути.

Глицки затвори вратата и се настани на масата пред него.

— Трея ми каза, че може да те открия тук.

— Това трябваше да бъде тайна. Искях да остана сам поне за малко.

— Тя знаеше, че за мен ще направиш изключение. Накара ме да обещаая, че няма да казвам на никого. Какво е станало с теб?

— Какво имаш предвид?

— Да си се поглеждал наскоро в огледалото? Знаеш ли какви са ти очите?

— А, очите?

Раменете на Фарел подскочиха нагоре-надолу, но той не се изсмя на глас.

— Това е следващата голяма мода. Ще я нарека „Бигъл“, като породата кучета. Те гледат така. Всеки може да го постигне. Просто не бива да спи.

Той стисна силно очи и отново ги отвори.

— Сам си изнася багажа. Мисля, че този път е сериозно. Нали знаеш какво е да си принципно с леви политически убеждения, а изведнъж гаджето ти да те зареже, защото ѝ се струваш заклет консерватор? Тя смята, че съм си продал душата на прокуратурата.

— Не виждам как това може да се окачестви като ляво или дясно. Какво? Тя да не иска лошите да се измъкнат на свобода?

— Да, през повечето време. Така си мисля. Те, виждаш ли, имали по-голяма нужда от разбиране, а не от наказание.

— И това не са взаимно изключващи се понятия — каза Глицки.

— Не го казвай на Сам.

Фарел отново затвори очи.

— Тя смята, че съм я предал по случая с Джесъп.

— И как точно си го направил? Той е бил мъртъв, когато си разбрал за него, нали?

По-студен от буца лед, но не в това е въпросът.

— А в какво?

— Някак си е трябвало да знам, че ако спомена името му, бих могъл евентуално да разкрия и жертвата. Но, Ейб, аз дори не знам името ѝ. Мамината му. Прощавай.

Глицки беше пословичен с възмущението си от грубия език, но този път не обърна внимание.

— Искаш ли Сам да си тръгне? Да те напусне?

— Ни най-малко. Обичам я, проклетницата, нищо че понякога е ужасна.

— Мога да ти кажа един аргумент в твоя полза. Ако искаш, го използвай, може да промени решението си.

— Слушам те.

— Тя е бясна на себе си.

— На себе си? Защо?

— Защото тя е объркала нещата. Тя е нарушила поверителността, не ти. И го знае. Затова е толкова ядосана. Ти си нямал никакъв избор

от секундата, в която е казала името Джесъп пред теб. Ако това име ти е давало възможност да ни помогнеш, за да открием убиеца, си бил длъжен да го използваш. Тя е тази, която го е казала. А щом го е направила, значи е оповестила поверителна информация.

Фарел вдигна кутийката с безалкохолното и отпи.

— Това може би си струва да се спомене.

— Не знам дали си струва, но е истина.

— Стига това да е причината за поведението й. Понякога си мисля, че е заради мен.

— Не мога да ти помогна, ако е така. Но ако спречкването ви е по този въпрос...

— Както и да е. Но идеята си я бива, Ейб. Благодаря ти, оценявам го.

Фарел надникна с очакване в една от празните опаковки, а след това и в другата, но резултатът беше същият. Той се насили да се усмихне уморено.

— Ако не ме подвежда паметта, ти дойде тук, за да поговорим. И то надали заради Сам.

— Сигурно не — съгласи се Глицки, — въпреки че пак става дума за Джесъп.

Той си пое дълбоко дъх.

— Преди малко в кабинета ми дойде началник Лапиър.

— Лично?

— Съвсем. Говорила е с Лайъм Гудмън. Той имал информация за някакъв, който преди два месеца пребил господин Джесъп, защото той пък ударил дъщеря му. Искаш ли да се опиташ да се сетиш кой е човекът?

— Имаш предвид този, който е пребил Джесъп? Искаш да кажеш, че го познавам?

Глицки кимна и каза известното и на двамата име.

Ченето на Фарел увисна.

— Ебаваш се с мен.

Областният прокурор се облегна назад и се загледа нанякъде.

— Леле — прошепна той. — По дяволите. Той заподозрян ли е в убийството на Джесъп?

— Вай иска точно това, при това в най-лошия възможен вариант.

— Защо?

— Защото ѝ е подръка. Ще разкара Гудмън от главата ѝ, преди той да е отърчал при кмета. Идвам при теб, защото, след като началникът скастри хората ми, има явен натиск за развитие и си помислих, че ще искаш да си сред осведомените.

Фарел погледна Глицки в очите.

— А Магуайър? Как смяташ?

— Възможно е. Британи се е видяла с Джесъп не само преди два месеца, но и минатата седмица. Имали са среща вечерта, преди да го убият.

— Предишната вечер?

— В събота — кимна Глицки. — Макар че когато моите хора са отишли при нея вчера, тя не е признала нищо за изнасилването, така че не знаем със сигурност, че жертвата е тя. Но ако е била и е казала на Магуайър...

— Исусе — възкликна Фарел. — Да, знаем, че тя е била жертвата. Вече знаем.

— Какво искаш...

— Спречкването ми със Сам. Истинската жертва на изнасилването, тази, която е посочила Джесъп като своя нападател, се е обадила на Сам вчера. Била в истерия, тъй като ченгетата преди малко били при нея и я разпитвали за събота вечерта. Сега идваш и ми казваш, че твоят екип вчера е отишъл при Британи и е говорил с нея. Това малко или повече затваря кръга и я идентифицира като нашата жертва, не е ли така?

Двамата мъже замълчаха.

— Господи боже — прошепна Фарел. — И знаеш ли какво още? И това е заради Сам.

— Кое е заради Сам?

— Тя ми каза, че Британи ѝ се е обадила, а без тази информация...

— ... Никога нямаше да разберем, че Британи е била изнасилена. А сега знаем.

— Мамицата му! — изпсува Фарел. — Мамицата му! Мамицата му!

От време на време Дизмъс Харди работеше като барман в заведението, където беше съсобственик, просто колкото да поддържа уменията си, макар и да не беше нужно да го прави.

Сряда беше обичайната вечер за срещи и тогава Харди и Франи оставяха децата при гледачка (когато бяха все още малки). Сега, когато и двете вече живееха отделно, излизаха сами и се отдаваха на изследване на ресторантската субкултура на Сан Франциско. Градът беше една от най-добрите кулинарни дестинации в света. Често пъти обиколките започваха с пиене в „Малката детелина“, размяна на остроумия с Моузис и със затвърждаване на семейните връзки.

Тази сряда обаче от Франи нямаше и следа, нито пък, разбира се, от Моузис, който все още беше в леглото и лекуваше чудовищния си махмурлук. Франи не беше станала рано като съпруга си, но и тя в общи линии не беше спала цяла нощ, преди да стане, да се облече и да замине за работа в седем сутринта. Беше успяла да дремне час и половина, но те не ѝ стигаха да се възстанови и беше решила да се прибере рано, без да я интересува дали е вечер за срещи или не.

Харди се чувстваше дори още по-уморен, но въпреки това се чувстваше отговорен за бара, а по някакъв изключително дразнещ го начин и за глупавия си ексцентричен зет, който им беше докарал толкова много мъка и неприятности.

Какво, по дяволите, беше направил Моузис?

Харди нямаше да работи пълна смяна. Никой в семейството, най-малко пък Ребека, не беше въодушевен от това, че Тони Солая май се виждаше с Британи, и Харди му се обади не особено охотно. Тони щеше да пристигне след малко, да поеме късната смяна и да затвори бара. Харди обаче искаше да отвори и да поработи малко, макар и причините да не бяха ясни дори и на самия него.

След обичайните си два почивни дни в неделя и понеделник Моузис беше дошъл на работа, но през нощта се беше напил почти до смърт. Това си личеше ясно и по състоянието на заведението. Харди пристигна в четири и половина следобед, но побърза да заключи

вратата, преди да отвори за посетители. Мивките преливаха от мръсна сапунена пяна, водата беше студена, по много от масите имаше чаши, зад бара цареше пълен хаос, а чинийките с украсата за коктейлите — резенчета лимон и лайм, ивички кора, черешки, малки лукчета и целина, бяха очевидно занемарени. Моузис беше оставил и хладилника зад бара отворен, а, разбира се, никой не беше обърнал внимание, докато се суетяха около идването на линейката. Сметаната за ирландските кафета се беше пресякла. Харди щеше да прати Тони за свежи продукти веднага щом дойде.

Още по-притеснително беше, че някой беше увредил сериозно сто и осем годишния барплот. Харди поглади старото дърво с ръка и му се стори, че това е умишлен вандализъм — то беше удряно с нещо тежко и твърдо и беше неравно, с вдлъбнатини и нацепено по края. Нямаше идея кога е станало и как Моузис или някой от другите бармани не го е видял. Как така дори не е чул да се споменава? Просто не можеше да си го обясни. Може би Тони щеше да знае.

Харди посегна под бара за кърпа и автоматично усети, че има нещо различно, макар и да не разбра какво, докато не извади суха хавлия и не я втъкна под колана си. Внезапно замръзна на място, стреснат от стар сетивен спомен. Трябваше да напипа нещо, което сега го нямаше, и това беше запалило червената лампичка в съзнанието му.

Той се наведе и погледна в тъмното над наредените хавлии. Харди работеше тук повече от трийсет години и през цялото това време шилелагът стоеше на това място, окачен на кожената си каишка над кърпите, за да е леснодостъпен, ако нещата излезеха извън контрол.

Сега обаче го нямаше.

— Почти съм сигурен, че в събота вечерта беше тук — каза Тони. — Тогава ми беше последната смяна. Мисля, че щях да забележа, ако го нямаше.

Вече имаха над десетина клиенти, а Харди се беше преместил пред бара. Седеше на столчето точно пред удареното място. Отвън все още беше светло, но един бърз поглед към приведените върхове на кипарисите през улицата в парка показваше, че времето пак се връща към обичайното си непостоянство.

Харди беше доста загрижен от последните думи на Тони. Ако шилелагът е бил тук в събота вечерта, тогава беше много вероятно някой да го е взел, за да го използва по предназначение в неделя. Не само вероятно, беше напълно възможно. Той обаче се постара да не се издаде, облегна се назад, посочи към нащърбения бар и продължи с равен тон:

— А тук какво е станало? Знаеш ли? — попита той.

Тони стоеше зад крановете за наливна бира и подсушаваше чаши.

— Моузис каза, че един от клиентите нещо се ядосал и започнат да блъска по бара с чашата си.

— Изглежда така, сякаш не е блъснал само веднъж.

— Като нищо.

— Да, но — продължи Харди, — нямаше ли чашата да се счупи?

Тони кимна в съгласие с предположението.

— Има логика. Може да е била от половинлитровите халби на „Гинес“. Те са доста здрави.

Харди прокара длан по неравната повърхност.

— По-здрави от това дърво?

Въпросът хвана Тони неподготвен.

— Може би не. На следващия ден видях някакво стъкло по пода, но не обърнах внимание колко беше дебело и дали не е от строшена халба. Може и да се е строшила след няколко удара. Във всеки случай е голяма срамота. Барплотът беше почти перфектен. Преди това, де.

— Изненадан съм, че Моузис не е убил този човек. Че не е извадил шилелага и не го е счупил в главата му. Сигурен съм, че му се е приискало.

— Може да го е направил и затова шилелага да го няма.

— Но ти каза, че си го видял тук в събота.

— Не знам. Може и да е бил. Мисля, че го видях, но само защото по-скоро бих забелязал, ако го няма.

Харди помълча и отпи от газираната си вода.

— Моузис не каза ли кой е бил? Да знаем и да го държим под око. Направо да не го пускаме в бара.

— Не, на мен не ми е казал. Как е той между другото?

— Моуз ли? С махмурлук, предполагам. Идиотът му с идиот.

Тони се огледа наляво-надясно и се наведе към Харди.

— Ти знаеш какво се е случило, нали? — прошепна затворнически той.

— Знам за снощи. Сюзън ни се обади у дома, Франи и аз дойдохме тъкмо преди да пристигне линейката. Всички си прекарахме страхотно.

— Не само за снощи — каза Тони и отново се приведе напред. — Нали знаеш за Британи?

Харди си пое дъх. Значи и Тони беше осведомен за ситуацията, а това беше смущаващо. Той завъртя чашата и го погледна.

— Няма да споменаваме нищо за Британи — изрече предупредително Харди. — Може да знам или да не знам за какво говориш, но каквото и да е, ще е по-добре, ако никога повече не се споменава. По никакъв начин. При никакви обстоятелства. Какво ще кажеш?

Тони се стресна от напрежението в тона му и отстъпи половин крачка назад.

— Аз само...

— Няма значение — прекъсна го Харди. — Забрави. Ама веднага. Сериозно ти говоря.

— Все още е като на предсмъртен одър — каза Сюзън.

— Отлично — каза Харди. — Искам да се мъчи. Искам ужасно да го боли.

— Стига да успееш да го събудиш.

— На бас, че мога.

Стояха в дневната на Магуайър. Тя беше малко по-голяма от тази на Харди, но пък доста по-разхвърляна. В средата на стаята личаха останките от голямо парче мокет около три и шейсет на четири и двайсет, а върху паркета в двата му края клечаха два тумбести меки дивана с тапицерия. В апартамента нямаше друга обща стая и тази обединяваше всякакви функции. На едната стена беше окачен голям телевизор, а до отсрещната беше разположено старо пиано с вертикална лира. Върху една огъната етажерка Сюзън беше сложила двайсетина броя на „Нешънъл джиографик“, върху друга дъбова лавица имаше книги с меки корици, а върху трета бяха DVD и CD дискове, както и видеокасети от по-старо време. Единият от ъглите

беше зает от бюро от ИКЕА със старичък компютър „Епъл“, а буквално всяка равна повърхност в стаята беше заета от семейни снимки. Бяха наредени върху пианото, върху масичката за кафе, по празните места на лавиците, заемаха почти всеки свободен квадратен сантиметър.

Когато Харди и жена му идваха за вечеря или за парти, всички обикновено се събираха в кухнята или на таванския етаж. И двете места бяха уютни и удобни, но днес дневната се струваше на Дизмъс особено тясна и клаустрофобична, дори претрупана. Сюзън, разбира се, беше прекарала предишната нощ в болницата със съпруга си и вероятно подреждането не е стояло сред непосредствените ѝ приоритети. Въпреки това на Харди му се стори, че бъркотията и отсъствието на онзи декоративен стил са много показателни за проблемите на семейството и са едва ли не депресиращи.

— Преди малко говорих с Тони в бара — каза той, — в случай че ти се струва, че съм мъничко пренапрегнат за някои работи. Той знае за Британи.

— Ами, естествено, че знае. Той тъкмо затварял, когато тя отишла в бара веднага след случката. Той я доведе тук, а в понеделник я отведе в нейния апартамент.

— И? Те гаджета ли са? Официално искам да кажа.

— Не знам, Диз. Не смятам, че ѝ е до гаджета след това, което преживя. Вероятно ще е така още известно време. Каза, че си се видял с Тони. Пита ли го дали с Британи са заедно?

— Не исках да излиза, че си вра носа — поклати глава Харди.

— Защо пък такава деликатност?

— Няма особена причина, освен това, че според мен Бек беше малко увлечена по него. Ще ѝ мине.

— Не знам дали Британи е разбрала.

— Сигурно не — каза Харди. — Както и да е, няма да ми е приятно, ако двете си развалят отношенията заради някакво момче.

— Убедена съм, че няма. Ако Британи е знаела нещо за чувствата на Бек, съм сигурна, че е щяла да отстъпи. Всъщност ще ѝ кажа за това, когато говорим другия път.

Сюзън въздъхна.

— Толкова е трудно да си свободна жена с нормална ориентация в този град. Въобще не е за чудене, че когато попаднеш на добра

партия, мъжът е този, който започва да избира. Но няма как да одобря, ако той ги мотае и двете.

— Да, ами всъщност аз го доведох в бара. Как смяташ, че се чувствам? Отговорът е, че имам усещането, че леко са ме изиграли.

— Не знам. На мен ми изглежда като наистина хубав човек.

— Всеки измамник изглежда така.

— Смяташ ли, че е такъв?

— Не знам. Не ми харесва, че знае за Британи и за случилото се с нея. Още веднъж — това е въпрос на стратегия.

— Все това повтаряш.

— Защото това си мисля, затова. И именно по тази причина трябва да говоря с Моузис веднага, не ме интересува дали главата го боли или не.

Харди помълча.

— Ще го измъкнем, Сюзън. Просто трябва да бъдем дисциплинирани.

Сюзън премести тежестта си на другия крак, скръсти ръце и също се умисли.

— Но, Диз, просто не е редно да се убиват хора — каза тя след малко. — Няма значение какво са направили. Окей, ако става дума за истинска самозащита, да, можеш да се защитиш. Иначе...

Тя пак млъкна и си пое дъх.

— Нали затова има закон? Иначе следващото нещо може да е братът, бащата или сестрата на онзи младеж да решат, че убиецът е Моузис, и да дойдат да си разчистят сметките с него. Или с всички ни.

— Така е. Знам. На теория си права. Дори и аз, общо взето, смятам така. Законът е хубаво нещо. Но ако вариантът ни не е такъв, тогава трябва да сме подготвени за... непредвидени случаи.

— Ненавиждам това.

— И на мен не ми е любима ситуация — кимна Харди.

— Знаеш ли, откакто ти го споменах, не спирам да мисля за Моузис. Не знам дали ще мога да остана с него.

— Мисля, че можеш. Надявам се да можеш.

— Честно казано, не знам — поклати глава тя.

— Ами, това е между вас двамата, но ако се разделите, ще съм съкрушен. Франи също.

— И моето сърце ще е разбито — каза Сюзън, а очите ѝ станаха безизразни като от стъкло. — Но трябва да бъда честна. Може да се случи.

Харди застана до леглото на Моузис и го сбута силно по крака.

— Ей.

Никакъв отговор.

Той опита отново, като този път остави гнева да проличи и го бутна още по-здраво.

— Моуз. Събуди се.

Моузис се размърда под завивките и простена. Отвори очи, въздъхна и пак ги затвори. Беше много блед, обрасъл с двудневна четина, очите му бяха силно зачервени и хлътнали, а напуканите сухи устни бяха като на мъртвец.

— Какво? — успя да каже той.

— Точно това и аз искам да знам. Какво, за бога, си мислил?

Моузис отново затвори очи.

— Предполагам, че това съм правил. Мислил съм.

— Мислил си.

— Сюзън каза, че с Франи сте дошли и сте ѝ помогнали.

— А какво друго трябваше да направим?

— И все пак...

Харди можеше да се кара на шурей си поне още час, което да доведе дори до катарзис, но някак си сърце не му даваше. Затова потисна желанието си и каза:

— Ще приема, че това е първият ден от твоето ново посвещаване на трезвеността. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

— Надявам се.

— Не е до надяването, Моуз. Или ще можеш, или няма да можеш. Ти решаваш.

— Не знам какво точно стана — каза Моузис, като гледаше Харди в очите.

— И аз не знам — отвърна Харди, — но и не ми пука.

Той обиколи леглото и шляпна Магуайър по главата.

— Ти разбираш ли, че заради това можеш да загубиш Сюзън? Можеш да загубиш всичко.

Моузис стисна главата си с ръце и отново простена от болка.

— Дошъл си да ми триеш сол на главата ли? Давай.

— Да, отчасти и затова съм дошъл. Доста съм отвратен от теб, ако наистина искаш да знаеш. Но не това е основната причина.

— Искаш сам да се досетя ли?

— Не. Не искам да се досещаш. Искам да ме ангажираш, при това веднага.

— С какво да те ангажирам?

— Да те представлявам. Ще бъда твой адвокат.

Това успя дори да развесели Моузис.

— Няма как да си позволя твоите услуги. Казвал си ми го поне сто пъти. А и не ми трябва адвокат.

— А, не, трябва ти.

— Защо ми е? — изгледа го Моузис наранено.

Харди се вторачи тежко в него.

— Хайде да престанем с тази игра. И не се притеснявай за това колко взимам. Ще измислим нещо. Може пък накрая да се окаже собственик на бара, кой знае? Сега съм твой адвокат. Всичко, което си кажем един на друг, е поверителна информация. Ще кажа на Филип да оформи официалните документи утре или вдругиден, но междуременно вече имаме споразумение, нали така? Чуваш ли ме?

Моузис затвори очи в знак на примирение. След няколко секунди ги отвори и повдигна дясната си ръка от леглото. Харди я пое и я стисна.

— Ако се случи да се отбият от полицията и да искат да говорите, за каквото и да е, ще им кажеш, че ще им сътрудничиш с удоволствие, но не можеш да говориш с тях без присъствието на адвоката ти. Не казвай нищо повече. Нищо. Разбрах, че вече си им разправил, че в неделя вечерта си бил за риба, нали?

— За риба бях.

— Добре. Дори това не повтаряй. Не навлизай в никакви подробности. Остави нещата така. Те трябва да докажат, че не си бил. Няма нужда ние да доказваме, че си бил. Запомни това.

— Нищо няма да казвам на никого. Освен на теб. На теб мога, нали?

— Да. Но може би трябва да помниш, че има много неща, които няма нужда да знам.

Двамата замълчаха.

— Освен да ти кажа, че аз не съм... — поде Моузис накрая.

Харди махна с ръка и го прекъсна.

— Не сега, Моуз. Може би не само сега, но и никога. Важното е, че аз съм твой адвокат и да се надяваме, че няма да ти потрябвам.

Моузис се поколеба.

— Не, наистина не мисля, че съм го направил.

— Радвам се да го чуя, но не съм особено оптимистично настроен.

— Не си? Трябва да си. Глицки се преструва, че също не вярва, но аз смятам, че той всъщност ме харесва, доколкото въобще харесва някого.

— Това е наистина специално отношение, Моуз, но той е шеф на отдел „Убийства“. Просто няма избор. Следователите му ще следват фактите. Наистина ли смяташ, че той просто ще вдигне ръце и ще се откаже, ако доказателствата сочат към теб?

— Какви доказателства? За какво престъпление? Не знам нищо за никакви доказателства.

— Не знаеш?

Харди съзря удобен момент да изненада шурей си.

— Къде е шилелагът?

Погледът на Магуайър се изостри на мига.

— Какъв шилелаг? Онзи от „Детелината“?

— Да се сещаш за някой друг?

— Не е ли под бара? Ако не е там, нямам представа къде е. Ти бъзикаш ли ме? Няма ли го?

— Вчера не забеляза ли, че го няма?

— Не бих казал, че вчера бях в състояние да му обърна внимание.

Харди се взря в Магуайър и потърси издайнически белези, че го лъже, но човекът изглеждаше съвсем честен.

— Диз, чуй ме. Те няма за какво да ме търсят. Да, преди два месеца подредих онзи глупак, но това по никакъв начин не означава, че в неделя вечерта дори съм го доближавал.

— Да се надяваме, че нищо друго няма да го докаже.

— Е, как е възможно, при положение че не съм бил там? 1 възмути се Магуайър.

На следващата сутрин Глицки отиде на работа, но все още не беше казвал на никого тайната, която бяха разкрили с Уес Фарел. Вече беше ясно, че жертвата на изнасилването беше именно Британи Магуайър. Когато в осем без петнайсет влезе в общата стая на отдел „Убийства“, завари Брейди и Шър надвесени над нещо на бюрото на Лий. Ядяха понички и пиеха кафе.

Глицки беше в жизнерадостно настроение, вероятно и заради приятните моменти с Трея, след като снощи бяха сложили децата да спят, и това му личеше.

— Дори не искам да ви казвам какво смуцаващо клише представлявате двамата в момента — подхвана той още от вратата. — Кафе и понички? Какво си мислите? Това е Сан Франциско. Не смятате ли, че закуската трябва да е киш и чай? Евентуално кроасан.

— Не — отвърна Шър. — Поничките са си съвсем наред. Продават ги в хранителния магазин в сградата на пристанището. Както знаеш, там е меката за почитателите на гурме кухнята, значи поничките автоматично са върхът на сладоледа.

— За нормалните хора може и да са — опонира ѝ Глицки, — но за ченгета? Понички? Вие сериозно ли?

— Страхотни са — информира го Брейди. — Ако не се мотаеш, може и да остане една за теб.

— Не мога да приема — каза Глицки и се хвана драматично за гърдите. — Байпас.

— Е, от една няма да умреш — опита се да го изкуси Шър.

— Лекарят ми казва, че и една може да е фатална — възпротиви се Глицки. После посегна бързо като змия, грабна една дебела поничка с глазура и я ухапа.

— От друга страна — продължи той, докато дъвчеше щастливо, — по-добре е смъртният ти акт да бъде разписан от кардиолога вместо от патолога.

После се загледа и махна към бюрото на Шър.

— В какво толкова се бяхте вдълбочили?

— Това е Сами — каза Брейди. — По-точно портретът на човека с тоягата, който Гъс Хуанг направи по описанието на свидетелите.

Шър хвърли още един поглед на скицата и се обърна към Глицки.

— Но си мислим дали да не го прекръстим на Моузис.

Тя вдигна листа и показа шестте фотографии отдолу.

— Ето го Магуайър. В средата на горния ред. Дяволски си приличат, какво ще кажеш?

— Гъс е свършил добра работа — съгласи се Глицки, отхапа още веднъж от поничката и задъвка замислено. — Какво казват свидетелите?

— Вчера не успяхме да се свържем с никой от тях — изпуфтя разочаровано Брейди, — но един ни се обади тази сутрин. Започваме с него. Да се надяваме, че после ще успеем да се свържем и с един-двама от останалите.

— Само да отбележа — обади се Шър, — че залагаме и главите си, че нашият човек е Магуайър.

— Може да ви се стори смешно, но... — започна Глицки и набързо преразказа какво са си говорили с Фарел.

— Значи, след като вчера вие двамата сте си тръгнали от Британи, тя се е обадила на приятелката на господин Фарел. А това до голяма степен идентифицира Британи като жертвата на изнасилването, нали? — заключи той.

— И освен това дава мотив на баща й — каза Брейди.

— Бързо схващаш — кимна Глицки.

— А имаме и това — Брейди чукна с пръст по снимките.

Всяко обсъждане на Магуайър поставяше Глицки в незавидна позиция. Времето, когато трябваше да признае на следователите си, че двамата с Моузис се познаваха, беше отминало отдавна. Вкусната поничка се сви на оловна топка в стомаха му и той осъзна, че всяка допълнителна секунда забавяне ще направи обяснението още по-трудно.

Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Щом вече сме стигнали до идентифицирането на Британи и до възможния мотив на Магуайър, трябва да ви кажа нещо. Надявах се да не ми се наложи.

Той се поколеба, пое дъх, погледна ги в очите и продължи: В интерес на истината аз познавам Магуайър. Не мога да кажа, че сме

близки, но рано или късно ще се разчуе, а не искам това да застава между нас. Ако той е нашият заподозрян, значи е такъв и се отнасяме с него като такъв.

Шър се облегна в стола, хвърли поглед към партньора си и отново се обърна към Глицки.

— Познаваш го? Как така?

— Нали знаете Дизмъс Харди, адвокатата? Той ми е стар приятел, а Магуайър му е шурей. Срещали сме се по събирания.

— Тоест казваш, че искаш да се отнасяме с него... — започна Брейди.

— Като със заподозрян в убийство — пресече го Глицки. — Ако той е нашият човек, го закопчайте.

* * *

Харди се прибра у дома от посещението си при Магуайър почти към единайсет часа и си легна едва около полунощ. Когато на другата сутрин отвори очи, електронният часовник до леглото му показваше девет и тридесет и осем. Това му се стори толкова невероятно, че погледна и ръчния си часовник. Франи, бог да я благослови, го беше оставила да поспи. Един поглед през прозореца потвърди предположението му от снощи, докато караше към дома си — времето щеше да се задържи лошо поне за малко. Веднага осъзна, без дори да се замисля, че днес няма да успее да стигне до клуб „Делфин“ за топването в океана рано сутринта.

Хрумна му, че идеята да ходи в „Делфин“ май не е от най-добрите в живота му. Все още не намираше плуването в студената вода по-лесно или по-приятно от първия път. Неопреновият костюм беше постоянна грижа, макар и дребна. А и нека си признаем, помисли си той, нито един нормален човек не би нарекъл тези температури пригодни за плуване.

Той се обърна на една страна, като отново затвори очи, за да се отпусне за още няколко секунди. Тъкмо се наместваше, когато дочу из къщата да се носят неясните гласове на две жени, които разговаряха. Това го озадачи. Франи трябваше вече да е на работа и той да е напълно сам у дома си.

Той отметна завивките, седна в леглото и се пресегна към гардероба за халата за баня, който почти никога не ползваше. Спусна се на пръсти по стълбите, а гласовете звучаха все по-близо и по-познато.

Ребека седеше с майка си на масата в трапезарията. Носеше суитшърт на юридическия колеж „Хейстингс“, а когато видя баща си до вратата, по набразденото ѝ от сълзи лице се появи сърцераздирателна усмивка, която обаче угасна миг по-късно.

— Здравсти, татко.

Харди влезе в стаята, поспря се зад жена си, колкото да сложи покровителствено ръка на рамото ѝ, а след това коленичи до дъщеря си и я прегърна. Те се облегна на гърдите му, а раменете ѝ се разтресоха от хлипанията. Той я държа, докато се поуспокои, а след това се отдръпна малко, целуна я по бузата и изтри сълзите ѝ.

— Съжалявам — каза тя. — Не искам да се държа като бебе.

— Няма нищо — успокои я Харди. — Не се притеснявай. Какво е станало?

— Нищо. Нищо сериозно.

Джери Паис не се наричаше фризьор. Откакто се беше преместил в центъра на една пресечка от офиса на Харди и беше отворил салона си „Джери Стайл“, се определяше като стилист, а ако съдеше по постоянния наплив от жени, които почти не оставяха някой от дванайсетте стола празен, беше добър стилист. Харди познаваше Джери от петнадесет години, още когато беше обикновен фризьор, а цените в салончето му „При Джери“ на улица „Клемънт“ бяха наполовина. Затова за него той си оставаше и вероятно винаги щеше да бъде просто фризьор.

Харди беше единственият клиент мъж. Седна на стол номер едно, като, както винаги, се чувстваше леко глупаво, докато Джери кръжеше около него, бърбеше и се грижеше за прическата му, която Харди никога не променяше.

— Не си мърдай главата, докато говориш. Диз — смъмри го Джери. — Опитвам се да бъда прецизен.

— Не мога. Продължавам да си мисля какво друго бих могъл да направя.

— Какво например?

— Например да не запознавам близките ми с този човек.

— Не е в стила ти. Ти си приятелски настроена личност, особено за адвокат. Ако не знаех, че си адвокат, никога нямаше да го повярвам.

— Е, благодаря ти. Но сега се оказва, че този мъж е разбил сърцето на дъщеря ми и не само това, ами и се влачи след племенницата ми.

— Леле. Братовчедки?

— Да.

— Тоя тип е играч.

— Да, но ми се ще да си играе някъде другаде. Само че вече е прекалено късно. Вече се е забъркал.

Джери сложи ръка на темето на Харди.

— Не мърдай.

— Да, знам — каза Харди, а вратът му се напрегна.

— За нещо друго ли мислиш?

— Щях да кимна, но ти щеше да побеснееш.

— Да. И за какво си мислеше?

Харди се опита да прецени дали да се разприказва. Едно от хубавите неща на Джери, а и вероятно на всички фризьори, беше, че той присъстваше в живота му единствено заради прическата. Познаваха се отдавна, бяха си разказали безброй шеги, вицове и истории, бяха си показвали снимки на децата, но всъщност не се познаваха. Когато Харди подхвърлеше нещо на Джери, той винаги му казваше абсолютно честното си мнение, без никакви скрити претенции, глупости, очаквания или последици. Той ценеше Джери и чисто човешката му реакция и вероятно затова днес реши да се подстриже.

— Той очевидно е от типа мъже, които бързо разголват душата си пред жените. Казва им някаква мрачна голяма тайна, която само те могат да знаят, установява някакво свещено доверие, а понеже е тайна, те не могат да я разкажат на никого. Създава връзка, сецаш се. Освен това така изглежда мистериозен и специален.

— Но дъщеря ти, ти е казала.

— Само след като той тръгнал с братовчедка й. Защото Ребека се притеснявала за нея.

— Е, че за какво? Той сигурно е казал и на нея.

— Смяташ ли?

— Ако това му е номерът, е казал — сви рамене Джери. — И? Ще изплюеш ли камъчето? Обожавам хубавите тайни.

— О, тази ще ти хареса.

Харди се погледна в огледалото. Лицето му беше безизразно и не издаваше по никакъв начин колко загрижен беше. Добре. Той разказа наученото на Джери, но го представи лековато, като виц за запълване на времето. Не беше сигурен самият той какво мисли по въпроса, а говоренето беше най-добрият начин да си изясни позицията.

— И Бек го попитала защо не излиза с някое момиче. Не можела да си представи, че жените не се тълпели около толкова привлекателен мъж.

— Сигурно някой го е гръмнал в топките, като в оная книга на Хемингуей.

— Не. Не е това. Предполагам, че топките му са си съвсем наред. Той й казал, че е в града от едва няколко месеца и се опитвал да си намери работа и да се установи. Няма време за романтични авантюри.

— Нос нея имал.

— Явно. Така че Бек зададе очевидния следващ въпрос — откъде е? Защо е дошъл тук? Той взел да хъмка и да го увърта, не можел значи да я лъже, но и не бивало да й казва. Можело да бъде опасно. Като се замислил, виждал, че истината е, че да си с него може да е опасно. Наистина не бивало да се обвързва с никого. Но пък се разбират толкова добре, че...

— Хвърлил е въдицата.

— Точно. Така че сега тя трябва разбере тайната. Не можело да бъде чак толкова опасно. Ще може да му помогне, каквото и да е. Ще се борят заедно.

— Предавам се.

— Не те виня. Оказва се, че той е свидетел под федерална защита. Името му не е истинско. Той е един от основните свидетели на правителството по онова дело за трафик на хора в Ню Йорк. Подкупни ченгета на хранилка, около четиридесет обвиняеми, залогът е много милиони долари. А човекът на Бек е птичката, която е пропяла. Само някой да разбере кой е и къде е — и е мъртвец.

— Исусе. Казваш, че е престъпник?

— Той твърди, че не е. Бил ченге в „Нравствения“ в Манхатън. Няма значение, че около деветдесет процента от защитените свидетели са бивши мафиоти, които са сключили сделка с федералните, за да се отърват от обвинения по техните престъпления, по техните убийства и изнудвания. Това не представя нашето момче в особено героична светлина, нали?

— Смяташ ли, че това е истина?

— Поне част от него е. Мисля, че вярвам, че е бивше ченге. На останалото бих могъл да повярвам, а и направо смятам, че е така.

Джери беше спрял да подстригва Харди, но сега отново започна.

— Това са сериозни лайна, Диз. Ако бях на твоё място, щях да съм доволен, че Бек се е измъкнала от тях.

— Знаем. Доволен съм. Освен от частта с разбитото сърце.

— А братовчедка й?

— Аха, разбирам те — каза Харди. — И там има известни проблеми.

Ананта Дъглас каза на Брейди и Шър, че ако съди по фотографиите, е „сто процента“ сигурна, че Моузис Магуайър е човекът с тоягата, върху когото е налетяла на тротоара пред апартамента си. Брейди смяташе, че с тази информация, а и с побоя преди два месеца имат достатъчно основания да идат до съдията, да получат заповед и да извършат ареста.

Шър обаче не беше съвсем съгласна.

— Виж — започна тя, докато двамата чакаха сандвичите си в деликатесното магазинче „При Лука“ на улица „Честнът“, — просто ти казвам, че ако още един от свидетелите успее да го разпознае, ще бъдем в много по-добра позиция по отношение на доказателствата. Ако сега отидем и го закопчаем, ще трябва да му прочетем правата, а щом го направим, той няма да каже и дума повече. Знаеш, че съм права. А не забравяй, че той обича да говори.

— Какво искаш да направим?

— Предлагам отново да идем при него. И без това сме на половината път оттам. Ще му кажем, че знаем за изнасилването. Че нещата вече са различни. Знаем как сигурно се е почувствал. Ще го разприказваме. Ще си поиграем на доброто и лошото ченге, аз,

естествено, ще съм доброто. Да видим дали няма да изпее всичко. Това може да е последният ни шанс, преди да си вземе адвокат. Ако не се получи, действаме по твоя план, отиваме със заповед и така нататък. А междуременно ни се предоставя възможност. Защо да я пропускаме?

Половин час по-късно Брейди и Шър бяха паркирали на около двайсетина метра от входа на „Малката детелина“ и изчакаха, докато Моузис Магуайър отключи и влезе. Двамата си кимнаха едновременно, излязоха от колата и се спогледаха многозначително, докато подминаваха светлосинята „Хонда Сивик“. Десет секунди по-късно бяха влезли в бара.

— Съжалявам. Още не е отворено. Елате след половин час — обади се един глас някъде от тъмното в задната част.

Брейди представи себе си и партньора си с имена и чинове и зачака. Мина почти минута и тъкмо щеше да извика отново, но Шър сложи ръка на рамото му и го спря, тъй като Магуайър се появи в малкото коридорче към стаята за дартс.

На Шър ѝ се стори, че той някак се е смалил от миналото им посещение. Носеше обикновена червеникавокафява памучна блуза с дълъг ръкав, която беше поне с един номер по-голяма. Косата му беше рошава, а в ръцете си държеше кърпа за бърсане на бара и я усукваше несъзнателно. Лицето му беше изпито.

Това се връзваше идеално с очакванията на Шър. Беше съвсем нормално Магуайър да е съсипан от изнасилването на дъщеря си и то беше започнало или продължаваше да налага отпечатъка си. Не би трябвало да очаква, а и очевидно не очакваше следователите от „Убийства“ да дойдат отново и затова не се беше стегнал като миналия път.

— Господин Магуайър — започна тя, — чудя се как издържате тази сутрин?

— Едва стоя на краката си — каза той. — Последните два дни бяха ужасни.

— Мога да си представя — продължи Шър с най-съчувствения си тон. — Знаем какво се е случило с Британи в събота вечерта. Знаем, че се е срещнала с Рик Джесъп в „При Пери“ на „Юниън“. Това се е случило ден преди да го убият.

— Или в деня, преди да отидете, както твърдите, за риба — поде настъпателно Брейди. — Какво казахте, че сте хванали?

Шър стисна партньора си за рамото и го възпря.

— Пол, стига. Проблемът, сър, е, че... ситуацията на вашата дъщеря би ви дала много добра причина на следващия ден да потърсите господин Джесъп, точно както сте направили преди два месеца. Имахте ли възможност да го направите?

Магуайър мълчеше.

— Знаем какво се е случило — притисна го отново Шър. — Просто не знаем защо. Нападнал ли е Британи? Може би я е заплашил? Може да ви е посегнал, а вие да сте отвърнали в самозащита. В момента случаят прилича на хладнокръвно предумишлено убийство, но не смятам, че е било така. Не мисля, че сте такъв човек. Ако не сте, най-добре ни кажете.

— Казвате ми, че сега съм заподозрян в убийството на Джесъп.

— Не ви ли се струва логично? — запита го меко Шър. — Като имаме предвид какво знаем.

— Какво си мислите, че знаете?

— Знаем, сър. Знаем за изнасилването. Честно казано, разбрахме за него случайно. Но знаем, че е било така. И вие сте знаел, нали? В неделя сутринта вече сте знаели.

— Бих искал да ви сътруднича — каза Магуайър, — но се опасявам, че ще последвам указанията на адвокатата ми и няма да кажа нищо повече.

— Вече имате адвокат? — изненада се Брейди.

— Да, сър. Дизмъс Харди, зет ми.

— Защо ангажирахте адвокат?

— Не коментирам. Да му се обадя ли?

— Не е необходимо — каза Шър. — Макар че, ако желаете, имате пълното право да го направите. Но вие не сте арестуван. Въобще не се налага да говорите с нас. Бихте могли да ни изхвърлите на мига. Освен ако не искате да ни кажете нещо.

— Нямам какво да ви кажа.

— Не искате да отречете, че сте убил Джесъп? — попита Брейди. Дори едно просто отричане щеше да им бъде от полза, стига да увлечеше Магуайър да говори.

— Не коментирам.

— Е, хайде, де — продължи Брейди. — Просто кажете, че не сте го убили. Не можете ли?

— Нищо не казвам.

— Господин Магуайър — проточи Шър меко, — ние разбираме как се чувствате и как сте се почувствали тогава. Мисля, че повечето хора биха съчувствали на дъщеря си, която току-що е била изнасилена. Няма значение кой е убил Джесъп, мисля, че той си е получил заслуженото. Не бихте ли се съгласили?

— Не коментирам. Арестуван ли съм?

— Не.

— Но съм заподозрян, прав ли съм?

— Повече от заподозрян сте, Магуайър — отново се разпали Брейди. — Вие сте основният ни заподозрян. И знаете ли защо? Защото имаме свидетели, които са ви видели край жилището на Джесъп. Защото имате най-сериозния мотив на света. Защото по описанието на друг свидетел разполагаме със скица, която изглежда точно като вас.

— Вижте — включи се Шър, — когато дойдем с белезници, вече ще е твърде късно. Наистина бих искала да чуя вашата гледна точка за историята. За да мога да ви опиша като човек, който сътрудничи с желание, а не като лошия тип, какъвто излизате според уликите.

— Ако разполагате с толкова много, защо не ме арестувате?

— Искаме да ви дадем шанс да кажете нещо във ваша защита — каза Шър. — А и, вижте, вие вече ни казахте, че онази вечер сте били за риба. Ако искате да ни дадете повече подробности, с радост ще ги изслушаме. Но ако, както и двамата знаем, сте били в апартамента на Джесъп, тогава искаме да знаем какво точно се е случило там.

— Съжалявам — повтори Магуайър, — не мога да коментирам. А след няколко минути трябва да отворя бара. Така че, ако сте приключили с мен, аз също нямам какво повече да кажа.

Шър шофираше по улица „Оук“ към центъра покрай парка „Пенхендъл“.

— Не искам да го казвам — започна Брейди след дълго мълчание, — но не остана ли с впечатлението, че някой го беше подковал?

Шър дъвчеше умислено долната си устна, а лицето и се беше опънало.

— Вярно е, че не очаквах толкова бързо да си намери адвокат.

— Дизмъс Харди — отбеляза Брейди. — Приятелчето на Глицки.

— Знам, и на мен ми светна лампичката.

Изминаха още няколко пресечки, без да продумат.

— Добре, Пол — въздъхна Шър. — Какво искаш да направим?

— Може би да спрем някъде и да поговорим.

— Правила съм си опити, установих, че мога да мисля, докато шофирам — каза Шър.

— Добре. Какво смяташ, че трябва да направим? — каза Брейди след малко.

— Не е задължително да съвпада с това, което ни се иска да направим.

Брейди се почеса по брадата.

— Да, схващам. Мислиш ли, че Глицки се е обадил на Харди?

— Да не споменаваме и колко време Ейб не каза, че познава Магуайър. А и какво ли му е казал, докато ние се мотаехме с портрети по описание и фотографии. На Магуайър или на Харди, не че има значение.

— Да — въздъхна Брейди. — Шибана работа.

— На мен ли го разправяш.

— Мразя да нарушавам субординацията — изсумтя Брейди с възмущение. — Винаги Нещо се обърква.

— Не забравяй, че Лапиър дойде при нас. Не сме го започнали ние.

— Беше в кабинета на Глицки. Той беше там. Участваше в разговора.

— Да не би тогава да каза нещо, че познава Магуайър? В присъствието на началника.

— Знаеш, че не каза.

— А защо?

— Защото се е надявал, че няма да съберем достатъчно доказателства за повдигане на обвинения. След като Лапиър си тръгна, каза едва ли не точно това.

— Господи. Сякаш работата ни не е достатъчно тежка, ами сега и това. Колко дълго смяташ, че щеше да остави нещата да се протакат? Да ни размотава.

— Може наистина да е бил просто внимателен. И не ни е позволявал да допуснем грешка.

— Ние да не сме вчерашни? — ядоса се явно Шър. — Да не би той да не се е занимавал с разследване? Това е просто ненормално. Тук някой не играе по правилата, но това не сме ние. Разбираш ли какво ти казвам?

— Просто смятам, че може би неговите причини...

— Майната им на причините му. За бога, той предупреждава наш свидетел, че отиваме при него. Знам какво имаш предвид. Но кажи ми, права ли съм или не? Ейб е на страната на другите. Още ли ще се занимаваме с дреболии?

Брейди погледна партньора си и поклати глава с отвращение.

— Не, няма.

Началникът на полицията тъкмо беше приключила речта си на обяда във „Франциска“, най-стария дамски клуб в града. Беше говорила за насилието сред малолетните, за тормоза от страна на по-големите към по-малките деца и за програмата за борбата с тези проблеми в началните училища. Тъкмо щеше да се върне на масата за десерта, когато личният ѝ шофьор и административен помощник сержант Дърмът Мориарти се доближи до нея и ѝ прошепна нещо на ухо. След минута тя отвори вратата на малката, но добре обзаведена конферентна зала надолу по коридора. Следователите от „Убийства“ Брейди и Шър седяха зад махагоновата маса, а светлината от прозорците към улица „Сътър“ идваше в гърба им.

Началникът затвори вратата и ги изгледа един след друг.

— Брейди — каза тя, като посочи Пол и отмести пръст към Шър — и... съжалявам, не се сецям за името ви.

— Шър, госпожо. Лий Шър.

— Съжалявам — повтори Лапиър. — Няма да го забравя отново. Дърмът ми каза, че било важно, но и аз се досещам, че е така, щом сте ме издирили чак тук. С какво мога да ви помогна?

— Появи се един проблем с Моузис Магуайър — започна Брейди. — Заподозреният в случая с Джесъп.

— Предполагам, че с лейтенант Глицки сте стигнали до някакво развитие и той ви е пратил, за да ми го съобщите.

— Не е точно така, началник — каза Шър. — Проблемът малко или повече е Глицки.

— Как така?

Обясненията на Шър не отнеха много време. Щом тя завърши, лицето на Лапиър се навъси и началникът отмести поглед към ъгълчето на тавана. Ръцете ѝ сграбчиха облегалката на стола, зад който стоеше. Никой не продумваше. Лапиър си пое въздух и издиша шумно.

— Вашите заключения са, че лейтенантът е уведолил адвоката на Магуайър, който след това е посъветвал клиента си да не разговаря

с вас. Това означава, че Глицки не само се познава с Магуайър, но и че връзката с адвоката на Магуайър, който е приятел на лейтенанта.

— Да, госпожо — каза Брейди. — Казва се Дизмъс Харди.

Лапиър замълча, а изражението ѝ стана още по-мрачно.

— Шегувате се.

— Не, госпожо. Познавате ли го?

— Познавам един човек, който му беше партньор в кантората. В момента е областен прокурор.

— Фарел? — запита Шър. — Казвате, че Харди и Уес Фарел...

— Бяха партньори отвърна тя. — При това неотдавна. Фирмата се казваше „Фриймън, Фарел, Харди и Роук“. А ако не ме лъже паметта, съпругата на лейтенанта е секретарка на Фарел, нали?

Раменете на Лапиър се приведоха, сякаш тежестта на тези взаимни връзки се трупаше върху тях. Тя дръпна стола, на който се облягаше, и седна в него с дълбока въздишка.

— Никак не е чудно, че по този случай колелото на правосъдието не се върти особено гладко — каза тя. — Всички са оплетени в конфликт на интереси. Господи, господи, господи.

Тя прокара пръсти през косата си.

— Вие докъде стигнахте с разследването? Магуайър сериозен заподозрян ли е?

— Много вероятен — отговори Брейди. — Получихме правдоподобно разпознаване и мислехме тази сутрин да го пъхнем зад решетките.

— Разполагате с идентификация?

— Стопроцентова. От снимка.

— И имате и мотив? Струва ми се, че това не е малко.

— Докато сме на въпроса, ще ни трябва и заповед за обиск — вметна Шър. — Но може би доказателствата ни все още не са достатъчно конкретни. Особено след като знаем, че Фарел няма да е склонен да повдигне обвинения.

— Чакайте малко — прекъсна ги Лапиър. — Говорим за убийството на уважаван служител на града, шеф на екипа на един от най-известните и популярни градски съветници. Как да се обадя на господин Гудмън с информацията, която имам, и как да му обясня защо все още не сме арестували Магуайър? Някой от двамата ви ще ми каже ли?

— Можем да... — започна Брейди.

— Не — пресече го отново Лапиър. — Не, не и не. Ето какво ще направим, при това веднага. От тази минута вие двамата ще докладвате по този случай директно на мен и само на мен. Няма да ходите при областния прокурор и особено при лейтенант Глицки. Някой от вас знае ли кой е дежурен съдия тази седмица?

Дежурният съдия, който подписваше заповедите за обиск или арест, се сменяше на ротативен принцип измежду съдиите от Върховния съд, макар че всеки съдия имаше власт да подпише такава заповед.

— Май е Томазино — каза Шър.

Лапиър поклати глава и махна ръка в знак на несъгласие.

— Не става. Пристрастен е към защитата. Ами Браун? Тя в дело ли е сега? Може да я хванете в някоя от почивките. Тя е известна с враждебното си отношение към господин Харди. Помните ли мъжа, който беше убит в съдебната й зала? Тя обвинява Харди за случилото се. От нея ще вземете заповедите. До края на работния ден искам Магуайър да е в затвора.

— Извинете, началник, но ако направим това, означава да прескочим всички — предупреди Шър. — Не само прекия ни шеф, но и областния прокурор. Какво ще стане, ако вземем заповед за арест директно от съдията, а Фарел не повдигне обвинения на основание, че няма достатъчно доказателства?

— Не се притеснявайте за това — поклати глава Лапиър. Казвам ви, че по този случай няма да ходите първо при областния прокурор.

— Но... — опита се да каже Брейди, но Лапиър не го остави да продължи.

— Ако Фарел откаже да повдигне обвинение по това, с което разполагаме в момента, няма как да отидем при съдията за заповед — обясни тя. — Няма съдия на света, който ще се разпише за арест, ако знае, че след това няма да бъдат повдигнати обвинения.

— Така че ще прехвърлим топката към Фарел. Проблемът ще е негов — каза Шър.

— Точно така. По-добре е направо да вземем заповед от съдията.

По принцип следователите подаваха доклад до областния прокурор, който на базата на представената информация решаваше дали да повдигне обвинения. Ако преценеше, че има доказателства,

подаваше молба за заповед за арест. В някои случаи полицаите можеха да се обърнат директно към съдията и сами да получат заповед, която беше основание за законен арест, но нямаше отношение към решението на областния прокурор дали да повдигне обвинение.

— В декларацията ще посочим вероятните причини — продължи Лапиър. — Съдията ще се съгласи и ще подпише. Ще извършим ареста, а едновременно с това ще вземем и заповедта за обиск. Може да имаме късмет и случаят да се развие добре.

— А ако не се развие? — попита Брейди.

— Ако не се развие и ако Фарел поиска публично да изрази несъгласие с нас и съдията и да каже, че няма достатъчно доказателства за повдигане на обвинение, ще може директно да пусне Магуайър пред бог и пред всички. Но ако питате мен, имаме достатъчно доказателства. Какво ще стане след това не е наша работа. Точно затова прокурорите толкова много мразят директните заповеди от съдията. Но пък те ни дават — на мен и на вас, онова, което ни трябва в такива случаи. Смятам, че споменах, че до вечерта искам Магуайър с белезници. Да видим дали можем да го направим, защо не?

Сержант Мориарти караше началника на полицията на среща за програмата за ограничаване на графитите в „Сънсет“, което беше доста далеч географски и като тема от събитията в клуб „Франциска“, така че имаха доста време за разговор, но Мориарти не беше сигурен как да подеме темата. Началникът на полицията четеше нещо на задната седалка, но в огледалото за обратно виждане сержантът забелязваше, че тя отпуска листовете, затваря очи и въздиша.

— Наред ли е всичко?

— Да, няма проблеми — отвърна тя, но после се поколеба. — Чудя се дали това е достатъчно сериозно, за да го пусна към Вътрешния отдел, или да оставя нашите хора да извършат ареста с директна заповед от съдията и да видя как ще се развият нещата.

Мориарти нямаше намерение да поправя шефа си за името на отдела, който разследваше провиненията на полицаите. Почти навсякъде го наричаха „Вътрешен“, но във винаги политически коректния Сан Франциско той се казваше „Подразделение за административни разследвания“.

— Не съм сигурна дали въобще имам основание да подозирам тайна договорка, да не говорим пък за конспирация. В крайна сметка градът не е голям и хората се познават едни други, нали? Мислиш ли, че Глицки е прошепнал нещо на адвокатата на Магуайър?

— Както каза един от следователите, е доста трудно да не стигнеш до такова заключение, нали? А ако искате да чуете един слух...

Тя потърси погледа му в огледалото.

— Винаги съм любопитна.

— Може би вече сте усетили общата връзка. Спомняте ли си „Касапницата при доковете“? При кей 70 преди пет или шест години.

Господи, чула беше и още как. В онази колонка в „Куриер“ преди два месеца Шийла Маренас беше извадила на показ цялото мръсно бельо на управлението от последните двайсет години и онзи случай беше още един коз в ръцете на кмета, който нямаше да се поколебае да го използва и да атакува. Тя нямаше нищо общо с нито едно от пословичните неразрешени убийства, защото тогава въобще не оглавяваше полицията, но на теория би могла да разпореди разследване на по-значимите от тях. По някакъв начин отказът ѝ да поеме по този донкихотовски път в борба за идеална справедливост и да ангажира хора и ресурси, с които така или иначе не разполагаше, се тълкуваше превратно — че не е достатъчно активна в разкриването на престъпления. Ако „Касапницата при доковете“ беше дори далечно свързана с Моузис Магуайър, искаше да знае всичко на момента и да разпердушини всички замесени. Дори и ако някой от тях беше един от шефовете на отдели.

Лапиър наклони глава, а погледът ѝ се отмести от Мориарти и блуждаеше из огледалото към югоизточния край на града, който оставаше зад гърба им, докато се изкачваха по улица „Маркет“ към „Туин Пийкс“. Ако Дърмът Мориарти имаше някаква информация, тя искаше да я чуе, дори да беше най-безумният слух.

— Припомни ми за тази така наречена „Касапница“ — подкани го тя.

— Не си спомням точно кога беше — започна Мориарти, — но начело на „Убийства“ беше Бари Джърсън.

— Не го познавам.

— Не. Няма как. Това беше, преди да пристигнете. Той загина в опит да арестува заподозрян в убийство на име Джон Холидей. Той пък беше застрелян заедно с още трима или четирима частни охранители. От специалните патрули, ако трябва да съм точен. Нещо като ченгета, нали знаете. Макар че само един господ знае какво са търсили там.

— Може Джърсън да е имал нужда от помощта им за ареста.

— Помощ от специалните патрули, а не от редови ченгета? Друг път. Но едва ли някога ще разберем.

— Чакай малко. Искаш да ми кажеш, че пет или шест ченгета са били застреляни в един и същи ден на едно и също място? И това се е случило на кей 70?

— Точно така. Не забравяйте, че има и застрелян заподозрян. Не са го нарекли „Касапницата“ току-така. Пукотевица посред бял ден, случило се е по средата на следобеда. Намериха около сто гилзи, към двайсет или трийсет дупки от куршуми по околните постройките, да не говорим на какво приличаха трупове на жертвите. Било е престрелка отблизо — кой когото превари.

— Не е било екзекуция?

— Не, госпожо. Трупове лежах там, където са паднали.

— Кой са били убийците?

— Точно в това е проблемът. В крайна сметка приписаха всичко на руската мафия, някаква афера с откраднати диаманти, кървави диаманти, добити с незаконен робски труд някъде из Африка. Не знам. Стана много заплетена история, но всичко утихна и се забрави.

— Шест убийства са се забравили просто ей така? Как е възможно?

Мориарти сви рамене, погледна в огледалата и намали пред светофар.

— Убийците се върнали в Русия, вероятно с дипломатически полет.

Мориарти помълча.

— Нали разбирате защо се носят слухове. Цялата работа смърдеше.

— Схванах.

— И тук стигаме до интересното. Ще се опитате ли да познаете кой беше адвокатът на заподозрения в убийство Джон Холидей?

— Фарел.

— Топло, но не достатъчно. И верният отговор е...

— Дизмъс Харди.

— Ето затова сте началник.

Светна зелено и колата потегли отново.

— Е, все пак познах от втория опит. А какво имаш предвид, че Харди му е бил адвокат?

— Само по себе си това е може би нищо. Но става по-интересно, ако вземем предвид още някои факти. Кой, да речем, е заел поста на Джърсън? За това ще се сетите от първия път.

Мориарти хвърли поглед към огледалото и видя как Лапиър подпря брадичка с длан и започна замислено да подръпва долната си устна.

— Глицки — продължи той — беше в „Убийства“, преди да го прострелят, и се възстановява около година и нещо. Когато се върна на работа, го сложиха в отдела по заплатите, а той не криеше, че това не е особено предизвикателство.

— Дърмът, стига — изпъшка Лапиър. — Глицки не е убил Джърсън, за да си върне старата работа. Това просто не го вярвам.

— Просто ви казвам какво говорят хората.

— Добре, ама това е смешно. Кои хора го говорят?

— Предимно другите ченгета. Повечето обаче вече ги няма.

— Как така ги няма?

— Пенсионирани, напуснали, преназначени. Няма ги. Но пък Глицки пое „Убийства“. Може би затова разследването на тези убийства изгуби инерция.

Началникът на полицията помълча, за да осмисли новата информация.

— А Фарел? Как се вписва той?

— Никак. Но нали знаете кои са другите партньори на Харди? Тоест и на Фарел. Дейвид Фриймън и Джина Роук.

— И какво?

— Фриймън го гръмнаха няколко дни преди пукотевицата на кей 70. Почина в болницата точно в деня на престрелката.

Мориарти замълча драматично.

— Той и Роук бяха сгодени.

Тук Лапиър не се сдържа и се изсмя.

— Добре, Дърмът, това вече наистина е в сферата на измислиците.

— Може, но защо не чуете цялата история? На сцената има още един актьор. Воювал е с Харди във Виетнам, двамата са експерти по оръжия. А и между другото там Харди му спасил живота, върнали се у дома, станал съдружник в бара му и се оженил за сестра му.

— Магуайър.

— Магуайър — кимна Мориарти в огледалото. — А, и още едно последно нещо.

— Слушам те.

— Разбира се, по онова време се водеше разследване. Може да проверите, ако искате, има документи и всякакви подробности. Глицки отпаднал от заподозрените, защото имал желязно алиби. Искате ли да познаете какво е?

— Не вярвам, че бих могла дори да си представя.

— През целия следобед бил с Джина Роук в апартамента на Дейвид Фриймън и мерел костюм за погребението на Фриймън. Забелязвате ли колко хубаво съвпада с алибито на Роук. Не са ли сладури?

След като Шър и Брейди си тръгнаха, Магуайър започна да подготвя бара и се замисли върху ситуацията. Оправи отзад, зареди чинийките с продуктите за коктейлите, обели лимоните, разби сметаната за ирландското кафе и дотъркала нов кег бира „Бас“. Около един часа по обед реши, че една глътчица няма да го убие. Просто този път щеше да внимава колко пие.

Шър и Брейди се появиха отново около четири следобед, а дотогава той беше изпил три внимателно премерени шота водка. Е, всъщност бяха двойни шотове. Нямаше и три големи, около двеста и седемдесет милилитра. По принцип пиеше скоч, но тогава Сюзън щеше да го усети по миризмата. Водката сигурно не миришеше толкова.

Когато предната врата се отвори, на бара бяха само той и Дейв. В кътовете с меката мебел и лампите с абажур отзад имаше две двойки. Двамата следователи влязоха забързано и някак нетърпеливо.

— Здравсти, здрасти, пак ли вие — поздрави ги той с небрежна учтивост. — Няма почивка за вас, а?

Следователите явно не бяха в настроение за обичайната размяна на любезности. Брейди стигна до бара с няколко широки крачки, а Шър остана до вратата. Беше скръстила ръце пред гърдите си, но едната беше подпъхната под сакото и без съмнение лежеше на дръжката на служебното оръжие. Моузис погледна зад нея и забеля за, че пред витрината бяха спрели няколко черно-бели патрулни коли.

— Господин Магуайър — каза Брейди. — Искам да ви помоля да излезете пред бара, ако обичате.

Моузис все още се опитваше да се държи нахакано и белна зъби в усмивка.

— Оттук ще ми е по-лесно да ви сипя. Какво ще пиете?

— Моля ви отново и за последен път. Излезте пред бара.

Тонът на Брейди привлече вниманието на Дейв, седнал на обичайното си място на бара до прозореца. Той надигна глава и се опита да фокусира Брейди.

— Е, как ще ви сипе, като е пред бара? — попита той.

Шър стигна до него с няколко бързи крачки и размаха значката си пред него.

— Допивай си, приятел. Полиция на Сан Франциско. Барът затваря ей сега.

Дейв я изгледа пренебрежително.

— Глупости. Още е следобед.

Брейди потупа строго с ръка по бара.

— Магуайър. Веднага.

Моузис въздъхна тежко и избърса ръцете си в кърпата.

— Добре де, добре. Идвам.

Това не се хареса на Дейв и той използва шанса да тропне с бирената бутилка по бара.

— Какви са тия простотии, Моуз? Я им дай да се разберат. Шибни ги по главите е шилелага.

Моузис тъкмо излизаше иззад бара и придърпваше летящата вратичка зад себе си. Думите на Дейв го сепнаха на място.

— Млъквай, Дейв! Просто млъкни! — извърна се той към него.

— Какво е шилелаг? — попита Шър.

— Моуз си има един стар шилелаг под бара. Открай време си е там. Шилелаг.

— Проблем ли има? — изправи се един от младите мъже в дъното. Изглеждаше на двацет и няколко години.

Брейди отново вдигна портфейла със значката си, тупна по бара и се извърна към Моузис и младежа.

— Нека всички да ме чуят. Ние сме служители на полицията на Сан Франциско и сме тук с официална задача. Моля, всички да останат по местата си.

Той пристъпи напред към младежа.

— Всички, освен теб! Назад! Още назад! Сега седни!

Брейди нарочно отдалечи добронамерения, но глупав натрапник от Магуайър, тъй като не искаше да рискува младежът само за миг да се превърне в заложник на стария си познат бармана.

Брейди не искаше да минава зад Магуайър, за да не му обръща гръб. Само за миг арестът се беше изплъзнал от плана и от контрола им. Следователят знаеше, че отвън има подкрепления, екипите бяха паркирали по улицата в готовност да претърсят сградата, колата и апартамента на заподозрения и затова за малко да изкрещи на Шър да отвори вратата и да ги повика.

Магуайър пристъпи леко напред с вдигнати ръце.

— Спокойно, спокойно, спокойно — каза той и се обърна към клиентите. — Няма за какво да се притеснявате. Няма проблеми. Ето идвам, както наредихте. С какво мога да ви помогна?

Брейди въздъхна облекчено и извади лист хартия.

— Моузис Магуайър. Това е заповед за вашия арест заради убийството на Ричард Джесъп. Имате право да запазите мълчание. Ако се откажете от това право, всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас...

Магуайър не спираше да говори. Брейди и Шър размениха няколко знака на тайния си език и решиха, че няма да се опитват да го спират.

— За какво са ви тия белезници — продължаваше той. — Дяволски тесни са, направо ме премазват. Стига бе, хора, никъде нямаше да избягам. Сам излязох пред бара. Ето ме, готов съм да

сътруднича, а задните врати и без това са заключени. Няма къде да ходя, дори и да искам. Може да отбиете встрани и да махнете белезниците. Хайде де, Брейди? Следовател Шър? Хайде де! Мамка му!

Бяха го закопчали и го бяха тикнали на задната седалка в паркираната на „Линкълн Уей“ кола. Оставиха един от патрулиращите полицаи да го наглежда и казаха на клиентите да си ходят. Барът щеше да е затворен, докато не го претърсеха.

Шър се доближи до Дейв. Беше му казала да си допие бирата и да я изчака. Беше взела трите му имена, адреса и телефонния номер, тъй като той щеше да е техният свидетел за шилелага, който така и не откриваха никъде. Дейв не беше особено щастлив от новата си роля, но на Шър ѝ се струваше, че неприязънта му се дължи на нещо повече от неудобството да си намери друг бар, където цял ден да се налива с бира.

— Наистина ли смятате, че имате доказателства срещу мен? — не спираше Моусис от задната седалка на колата, докато пътуваха към центъра. — Къде е оръдието на убийството? Не съм убил ситния кучи син, нищо че си заслужаваше да го пречукат и се радвам, че е пукнал.

Той си пое дъх и продължи:

— Направо си нямате представа как ще ви подреди Глицки. С него сме приятели от двайсет години. Вярвайте ми, че няма начин да позволи да ме съдят. Хич не се и притеснявам. Вие двамата само си губите времето, вместо да търсите някого, когото да обвините с истински доказателства.

Никой сякаш не му обръщаше внимание.

— Ей, вие имате ли деца, бе! Нямате, а? А какво си мислите, че щяхте да направите, ако имахте дъщеря и някакъв дребен боклук първо я пребие, а после я изнасили? Щяхте ли да седите и да въртите палци? Стига бе, вие сте ченгета. Щяхте да отидете и да оправите нещата, нали? Нали! Ще ми кажете ли, че ей така щяхте да си седите? Защото понякога законът не решава проблема. Някакъв лайнян нещастник щял да полежи малко в затвора — това е нищо в сравнение с времето, което ще е нужно на моето момиче да превъзмogne онова, което ѝ е причинил. Това честно ли е? Смятате ли, че е честно? Правилно ли е?

Обратно в центъра Брейди поведе Магуайър нагоре по стълбите на Съдебната палата, за да започнат да действат по ареста. Шър извади

диктофона изпод седалката си, провери дали е записал всичко, което Магуайър наприказва по пътя, и прослуша записа още веднъж, за да се убеди, че нито тя, нито Брейди бяха казали и думица, за да го подтикнат. Доволна от себе си, Шър занесе диктофона в кабинета на стенографките, за да го свалят на хартия и да го приложат към документите по делото.

Преди четирнадесет години Сам Дънкан и Уес Фарел се бяха срещнали в „Малката детелина“ и пак там бяха станали гаджета, затова Уес прие като обнадеждаващ знак, че тя го помоли да се срещнат в бара след работа. От друга страна, това беше публично място и този факт можеше да се интерпретира като предпазлив ход от нейна страна, явно се боеше от сцени, които със сигурност щяха да се разиграят, ако тя скъсаше с него. Вярно, подобно нещо се беше случвало поне веднъж, дори два пъти, ако се брои и онзи път, когато Сам внезапно си тръгна след някакъв спор по въпрос, чиято същина се губеше в мъглите на времето, но без съмнение беше нещо за непоправимата липса на чувствителност у Уес. Винаги за това спореха.

Сам се беше изнесла след разгорещения им разговор за Британи Магуайър на покрива и катастрофалния му край. Сега живееше при майка си. Мисълта, че поне ще я види отново и ще може да защити позицията си, подсилена от доводите на Глицки, че Сам всъщност е бясна на себе си, му даваше крехка надежда, но и леко се притесняваше от нежеланието ѝ да говорят по телефона.

— Някои неща трябва да бъдат направени очи в очи — беше му заявила тя.

Малко преди шест часа Фарел зави зад ъгъла и силният вятър по Девето авеню направо го блъсна. Той видя редицата патрулни коли, паркирани до бордюра на „Линкълн“, и се закова на място в недоумение. Какво, по дяволите, ставаше?

Толкова се беше замислил по проблема с приятелката си, че едва след малко осъзна, че тяхното старо заведение за срещи всъщност е месторабота на заподозрян в убийство и се води разследване. Ако съдеше по засиленото полицейско присъствие, явно наскоро беше изскочило нещо сериозно. Първата му мисъл беше, че Моузис се е самоубил, а реакцията му беше да въздъхне облекчено, колкото и грозно да изглеждаше.

Вратата беше заключена, но вътре се виждаше движение и той почука. Никой не отвори, затова почука отново и натисна силно

дръжката, като чак разтърси вратата. До нея се появи фигура в униформа.

— Това заведение е затворено до второ нареждане. Полицейско разследване — каза тя през стъклото.

Фарел бръкна в задния си джоб, почука отново на витрината и показа портфейла с лъскавата си фалшива значка. След като го бяха избрали за областен прокурор, я беше купил от магазин за полицейски принадлежности в Дели Сити. Областните прокурори не са ченгета и нямат право да се преструват на такива, но значката вършеше чудеса с хора, които не можеха да разчетат официалното му удостоверение, но знаеха какво представлява значката. Повечето прокурори я използваха, за да я показват на пътните ченгета, за да избегнат глобите за превишена скорост и шофиране под влияние на алкохол.

Жестът подежда, униформеното ченге пристъпи по-близо, огледа внимателно значката и отключи вратата.

— Съжалявам, сър — каза полицаят, — цял ден идват клиенти. Как мога да ви помогна?

— Аз съм Уес Фарел, областният прокурор. Кой командва парада тук?

Ченгето застана мирно и чак отдаде чест.

— Да, сър. Съжалявам, сър. Само секунда, сър — изрецитира то и изчезна из дебрите на бара.

Фарел се възползва от възможността да се огледа и видя, че е пристигнат по средата на доста щателно претърсване. Всички бутилки от лавиците бяха наредени върху бара, както и повечето чаши. Възглавничките от диваните и тапицираните столове в задната част бяха махнати и струпани до стената. Фарел отиде да надникне зад бара и видя, че всичко е като изметено. Хладилниците зееха отворени и празни, както и касата. Някой беше хвърлил кърпите на купчина върху бара. Най-странното беше, че от корковата „Стена на срама“ бяха махнали дори шестдесетте или осемдесетте снимки на жени, разголващи гърдите си пред мъже, позиращи с огромни чаши с бира или каквото там пиеха.

Това направо порази Фарел не само защото стената беше негово дело. Беше я направил, след като в една запомняща се, макар и почти безпаметна нощ, беше счупил рекорда от пет коктейла „Лонг Айлънд“. Беше изпил шест и все още никой не го беше подобрил, макар че двама

мъже и една жена го бяха изравнили. Веднъж Пол Макартни се беше отбил за чаша бира „Бас“ и дори беше изсвирил нещо на китарата с обратен гриф на някакъв пич. Всички смятаха, че е било перфектно.

Фарел чу стъпки и се обърна. От коридора към стаята за дартс се появи още един униформен полицаи.

— Господин Фарел — каза той и се приближи. — Аз съм сержант Денкърс. Какво ви води насам?

— Щях да ви попитам същото, сержант. Виждам, че извършвате обиск. Предполагам имате заповед и декларация?

Скритото порицание обърка мъжа и това си пролича по изражението му.

— Ами да, сър. Разбира се. По разследването на убийството на Джесъп. Двама следователи арестуваха заподозрения тук, а ние влязохме веднага след това. Преди два-три часа.

— Какво търсите?

— Обичайното. Дрехи, обувки, оръжия или предмети, които биха могли да бъдат използвани като оръжия, очевидни следи от кръв или други телесни течности, рецепти, снимки, компютърни файлове, ако има такива...

— Арестували са заподозрян?

— Да, сър. Барманът. Собственикът, мисля. Моузис Магуайър.

— Да. Той е собственикът. Но нещо не разбирам. Да не се е опитвал да се измъкне? Или е пробвал да избяга, докато са го разпитвали? Налетял им е на бой?

— Не, сър, не смятам. Бях отвън, те влязоха, изпълниха заповедта за арест и излязоха след около пет минути, като го водеха с белезници.

— Имали са заповед? Заповед за арест?

— Да, сър, доколкото знам.

— Много интересно.

— Сър?

— Казвам, че е интересно, тъй като заповедите се получават от моя офис. Следя случая много отблизо и очаквах да ми кажат, ако съберат достатъчно доказателства за арест. Специално настоях.

Денкърс пристъпи от крак на крак, пресегна се и вдигна някакъв сгънат документ от една от масите.

— Може да погледнете моята заповед за обиск, сър. Прилича ми на законно подписан документ.

— От кой съдия?

Денкърс разгъна листа и погледна.

— Браун.

— Тя не е дежурен магистрат тази седмица — намръщи се Фарел. — Защо е подписала заповедта?

— Не знам, сър — объркано сви рамене Денкърс. — Да не би да искате да прекратим обиска? Почти сме готови.

— Не, довършете. Сигурен съм, че ситуацията има основателно обяснение. Просто съм леко объркан защо не съм бил информиран, но това не е ваш проблем. Ще претърсите ли и дома на Магуайър?

— Предполагам, че някой вече е там. Моят екип пое бара.

Фарел огледа продължително помещението за последен път. Прецени, че екипът е извършил пълен и относително внимателен законен обиск. Нямаше за какво да се оплаква от Денкърс, човекът просто си вършеше работата. Фарел не виждаше повече смисъл да настоява, че не е бил предупреден. Очевидно бяха намерили доказателство, че Моузис беше убил Рик Джесъп, макар че действителният арест му се струваше едва ли не сюрреалистичен. По-обезпокоително беше, че той стоя в офиса си до малко след пет часа, а заповедта за арест трябва да е била подписана, при това от Браун, не по-късно от два часа на обед. Кой ли прокурор беше дал разрешение и как така не са му казали? Дали просто са пропуснали? Беше му доста трудно да приеме, че е така, особено след като беше подчертал, че е заинтересуван. Дали Глицки беше успял някак да го заобиколи и защо, ако беше така?

Това не касаше Денкърс по никакъв начин, затова Фарел се стегна и се опита да се усмихне и да звучи позитивно.

— Сержант, вие и вашите хора продължавайте. Съжалявам, че ви обезпокоих. Явно малко съм изостанал от нещата. Сигурен съм, че всичко има обяснение. Благодаря отново — каза той и протегна ръка.

— Аз ви благодаря, сър. Ако ми позволите, сър...

Фарел се беше обърнал към вратата, но се спря.

— Да?

— Впечатлен съм да видя, че някой на позиция като вашата не само говори, но и действа, при това на терен. Не се случва всеки ден.

— Приемам това като вот на доверие. Когато спечелиш изборите с деветдесет гласа, при това само седмица след като предшественикът ти е починал, трябва да се възползваш от всеки такъв вот.

Сам седеше срещу Фарел на малка масичка за двама в кафене „Пасифик“. То беше известно с чудесната си морска храна и се намираше на „Гиъри“, по пътя към плажа. Беше го предложила като резервен вариант, когато Фарел ѝ каза, че „Детелината“ е затворена. Беше сложила длан върху неговата на масата, което той сметна за добър знак. Сам отпи две глътки от първата си чаша вино и се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Благодаря ти, че каза, че ще дойдеш да ме видиш.

— Не просто го казах, но и дойдох.

— Това също — усмихна се тя толерантно. По принцип казваше така, когато омаловажаваше нещо, но не си дръпна ръката от неговата.

— Мислих си много за... за последния път. За това, че ти казах за Рик Джесъп. Изпуснах името му по погрешка, а твоите хора са отишли да говорят с Британи. Заради това арестуваха бедния Моузис. Само защото исках да споделя с теб какво правя.

— Беше права. Аз не биваше да...

— Не — прекъсна го тя, като го стисна за ръката. — Чуй ме. Грешката беше моя, не твоя. Ти си направил каквото е трябвало. Аз съм тази, която би трябвало да може да пази тайни, особено такива тайни. А аз се отнасям към тях като към евтини клюки и ги казвам само на трите ми най-добри приятелки. Или — в този случай — на единствения ми най-добър приятел. Но това не е клюка. Това е наистина поверителна информация. Аз съм привилегирована, че мога да я чуя, че някой ми се доверява, а подобно отношение е просто безотговорно. Ако не мога да опазя такива тайни, при това винаги, явно не заслужавам да върша това, което правя.

Тя пусна ръката му, избърса една сълза и отново го хвана.

— Всъщност исках да те видя по две причини. Първата е да ти се извиня...

— Сам, няма нужда да...

— Тихо. Има. Винаги съм толкова сигурна в себе си, толкова убедена, че съм права, толкова упорита и готова да се скарам по

някакъв политически или морален въпрос. Да се бия едва ли не до смърт. Но през последните два дни бях при майка и видях колко ѝ е хубаво да е сама. Въобще не ѝ е хубаво. Замислих се защо съм постоянно такава? Особено към теб. Ти го преглъщаш всеки път и не говорим за проблема, докато не се случи отново, защото знам, че не искаш да ме ядосваш и да ме разстройваш, особено пък заради някаква крайна интерпретация на неуловима абстракция.

— Крайна интерпретация на неуловима абстракция — усмихна се искрено Фарел. — Това е много добре казано.

— Да, но не е добър начин на живот.

Тя отпи от виното и въздъхна.

— Както и да е, това е първата причина, заради която исках да те видя. Да ти се извиня, и то не само за този път, а за всичките.

— Добре — каза той. — Благодаря ти. Приемам извиненията, макар и да са ненужни. Обичам те. Обичам живота ни заедно. Добре ни е. Просто понякога се караме.

— Не. Понякога аз се карам. И не ти оставям избор, ти просто трябва да отвърнеш.

— Да, но аз съм юрист. Живея, за да споря.

— Нека сега не спорим, става ли?

Той кимна и се облегна в стола.

— Става.

— Не искам повече да бъда такъв човек. Не искам да се карам за всяка дреболия. Мненията ни може да се различават, няма нужда да ти съобщавам поверителна информация. Можем да сме заедно и да се подкрепяме. Как ти се струва?

— Ако кажа „странно“, ще ме удариш ли?

— Не — отвърна тя. — Ще подкрепя правото ти да кажеш „странно“.

— В такъв случай мисля, че ще се получи добре. Много добре.

Той хвана ръцете ѝ в шепи и въздъхна.

— Мислех си, че си тръгваш. Не знаех какво ще правя.

— Не си тръгвам, ако още искаш да сме заедно.

— Нищо друго не искам.

— Добре. А ето и втората причина, по която исках да говорим, при това очи в очи.

Дизмъс и Франи Харди живееха на Тридесет и четвърто авеню близо до кръстовището с улица „Клемънт“. Следващото кръстовище беше с улица „Гиъри“, където беше и кафене „Пасифик“. То беше мъничко и често имаше опашка за места, но студеният дъждец тази вечер не предразполагаше към излизане и нямаше много хора. Когато Харди отвори вратата на жена си, се озова право пред Уес Фарел. Той го забеляза и се обърна към Сам достатъчно високо, така че да го чуят:

— А, ето го и него. По-късно ще ти кажа.

Фарел се изправи широко усмихнат, стисна им ръцете и целуна Франи по бузата.

— Здравсти, Диз. Франи. Светът е малък, а? Трябва да си поръчате калкан. Невероятен е.

— Винаги е такъв — отбеляза Франи.

— Но преди това... — Фарел се спря и погледна към Сам. — Да им кажем ли?

— Смятам, че трябва.

— Какво? — попита Харди, като изглежда първо Сам, а след това и Уес. — Ти си бременен — отсече той.

— Добър опит, но не позна — засмя се Сам. — Нито един от двама ни не е.

— Олекна ми — каза Франи. — Макар че ако Уес беше бременен, щяхте да забогатеете.

— Ние вече сме богати духовно — подхвана репликата Фарел. — Почти познахте с бременността, в смисъл че бременните хора често са женени.

— Мъжете по-рядко — опонира му Франи. — Всъщност, като се замисля, те никога не са бременни.

— Освен морските кончета — каза Харди. — При тях мъжките износват бебетата. Може да провериш.

— По дяволите — обезсърчи се Фарел. — Мислех си, че ще сме първите. Имам предвид в следващата ни стъпка. След сватбата.

— Май нещо почвам да се досещам — замисли се престорено Харди.

— Дизмъс Харди, царят на догадките.

— Сватба? Наистина? — грейна Франи. — След толкова години. Това е чудесно, но какво точно се е случило?

Фарел отново хвана Сам за ръката.

— Тя ми предложи преди пет минути. Аз веднага вдигнах бяло знаме.

— Вдигнал бяло знаме. Сладък начин да го кажеш.

— Преклоних се пред неумолимия натиск — поясни Фарел и я потупа по дланта. — Предадох се и вдигнах бяло знаме. При това с щастие.

— Трябва да поръчаме шампанско — озърна се Харди за сервитьора.

— Трябва — съгласи се Фарел, но после се намръщи. — Почакайте... Не искам да развалям нещата, но предполагам, че двамата сте излезли, за да изкарате една приятна вечер и сигурно не сте чули за Моузис.

— Да развалиш...

Франи пребледня и хвана Харди за рамото, за да не се олюлее.

— Какво е станало с Моузис?

— Току-що идвам от „Детелината“. Имаха заповед и обръщаха бара надолу с главата. Казаха, че преди два часа са закопчали Моузис за убийството на Джесъп.

— Арестували са го? Кой?

— Отдел „Убийства“, предполагам. Обадох се до службата, но никой не е подписвал молба за заповед. Не знам какво се е случило.

Харди изглеждаше така, сякаш внезапно го беше лъхнала неприятна миризма и се бореше да не повърне.

— Не може да са го арестували. Невъзможно е. Ейб щеше поне да ме предупреди, за да го придружа до управлението. Или Моузис щеше да ми се обади.

— Ти си му адвокат?

— От два дни — кимна Харди — Не мога да повярвам, че не ми се е...

Мобилният телефон на кръста му иззвъня с мелодията на „Ще спя, когато умра“ на Уорън Зевън. Харди погледна екрана.

— Ето го.

Франи го стисна за ръката.

— Диз, трябва да...

— Знам — прекъсна я той и натисна бутона за вдигане. — Къде си, Моуз?

* * *

Моузис беше в затвора. За жалост решението на Фарел да повдигне обвинения се оказа съвсем просто. В криминологичната лаборатория откриха кръвта на Джесъп по чифт туристически боти в апартамента на Магуайър, в колата му и по якето му.

Дизмъс Харди крачеше нервно покрай полукръглата стъклена стена на сравнително просторната стая за среща на адвокатите със задържаните в областния затвор. Беше идвал тук десетки, ако не и стотици пъти, но колкото и да беше голямо и модерно, помещението винаги го депресираще с бледата си миризма на дезинфектант и с леденостудената флуоресцентна светлина. Единственото обзавеждане беше в средата — маслинозелено метално бюро и три сгъваеми стола.

Харди се спря и погледна часовника си. Осем и петнайсет. Беше пристигнал в затвора преди точно половин час. Администрацията беше признала претенциите му за среща с клиента му за почти рекордно краткото време от пет минути и го беше пуснала да изчака, докато доведат Моузис. Да накарат адвокатите на защитата да чакат беше обичайна практика, а и надзирателите рядко си даваха зор, когато трябваше да водят задържан. Щяха да го направят, когато можеха, но все имаха една или две по-належащи задачи. Или пък бяха в полагаема почивка. Все ставаше така, че точно тогава водеха друг задържан или пък бяха в тоалетната.

Времето в затвора течеше различно и всички живееха по неговите правила. Нещата ставаха, когато трябваше да станат и никой не можеше да го промени. Какво бяха пет или дори двама и пет минути? Хората тук имаха цялото време на света.

Преди няколко години Харди беше чакал около час и му беше писнало. Беше отишъл до пропуската и беше попитал учтиво какво става с клиента му. Нима не можеха да го открият в затвора? Дали не би могъл да направи нещо, което да им помогне да побързат? Може би има някакъв проблем? Четиридесет минути сред това сержантът от пропуската почука на вратата и съобщи на Харди, че е станала административна грешка и за жалост клиентът му в момента пътувал към областната болница заедно с група други затворници, които

трябвало да получат оценка на психиатричното си състояние. Клиентът му не би трябвало да бъде в автобуса, но вече било твърде късно да се направи каквото и да било, така че щяло да се наложи Харди да дойде отново на другия ден, когато клиентът му вероятно отново щял да си бъде в килията.

Харди си научи урока. Чакаш, колкото и дълго да е.

Стомахът му изкъркори недоволно. Обаждането на Моузис, което го завари в кафене „Пасифик“, беше сложило край на вечерята още преди да е започнала, а до следващото ядене имаше още много време.

Накрая Харди се спря и седна на един от столовете. Няколко минути след това някой почука, вратата се отвори и Моузис влезе. Беше облечен в оранжев затворнически гащеризон. Това винаги беше тежък момент, особено ако клиентът ти е и приятел, който никога до момента не е попадал зад решетките. На Харди му дожаля за шурей му. Надзирателят го въведе, кимна в знак, че всичко е наред, излезе и затвори вратата зад себе си.

— Ако трябва да съм честен — започна Харди, — започва леко да ми писва от твоите простотии. Кога те прибраха?

— В четири. Там някъде.

— И не ти хрумна да поискаш да ти позволят да ми се обадиш още тогава?

— Не, а и те не ми казаха. Хванаха ме, сложиха ми белезниците и ме хвърлиха на задната седалка на колата. Повече не ми обърнаха внимание, колкото и да настоявах да се обадя по телефона. Доста съмнително.

Моузис се доближи до масата, взе си стол и го изтика назад.

— Само виж, китките ми са протрити и ожулени. Белезниците са жестоко наказание.

Харди въобще не сведе поглед към китките на Моузис. Вместо това се взираше в лицето му.

— Пил ли си?

— Какво?

— Не се опитвам да те подведа. А ти току-що ми отговори.

— Само глътчица. Няколко капки.

Харди наведе глава и потри очи с пръсти. Помълча малко и погледна шурей си.

— Моуз — каза той уморено, — всички сме бесни от това, което се случи на Британи. Никой не рони сълзи, че Джесъп е мъртъв. Но няма да ѝ помогнеш да го преодолее, ако умреш или се напиеш. Нещата само ще станат по-лоши, тъй като тя ще си мисли, че е по нейна вина. Ти си умен мъж. Не ми казвай, че не го разбираш.

— Не, прав си.

— Знам, че съм прав. Въпросът е какво ще правиш? Какво въобще се опитваш да постигнеш? Ако не искаш да го приемеш и да се справиш като възрастен човек, може би трябва да ти намерим адвокат, който ще има желание да живее с новите усложнения, а такива ще има много, дори и да си в най-добрата си форма. Какво, по дяволите, става с теб? Можеш ли да ми отговориш? Това ти ли си? Предал ли си се? Животът ти ли свърши?

Магуайър се втренчи в стената зад главата на Харди. Той преглътна и адамовата му ябълка прескочи два пъти нагоре-надолу.

— Явно не мога да открия как да се справя, Диз. Да се справя с това, което ѝ е причинил. Щом си помисля за това, и изпадам в ярост още преди да разбера какво е станало. По-силна е от мен. Не мога да я овладеея, затова трябва да я заглуша, да изключа. А и двамата знаем какво ми помага най-добре, за да го постигна.

— Да, само че не ти помага.

— Знам.

— Моуз, наистина. Не ти помага.

— Знам.

— Но не се спираш, нали? И, моля те, не ми казвай, че не можеш да се овладееш. Това просто не си ти.

Магуайър увеси глава.

— Така се чувствам в момента — едва прошепна той. — Сякаш ми е непосилно.

— О, я ми спести тия приказки — изсъска Харди с проблясък на гняв. — Вземи порасни, мамка му! Това не се е случило на теб, а на Британи! Все още имаш Сюзън и двете си момичета, а ги разменяш за някаква бутилка! Това ли искаш? Такъв ли ще бъдеш? Защото, ако е така, аз съм дотук и се махам дори преди да сме почнали.

Харди стана, отиде до вратата и почука за надзирателя.

— Какво правиш? — изненада се Магуайър, като също скочи на крака до масата.

— Оставям те да вземеш някои решения. Или по-точно казано — едно решение. Ще се видим утре сутринта. Предполагам, че ще заведат дело срещу теб, нали?

— Не знам.

— Ще разбере, а и те ще ти кажат и ще те отведат в съда, така че все ще се срещнем.

— А дотогава какво?

— Същото упражнение — отсече Харди. — Дръж си устата затворена.

Ейб Глицки надничаше през щорите на прозореца в дневната си и разтриваше гърдите си в сърдечната област. Все още нямаше девет часа, но идваше буря, мракът се беше спуснал бързо, а дъждът вече трополеше по обърнатия на запад прозорец. От задната част на апартамента се дочуваха гласове — Трея приготвяше децата да спят. Днес бяха останали будни до по-късно, тъй като се приготвяха за утрешния седез, което беше отлична причина да внесат известни изменения в графика за лягане, ако въобще можеше да се каже, че имаше такъв.

Преди пет минути Ейб беше при тях и въобще не приличаше на коравия лейтенант от „Убийства“. С второто си семейство Глицки беше в много отношения по-различен човек, отколкото с първото си. От него имаше три момчета, вече пораснали, а съпругата му беше покосена от рак. Когато се омъжи за Трея, тя имаше прекрасна дъщеря Рейни, тийнейджърка. Не след дълго се родиха Рейчъл и Закари. Когато се замисляше върху промененото си поведение, Глицки го отдаваше на двете момичета, но каквато и да беше причината, той откриваше у себе си нова искрица. Не точно лекомисленост, но поне известна несериозност, която с обич споделяше с децата си.

Правеше им физиономии, пускаше шеги и игри на думи, понякога прикрито саркастични. Откри, че му допада да се прави на шут. На вечеря например се получи класическа верижна реакция с разливане на мляко. Първо Зак бутна чашата си, Трея се пресегна да я хване и обърна своята почти право в скута на Рейчъл. Тя скочи права и, да, събори си чашата. Всички бяха готови да избухнат, но Глицки запази спокойствие и се огледа с престорено стъписване.

— Не искам тука скандали. Да бъдем млечни вандали — каза той, взе си чашата и бавно я изля на масата. Кризата беше избегната, а децата щяха да помнят историята цял живот, по-възрастните им братя със сигурност нямаше да ѝ повярват. Рейчъл и Зак вече преживяваха момента отново и отново, смееха се и повтаряха, че са млечни вандали, докато Глицки им помагаше да се завият.

Точно тогава звънна окаченият на стената в кухнята стационарен телефон. Глицки винаги вдигаше, затова се извини, погъделичка сина си набързо за последно и отиде да отговори.

Беше най-добрият му приятел. Той му сервира новината, че двама от неговите следователи са арестували Моузис Магуайър и го попита какво знае по въпроса.

Глицки гледаше дъжда и се чувстваше сякаш мракът се опитва да навлезе в дома му и да превземе душата му. Дизмъс Харди беше в лошо настроение, но въпреки това звучеше — както винаги — убедено и увери Ейб, че Моузис не представлява реален риск. Поне по отношение на онова, през което бяха минали заедно в миналото.

Глицки познаваше Харди може би най-добре от всичките хора около себе си и знаеше, че понякога е склонен към самозалъгване. Той не искаше да вижда лошото в хората, а при Глицки беше точно обратното — извън дома си той търсеше предимно него.

Как са могли Брейди и Шър да извършат арест и да не му кажат? Защо не му е казал Фарел, защо поне не е опитал? Още по-безпокоително беше, че никой от следователите не му беше звъннал, за да го уведоми за този огромен скок по случая. Дали все пак пияният Магуайър не беше казал на следователи те нещо не за убийството на Джесъп, а за случилото се преди шест години?

Глицки беше толкова потънал в мислите си, че не усети кога Трея се появи зад него и почти подскочи от изненада, когато тя сложи ръка на рамото му.

— Олеле! Добре ли си?

— Не чух, че идваш — каза той и я докосна по ръката. — Арестували са Магуайър и не са ми казали нищо. Ти да си чула нещо за това в офиса на Фарел?

— Не. Как са могли да направят такова нещо?

— По няколко начина, но нито един не е нормален. Не мога да повярвам, че никой от моите хора не ми е съобщил.

— Може да е оказал съпротива и да са пострадали.

— Диз щеше да ми каже — поклати глава той.

— Той пък какво общо има?

— Познай.

— Така като го казваш, мога да се досетя. Какво ще правиш?

— Не знам. Мислех да се обадя на Пол или на Лий, но си мисля, че те вече трябваше да са ми звъннали първи. Обаче не са, а какво ти говори това?

— Станало е нещо необичайно. Може би Моузис се е опитвал да се измъкне от града или нещо такова.

— Това е още една причина да ми се обадят, не мислиш ли?

— Ще те човърка, докато не разбереш. Обади се на един от двамата и поне разбери какво се е случило.

— Смяташ ли?

— Да.

След като плановете му за вечеря се провалиха, Харди си мислеше, че ще остане да говори до късно през нощта с шурей си, ще разбере неговата версия и ще начертае план за защитата. Гневният му изблик обаче попречи на идеята и Харди излезе от стаята за посещения в затвора отворен и ядосан. Седна в колата си, паркирана срещу Съдебната палата, дъждът се лееше, а той се мъчеше да намери отдушник за яростта си.

Обаждането до Глицки не помогна, тъй като той — изумително — не знаеше нищо за ареста. Не би се шегувал с подобно нещо. Това означаваше, че той не беше спестил новината на Харди в нескопосан опит да заплаши Моузис, като го остави да гние една нощ в затвора. Това беше единственото, което му идваше наум като обяснение, ако и Глицки беше замесен. Нямаше за какво да се сърди на приятеля си. Освен това Ейб очевидно се тревожеше и за двамата, нямаше смисъл да го товари допълнително, като му стовари една камара глупости, за да му поолекне на него самия.

Харди се зачуди срещу кого би могъл да избълва натрупалата се в душата му отрова? Щеше да бъде безсмислено и нечестно, ако се прибереше у дома и насочеше цялата си негативна енергия към Франи.

Той набра друг номер.

— Къде си?

— У дома, чета. Защо? Трябва да взема още някоя смяна ли? Мога да съм там след петнадесет минути.

— Не. Барът е затворен. Днес са арестували Моузис.

— По дяволите. Вярно ли?

— Вярно. Току-що го видях в затвора. Не ти ли се пие нещо?

* * *

Сан Франциско е град на баровете. Има модерни заведения като „Горящия Рим“, но и любими квартални кръчми като „Детелината“. Има рокерски барове, гей барове, бар — ресторанти, спортни барове, временно отворени барове и барове в хотели. Има старомодни традиционни барове, нощни клубове и тематични барове. Има барове за всякакво време и място, за всякакво настроение и за всеки човек. Ако живеете в „Тендърлойн“, ще откриете доста заведения, които са почти невидими и лесно може да ги подминете. Някога може да са имали имена, но или боята беше вече олющена, или неоновите надписи бяха изгорели. Буташ вратата и се изненадваш, че се отваря. Влизаш и ако миризмата не те накара веднага да изскочиш обратно, се озоваваш в малко сумрачно помещение с не повече от десетина маси и още толкова високи столчета пред бара, зад който обикновено стои човек на средна възраст или дори по-стар. Няма значение дали е мъж или жена. В далечния ъгъл горе до тавана виси малък телевизор.

В бара на най-близкия до апартамента на Тони ъгъл имаше трима души. Даваха мач на „Джайънтс“, но Харди и Тони седнаха на два съседни високи стола в противоположния ъгъл на бара. Барманът дойде и хвърли пред тях две салфетки.

— Джентълмени — каза той. — Ожаднели ли сте?

— Има нещо такова — отвърна Харди. — Имате ли „Бекс“?

— „Хайнекен“, „Будвайзер“ и светла „Милър“.

— „Хайнекен“.

— Двойно уиски „Краун Роял“ — поръча си Тони. — С лед.

Харди потискаше гнева си, откакто беше оставил Моузис. Овладея го и като се обади на Глицки. Не му се поддаде и докато караше до жилището на Тони, нито пък докато вървяха до бара, а дъждът биеше лицето му. Беше разказал набързо новините за Моузис. Сега отпи внимателна бавна глътка от бирата си и изчака, докато барманът се отдалечи до другия край.

— Мислиш ли, че го е направил? — попита Тони.

Харди остави чашата си.

— Не знам. И не искам да знам. Така мога да вярвам, на каквото си пожелая и да го защитавам убедено.

— Ами ако знаеш, че го е направил?

— Пак ще го защитавам. Просто няма да съм толкова уверен. Ти смяташ ли, че го е направил?

— Не съм се замислял, честно казано.

Харди му хвърли кос поглед.

— Наистина? Мислех си, че ще го допуснеш, щом са го арестували — каза той и замълча за малко. — Ченгетата обикновено така мислят, нали?

Тони завъртя чашата си на бара, вдигна глава към телевизора и я вдигна до устните си.

— Ребека ли ти каза?

— Каза ми колкото знаеше. Аз обаче бих искал да знам защо ти не си ми казал още когато ти станах адвокат. За глупак ли ме смяташ? Или просто Бек е по-добър слушател?

— Не те виня, че си бесен.

— Какво облекчение. Аз определено не бих искал да ми се ядосаш. Как ти е истинското име?

— Тони.

— На много умен ли ми се правиш? Не ти го препоръчвам, момента нервите ми не са в особено добро състояние.

— Спатаро. Тони Спатаро.

— Откъде си.

— От Манхатън.

— И си бил ченге?

— В „Нравствения“. Всичко, което казах на Ребека, е истина.

— Като не броим дразнещата подробност кой си всъщност.

— Какво да направя? — сви рамене Тони. — Аз съм в програмата за защита на свидетели. Ако те разберат къде съм, ще дойдат и ще ме спипат.

— Които са тия те?

— Не мога да ти кажа. Лоши хора.

— Но ти не си един от тях, викаш. Не си бил с тях и не си ги продал за съдебен имунитет, а? Защото нали знаеш, че най-често нещата стават точно така.

— Не и в този случай.

Тони надигна чашата, допи я и махна на бармана за още едно. Когато му го сервираха, той отново започна бавно да върти чашата.

— Ти си ми бесен заради Ребека.

— Ами, всъщност да, щом го казваш. Водя те в дома си като гост, ти сваляш дъщеря ми и я зарязваш заради братовчедка ѝ. Как смяташ, че се чувства един баща?

— Аз все още не съм с Британи.

— Все още — едва процеди Харди през зъби. — Това ми хареса.

— За това ли искаше да ме видиш? Да ми се навикаш?

— Почти. Да, напоследък ми се струва, че малко злоупотребяват с мен и исках да си го изкарам на някого, който си го заслужава.

— Какво искаш да направя?

— Нека те питам нещо. Какво ще правиш, след като те привикат да свидетелстваш или каквото там ще правиш? Ще се върнеш ли в Сан Франциско? Ще останеш ли тук? Това ли е новият ти живот? Или отново ще станеш ченге в Манхатън, когато лошите типове влязат в затвора.

— Не знам. Не съм мислил толкова напред. Шерифът ми каза, че ако се върна, програмата няма да може да носи повече отговорност за мен. Но там имам семейство, братовчеди, приятели... Целият ми живот е там, а дори не мога да им се обадя, да им кажа, че съм жив. Не знам колко време ще продължава всичко, но е гадно, повярвай ми.

— Направо ми се къса сърцето. Знаеш ли кое е наистина гадно, Тони? Че подвеждаш момичетата. Караш ги да си мислят, че ще останеш тук, а ти планираш да се върнеш. Караш ги да си мислят, че си човек, на когото могат да разчитат.

— Не знам дали ще се върна. Въобще не знам какво ще правя.

— Ами защо първо не си го изясниш, преди да въвличаш други хора в личните си драми и лайна? Както и дъщерите на други хора.

— Никога не съм смятал да престана да се виждам с Ребека. Аз просто...

Харди го спря с вдигната ръка, а лицето му беше като изсечено от тъмен мрамор.

— Не ми обяснявай, Тони, знам какво е станало.

Той отпи от бирата си, намръщи се, избута бутилката до ръба на бара и стана.

— Ще прехвърля случая ти на някой от подчинените ми. Той ще ти се обади.

Телефонът в кухнята звънна в десет часа и четиридесет и две минути вечерта и Глицки вдигна веднага.

— Глицки слуша.

— Лейтенант — гласът на Вай Лапиър звучеше строго като заповед. — Съжалявам, че се свързвам с вас толкова късно, но твоето съобщение беше да ти се обадя, по което и да е време. Щях да изчакам до утре, но предполагам, че вече си говорил с някого от твоите хора и си разбрал, че са взели заповедта за ареста на Магуайър този следобед директно от съдия.

— Точно така. Пол Брейди каза, че сте наредили на него и на Лий да докладват по този случай направо на вас. Не разбирам защо сте сметнали, че това е необходимо.

— Бих казала, че е очевидно. Вие и господин Магуайър сте приятели.

— Да, познавам го. Не бих казал, че сме близки приятели. Инструктирах следователите да се отнасят с него точно като с всеки друг заподозрян.

— Всъщност — каза началникът, — когато те са отишли да го разпитат, той очевидно е бил наясно, че е под подозрение, и вече си бил ангажирал адвокат.

— Адвокатът е зет му, госпожо.

— И ваш добър приятел, нали така?

— Не съм се свързвал с него по случая по никакъв начин. Не знаех, че той представлява Магуайър и не знам кога е бил ангажиран. Вие знаете ли?

— Естествено, че не. Както и да е. В толкова значими случаи понякога се налага да предприемаме по-необичайни мерки, за да избегнем впечатлението за некоректност или конфликт на интереси.

— Разбирам. Но в този случай...

— Лейтенант — прекъсна го тя.

Това, че повтори точния му чин, му се стори лош знак. До тази сутрин тя се обръщаше към него почти винаги с Ейб.

— Наистина не смятам, че сега е подходящото време да разгледаме проблема изцяло — продължи началникът. — През последните няколко часа чух някои със сигурност неоснователни, но въпреки това притеснителни обвинения за отношенията ви с господин Харди, господин Фарел и някои други хора от тяхната юридическа кантора. Трябва да кажа, че те са в най-добрия случай необичайни. Надявах се, че утре вие и аз ще отделим малко време, за да обсъдим тези въпроси лично и да разберем доколко ще продължите да се ползвате с доверието ми като шеф на отдел. Ясно ли се изразявам?

— Да, госпожо.

— Нека се срещнем в кабинета ми по обед. О, не, почакайте. Утре е Разпети петък. Защо тогава не го оставим за три часа и да видим докъде сме стигнали? Това ще е удобно ли за вас?

— Да, госпожо.

— Значи в три часа. Лека нощ, лейтенант.

— Лека нощ, госпожо. Ще се видим утре.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Ако зависеше от Харди, процесът на Моузис Магуайър нямаше да започне в годината на ареста му, а вероятно и още година или повече след това. Ако сте адвокат на защитата, най-добрият ви приятел е отлагането. Времето минава, свидетелите могат да забравят показанията си, да ги променят или дори да починат. Доказателствата могат да се загубят. Полицаяте, извършили ареста, могат да напуснат, да бъдат преместени или да объркат случая с някой подобен.

Ако мине достатъчно много време, прокурорският екип може да се смени и накрая да се изправите срещу неопитен и лесен за сплашване новак, а не срещу някой като помощник областния прокурор, разпределен по делото. Това беше Пол „Големия грозник“ Стиър, много добър обвинител, който на всичкото отгоре считаше Харди за личен враг. Това бяха все основателни причини за забавяне, но далеч най-важната беше, че делото завършваше с присъда. Докато съдебните заседатели не излезеха с противното решение, човекът на скамейката на подсъдимия беше законно и технически невинен.

Невинен до доказване на противното.

Тези четири думи не бяха просто куха фасада, нито пък правен жаргон. Те осигуряваха огромно тактическо и психологическо предимство. Докато обвиняемият беше невинен, товарът на доказателствата лежеше на плещите на обвинението. Защитата нямаше какво да доказва. А ако сте адвокат на защитата, ще искате да извлечете максимума от тази позиция, клиентът ви ще се ползва всеки път от съмнението, а стига само един от съдебните заседатели да не е убеден във вината му, и ще получите желаната оправдателна присъда. Колкото по-дълго успявате да не позволите на председателя на съдебните заседатели да произнесе думата „виновен“, толкова по-добра работа сте свършил за клиента си.

Но ако сте обвиняем и очаквате дело по обвинение в убийство, имате също толкова основателни причини да искате то да приключи колкото се може по-скоро, особено ако не желаете да сключвате сделка и имате големи шансове да бъдете оправдан. Особено ако сте в почти

невероятната ситуация да не сте извършили престъплението и да сте най-рядкото създание на света — несправедливо обвинен невинен човек. Първата от причините е, че при дела за убийство освобождаването под гаранция не е вариант. Гаранцията на Магуайър беше определена на десет милиона долара, а той нямаше никакви възможности да ги осигури. Всяка минута забавяне на процеса е още една минута, през която сте арестуван, а това е депресиращо, изтощително и психологически съсипващо преживяване дори в най-добрите затвори, а този в Сан Франциско не беше от тях.

Второ, щом делото започнеше бързо, обвинението често се озоваваше в крайно неизгодна стратегически ситуация. Времето беше от първостепенно значение, а прокуратурата можеше да не успее да подготви свидетелите адекватно или бързо да осигури вещи лица. Положението ставаше още по-критично, ако не успееше да представи всички възможни физически доказателства или да получи резултатите от различните лаборатории. Обвинението можеше да иска повече време и без съмнение да се възползва от него, за да изготви теоретичната обосновка на случая и да състави план за ефективното ѝ излагане пред съдебните заседатели.

В мъгливата и хладна сутрин на 9 юли, понеделник, Дизмъс Харди подреждаше нещата от доста обемистото си адвокатско куфарче на масата на защитата в Отдел 24 на Съдебната палата. Делото щеше да се гледа от съдия Керъл Гомес. На Харди не му пукаше защо Магуайър искаше делото да започне бързо. Беше чул доводите му и имаше аргумент срещу всеки от тях. И това след всичкото добро, което беше сторил за него.

При второто му посещение два дни след ареста Моузис му беше заявил, че няма да прекара в затвора нито ден повече от абсолютно необходимото. Каза на Харди да му уреди предварително изслушване още в първия възможен момент. По закон това беше в рамките на десет работни дни на съда след ареста.

Харди започна да спори и да изтъква обичайните минуси. При предварителното изслушване доказателствата се оценяваха на базата на вероятната причина, а това беше доста по-нисък критерий от доказателства извън всякакво съмнение, които се приемаха в съда. Вероятната причина се основаваше на две неща — има ли причина да се вярва, че е извършено престъпление и че го е извършил точно

обвиняемият. При предварителното изслушването решението се взимаше от един съдия, а не от състав, а и при него се приемаха и показания от непреки свидетели, което още повече утежняваше положението на обвиняемия.

Ако Харди трябваше да се бие по правилата в предварителното изслушване, имаше нужда от месеци подготовка, от хитри стратегии, изработени след продължителни обсъждания и доклади от подчинените, от алтернативни теоретични обосновки, от вещи лица — от целия арсенал, достъпен на адвоката на защитата. В този случай трябваше да се подготви за десет работни дни, а Моузис остана задържан, за да отговаря на въпроси по делото. Предварителното изслушване беше напълно безсмислено. Доказателствата от обиските в „Детелината“ и дома на Магуайър, да не говорим за преразказаните показания на свидетелите, бяха такива, че Харди едва ли можеше да каже нещо в защита на клиента си.

Две седмици по-късно Магуайър беше призован пред съда и пледира „невинен“. Той отказа да му бъде дадено още време, а това означаваше, че делото щеше да започне след два месеца.

Ето че сега Харди седеше в залата, а залогът беше животът на Магуайър. Пълен абсурд.

Това беше първият официален ден на делото, но щяха да минат още доста, преди да започне истинската размяна на удари — изявленията, доказателствата, свидетелите и аргументите. Първо трябваше да направят ранните ходове и да подберат съдебни заседатели — нещо много важно, което винаги беше въпрос на късмет. Харди смяташе, че в този случай то ще е от едва ли не митично значение, по-голямо, отколкото във всяко друго дело, в което беше участвал. Вечно гладните медии се бяха нахвърлили върху процеса. Основната теория беше, че изнасилването на Британи е довело до всичко останало. Всички я приемаха, а това пращаше случая право в средоточието на общественото внимание. Публиката полудяваше по такива случаи, тъй като те интерпретираха сексуалните престъпления в контекста на социалния живот. Най-различни групи за защита на женските права се надпреварваха да заклеят Джесъп и „културата“ на изнасилването на жена, с която си бил на среща. „Кроникъл“ пушна поредица от четири статии за такива изнасилвания — колко са чести,

какви са последствията и с какви субстанции жертвата може да бъде упоена.

Това пък на свой ред предизвика реакция от страна на хора, които смятаха, че вестникът дава едва ли не указания на мъжете как да дрогират жени и да се възползват от тях. Други пък сочеха, че Британи вече е имала връзка с Джесъп и така нареченото „изнасилване“ вероятно не е било точно такава. Те смятаха, че тя или „си го е просела“, или просто твърди, че е била изнасилена, за да си отмъсти, че е била зарязана. Случаят се обсъждаше и в разни радио дискусии, където Британи беше наречена „курва“, че и още по-лошо. Снимката ѝ се появи по Си Ен Ен и в новините по кабелните програми, което отново ѝ спечели няколко покани за пробни снимки, но доколкото Харди знаеше, тя ги беше отклонила до една. Но нямаше как да избяга от вниманието на медиите, които си я бяха харесали. Нямаше таблоид, който да не беше поместил нейна снимка.

Магуайър също попадна във фокуса на разгорещени спорове. Какво да направи един баща, ако разбере, че дъщеря му е била изнасилена? Има ли право сам да тръгне да се разправя с нападателя ѝ? Може ли да му бъде простено, ако го направи? Защо толкова много жертви на изнасилване въобще не подават оплакване? Ако дъщерята не се обърне към полицията, как въобще насилникът да бъде заловен и съден? Въпреки нежеланието да коментират тези въпроси и постоянното повтаряне на Харди, че изнасилването в случая е без значение, тъй като клиентът му е пледирал „невинен“ по обвинението в убийството на Джесъп и затова трябва да бъде възприеман като такъв, Магуайър все пак попадна на корицата на едно местно списание. „Мадър Джоунс“ излезе с негова снимка и с остра статия за това какъв бич е раздаването на лично правосъдие.

Харди я прочете и изцъка възмутено. Всичко това водеше и до въпроси към личния живот на Магуайър. Що за човек би си позволил да раздава лично правосъдие? Правил ли го е и друг път? Още по-неприятното беше, че натрупаното впечатление правеше избора на съдебни заседатели истински кошмар. Щеше да е много трудно, ако не и невъзможно да открият граждани на Сан Франциско, които да отговарят на изискванията — да са незапознати с основните факти по случая, да не робуват на предразсъдъци към едната или другата страна

и да са способни на честна преценка. Това беше лошо само по себе си, но всъщност беше най-малката грижа на Харди.

Той беше обмислил и варианта да поиска смяна на мястото на гледане на делото. Съдията щеше почти сигурно да се съгласи, но Харди беше по-притеснен да намери поне един или двама съдебни заседатели, чието становище „невинен“ можеше да обори десетина други вота в полза на обвинението. Той знаеше, че шансовете му да ги открие са много по-големи сред политически активните хора от контракултурата, сред онези със собствено мнение и силна воля, сред противниците на авторитарната власт, а точно те традиционно попадаха сред съдебните заседатели в Сан Франциско.

Джина Роук се изправи и се обърна да огледа жужащата от приглушени гласове зала. Нямаше хора само покрай стените и в дъното.

— От колко души ще избирате?

— По двеста човека наведнъж. От тях ще отпаднат тези, които са затруднени или са запознати със случая. По три сесии на ден в течение на три дни. Искаме да останат сто души, които да минат по-щателно проучване.

— Това може да отнеме и месец.

— Казах го на съдията. Дори Стиър се съгласи с мен, но Гомес смята, че ще приключим за седмица.

— Хубаво е, когато нещата започнат с толкова позитивно настроение — усмихна се пестеливо Джина. — А къде ни е клиентът?

— Забравиха го. Не, шегувам се. Трябва да се появи всеки миг.

— Тъкмо навреме да се поразходи окован зад скамейката? — учуди се Джина. — Не биваше да организират предварителния подбор тук.

— Смяташ, че трябва да кажа на Гомес да ги разкара, за да може Моуз да влезе като свободен човек? Да се забавим с около половин час?

— Това е дело за убийство — каза Джина. — Някой въобще допуска ли сериозно, че съдебните заседатели не знаят, че той е в затвора?

— Всъщност няма да е окован. Ако го допусна, апелативният съд ще ме сметне за некомпетентен.

— Дано бог го благослови, ако е некомпетентност и Моузис бъде осъден, а някой апелативен съд иска да го освободи заради това. Поне ще го доведат прилично облечен, нали?

— Ще бъде добре облечен, да.

Моузис нямаше да застане пред съдебните заседатели в оранжевия си затворнически гащеризон. Щеше да носи хубавите си панталони, изгладена риза, сако и вратовръзка. Щяха да му махнат белезниците и оковите на краката отвън в коридора, преди да влезе в залата.

Харди осъзна, че делото вече беше започнало и бяха навлезли и в най-дребните детайли. Оттук нататък всичко беше от значение, дори преди съдията да е заел мястото си.

— Отивам да говоря с пристава, за да съм сигурен, че ще влезем двамата — каза Харди, отмести си стола и стана.

Вляво от него масата на съдебните заседатели вече беше заета от дванадесет евентуални членове и още шестима заместници. Пол Стиър седеше с един от сътрудниците си на банката на обвинението и внимателно преглеждаше компютърния файл с имената на съдебните заседатели, сякаш можеше да разбере нещо само от тях.

Харди си наложи обиграното изражение и се спря до лакътя на Стиър.

— Извинявай, Пол — каза той и протегна ръка. — Просто исках да ти кажа добро утро, преди да сме започнали.

Това беше още един дребен, но внимателно преценен ход от страна на Харди — да покаже на всички евентуални съдебни заседатели, че защитата и обвинението са професионалисти в добри отношения и това, че Харди е от защитата, не означава, че трябва да го приемат с предубеждение. Нито него, нито партньора му Ейми У, която щеше да е на втория стол на масата им.

Стиър се изправи, стисна ръката на Харди, и представи помощника си Ларс Гъндърсън — млад мъж, чиито дълга почти до раменете рижка коса и буйни мустаци бяха на ръба на допустимото за съдебна зала. Последваха още ръкостискания.

Харди обясни положението на пристава, той кимна и го заведе до вътрешния коридор, който минаваше зад съдебните зали. Адвокатът

тъкмо поглеждаше към асансьора за ареста, когато съдия Гомес излезе от кабинета си, вече облечена в официалната тога, и тръгна право към него.

Тя беше слаба, личеше си дори под диплит, на тогата. Харди я беше проверил веднага след като жребият беше отредил тя да води делото. Самата материя на случая беше такава, че би предпочел за съдия мъж или поне родител, а тя не беше нито едно от двете. Беше назначена от Джери Браун и все още нямаше голям опит. Гомес беше на четиридесет и шест години, неомъжена, завършила Юридическия факултет на университета в Джорджтаун. Тъмната ѝ коса стигаше до раменете, а без очила лицето ѝ ставаше почти красиво, особено ако не се мръщеше. За жалост това беше обичайното ѝ изражение, когато се беше замислила за нещо.

Тя се приближи и очевидно се позачуди кой е Харди и защо стои в коридора зад съдебната ѝ зала. Щом го разпозна, се спря, но не му подаде ръка.

— Господин Харди. Ще ме изпратите любезно до залата?

— За жалост не. Чакам клиента си. Явно са го отвели някъде другаде.

Това явно развесели съдията и тя поклати глава.

— Това е най-големият случай, който са ми възлагали, а забравят да доведат обвиняемия. Сигурна съм, че това означава нещо, но не знам какво.

— Трябва да се уверя, че е облечен подходящо, Ваша Чест. Не възразявам той да влезе в залата, след като съдебните заседатели са вече там, но само ако е без белезници и аз го съпровождам. Може би ще ни отнеме няколко минути. Ако предпочитате, можем да изчакаме тук.

— Предполагам, че няма да искате да влезем сега и да започнем без него — каза Гомес с крива усмивка.

— Ако зависеше от мен, нямаше да имам нищо против. Но това е съдебен процес, Ваша Чест. Обвиняемият трябва да присъства. Да се изправи лице в лице с обвинението и така нататък.

— Да, разбира се съгласи се тя, свъси вежди, въздъхна и сякаш се състари с десет години. Ще съм в кабинета си. Ще бъдете ли така добър да помолите пристава да ме повика, когато сте готови?

— Разбира се, Ваша Чест.

Тя се обърна, а Харди си помисли, че току-що беше постигнал дребна победа. Не ѝ отдаваше особено внимание, но между тях двамата като че беше прескочила мъничка искрица човечност. И той щеше да я използва.

Изборът на съдебни заседатели беше от изключителна важност, но на моменти беше особено скучен.

Евентуалните съдебни заседатели първо се пресяваха по затруднения и запознатост със случая. За затруднения се приемаха обстоятелства, заради които продължителният престой на заседателя в залата щеше да му причини сериозни проблеми. В тази категория попадаха самотни родители без адекватна помощ в отглеждането на децата, някои хора със собствен бизнес или такива, които работеха в компании без компенсация за участие в дело като заседател. За затруднени се приемаха и граждани с определени заболявания или неблагоприятно здравословно състояние. Освобождаване поради запознатост със случая не засягаше всички, които бяха дочули за делото, тъй като на практика всички знаеха за какво става дума. Отпадаха само тези, които вече имаха изградено мнение и не можеха да осигурят честен процес на обвиняемия. Последният проблем беше, че процесът нямаше да продължи само няколко дни, а доста повече време, отколкото много от хората можеха да отделят.

Майката на Ейми У беше китайка, а баща ѝ беше чернокож. Тя работеше за „Фриймън, Харди и Роук“ от основаването на кантората, а преди година беше станала партньор. На тридесет и три години тя вече беше умел и опитен адвокат по криминални дела. Освен това имаше приятна външност и Харди смяташе, че така масата на защитата изглежда още по-добре.

У, Харди и Роук седяха на маса до задната стена в заведението на Лу Гърка срещу Съдебната палата. Специалитетът на деня беше купа с агнешки кюфтенца, патладжан, маслини каламата и китайски нудъли, обилно подправени със сладко лют сос. Беше изненадващо вкусно.

Харди ловко хвана една маслина с пръчиците за хранене.

— Конфликти — каза той лаконично.

Нямаше нужда да навлиза в подробности, тъй като и двете жени бяха адвокати и знаеха какви въпроси се задават на заседателите. Имате ли връзка с някой от правоприлагащите органи? Някога били ли сте жертва на престъпление? Били ли сте осъждан или арестуван? Има ли нещо, което да ви попречи да дадете честно и безпристрастно мнение по този случай?

Всеки евентуален съдебен заседател беше попълнил въпросник от двайсет и три страници. Харди и У ги бяха прочели всичките и сега се опитваха да се съсредоточат върху сто и двайсет души. От тях дванадесет щяха да бъдат съдебни заседатели в процеса, а други четири щяха да са заместници.

— Тази седмица направо я броя за отишла. Ако не и другата — продължи Харди. — Моля се до петък следобед да сме започнали с представянето на доказателствата, но не бих се обзаложил, че ще стане. Джина, знаеш, че няма нужда двете да сте тук през цялото време. Няма да ми трябват, докато не стигнем до свидетелите.

Свитите срокове на делото бяха довели и до още нещо, вероятно добро. Джина съжаляваше Харди за огромната му натовареност и беше предложила да седи в залата и да помага при нужда. Роук беше адвокат с опит в съдебна зала и щеше да даде различна гледна точка, а и острият ѝ юридически ум щеше да е от полза за масата на защитата. Никой не спомена, че тя имаше лични причини да иска да е около Моузис Магуайър, да го държи под око и ако може, да бъде буфер между него и Диз, когато тези двама алфа-мъжкари решат да се счепкат. Това се беше случвало неведнъж, докато обсъждаха стратегията си по делото.

— Моуз изглежда добре. Отпочинал и представителен — отбеляза Ейми.

— Да, но трябваше да го сръчкам попе четири пъти, докато го събудя. Не бива да допускаме да изглежда отегчен до смърт. Нито пък да заспи.

— Доста трудна задача.

— Съгласен съм, но човекът е изправен пред перспективата да прекара остатъка от живота си в затвора. Няма да е зле да изглежда, че поне малко му пука. Нали се сещате, като на другите хора.

Джина остави пръчиците за хранене до купата си.

— Той не мисли, че ще прекара остатъка от живота си в затвора, Диз — каза тя приглушено. — Не вярва, че съдебните заседатели ще го признаят за виновен, тъй като според него хората смятат, че действията му са оправдани.

— Ще си променят мнението, като видят снимките от аутопсията.

— Може би няма. Особено ако успеем да вкараме сред заседателите бащи на дъщери.

Раменете на Харди се разтресоха, сякаш се смееше.

— Да, дано имаме късмет с това. Да не мислите, че Стиър ще го позволи?

— Вероятно няма, съгласна съм. Но нека мислим позитивно. Трябва ни само един заседател.

Харди много добре си спомняше Големия грозник. Той беше страховит противник. При първото им дело Стиър по-скоро водеше по точки, но Харди получи осенение свише в последния момент и успя да обърне делото, като разкри истинския убиец, който не беше неговият клиент. Без този щастлив пробив Харди щеше да бъде разбит, а невинният му клиент вероятно още щеше да гние в затвора.

Това беше по времето, когато Стиър работеше сравнително отскоро в областната прокуратура. Сега обаче беше натрупал няколко години, беше спечелил няколко големи дела и беше на път да се превърне в звезда. Беше настоявал пред Фарел случаят да му бъде възложен. Уес беше все още на нокти от недоказаните и неверни подмятания, че с Глицки и Харди са защитавали Магуайър, и затова се възползва от шанса да покаже на юридическата и полицейската общност, че преследва Магуайър с цялата мощ на службата си. Така Стиър влезе в залата като прокурор по делото.

Репутацията на Стиър беше толкова страховита, а маниерът му така уверен, че когато подборът на съдебните заседатели приключи, Харди остана с дразнещото усещане, че е бил прецакан. При това лошо. На него му се струваше логично обвинението да не допусне сред заседателите мъже, които имаха дъщери, и Ейми беше съгласна с него, но Стиър разреши да влязат не един, а цели петима такива.

Първата реакция на Харди беше, че е успял да надхитри хитреца, но задоволството скоро се превърна в мъчителна увереност, че е пропуснал нещо важно. Стиър беше започнал с необичайните си стратегически ходове още от началото, Харди нямаше идея какъв е замисълът му, но беше сериозно притеснен. Двамата с Ейми положиха много усилия да сформират състав от съдебни заседатели, който да им харесва, но сега смяташе, че ако трябва да го направи отново, щеше да е по-мъдро да бяха подбрали други хора. Само че не знаеше какви.

Всеки адвокат беше научил, че по време на процес трябва да избягваш изненадите на всяка цена. А сега Харди се чувстваше като ударен с мокър парцал.

Беше петък сутринта и той трябваше да изхвърли всякакви тревоги и притеснения от главата си. Залата отново беше изпълнена до краен предел, но този път не с хора, повикани за съдебни заседатели. По твърдите столове от светло дърво бяха насядали тълпа репортери от местни и национални медии и хора от прокуратурата. Уес Фарел също беше там, но когато влезе, подчертано се въздържа да поздрави бившите си партньори в кантората Роук и Харди и седна от страната на обвинението. Съпругата на Моузис — Сюзън, седеше с каменно изражение на първия ред точно зад Харди и вероятно страдаше, че дъщеря ѝ Британи я няма. Тя обаче беше потенциален свидетел по делото и затова не беше допусната в залата. Точно срещу Сюзън седеше друга също толкова тъжна жена, за която Харди разбра, че е майката на Джесъп. Ейб Глицки го нямаше, а това беше подозрително. Но Харди не можеше да си позволи да мисли за него в момента, това беше съвсем различна история.

Моузис седеше между него и Ейми. Цяла седмица беше изглеждал отлично в донесените му от Сюзън костюми, не беше заспивал в залата и сега едва ли не безгрижно очакваше шоуто да започне. Поне външно излъчваше спокойствие като човек с много възможности пред себе си.

Съдия Гомес влезе в залата, както винаги, сякаш внезапно, всички станаха и тя зае мястото си на издигнатата маса. Адвокатите се представиха за протокола пред съда и чакането свърши. Стиър се беше изправил и стоеше точно срещу съдебните заседатели. Той имаше характерна спортна стойка и държеше ръцете си леко напред, сякаш се канеше да улови топка.

— Дами и господа съдебни заседатели. Добро утро. Искам да ви благодаря за търпението, което проявихте при процедурата на избора на състава. След няколко минути ще започна да викам свидетелите, чиито показания ще докажат обвиненията срещу ответника. Но преди това бих искал да отнема малко от времето ви, за да ви запозная накратко с това, което доказателствата ще покажат. Надявам се, че това ще ви е от полза да разберете защо задаваме определени въпроси и ще ви помогне да обработите информацията, която свидетелите ще дадат.

Случаят е наистина много прост. Обвиняемият е взел тояга, точно шилелаг, типично ирландско оръжие, стояло години под бара на заведението, което той притежава. С него е пребил до смърт човек, Рик

Джесъп. Счупил е ръката му. Разбил е черепа му. Удрял го е толкова силно и толкова много пъти, че на снимките от аутопсията жертвата е почти неразпознаваема. За жалост ще се наложи да ги видите, докато специалист по медицина ви обяснява колко яростно и дивашко е било нападението. Удрял го е толкова силно, че тоягата се отпечатала в главата на Рик Джесъп като в пластилин.

След нападението обвиняемият е изхвърлил тоягата. Фактът, че тя е изчезнала веднага след убийството, е сам по себе си важно доказателство, че точно това е оръжието на убийството. Още по-важни са показанията на един експерт, който ще ви каже, че една снимка, направена в собствения му бар, показва как обвиняемият държи тоягата и това е същата тояга, с която е убит Рик Джесъп.

Сега няма да ви губя от времето и да ви обяснявам какво ще каже всеки от свидетелите. Ако го направя, встъпителната ми реч ще продължи колкото делото. Искам обаче да знаете, че свидетелите ще ви кажат, че са сигурни, абсолютно сигурни, че са видели обвиняемия с тази тояга в ръце, докато е вървял по улицата, на която се намира апартаментът на господин Джесъп, точно около времето, когато е бил убит. Още по-убедителни са доказателствата от криминалогичната лаборатория — кръвта на господин Джесъп е открита в автомобила, по якето и по чифт обувки на обвиняемия, намерени в шкаф в дома му.

Харди се постара лицето му да остане абсолютно безизразно. Ейми внимателно и бавно сложи длан на ръката на Магуайър. Нямахше как да избегнат този момент, а той беше крайно неприятен, ако Харди твърдеше, че Моузис не е извършил убийството, каквато беше позицията на защитата. Откриването на кръвта щеше да направи ареста железен, дори и да нямахше никакви други доказателства.

— Защо обвиняемият би направил нещо подобно? — запита Стиър. — Защо някой би направил нещо подобно? Заради отмъщение.

Стиър не спря дотук, а разказа за връзката на Британи с Джесъп, за последвалото вероятно нападение срещу нея, за първия път, когато Магуайър беше ударил Джесъп, а накрая и за обвиненията в изнасилване, които накарали бащата на Британи да изпадне в ярост и да иска да убива.

Всичко ясно, просто и убедително. Харди ненавиждаше всяка една дума от речта.

— Дами и господа — не спираше Стиър. — Личното правосъдие не е правосъдие. Този обвиняем е отнел живота на друго човешко същество при обстоятелства, които законът определя като убийство. Когато чуете показанията и указанията на съда ви кажат как да ги оцените, аз ще искам това решение — виновен в убийство. Това е решението, което вашата клетва ви задължава да дадете. Благодаря ви.

Харди често оставяше съдбата да решава действията му. Смяташе, че така е гъвкав и по-способен да отвърща на ударите, че остава във върхова форма. Докато караше на запад по „Лейк“, той реши, че ако види свободно място за паркиране близо до Глицки, ще спре и ще се отбие. Не се бяха срещали почти месец, което за тях беше много време.

Места имаше по всяка пресечка. Минута по-късно вече беше изминал половината от пресечката на улицата без изход и беше изкачил дванадесетте стъпала до предната врата на Глицки. Звънна, изчака и звънна отново. Нещо не беше наред, помисли си той. Беше оставил колата на перфектно място. Глицки трябваше да си е у дома, какво иначе щеше да прави? Макар че, честно казано, Харди може би трябваше първо да се обади. Къде обаче оставаше спонтанността?

След една дълга въздишка той се обърна и беше слязъл по половината стъпала, когато чу, че вратата зад него се отваря. Той спря, обърна се и видя, че приятелят му стои бос, по дънки и обикновена бяла тениска. Беше му набола сигурно тридневна сива брада. Харди не си спомняше кога за последен път беше виждал Глицки по сини дънки и беше сигурен, че никога не го е виждал по тениска или небръснат.

— Търся Ейб Глицки. Стар човек, немощен, често ти се пречка из краката.

— Ще видя дали е тук — кимна Глицки.

— Бих казал, че, общо взето, мина добре — рече Харди. Той седеше на дивана в дневната на приятеля си и пиеше студен чай. Звънецът беше събудил Глицки от дрямката му и той, още замаян от съня, беше седнал по турски на пода. Лейтенантът, тоест технически погледнато бившият лейтенант, беше в лошо настроение. Харди не

искаше и двамата да униват, затова забавляваше приятеля си с най-важните моменти от встъпителните речи, без да спестява нищо.

— Грозника беше подминал няколко дребни подробности, които обаче съвсем не са маловажни, така че наблегнах дебело върху тях. Например, когато Моузис пребил Джесъп първия път.

— Това е бил един от *добрите* моменти?

— В смисъл че дава различен отговор на нещо, което иначе няма отговор. Обяснява кръвта по обувките, кръвта по якето и кръвта в колата. Ако не го беше набил преди това, тези факти щяха да решат делото.

— Ако не греша, никой не е видял как го е набил.

— Много си придирчив. Поне им дава нещо друго, за което да мислят.

— Ако аз бях съдебен заседател, щях да си помисля, че Моузис е луда глава и ходи да бие хората.

— Просто е много емоционален.

— Хубава работа. Намерили ли са шилелага?

— Не са. Но имат някакъв свидетел, който е анализирал снимката — знаеш коя, онази от Стената на срама в „Детелината“. Там Моузис размахва проклетото нещо. Снимката е голяма, с отлично качество, а този свидетел ще каже, че травмите по главата на Джесъп съответстват точно на удари с тоягата. След това аз ще го смажа.

— На какво основание?

— Той не го е направил. Просто и ясно. А това означава, че убиецът е някой друг.

— Да имаш идея кой?

— Няколко. Лайъм Гудмън, Джон Ло или някой случаен човек. Не разполагахме с много време, но господин Джесъп не е бил толкова мил, колкото го обрисуват. Бил е въввлечен в доста смахнати неща, а някои от тях може да са се сторили смущаващи на хора с пари или власт, или и с двете.

— Градският съветник Лайъм Гудмън?

Харди махна с ръка в знак, че е възможно.

— Ти вярваш ли на това?

— Понякога на част от него. Почти никога на всичко. В момента работим и сме затънали до гуша. Трябват ми още теории, факти за отвличане на вниманието, оправдаващи доказателства... От всичко.

Харди отпи от чая си.

— Как ти се отразява пенсионирането? Питам, защото и аз съм се замислил.

— Стига бе.

— Е, не съвсем. Казах го да съм съпричастен.

Глицки се позамисли.

— Ами, някак си е надценено. Няма да ти хареса.

— А на теб?

— Доста ме отегчава. Имаш много време. Децата са по цял ден на училище, Трея е на работа. А аз никога не съм си падал особено по телевизията.

— Чети книги — посъветва го Харди. — Те отнемат доста време. Ти си ненаситен читател, нали?

— Донякъде. Но ако четеш повече от три часа на ден, малко писва. Ако следващото ти предложение е голф, ще те изгоня. Добре съм. Ще се оправя.

— Имам си причина да те питам за пенсионирането. Мога да ти възложа нещо, да се поразходиш навън, мисля, че ще ти хареса.

— Слушам те — рече Глицки и се облегна на възглавничката на фотьойла.

— Какво ще кажеш да станеш свидетел? По този случай. Мой свидетел.

Ченето на Глицки увисна от изненада.

— Като че бившите ми колеги вече нямат ниско мнение за мен, че да ставам и свидетел срещу тях?

— Не са се отнесли честно с теб, не е ли така? Какво толкова им дължиш?

— Нищо, но все пак... Какво искаш да кажа?

Харди сви рамене.

— Просто да поговориш малко, че си помислил, че разследването е било пришпорено, тъй като е важно. А е важно, понеже Гудмън е притиснал Лапиър за резултати, тя се е поддала и е излязла от обичайната процедура. Щом са узнали за изнасилването, са го сметнати за мотив, решили са, че убиецът е Моузис, и са престанали да търсят друг извършител.

— Диз, на кого му пука какво мисля аз? Защо съдията да ме остави да кажа нещо подобно?

— Защото искам да покажа, че върху следователите е оказан натиск да арестуват Моузис. Те на свой ред са притиснали свидетелите — нарочно или не — да дадат показания и да направят разпознаване. Целият случай е опорочен от политиката.

— Диз, разполагат с три идентификации и с кръвни проби. Какво повече?

— Искам заседателите да мислят, че ченгетата, особено Лапиър, не са си мръднали пръста да потърсят друг извършител. Някой друг го е направил, Ейб, а ченгетата ще го оставят да се измъкне, тъй като бързат да стегнат примката около врата на най-очевидния заподозрян.

— Така и стана — каза Глицки и замислено се почеса по брадата. — Но нали знаеш докъде ще стигнем, ако повдигна някои от тези въпроси.

— Знам. До нашето приятелство и до явното ни заговорничество. Това са пълни глупости. Нищо подобно не се е случвало, както много добре знаем и двамата.

— Така, но погледнато отстрани...

— Това е без значение. Пълна измишльотина — отсече Харди. — Виж, Ейб, за теб това е и възможност да се изправиш лице в лице срещу слуховете и да ги оставиш веднъж завинаги зад гърба си. Ето, принудиха те да напуснеш работата, която обичаше и в която беше добър.

— Явно не съм бил толкова добър.

— Глупости. Освен това нещата се случиха така, че и репутацията ти доста пострада.

— Я ми разкажи.

— Нали това правя. Заставаш на скамейката, под клетва си и казваш, че шефът ти се е престарал. Ако се стигне дотам, казваш, че никога не си ми звънял да ми съобщиш колко малко им остава да арестуват Моузис. И това между другото е истината. Ами онази заповед директно от съдията, която е прескочила решението ти? Прескочила е и Уес и неговата служба. Същата, която в момента е в ролята на обвинител.

— Кръв, ДНК, свидетели — припомни Глицки.

— Всичко това си има обяснение — пресече го нетърпеливо Харди. — Вероятно обяснение. Две от трите неща са открити след ареста. Въпросът е, че това поставя Стиър в абсолютно невъзможната

позиция да защитава службата и шефа си за ревностното обвинение, а същевременно протоколът показва, че Лапиър е смятала, че Фарел заговорничи с нас двамата и това я е накарало да не му се доверява за ареста на Моузис.

Харди замълча и се усмихна.

— Бих могъл да призова и Уес. Областният прокурор свидетелства в полза на защитата! Това не е ли велико, мамка му? Прощавай за изтънчената приказка. Бих могъл да задълбая в историята на правото. Да накарам Уес да се закълне в същото като теб. Няма такова нещо като заговор. Познаваме се един друг, но сме професионалисти. И друг път сме заставали от двете страни на барикадата. Добре дошли в големия град. По дяволите, това ми харесва. Не, много ми харесва.

— Самозаблуждаваш се.

— Не е вярно. Ако не друго, поне ще се изправиш там и ще кажеш истината. Няма да се налага да прекараш остатъка от жалкия си живот в криене в дневната, в избягване на бившите си колеги, да не говорим за другите изкушения на градския живот.

— Аз не...

— Ейб, моля те — спря го Харди. — Намери огледало и се погледни. После пак ми кажи.

Между двамата се настани изпълнена с неудобство тишина. Глицки се опита да изгледа приятеля си кръвнишки, но Харди беше виждал изражението му толкова пъти, че въобще не се трогна. Секундите минаваха. Накрая Глицки си пое дъх и призна:

— Когато Лапиър ме повика в кабинета си, тя намекна и за другото нещо.

— Какво е намекнала?

— За всичко. За слуховете.

— Е, и? Само слухове. Разказват ги основно хора, които са били подминати при повишение, понеже ти беше по-добър в работата си, отколкото те. Това е. Слуховете идват от завистници, които не те харесват. Като няма доказателства, рационалните хора преценяват откъде тръгват слуховете и не им обръщат внимание.

Харди се облегна и отпи от чая си.

— Ейб, минаха почти седем години. Не мислиш ли, че ако имаше доказателства, дори зрънце доказателство, нещо все щеше да се случи

досега? Знаеш ли какво? Няма доказателства и няма и да има. Моузис се отърва от всичко, хвърли го в големия син океан и само той знае точно къде.

— Какво да правим тогава? Трябва да отървем Моузис, за да не се напие с контрабанден алкохол в затвора и да започне да говори за неща, за които не трябва. Междувременно твоите свидетелски показания ще дискредитират Лапиър, ще отслабят Стиър и цялото обвинение. Репутацията ти ще бъде възстановена, а съдебните заседатели ще получат куп теории, върху които да разсъждават.

— Не искам да заставам срещу теб в съда — каза Глицки. — Ти можеш да изстискаш човек като лимон.

— Харесва ми. Затова бог ме е пратил на Земята.

— Той пък какво си е мислил? — усмихна се Глицки.

Няколко минути по-късно Харди се върна от тоалетната и се загледа как Глицки изплаква чашите им в кухненската мивка.

— Има още едно нещо — започна той без излишни предисловия.

— Винаги има.

— Това е по-скоро лична услуга.

— Че другото не е ли? Да свидетелствам за защитата. Ти имаш ли представа...

— Това го обсъдихме — махна с ръка Харди. — Твоите показания ще възстановят реда във Вселената. Значи са от вселенско значение. Другото е дреболия.

Глицки извъртя очи към тавана.

— Господи, пощади ме. За какво става дума?

— Има още един страничен играч. Доколкото знам, няма нищо общо с нашия случай. Виждал си го веднъж у дома, сигурно си спомняш. Тони Солая.

— Сещам се. Как ще е играч, ако не е замесен в случая?

— Ако знаех, нямаше да ти искам услуга. Нали си спомняш, че от приказките и поведението му ти се стори, че изглежда като ченге? Оказва се, че си прав. Работил е в „Нравствения“ в Манхатън.

— Ако е вярно, е ченге до мозъка на костите си. Как така сега е барман? Това не е обичайната крива на кариерата. Какво е станало, издънил ли се е?

— Твърди, че е защитен свидетел по голям федерален случай. Трафик на хора, сексуални робини... Големите пари.

— Как разбра?

Харди се намръщи.

— Казал го на Бек в миг на прочувственост и доверие тъкмо преди да я зареже заради братовчедка ѝ Британи.

Глицки си бършеше ръцете в кърпата за чинии. Думите на Харди го накараха да спре и да го изгледа мълчаливо.

— През последните месеци поема смените на Моузис в „Детелината“ — продължи Харди. — Той и Британи са заедно, ако не и нещо доста повече. Не знам за теб, но на мен тя ми е кръщелница и племенница и се чувствам малко отговорен за нея. По дяволите, чувствам се много отговорен, въпреки че може би не бива. В крайна сметка тя е голям човек. Но след всичко, което преживя и продължава да преживява с този процес... Поне не искам да се забърква с някакъв тип, който може би не е такъв, за какъвто се представя.

— Мислиш ли?

— Не знам. Щях да го проверя, когато разбрах, но процесът тече с мръсна газ и ето че съм доникъде.

— Ами Уайът Хънт? Нали затова имаш частен детектив на разположение? Не си ли го пуснал по следата?

— Той опита и с двете имена. Истинското име на Тони е Тони Спатаро. Но може и да не е, пак ми звучи като измислено. Не излизат никакви данни — нито че е бил ченге, нито пък момче за поръчки на мафията. Случаят, ако въобще има случай, се води на изток и е замразен, докато не са готови да действат. Не присъства в нито една от базите данни на Уайът, а и както казах, това е федерално разследване. Знаеш как помагат федералните, особено на адвокатите на защитата и на шерифите — направо ще си сецнат кръста от напъване да правят добрини.

— Какво си мислиш, че мога да направя, ако Хънт е стигнал до задънена улица?

— Реших, че никога няма да ме попиташ. Като човек на закона си имал професионални отношения с ФБР, нали? При това не един и два пъти.

— Да, с Бил Шуйлър.

— Не можеш ли да го помолиш да поразпита и да видим какво ще открие?

Ейб сгъна кърпата за чинии и внимателно я сложи на стойката.

— Диз, Бил и аз не сме точно в топли и близки отношения. Той няма да издаде свидетел само защото съм го помолил. Те инвестират много пари в такива хора и се гордеят, че досега не са загубили и един от тях. Шерифът може дори да не каже на Бил, а сигурно няма и да го направи.

— Страшно ми харесва такова положително отношение. Направо ме вдъхновява.

— Просто ти казвам, че вероятно няма да стане.

— Не и докато не измислиш начин да стане.

На следващата сутрин в събота Харди тъкмо закусваше у тях, когато телефонът звънна.

— Господин Харди? Уинстън Пейли се обажда. Извинявам се, че ви безпокоя през уикенда, но нещо изскочи и се опасявам, че може да се окаже проблем. Затова помислих, че ще искате да го обсъдим веднага.

Пейли беше психолог, чиято специалност беше надеждността на свидетелските показания — изключително важен елемент в делото. Той беше професионален експерт и взимаше по три хиляди и петстотин долара за всеки ден в залата, без значение дали беше ангажиран през цялото заседание, или просто трябваше да се яви за по час-два в течение на два-три дни. Всъщност нямаше значение дали въобще ще го повикат за показания, ако влезеше в залата, си взимаше парите. Същото важеше и ако се наложеше да лети до Сан Франциско, но не ползваха услугите му. Беше едър очарователен мъж, гръмогласен и червендалест, брилянтен търговец и притежаваше репутация на съдебен експерт. Харди никога не беше ползвал услугите му, но двамата поработиха половин ден по подготовката (две хиляди долара, без да броим билетите на Харди за самолета до Лос Анджелис и обратно) и Пейли го беше впечатлил.

Обаждането накара стомаха на Харди да се свие и той остави чашата с кафе.

— Сигурен съм, че ще можем да се справим, за каквото и да става дума. Какъв е проблемът?

— Записал съм си, че ще започнете да ме призовавате от понеделник по-следващата седмица, което ще рече след девет дни.

— Точно така — потвърди Харди, дори без да вдига глава към календара. — И аз това съм отбелязал.

— Да, но... — прокашля се психологът — всъщност през цялата тази седмица съм поканен като основен презентатор на международен семинар в Цюрих. По принцип бях резервен вариант, но колегата, който трябваше да говори, е получил удар и няма да може да отиде,

господин Харди, не искам да съм излишно скромен, но ми предлагат хонорар от седемдесет и пет хиляди долара и не виждам как бих могъл да ги откажа с чиста съвест.

Харди не смяташе, че доктор Пейли ще има проблеми със съвестта, ако ги откаже. Ако ставаше дума за съвест, той беше поел ангажимент към Харди, бяха подписали договор, а парите по него бяха вече платени. Толкова за съвестта. Тъкмо се изкушаваше да го каже, но беше толкова шокиран и изумен, че преди да успее да процеди и звук, Пейли продължи и засегна точно този въпрос:

— Ще се радвам да ви върна парите, които сте ми платили до този момент. Наистина съжалявам за настъпилия обрат, но това е възможност, която не мога да подмина. Няма ли вариант да получите отлагане на процеса?

— Малко вероятно е — каза Харди. — Всъщност няма никакъв шанс, след като съдебните заседатели са положили клетва. Вчера бяха встъпителните речи, вече действаме.

Харди мислеше за делото дори и когато почиваше, а това означаваше, че усетът му за неочаквани възможности беше силно изострен. Затова и изстреля следващите си думи, без дори да ги обмисли:

— А какво ще правите в понеделник? Тоест вдругиден.

— Мисля, че имам пациенти — каза Пейли след кратка пауза.

— Може ли да смените часовете?

— Да, смятам, че мога. Няма нищо животозастрашаващо.

— Бихте ли искали да дойдете, ако получа разрешение да свидетелствате в понеделник?

— Определено. Това е елегантно решение. Ще можете ли да убедите съда да се съгласи?

— Съдът не ме притеснява. Прокуратурата ме тревожи. Но не виждам защо това би имало някакво значение. Съдебните заседатели ще изслушат показанията ви така или иначе, те са в общи линии допълваща информация. Защо да възразяват, ако бъдат представени първи?

— Наистина не знам. Такова нещо не ми се е случвало.

— Добре, дайте ми няколко часа. После ще ви се обадя.

Франи влезе в кухнята, когато Харди затвори, наля му ново кафе в чашата, дръпна си стол и седна.

— Това прозвуча зловещо.

— Беше Пейли, експертът ми по свидетелите. Изскочила му по-добра работа в Цюрих и решил да я приеме.

— В Цюрих?

— Не питай.

— Може ли да го направи? Не ти ли трябва тук?

— Мен ако питаш, ми трябва. Поне така му плащам. Вероятно ще мога да накарам съдията да издаде заповед, която го задължава да се яви, но каква полза от това? Цялата идея е, че от него се очаква да е на наша страна, а ако му отнемем тлъстия чек от работата в Цюрих, той ще свидетелства с неохота, да не кажа с враждебност.

— Какво ще правиш тогава?

— Ще се опитам да убедя Стиър да го пусне като свидетел в понеделник. Ако той не възрази, съдията сигурно ще се съгласи.

— Значи сега ще хванеш телефона?

— Защо? Трябвам ли ти за нещо?

— Не. Всъщност, да, но може да почака. Щом е наложително да се обадиш.

— Само на един трябва да се обадя. На Стиър.

— А съдията?

Харди поклати глава. Във всяко едно криминално дело всички обсъждания със съдията трябваше да се правят в присъствието и на двете страни.

— Няма начин. Поне до понеделник сутринта.

— Няма ли да е твърде късно? Ами ако съдията откаже, а твоят човек вече е дошъл?

— Тогава Пейли няма да свидетелства, а аз ще загубя три хиляди и петстотин долара плюс разходите за самолетни билети, за хотел и за кола под наем, ама тях кой ли ги брой?

— Не само това, но и Моузис ще остане без показанията на експерта.

— Така е. В този случай вероятно ще поискам прекратяване на делото заради процедурни нарушения.

— И да започнете всичко отначало? А Моузис да стои в затвора, докато отново минете през цялата подготовка?

Харди се облегна и погледна жена си в очите. После хвана ръцете ѝ и леко ги стисна.

— Франи, за него е по-добре да започне да свиква със затвора. Със или без показанията на експерта — каза той с възможно най-мекия си тон. — Полагам дяволски много усилия да го оставя навън, но трябва да признаеш, че се е забъркал в адска каша.

Франи въздъхна, огледа трапезарията и пак се обърна към съпруга си.

— Винаги казваш, че не искаш да знаеш каква е истината, че тя няма значение. Но има.

— Съгласен съм. Истината е от значение.

— Е — поколеба се тя, — той не го е направил.

Харди внимателно дръпна ръцете си от нейните и ги скръсти на гърдите си.

— За убийството на Рик Джесъп ли говорим?

— Не го е извършил той — кимна тя.

— Никога не ми го е споменавал.

— Ти не спираш да му повтаряш, че не искаш да знаеш. Прекъсваш го, ако си отвори устата. Казваш, че няма значение, че просто оспорваш доказателствата.

— Вярно е. Не искам да съчетавам лъжите му и моята мотивация да го измъкна.

— Ами ако не лъже?

— Защо си мислиш така?

Франи замълча, докато търсеше думите.

— Той го каза на Сюзън. Тъкмо вчера след встъпителните речи. Тя отиде да го види и той й каза, че не е осъзнавал колко зле е изглеждало всичко за него, докато не чул изложението на Стиър.

— Би трябвало да е бил наясно. Казвал съм му го стотици пъти.

— Не знам. Може, преди да не си е давал сметка. Но вчера най-после е проумял. Така че тя направо го попитала как е могъл да го направи, да изложи семейството си на такава опасност и да рискува брака им. Заявила му, че не е сигурна, че ще може да продължи да бъде с него, дори и да успееш да го измъкнеш. И той просто й го казал.

— Че не го е направил? Не е убивал Джесъп?

— Точно така.

Харди сведе глава.

— Не го вярваш — отбеляза Франи.

— Какво се е променило? — изгледа я Харди.

— Не му ли вярваш?

— Аз не съм го чул да го казва, Фран, така че въпросът не опира до вярването.

— Може би трябва да го попиташ.

— Ще го питам, и то веднага. Абсолютно. Но трябва да признаеш възможността да е казал на Сюзън онова, което тя е искала да чуе, за да не се откаже от него и да останат заедно.

— Смяташ, че я е излъгал?

Харди не отвърна нищо.

— Той не би го направил — продължи тя. — Не е такъв човек.

— А какво смяташ, че... — Харди се запъна, драсна с нокът по масата и погледна жена си. — Какво мислиш, че е станало с шилелага?

Обаждането на Харди завари Стиър на футболен мач на дъщеря му. Прокурорът почти не го чуваше, но накрая схвана за какво иде реч.

— Искаш да те оставя да натровиш съдебните заседатели с приказките на експерта ти, който да им каже, че показанията на моите свидетели са толкова изкривени? Да ги подкове така, че да не вярват на думите на свидетелите, дори преди да съм ги повикал? Защо да се съгласявам?

— По две причини — настоя гласът на Харди. — Първо, ако Пейли не се яви, ще поискам прекратяване на делото заради процедурни нарушения. Това не е заплаха, а констатация. Половината от защитата ми е основана на атака на стойността на показанията на твоите свидетели. Ако нямам възможност да го направя, ще прибегна до крайни мерки. И ще трябва да чакаме още шейсет дни, като започнем всичко от нулата, а никой от нас двамата не го иска.

— Че на мен защо да ми пречи?

— Защото свидетелите ти ще се окажат още по-отдалечени от събитието. Ще има нови съдебни заседатели, а те може да не ти харесат и наполовина колкото тези. Моят частен детектив може да намери друг заподозрян. Някой може да бъде прегазен от автобус. Кой знае?

— Мечтай си — отвърна Стиър.

Харди прие, че засега губи, но продължи да притиска съперника си.

— Добре, а какво ще кажеш за това? Ако Пейли се изкаже за мен предварително, ще мине повече време, докато излязат твоите свидетели и заседателите няма да са толкова повлияни. Ще запомнят показанията, а не начините, по които могат да бъдат приети за неверни или непълни.

В интерес на истината Харди не вярваше в подобна вероятност, но смяташе, че е добър довод.

— А и основното е, че не вярвам Пейли да помогне или да навреди на някой от нас. Неговите показания така или иначе все някога ще бъдат дадени, няма значение дали сега или по-късно. Как ще бъдат приети зависи от указанията на съдебните заседатели, когато приключим.

Стиър замълча. Харди чуваше вятъра и виковете на другите родители.

— Виж какво ще ти кажа, господин Харди. Ще си помисля и ще ти дам отговор в понеделник сутринта. Това как ти звучи?

— Не ми звучи като „не“. Благодаря ти, че ще му отделиш внимание.

Харди затвори и веднага набра номера на Пейли. Остави му категорично съобщение, че прокурорът се е съгласил на варианта за даване на показания в понеделник и Пейли трябва да отложи часовете си с пациенти и да бъде в Сан Франциско за началото на деня в съда.

Харди остави телефона и осъзна, че това си беше чиста лъжа. Което пък му припомни, че трябва да отиде до затвора и да поговори с клиента си.

Харди чакаше в остъклената стая за адвокатски посещения и крачеше покрай дългата стена от вратата, през която водеха задържаните, до другия ѝ край и обратно.

Моузис седна на масата. Отново беше в затворническия си гащеризон.

— Аз не се опитвам да ти казвам как да си вършиш работата тъкмо говореше той. — Ти ми заявяваш, че не искаш да знаеш, и аз се съобразявам. Ако щещ, ме наречи буквалист. Ако кажа, че не съм го направил, ти ще решиш, че лъжа. Ако кажа, че съм го направил, излиза, че защитавах виновен човек, а защо би искал да го правиш?

— Всъщност нямам нищо против да те защитавам, ако си виновен. Ако някой беше сторил на Бек това, което Джесъп е причинил на Британи, аз сигурно щях да направя същото. Разбирам го.

— Сюзън не го разбираше така добре. През цялото време тя смяташе, че съм отишъл и съм убил оня тип, и...

— А ти я остави да си го мисли. Защо го направи? Можеше да й кажеш веднага и да й спестиш много мъка.

— Ти предполагаш, че тя щеше да ми повярва кимна Моузис и стисна често чупения си нос. — Честно казано, бях вбесен. Всички с готовност повярваха, че съм бил аз. Дори Сюзън. Дори Британи. Ти също. Добре, щом ме мислят за такъв човек, ще бъда такъв поне за малко. Да видим как ще се справят.

— Щеше да умреш, ако ни кажеш нещата направо, така ли?

— Майната му на всичко това „виновен — невинен“. Смятам, че не е толкова смешно и странно жена ми, дъщеря ми и, о, да, най-добрият ми приятел просто да ми повярват. Да повярват, че не съм човек, който ей така отива и пребива някакво хлапе до смърт, дори и да си го заслужава. Да ти е хрумвало, че може би се чувствам мъничко изоставен от хората, които ме познават най-добре? Да си се сещал, че това може да ме вбесява?

Харди се закова на място.

— Не ти е за първи път, Моуз.

Погледът на Магуайър помрачня.

— И на теб не ти е, Диз — каза той ниско и дрезгаво. — Какво ще кажеш? Да не би да си го забравил сред цялото въодушевление?

— Не е същото.

Магуайър протегна емоционално ръце.

— Дяволски си прав, че не е същото. Точно това ти казвам. Онзи път бяхме ясно предупредени, че те ще убият децата ни. Вече бяха убили Сам Силвърман и Дейвид Фриймън. Беше вендата и ни бяха притиснали до стената, нямахме никакъв избор. Живот или смърт. Не беше като с Джесъп. Ама всички се нахвърлиха на стария Моузис, нали? Да виждаш някой, който да повярва, че ти например си способен на хладнокръвно убийство? Защо аз, а не ти? Защо не някой друг?

— Ами, виж какво, нали си спомняш какво каза Грозника вчера? Кръв, ДНК, свидетели... Трябва да признаеш, че това усложнява нещата.

— Точно затова най-накрая го казах на Сюзън — въздъхна Магуайър.

— Истината?

— Точно така. Трудната за вярване, но, кълна се в бога, чиста истина.

— А всичко друго не е било, а?

— Нищо такова не съм казвал. Ако не ме лъже паметта, такива бяха твоите указания и те ми вършеха отлична работа. Ако хората искат да вярват, нека си вярват, никого няма да разубеждавам. Да вървят по дяволите. Доказателствата са същите. Ти така или иначе щеше да ме отървеш, нали?

Харди пхна ръце в джобовете си и се облегна на вратата. Нарочно остана в далечния край на стаята, тъй като си нямаше вяра, че ако се доближи, няма да удари клиента си. Само го гледаше, опитваше се да се овладее и проклинаше ирландските си гени. Проклинаше ирландското и у Магуайър. Проклинаше цялата ситуация.

— Значи — поде той най-накрая — ще ми кажеш ли какво стана? Искаш да ми кажеш, че наистина си бил за риба?

— Не, не бях за риба.

— Значи алибито ти е фалшиво?

— Така ми отърва. Знаех какво смятат ченгетата още щом дойдоха първия път. Знаех, че Джесъп е бил убит. Трябваше да измисля нещо. Никой няма да го опровергае, така че на кого му пука?

— Да речем на заседателите, ако реша да им кажа истината. Не върви изведнъж да се сетя: „А, алибито ли?“.

Моузис се изкиска, въпреки че не му беше до смях.

— Няма да го направиш. И без това никой не вярва, че съм бил за риба.

— Какво правеше?

— Отидох с колата до апартамента му.

— Защо?

— Не знам. Може би, за да го убия, със сигурност исках да го нараня. Не мислех особено.

— И взе шилелага?

— Естествено. Като го ударих предния път, ръката ми беше подута цяла седмица.

— Отишъл си там и...

— Почуках на вратата му, но никой не отвори. Натиснах бравата и се оказа отключено. Той лежеше на пода точно зад вратата в локва кръв.

— И какво направи?

— Честно казано, не съм сигурен. Постоях около минута, мислех. По дяволите. Май бутнах тялото един или два пъти с шилелага.

— Май? Един или два пъти?

— Може и повече. Не си спомням. Той беше мъртъв, а това означаваше, че съм загазил, защото съм там. Може и да съм го цапнал от яд. После трябваше да изчезвам.

— А свидетелите?

— Не си спомням нито един от тях — поклати глава Магуайър. Искрах само да стигна до колата и да се махам.

— И не си казал на Сюзън?

— Нищо не съм направил. Нямах какво да й казвам.

— Можеше да й съобщиш простия факт, че Джесъп е мъртъв.

— Така или иначе скоро всички щяхме да го разберем, нали така? Не исках Сюзън да си мисли, че имам пръст в цялата работа. Опитвах се да й спестя още тревога. И без това й се бяха струпали много покрай грижите за бедната ни Британи. Бяха тежки дни. Казах й, че съм отишъл за риба, за да си прочистя главата.

— А шилелага?

— Не биваше да го взимам — каза Моузис и раменете му се отпуснаха. — Харесвах това старо парче дърво. Лежи някъде на дъното на езерото Стоу.

Харди прекоси стаята и седна на масата срещу Моузис.

— Искаш от мен да повярвам, че някой съвсем друг е отишъл в жилището на Джесъп преди теб? — поде той със съвсем обикновен тон.

— Не знам кога някой е бил там, Диз. Когато пристигнах, той вече беше мъртъв.

— Защо?

— Мислех си, че отговорът е твоя работа.

— Някой без никаква връзка с Британи?

— Не знам. Ще повтарям, че не знам, докато наистина не знам. Знам само, че не съм го убил аз. Не ми пука дали ми вярваш или не. Но

това е истината.

— Този път честно, а?

— Да — отвърна Моузис и го погледна в очите.

— Ами, благодаря ти, че сподели. Ще го имам предвид.

Харди стана, отиде до вратата и почука, за да повика пристава. Изобщо не беше убеден, но вярваше с цялото си сърце, че Моузис най-после е дал обяснението, с което щеше да живее до края на дните си, макар и да беше слабо и по редица причини напълно непригодно като аргумент на защитата.

В средата на юни изнудваческите обвинения в заговор срещу Тони Солая, колегата му барман Рона Ранкен и шефа им Том Хетке бяха отпаднали. Украинците Игор Повалим и Вадим Гнатюк, които се надяваха да сключат сделка със съда и да получат работни визи срещу показанията си, бяха изплели цяла мрежа от фалшиви подробности, но накрая се провалиха. Процесът срещу хората от „Горящия Рим“ приключи с незначителни глоби, а Повалий и Гнатюк бяха депортирани обратно в Украйна. „Горящия Рим“ отвори отново, макар че звездният му миксолог се беше преместил на пълен работен ден в „Малката детелина“ на мястото, заемано от собственика на бара Моузис Магуайър.

Нямаше да е справедливо да се твърди, че Тони промени изцяло облика на заведението. В крайна сметка „Детелината“ беше малък и непретенциозен ирландски бар с дартс, отворил врати за пръв път през 1893 г., но през уикендите взеха да се събират много повече хора, а средната възраст на клиентелата падна с около десет години. Тони наливаше питиета, чиито имена Магуайър нямаше да знае, дори и да беше там, за да ги види. Долният рафт зад бара беше запълнен с новите съставки — настойки от билки, плодове, приготвени на място битери и диджестиви. За пръв път се появи кран за наливна пшеничена бира. Старият джубокс беше заменен от свалена от интернет музика. За нея отговаряше барманът, а децибелите скочиха с десет.

Магуайър беше зад решетките и не виждаше причина да продължи да се занимава. Каквото и да станеше след процеса, той вече беше преминал шейсетте години. Може би вече беше време да предаде всекидневните си задължения по бара на някого с повече енергия и

дори с по-голяма харизма. С цифри не се спореше, а след първите шест седмици на Тони общите продажби се бяха изстреляли с двадесет и два процента нагоре. Рецесия ли? Каква рецесия?

Широката задна стая за дартс с нисък таван все още я имаше и се пръскаше по шевовете. В десет и половина вечерта в събота Британи беше там и играеше дартс в отбор с майка си. Преди ареста на Магуайър тя рядко стъпваше в бара. Срещу тях двете бяха братовчедка й Ребека и новият й приятел Бен Файнстейн. Британи бягаше от нежеланата популярност и от намесата в личния й живот и се беше скрила при семейството си. Беше поправила отношението си към Бек и Бен, после ги беше запознала и гледаше как нещата между тях се развиват хубаво, макар и бавно. Сюзън живееше с надежда и за пръв път вярваше, че съпругът ѝ е невинен. Тя се обади на Британи, за да ѝ каже и да види дали не биха могли да го отбележат по някакъв начин, затова всички се събраха в бара.

Сюзън тъкмо измъкваше стреличките си и се обръщаше, когато я заслепи нещо като светкавица в коридора към бара. Отпред изпищя жена, а цялата сграда сякаш се разтърси от оглушителен трясък.

В стаята имаше четири табла за дартс и обикновено спокойно събираше двадесетина души, но сега половината от тях се опитваха да си пробият път към коридора.

— Британи! Британи Магуайър! — извика един мъжки глас. В същото време блесна нова светкавица, последвана от още една.

Сюзън се пресегна към дъщеря си и я хвана за ръката.

— Бен, хвани Бек! — извика тя. — Насам, назад.

Някой започна да светва и да гаси лампите, но Сюзън не се нуждаеше от тях. Тълпата ги избутваше в обратната посока — към коридора към бара, но тя не пусна Британи и продължи да се промъква към задната врата. Когато барът беше отворен, тя стоеше винаги заключена и водеше към покрит и ограден склад, където държаха кеговете и касите с бира, закуските и алкохола.

Сюзън извади ключовете си и отвори вратата. Още осем или десет души ги последваха навън и Сюзън включи осветлението.

— Какво е това?

— Всички наред ли са?

— Какво става отпред?

Хората пицяха в паника и се тъпчеха в тясното пространство.
Някъде в нощта се чуха сирени.

Боят явно беше започнал, когато един от пияните фотографи започнал да притеснява група привлекателни момичета и да иска да ги снима. Точната рецепта за мелето включваше още много пийнали младежи, претъпкан и горещ бар със силна музика и неколцина рицарски настроени приятели на момичетата с кипнал тестостерон. Никой не помнеше кой беше ударил първи, а нещата бързо излезли извън контрол. Ченгетата дошли, помогнали нещата да се оправят и пратили хората по домовете им.

— Тоя тип е като целувката на смъртта — каза Харди.

Беше другата сутрин. Той седеше с ръце на кръста под яркото слънце на тротоара пред „Детелината“ и оглеждаше с недоумение парчето шперплат там, където доскоро беше предният прозорец. Бек се беше обадила на родителите си в девет и половина и им беше разказала накратко какво се е случило. Харди беше партньорът в бара извън затвора и двамата решиха, че трябва да отидат и да огледат щетите и временните ремонти.

— Докато работеше в „Горящия Рим“, Службата по контрол на алкохола удари мястото — продължи той. — Сега работи тук, избухва проклет бунт и чупят витрината. А стъклото беше дебело. Аз лично съм блъскал хора в него и то не се счупи.

— Е, снощи се е счупило. Но не е бил Тони. Бек каза, че са били фотографите — намеси се Франи.

— Сега го защитаваш.

— Просто уточнявам фактите.

— Добре. Но кой е адвокатът тук?

— Ти — хвана го тя за ръката. — Огледа ли?

Той пристъпи напред и почука по шперплата. Сякаш беше здрав.

— Ако иска да отвори на обед, значи ще се появи скоро, а не мисля, че искам да го виждам. Стига ми толкова напрежение за уикенда.

Тя го поведе към колата им.

— Страхувам се, че това само ще разбуни нещата отново.

— Кой неща?

— „Кой неща“, пита той. Да не мислиш, че ще я оставят на мира?

— Всъщност не, не мисля. Красива жертва на изнасилване, а баща ѝ е подсъдим, защото убил нападателя ѝ. Ето ти война между папараците. Кой да знае, че тук има папараци и че са толкова много?

— Е, сега ще станат още повече. А тя дори още не е дала показания. Представяш ли си какво ще стане, ако разберат, че гаджето ѝ е защитен свидетел? Ще стане бой без правила и тя ще трябва да се скрие някъде.

— Да не говорим, че легендата на Тони ще бъде провалена. Но това може би няма да е толкова зле, поне за Британи, ако не и за всички.

— Знаеш ли какво не мога да проумея? — поклати глава Харди.

— Квантовата физика?

— Освен нея. И не ми казвай „струнната теория“.

— Че ти не си ли наясно със струнната теория?

— Не особено. Но онова, което наистина не разбирам, е лудостта. Да, Британи е хубаво момиче, добре, но пък чак за сто хиляди долара...

— Това е за голи снимки. В „Плейбой“.

— Смятат, че всички нормални красиви млади жени искат да попаднат в „Плейбой“?

— Мнозина от тях искат.

— Да не би да се правя на света вода ненапита, като съм доволен, че Британи не иска?

— Не се правиш на света вода ненапита, стига. Но не става дума за това, а за личен живот. Нима тя е искала да ѝ се случи нещо от всичко това? Справя се с живота си и изведнъж всички искат да я снимат, всичките ѝ бивши гаджета се натискат да говорят за безразборните ѝ връзки и каква курва е била в колежа. Остава само някой да извади сексclip с нея.

— Боже, опази. Заради Сюзън, да не споменаваме и Моуз.

— Бек каза, че не би го изключила — сви рамене Франи.

— Британи може ли да е толкова тъпа?

Франи го изгледа дяволито.

— Наскоро да си разглеждал „Фейсбук“?

— Не ми е точно по вкуса. Тя има ли профил?

— Всички имат профили, Диз. Всеки следи всеки. Да се надяваме, че Британи не е поствала някакви страшни неща. Вероятно не е, иначе досега щяха да са излезли. Няма никакво отношение към нечий личен живот. А и не само там е така. Защо да не искаш да се снимаш гол в „Плейбой“ за пари, ако в интернет вече те има гол, при това безплатно?

— А не може ли просто да не искаш всички да те виждат гол?

Франи се усмихна, спря се и го целуна по бузата.

— Ти си такъв сладък пуритан — каза тя.

Сюзън и Британи останаха в бара след сбиването, за да помогнат при разчистването. Откриха шперплата отзад в склада. Преди години го бяха използвали за същия прозорец, така че пасна идеално. Щом приключиха, се прибраха заедно при Сюзън.

Тази сутрин Сюзън беше оставила дъщеря си да поспи. Вече приближаваше обед и Британи седеше на масата в кухнята по шорти и тениска. През отворения от майка ѝ прозорец навлизаше топъл ветрец, а Британи тъкмо дояждаше кесадията си със сирене.

— Единственият проблем е — тъкмо казваше Сюзън — кой го е направил, ако баща ти не е? Искам да му вярвам. Не мисля, че би ме излъгал. Но пък ако наистина си е мислел, че мога да го напусна...

— Ти каза ли, че ще го напуснеш?

— Не толкова многословно. Може би съм оставила такова впечатление. Мислих си, че мога да го напусна, ако е бил способен да стори такова нещо хладнокръвно. Не знам. Но пък ако не е...

— Вчера му повярва на сто процента.

— Знам. Но понякога може толкова силно да искаш нещо, че да се накараш сам да повярваш в него. Оттогава мислих още. Възможно ли е някой да е бил там почти по същото време по същата причина?

Британи си преглътна хапката и надигна чашата с кафе.

— Това с еднаквото време е малко трудно за вярване — каза тя, — но не е недопустимо. Разликата е в точното време на смъртта. Но защо да е по същата причина? Може да има най-различни причини.

— Имаш предвид причини, които нямат нищо общо с теб?

Британи кимна.

— Това би било чудесно. Но как така? — попита Сюзън.

— Как да се сетим за някаква причина, каквато и да е, когато всички смятахме, че татко го е направил? Сега ти е казал, че не е, и ако е вярно, това променя всичко, нали? Искаш ли да чуеш какво смята Тони?

— Разбира се — каза Сюзън и се облегна.

— Нали знаеш за фалшивите обвинения, които му висяха на главата? Добре, че най-накрая паднаха. Не е нужно да ти казвам, че е доста наясно с цялата история, с акцията в „Горящия Рим“ и така нататък. Адвокатите му, включително и чичо Диз, следяха нещата от самото начало, но нищо не можеха да направят.

— Имаш предвид акцията?

— Точно. Тя е напълно законна, както начинът на провеждането ѝ.

— За баща ти ли говорим все още? — сви недоумяващо вежди Сюзън.

— Чакай малко, ще разбереш. Проблемът е, че акцията е била замислена познай от кого? От Лайъм Гудмън. Който е...

Сюзън се приведе към масата, опря се на лакти и слушаше внимателно.

— Шефът на Рик Джесъп.

— Правилно. А знаеш ли защо господин Гудмън е организиран акцията с такова желание? За да отклони вниманието от спонсорите си или поне от основния си спонсор Джон Ло. Той е в бизнеса с корейските салони за масаж, които всъщност са чисти бордеи със сексробини. Градът го беше притиснал, но цялата история със сервиране на алкохол на непълнолетни го изтика встрани.

— Добре, но не виждам как...

— Сега ще ти кажа. Както и да е — пое си дъх тя, — преди да дойде тук, Тони е бил полицаи в Ню Йорк. Работил е в „Нравствения“ и едно от нещата, с които се е занимавал, е било трафик на хора и сексробини.

— Това е доста далеч от случая на баща ти.

— Не е съвсем така. Оказва се, че когато тези хора имат враг и искат да се отърват от него, докарват тук някого от Китай, Корея или някъде оттам. Човекът каца в Монреал, минава границата с кола, хваща полет до Ню Йорк, наема си автомобил, отива до дадения му

адрес, убива този, за когото му е платено, връща се на летището и хваща следващия самолет от Ню Йорк за Азия, понякога през Ванкувър.

— Това често ли се случва?

— Когато се налага. Достатъчно често, щом Тони знае.

— Някога залавяли ли са убийците?

— Никога на местопрестъплението. Понякога федералните разбиват цяла банда, например „Летящите дракони“ или „Призрачните сенки на Ню Йорк“.

— Откъде знаеш тези имена?

— От Тони. Така са разкрили и схемата. А знаеш ли кое е най-интересното, поне доколкото засяга татко?

— Кое е?

— Мъжете, които пристигат с полет от Азия, не могат да се качат на самолета с пистолет или с нож, нали така? Затова използват други оръжия. Убиват с голи ръце. Или с въже. Както и с тъпи предмети — добави Британи след кратка пауза.

— Значи теорията на Тони е, че...

— Не е точно теория. Той не знае подробностите. Може нито една от тях да не съвпада. Но в нашия град Джон Ло се занимава със сексробини и е свързан с Лайъм Гудмън и Рик Джесъп. Може би Рик е направил нещо, което не се е понаравило на Ло. Знаем що за човек беше. Може моментът да е просто нещастно съвпадение за татко.

Сюзън се отблъсна от масата, скръсти ръце на гърдите си и издиша.

— Мислиш ли, че може да е свързано?

— Не знам, мамо. Но ако татко не го е убил, го е направил някой друг, а това е поне различен вариант.

— Споменавала ли си го на чичо си Диз?

— Мамо, току-що го казах на теб — изсмя се Британи. — А и какво да му кажа? Няма никакви доказателства.

— На него не му трябва доказателства — рече Сюзън. — Доказателствата са нужни на прокуратурата. Всичко, което трябва на чичо ти Диз, а и на баща ти, е съмнение.

На Глицки му трябваха два дни да осмисли съвета на Харди, но в неделя се погледна в огледалото. Сега седеше гладко обръснат на площадката на стълбите към малкото задно дворче, а жена му го подстригваше с машинка. Харди можеше и да си има личен професионален фризьор, но Ейб беше съвсем доволен и от Трея. Зак, Рейчъл и две съседски дечица играеха по катерушките долу. За един кратък момент и за пръв път през последните около три месеца той си помисли, че светът е хубаво място.

— Значи ще го направиш? — попита го Трея.

— Натам клоня, но исках да поговоря с теб и да видя как ще го приеме Уес.

— Уес няма да грейне от щастие, но ти вече го знаеш в каменното си сърце. Освен това ти е ясно, че няма нужда да говориш с мен за такива неща.

— Добре, тогава да чуя мнението ти.

— За защитата ли ще свидетелстваш?

— Това е въпросът.

— Каква беля може да си докараш на главата?

Устните на Глицки трепнаха с частица от сантиметъра.

— Имаш предвид някаква по-голяма от това да ме уволнят?

— Ти не беше уволнен. Лапиър щеше да те понижи, затова излезе в пенсия.

— Въпрос на изказ.

— Не е съвсем така. Не точно. Ако беше уволнен, следващия месец нямаше да ти организират прощална вечеря по случай пенсионирането.

— Тия неща са доста саркастични.

— Това, че говорят със сарказъм за теб, не означава, че събитието е иронично. Ако не искаха да почетат теб и службата ти, просто нямаше да го организират.

— Хубаво е, че го казваш, но то е до голяма степен проформа. Изкараш ли си трийсетте и няколко години, трябва да направят нещо за теб.

Трея хвана ножиците.

— Няма да споря дали болшинството от колегите ти имат високо мнение за теб. Ти попадна под кръстосания политически огън между Лапиър и Гудмън и не пожела да отвърнеш заради Моузис и връзката

ти с него. Но това не очерня цялата ти кариера и не казва нито една лоша дума за характера ти, който е безупречен. Можеш ли да си набиеш това в главата?

— Ядосана ли си ми? — въздъхна Глицки след малко.

— Почти. Мисля, че ако ти се предостави възможност, трябва да се възползваш от нея, да се изправиш и да кажеш какво точно се е случило. Решението им е прибързано. Ти не си се втурнал към Диз, нито си предупредил Моузис. Не си говорил с нито един от двамата. Дай им разпечатката от телефона си. Просто искаше спазване на процедурата — това е. Началникът е съзряла шанс да трупне малко политически дивиденди, а следователите ти вероятно са можели да си свършат по-добре работата по случая, ако бяха изчакали още няколко дни. Ако се вълнуват повече от политиката, а не от това да изяснят нещата, защо пък съдебните заседатели да им повярват? Всичко това е вярно, нали? Вярно е и помага на Моузис, което също е в твой най-голям интерес, нали?

— Само дето целият ми живот е бил посветен на това да не оставям убийците да се измъкват.

— Той не е убиец, докато не го признаят за виновен.

— Не е съвсем така, Трея. Той става убиец веднага след като убие някого.

— Може би не е.

— Стига, моля те, нека дори не говорим за това.

Той се облегна и потупа отпуснатата на рамото му ръка на Трея.

— Дори да е в мой най-голям интерес той да се измъкне, а не отричам, че е така, просто не бих могъл да свидетелствам срещу моите хора.

— Вай Лапиър не е от твоите хора. Тя е политик.

— Ами Брейди? А Шър?

— Ти няма да кажеш и една лоша дума срещу тях. А и нали се сещаш за нашите малки семантични различия дали си бил уволнен, или си се пенсионирал?

— Бегло. Говори ми нещо.

— Само кажи на Диз да те попита направо: „Господин Глицки, вие на практика сте напуснали веднага след този очевиден акт на намеса и възпрепятстване и явно политическо ходатайстване от страна на началника на полицията, така ли е?“. Твоят отговор естествено е

„да“, което е чистата буквална истина. Ти не си бил уволнен. Ти си подал оставка в края на една белязана от успехи кариера. Кой ще е в по-добра позиция тогава?

Глицки помълча около минута и кимна замислено.

— Бих предпочел да се обърне към мен с „лейтенант“ — каза той.

Беше девет часа и осемнайсет минути в понеделник сутринта. До свикването на съда оставаха дванайсет минути. Стиър беше дал съгласието си, Харди го беше пробутал ненаатрапчиво на новия си приятел съдията и Уинстън Пейли вече седеше на първия ред зад Харди в претъпканата до тавана съдебна зала. Носеше кафяв рипсен джинсов костюм, жълта риза и прекалено широка вратовръзка във виолетово и червено.

Докторът беше в приповдигнато настроение, а и защо не, помисли си Харди, след го очакваха един, а вероятно дори два дни с хонорар от три хиляди и петстотин долара всеки. Пейли очевидно беше погълнат от Джина Роук, която беше дошла от мястото си в залата и сега бърбеше с него, облежната на скамейката. Неволно или не, така приятният ѝ налят профил се очертаваше най-добре.

Внезапно Стиър и помощникът му се изправиха като един и се приближиха до масата на защитата. Това прекъсна Роук и Пейли и Стиър се наведе към експерта с протегната ръка.

— Доктор Пейли, аз съм Пол Стиър от страната на обвинението. Просто исках да ви поздравя и да ви приветствам с добре дошъл в Сан Франциско.

Пейли грейна и разтърси ръката на прокурора.

— А това — продължи Стиър, като отстъпи малко — е моят помощник Ларс Гъндърсън. Той е имал възможността да се учи от ваши показания по време на симулация на процес в юридическия факултет в „Макджордж“ и ги помни и до ден-днешен. Той е голям ваш почитател. Казва, че сте един от неговите герои.

Пейли стана от стола и топло поздрави младия мъж, като му стисна ръката.

— Това ме ласкае изключително. Благодаря ви. Толкова е удовлетворително, когато работата на човек продължи и след него.

— Ако не възразявате — помоли Стиър, като извади телефона си, — може ли една снимка на вас двамата? Господин Харди, нямате нищо против, нали?

Харди не знаеше как да реагира на това угодническо представление, но нямаше срещу какво да се възпротиви. Съдът не беше влязъл в заседание, Пейли беше свидетел на защитата, а и тази сутрин Стиър се беше показал като доста благосклонен.

— Разбира се. Давайте.

Стиър направи снимката и провери как е станала.

— Страхувам се, че днес Ларс ще пропусне по-голямата част от показанията ви — продължи прокурорът, — тъй като има изслушване по друго дело в друга зала. Но когато му казах, че сте тук, искаше да дойде и да ви стисне ръката.

— Беше ми приятно да ви видя, докторе — каза Гъндърсън. Той кимна на Харди и У, отвори вратичката на парапета, отделящ тези места от залата, и потъна в тълпата от хора.

Стиър се поклони вежливо и се върна на масата си.

— Радвам се да видя противници, които се разбират толкова добре — каза Пейли.

— О, да. Тук всеки ден е същински парад на любовта — отвърна Ейми У.

След като съдията зае мястото си и съдът беше призован към ред, Гомес не губи никакво време и веднага пристъпи към същината.

— Обвинението се съгласи и аз ще допусна този път защитата да призове свидетел извън установения график. Господин Харди?

— Благодаря ви, Ваша Чест. Защитата призовава доктор Уинстън Пейли.

Пейли се надигна с увереността и спокойствието на човек, правил подобно нещо стотици пъти. Той кимна приятелски на всички, мина през залата и застана на мястото на свидетеля. После вдигна дясната си ръка, готов да положи клетва.

Харди знаеше, че показанията ще се проточат. Само препоръките на доктора щяха да отнемат повече от половин час. Ако Пейли не беше толкова очарователна личност, Харди щеше да се опасява, че ще отегчи съдебните заседатели до смърт. Сега обаче нямаше такива тревоги. Пейли щеше да представи своето образователно и професионално развитие с обиграността на опитен разказвач и да го направи да изглежда едва ли не като приключение. Може би по

някакъв начин то наистина беше такава. Непрекъснатият низ от успехи със сигурност щеше да впечатли слушателите.

— Докторе, бихте ли казали на съдебните заседатели с какво се занимавате в момента или каква е професията ви?

— Да, разбира се. Аз съм психолог, който работи като консултант в общата сфера на здравеопазването. Специфичната ми работа е като криминален психолог.

— Какво по-точно е това?

— Внасям повече яснота или точни подробности в съдебни процеси като този.

— Бихте ли разказали на съдебните заседатели за научната си кариера, ако обичате?

Пейли започна изложението си. След като получил бакалавърската си диплома от Калифорнийския университет — Лос Анджелис, с награди за отличен успех, записал едновременно медицина и магистратура по психология в Университета на Южна Калифорния. Докато следвал, получил и място на аспирант по общественото здраве към факултета в Калифорнийския университет — Лос Анджелис. По едно и също време водел часове, правел изследвания и учел за докторската си степен по психология.

Нагаждач, помисли си Харди, докато се мъчеше да овладее желанието си да му смачка фасона, все пак беше негов свидетел и го разпитваше.

— А след това с какво се занимавахте, докторе? — поинтересува се той.

— Имах щастието да ми предложат няколко позиции като преподавател — продължи Пейли. — Вероятно около десет. В крайна сметка реших да работя в „Харвард“. Оттам имах предложения от три катедри.

При тези думи из залата се понесе лека вълна смях. Пейли я прие с чувство за хумор, сви рамене, сякаш казваше „какво да направя“, и продължи:

Докато бях в „Харвард“, получих субсидии да работя с Министерството на отбраната, с Агенцията за перспективни разработки ДАРПА, с флота и морската пехота на САЩ, както и с няколко други правителствени агенции. После се преместих в Тексас и заех преподавателско място в университета в Хюстън. Там прекарах

пет години и се върнах в Калифорния. Отново получих преподавателско място в Университета на Южна Калифорния и започнах да сътруднича на полицейското управление в Лос Анджелис като психолог. По това време започнах да се занимавам с това, което правя и в момента — да работя като криминален психолог.

Харди прекъсваше потока от думи на всеки няколко минути, за да накъса и разнообрази нещата, макар че нямаше за какво да се притеснява. Въпреки пространните подробности Пейли не омръзваше на аудиторията си, а Харди чувстваше, че той подава точно информацията, от която се нуждаеха съдебните заседатели. Научното минало на Пейли трябваше да е неопровержимо, за да може по-късно Харди да подложи показанията на свидетелите на Стиър под съмнение.

Пейли не спираше. Отказал се от преподавателската дейност, за да формира и да стане президент на група от сто и петдесет хиляди пациенти в Южна Калифорния. Групата станала част от друга, по-голяма, а Пейли оглавил и нея. Първите му появи в процеси били през седемдесетте години. Започнали да го приемат като експерт със специалност свидетелски възприятия и идентификация.

Историята му отново беше внушителна и Харди пак усети, че заседателите искат да я чуят цялата. Пейли имаше цял куфар с публикации по въпроса, с презентации на национални и международни конгреси като онзи в Цюрих, както и с лекции от юридически семинари на адвокатски асоциации. Имаше над триста явявания пред съда в Калифорния и в дванадесет други щата, пред федерален съд и в съда на Американските Вирджински острови. Пейли беше говорил за свидетелското разпознаване пред Асоциацията на юристите на щата Калифорния, беше изработил по темата видеоматериали за съдийската школа и образователни курсове как хората виждат и разпознават други хора, както и какви са несъответствията между действителните факти и какво свидетелите си мислят, че са видели.

Пейли обясни, че в САЩ по тези проблеми се водят проучвания от над осемдесет години, а в Европа дори от повече и вече има натрупана огромна база информация за разпознаването, възприемането и паметта. Написани са стотици докторски дисертации. Общо взето, мнението му беше, че това поле е толкова близо до точната наука, колкото въобще нещо подобно е възможно в психологията.

Наближаваше обед, когато Харди отново взе думата.

— Ваша Чест, защитата предлага доктор Уинстън Пейли като експерт в сферата на свидетелското разпознаване и възприятията.

Гомес кимна и се обърна към масата на обвинението.

— Съгласен ли сте, господин Стиър?

— Ще изчакам кръстосания разпит, госпожо съдия.

— Допускам доктор Пейли да даде показания като експерт в съответната сфера. Но смятам първо да направим почивка за обяд.

Тя хвана чукчето за пръв път тази сутрин и удари веднъж.

— Съдът се разпуска до един и половина.

Харди се двоумеше дали да заведе Уинстън Пейли или Сюзън Уайс на обяд, но Джина му се притече на помощ, като предложи да покани експерта с нея в „Льо Сентрал“, а той да хапне със съпругата на шурей си някъде другаде, а не както обичайно при Лу.

Сричката обаче явно беше останала да витае във въздуха, тъй като двамата се спряха в „При Лулу“ на няколко преки от Съдебната палата. Ресторантът беше просторен, имаше открита градина и беше отличен избор след клаустрофобичните часове в напълно лишената от прозорци съдебна зала.

Харди би харесал Сюзън, дори и тя да не беше сред членовете на единственото семейство, което бе имал през живота си. Тя беше един от любимите му хора през последните двадесет години. Говореше вежливо, беше честна до глупост и притежаваше не само невероятен музикален талант, но и усет към емоции, каквито Харди дори не допускаше, че може да прозират. Беше последният човек, който той би избрал за партньор на огнения, труден и упорит темперамент на шурей си, който на всичкото отгоре имаше и проблем с алкохола.

Харди ѝ дръпна стола, настани я и седна срещу нея. Сюзън беше на около шестдесет години, но беше съхранила немалко от красотата си, която беше предала на най-голямата си дъщеря. Вероятно вече не биха ѝ свиркали по улицата, но Харди установи, че като седи сам срещу нея, все още остава заплепен за няколко секунди.

— Как си? — попита той, докато разгръщаше кърпата си. — Изглеждаш сякаш най-после си успяла да поотпочинеш малко.

— След безсънието в събота срещу неделя щях да умра, ако снощи не бях поспала — отвърна тя с пресилена усмивка. — Легнах си

в осем вечерта и спях единадесет часа.

— Без да се будиш?

— Знам. Истинско чудо.

— Дори не мога да си го представя. Изглеждаш облекчена.

— Да откриеш, че съпругът ти в крайна сметка не е убиец, оказва известно благотворно влияние.

Харди си пое дъх, но не каза нищо.

— Как е Британи?

— Писнало й е от всичко това. Писнало й е да бъде хубава.

— Е, желая й късмет.

Сюзън отчупи хапка хляб и я топна в дълбоката чинийка със зехтин.

— Смешно е. Преди все викаше, че не иска да си пилее красотата. Снощи ми каза, че вече няма да се гримира.

— Това би могло малко да й помогне, но не бих му възлагал големи надежди. Още ли се среща с Тони?

— Да, но не бързат — кимна тя. — Смяната на темпото е добре дошла.

Сервитьорката дойде, наля им вода и взе поръчката. Харди я изчака да се отдалечи, преди да продължи:

— Имам някои проблеми с Тони.

— Британи ми спомена. Ти знаеше ли, че той е бил полицай?

— Така твърди.

— Не му ли вярваш?

— Не знам на какво да вярвам. Но не ми харесва да разиграва момичетата и да сменя едната с другата. Не ми допада и мистериозната аура, която си изгражда. Смятам, че той крие някои наистина дълбоки тайни и това ме притеснява. Каза ми някои неща, които се оказаха неверни.

— Какво например?

— Ами, например името му. Доста многозначителна подробност. Сюзън затвори очи и въздъхна.

— Нали знаеш какво трябва да направиш, за да накараш едно момиче да се влюби? Да й кажеш, че не може да се вижда с някого.

— Следя ти мисълта.

— Да оставим това настрана за минутка — продължи Сюзън. — Тони е казал на Британи нещо, което според мен би искал да знаеш.

Има връзка със случая, дори може би е важно. Особено сега, когато знаем, че Моузис не го е направил.

Харди се усмихна, като се надяваше, че не изглежда неискрен. Изслуша Сюън, докато тя му развиваше теорията на Британи за азиатския наемен убиец. За своя изненада някъде по средата установи, че започва да приема идеята ако не като факт, то поне като елемент от стратегията по делото.

— Британи знае ли нещо конкретно за връзката на Джесъп с Ло?
— попита той, когато Сюън свърши. — Да са си разваляли отношенията, да речем?

— Явно никой не знае. Причината да водим този разговор е, защото Британи смята, че ти би могъл да откриеш.

— Тони нямал ли е някакви предположения?

Сюън поклати глава.

— Не. Само това, че Джон Ло е едновременно замесен в търговия с плът и с Лайъм Гудмън. Явно това е начинът, по който някои от собствениците на подобни заведения решават проблемите си.

Харди не отвърна нищо.

— Диз? — докосна го тя по ръката.

— Мисля. Ако на този случай ужасно му липсва нещо, това е алтернативна теория.

— Това може дори да не е теория, Диз. Може точно това да е станало.

Стига да не бяха досадните доказателства, които уличаваха съпруга ѝ и никой друг, помисли Харди. Сервитьорката дойде отново, той ѝ направи знак да му сипе още вода и я изчака.

— А какво мислиш за добрия доктор Пейли? — попита той Сюън.

Съдът тъкмо се беше събрал, когато Харди реши, че има основателна причина и е крайно време да извади Стиър от равновесие, като поиска съвещание със съдията. Подобен ход винаги беше добър. Идеята му се беше родила по време на обяда, след като Глицки му беше звъннал. Сега щеше да даде на Стиър храна за размисъл, докато помощникът му отсъстваше и докато експертът на Харди

продължаваше да подготвя съдебните заседатели за предстоящите сблъсъци със свидетелите на обвинението.

Двамата стояха до масата на съдията, а Стиър клатеше глава, потресен от неуважението, което Харди демонстрираше към правилата.

— Ваша Чест — каза той, — предполага се, че защитата трябва да ми предостави списък със свидетелите си тридесет дни преди процеса. Добавянето на нов свидетел е крайно против процедурата и много спорно.

— Ваша Чест — реагира Харди, преди Гомес да успее да отговори, — като говорим за неща против процедурата и спорни такива, трябва да отбележа, че заради скоростта на полицейското разследване, довело до ареста и предварителното изслушване на клиента ми, аз се мъча да наваксам със събирането на доказателствен материал, за който е нямало как да зная преди тридесет дни.

— Но точно вие отказахте още време и настояхте за бързо започване на делото.

— Това е напълно погрешно, господин Стиър. *Моят клиент* отказа, тъй като е абсолютно в правото си да се яви пред съда в рамките на шестдесет дни след предявяването на обвиненията, тъй като не желае да гние в затвора за престъпление, което не е извършил.

— Значи казвате, че току-що сте открили тези свидетели?

— Ако трябва да съм точен, разбрах за двама от тях на обед. А за другия, когото още не съм споменал, узнах през уикенда.

— И не сте споменали...?

— Опитвах се...

— А за какво ще дават показания?

— Стига толкова джафкане — прекъсна ги съдията, като се наведе през масата. — Страните могат да отправят забележки единствено към съда, не и една към друга, господин Стиър?

— Ваша Чест — разпери той ръце. — Сега той ни казва, че има и още един свидетел. Моля? Ще му бъде ли позволено да представя свидетели, когато му хрумне?

— Ще му бъде позволено да представя свидетели, когато съдът му позволи. Не и по-рано.

Харди запази изражението си на опитен играч на покер. Тази размяна на реплики му харесваше. В увлечението си Стиър беше успял

да ядоса съдията, тъй като сякаш не се съобразяваше с властта ѝ.

— Разбира се, Ваша Чест — каза Стиър. — Не исках да показвам неуважение. Може би адвокатът на защитата би могъл да ни даде името на третия свидетел, когото смята да призове, а след това вероятно би могъл да спомене някои от доказателствените материали, които свидетелите ще представят.

Грозника се закопаваше все повече и повече с всяка своя дума.

— Благодаря ви, господин Стиър — каза Гомес с хладна усмивка. — Надявах се да имам възможността да попитам господин Харди по някои от точно тези въпроси, преди да взема решение по неговото искане.

Тя се извърна леко с малко по-топло излъчване.

— Господин Харди, информирайте съда, ако обичате.

— Благодаря ви, Ваша Чест. Освен градски съветник Лайъм Гудмън и неговия политически спонсор Джон Ло бих могъл да призова лейтенант Ейбрахам Глицки, бившия шеф на отдел „Убийства“.

В ръцете на опитен адвокат неопределеният и търпящ попълване списък със свидетелите може да бъде мощно оръжие, а днес Харди го използваше точно по този начин. Голямото му предимство беше, че не беше задължително посочените хора да се явят на процеса. Разбира се, можеха да бъдат повикани по всяко време. Но красотата се състоеше в това, че противниковата страна трябваше да е готова и за двете възможности. Така опонентът можеше да се озове затънал до гуша в допълнителна работа, а същевременно да изскочат всякакви съмнителни аргументи, странични теории, но и железни доказателства. През цялото време той нямаше да получи никакви знаци какво ще последва.

— О, за бога... — отново протегна отчаяно ръце Стиър. — Ваша Чест, ако съдът е удовлетворен...

— Господин Стиър, престанете с тези изпълнения — пресече го Гомес. — Това е съд, а не школа по актьорско майсторство. Подобни изпълнения в бъдеще няма да доведат до нищо добро за вас. Считайте се за предупреден.

— Извинявам се, Ваша Чест — увеси нос Стиър. — Но пък чак лейтенант Глицки?

— Господин Харди?

— Ваша Чест, по някакъв начин целият случай зависи от ролята на лейтенант Глицки в ранните етапи на разследването — започна направо Харди. — Началникът на полицията на Сан Франциско Вай Лапиър е сметнала, че има конфликт на интереси, но от него е изплела цял заговор между Глицки, обвиняемия, мен, партньора ми госпожица Роук и дори Уес Фарел. Затова тя се е сдобила със заповед за арест директно от съдия, и то преди събраните доказателства да са дали основание за повдигане на обвинение. След това тя е изразила липса на увереност в начина, по който лейтенантът работи със следователите, а това е довело до неговата оставка. Глицки ще отхвърли обвиненията и действията на началник Лапиър, а това ще осветли политическите машинации и произлезлите от тях погрешни доказателства, станали причина за последвалия арест на обвиняемия.

Стиър нямаше никакво намерение да остане безучастен.

— Което, Ваша Чест, няма нищо общо с доказателствата, на които е основано обвинението — изкоментира той. — Няма нищо общо с кръвта в колата на обвиняемия. Няма нищо общо с кръвта по обувките или якето на обвиняемия. Няма нищо общо с удобно липсващия шилелаг, който явно е оръжието на убийството. А и с удоволствие ще кажа, че няма нищо общо с факта, че обвиняемият е пребил Рик Джесъп в сградата на Градския съвет, а по-късно Джесъп е изнасилвил дъщеря му. Това е абсолютно пращане за зелен хайвер.

— Що се отнася до господин Гудмън и господин Ло — продължи Харди невъзмутимо, — в момента не бих могъл да кажа със сигурност какви ще са показанията им. Господин Джесъп е работил за господин Гудмън. Господин Ло с един от основните спонсори на господин Гудмън и очевидно между тях има връзки, които все още не са достатъчно изследвани, но смятам, че имат отношение към случая, особено за приписвания на обвиняемия мотив. Възнамерявам да възложа на частния ми детектив да разговаря с тези свидетели, да проучи отношенията им, а след това смятам да ги призова, ако имам основания. В този ред на мисли е възможно да помоля съда да включи в списъка на свидетелите още Уес Фарел и Вай Лапиър.

— Господин Стиър?

— Сериозно ли, Ваша Чест? Сериозно ли? Господин Харди дори не се опитва да посочи някаква връзка, макар и далечна, между господин Ло, господин Гудмън и този случай. Това е, ако ми позволите

да се изразя така, димната завеса на димните завеси. Съдът не бива да го толерира! — настоя Стиър, а лицето му беше станало тъмночервено от яд. — С цялото ми уважение, Ваша Чест, но целта на призоваването на тези трима свидетели е да обърка и да подведе съдебните заседатели. Те нямат място в този процес.

— Благодаря ви.

Гомес се обърна към Харди.

— Ще ви позволя да добавите тези имена, но за момента казвам само това. И още нещо — преди който и да било от тях да застане на свидетелското място, ще искам да чуя много по-конкретно обяснение на показанията, които могат да дадат по отношение на това дело. Защото, честно казано, думите ви до момента са неубедителни и ако трябваше да реша веднага, бих могла да подкрепя възраженията на господин Стиър. Смятайте се за уведомен.

Харди беше в силно приповдигнато настроение след успеха си и трябваше да си напомни да се овладее, за да не пострада от прекомерната си увереност. Пейли се беше настанил отново на мястото на свидетеля, но Харди спечели малко време, като уж преглеждаше записките си на масата на защитата. Отпи от чашата си и без да погледне нито към У, нито към Стиър, нито към залата, се изправи напълно съсредоточен пред свидетеля си.

— Доктор Пейли — започна той, — ако нямате нищо против, нека първо дадем на съдебните заседатели определението за свидетелско разпознаване и възприятие.

— Разбира се — съгласи се с готовност Пейли, който не беше загубил и капка от енергията или ентузиазма си по време на обяда. — Нека първо кажа, че макар и да изглежда очевидно, няма как да разпознаете някого, ако първо не сте го видели. Ако сте го видели, то свидетелското разпознаване е способността да посочите точно същия човек, когото сте видели преди.

— Докторе, казахте „точно същия човек“. Нима се опитвате да разграничите този точно същ човек от някакъв друг човек?

— Отличен въпрос, господин Харди. Отличен.

Така и трябва да бъде, помисли си адвокатът, бяха го репетирали достатъчно дълго, всъщност за около хиляда долара.

— Това, което се опитвам да разгранича, е какво не е този така наречен точно същ човек. Той например не е някой, за когото си

мислите, че е човекът, когото сте видели. Не е и някой, когото си мислите, че други хора са видели. Не е и човекът, който други хора са ви казали, че са видели, или пък когото полицията смята, че е. Нито пък е човекът, когото някой фотограф предполага, че е. Всичко от гореизброеното не е разпознаване от свидетел.

— А защо не, докторе?

— Защото почива на предположения и заключения. А идентификацията от свидетел е показаната способност на базата на спомен от нещо видяно да посочите точно същия човек, когото сте видели.

— Това трудно ли е?

— Да, може да бъде и трудно.

— Има ли специфични условия, при които може да бъде по-трудно?

— И още как.

— Какви например?

— Ами, ако е тъмно или видите човека отдалеч, ако край вас се случват много неща или пък има много хора. А ако мога само да добавя...

— Да, давайте.

— Другото нещо е, че всички имаме мнение как се случва свидетелското разпознаване, но фактът е, че когато сравним как си мислим, че се случва, и как действително се случва, се оказва, че често сме доста далеч от истината. Нещата не стават така, както си мислят повечето хора. Изследванията през последните десетилетия са доказали, че не се справяме дори наполовина толкова добре, колкото си мислим. Дори не сме близо до половината.

През следващите двадесет минути воденият от внимателните въпроси на Харди доктор постепенно разви гледната си точка — че хората не са видеокамери и че се влияят много силно от чуждите наблюдения, както и от случващото се около тях по време на наблюдението. И не само че наблюдението от първа ръка често пъти е под влиянието на околните събития, но и крехките ни спомени се обръкват при възстановяването, а наблюдението губи от пълнотата си заради другата информация в запаметеното — заради предположенията и нещата, които знаем от друга източници, а много от тях всъщност никога не сме виждали.

Подобен поток от информация би бил приспивен, но Пейли успя да хвърли няколко бомби, които разтърсиха не само съдебните заседатели, но и цялата зала.

— Не знам дали знаете, но всеки определя точността на преценката си спрямо своята увереност. В стотици изследвания обаче, а някои от тях са ето тук в това куфарче, ако искате да се запознаете с тях, се сочи, че между двете няма взаимовръзка. Може да сте сто процента сигурни в това, което сте видели, може да сте готови да се закълнете и все пак да грешите на сто процента.

Другата сензация беше изказването, че спомените могат да бъдат напълно неверни, без значение колко са подробни, живи или силни. Забележката за хората и оръжията също предизвика отзвук.

— Ако в сцената има оръжия, то хората, които ги държат, ще ви изглеждат много по-едри. Младеж около метър и седемдесет пет, но с пистолет в ръката, лесно ще ви се стори поне метър и осемдесет и пет. Често пъти го описват точно така.

Пейли не спря дотук, а задълба и в още детайли.

— Ние ставаме все по-уверени в себе си с всяко повтаряне на историята. Все по-лесно ни е да повторим това, което сме казали преди, а не онова, което сме видели. Това не означава, че хората лъжат. Те ви казват съвсем честно това, което си мислят, че си спомнят, но просто грешат. Разпознаването от свидетели е такава материя, че хората могат да ви кажат точно това, което си мислят, че са видели, да са сигурни в него, но въпреки това в думите им да няма нито зрънце истина.

Харди изчака следобедната почивка и отново се захвана със свидетеля си.

— Докторе, вие позовавате ли се на проучвания на хора, които са били признати за виновни в някакво престъпление, но след това са били оправдани заради, да речем, ДНК доказателства? С други думи, заради доказателства, които потвърждават тяхната невинност извън всякакво съмнение. Ако са били осъдени основно заради свидетелски показания, то какъв би бил процентът на несправедливите присъди на базата на погрешно разпознаване от страна на свидетели?

— Деветдесет процента.

Тази статистика предизвика такава глъч в залата, че Гомес трябваше да удари с чукчето, за да въдвори ред.

— Да го кажем по друг начин — продължи Харди. — Има ли изследвания, в които действителният извършител на злодеянието е бил показан на жертвата, а тя не го е разпознала?

— Да.

— Колко са?

— Стотици.

— Докторе, а има ли значение кой моли свидетеля да идентифицира даден човек? Свидетелят по различен начин ли ще реагира, ако го пита полицаи или примерно учител, или участва в научно изследване?

— О, определено. Повечето хора смятат, че полицията няма да ви губи времето да ви показва невинни личности. Но всъщност — продължи той, без да има нужда от подсещане — много проучвания сочат, че свидетелите могат да бъдат повлияни дори само от полицаи, който знае очаквания или верния отговор. Точно затова полицаите, който показва различни фотографии, не бива да знае кой е заподозреният по случая. Свидетелите долавят знаци, които дори не осмислят. Освен това, ако при процедура за разпознаване сте посочили някого, а след това видите сходна физиономия в друга процедура, ще я посочите, защото ви е позната от останалите.

— Докторе, на мен ми изглежда, че въпреки убедеността ни в обратното разпознаване от свидетел всъщност не е особено точно. Вярно ли е? — попита Харди.

— Това е най-малко надеждната форма на идентификация — отсеке Пейли без никакво колебание.

— Ами разпознаването в съда? Тоест когато свидетелят посочи стоящия в залата обвиняем. Доколко е надежден такъв вариант?

— Не може да става дума за никаква надеждност. По време на процеса свидетелят вече знае какво се очаква. Той знае, че обвиняемият е човекът в съда, който седи до адвоката си, и че от него се очаква да го разпознае. Свидетелят е подложен на огромен натиск да идентифицира някого, без значение дали е сигурен в собствената си преценка.

Харди хвърли прикрит поглед към часовника. До разпускането на съда в края на деня оставаха минути.

— Докторе — продължи той, — има ли още нещо относно свидетелското разпознаване, което смятате за важно и искате да го

кажете на съда?

Пейли се взря в съдебните заседатели и реши да ги възнагради за търпението.

— Мога да говоря поне още ден, стига да имате време — пошегува се той.

Харди остави смехът в залата да утихне.

— Нека се придържаме към по-важното.

Пейли беше самото олицетворение на увереността. Той се обърна към заседателите, а след това и към залата.

— Има два момента, които са важни извън всякакво съмнение. Първият се нарича „междурасов ефект“. Звучи като злостна забележка, но не е. Не е и обида. Дори не е расистка реплика. Означава, че сме склонни да посочим някой, който изглежда различно, въпреки че не възприемаме толкова цялостно чертите на лицето и не сме толкова точни при по-късното им възпроизвеждане.

— Това винаги ли е така, докторе?

— Да, дори и да имате богат опит с хора от различни раси. В Южна Африка беше проведено мащабно изследване и се оказа, че белите изпитват затруднения да посочат конкретни чернокожи, дори и при положение че там повечето хора са чернокожи. Ето това е проявлението на междурасовия ефект. Той е истински и действа.

Пейли помълча драматично и продължи:

— Второто нещо, което приемам за важно, е, че понякога лице, което сме видели някъде, но не знаем къде, се запечатва в паметта. Може да е продавачът от бакалията. Ако той попадне в списъка на потенциалните заподозрени, които очевидецът трябва да разпознае, ще бъде посочен. Това е известно като „ефект на невинния страничен наблюдател“. Механизмът на действието му е несъзнателното пренасяне.

— Докторе, това звучи изумително, както и всичко, което ни казахте днес. Но съдията ни помоли да следим времето. Краят на деня приближава, а както знаете, сме приготвили видеоматериал за съдебните заседатели. Ваша Чест, ако съдът не възразява, имаме нужда от няколко минути, за да се подготвим.

По принцип Харди не харесваше аудио- или видеоматериалите в съдебната зала. Те рядко подпомагаха въвеждането на информацията, можеха да бъдат обработвани по какви ли не начини, а това хвърляше съмнение върху тезата, която се опитваха да докажат. Възникваха и основателни възражения — къде и как е била пазена касетата или дискът, колко време, кой я е пазил и всичко това следваше като верига. Освен това се знаеше, че в затъмнената зала в късния следобед дори и най-добрите видеоматериали могат да приспят заседателите.

Но Пейли толкова беше надул главата на Харди с триминутния клип, който щяха да представят, че просто нямаше как да откаже. Трябваше да го пуснат целия, за да могат Стиър и Гомес да го оценят. Стиър протестира яростно, но Харди се наложи в спора и смяташе, че това ще е един от козовете на защитата. Клипът му беше напълно непознат, но Стиър и Гомес явно бяха чули за него, макар и да не го бяха гледали, докато Харди не го занесе в стаята на съдията. Беше напълно възможно някои от заседателите също да го бяха гледали или поне да са чували за него. Но Харди се бореше за един оправдателен вот, трябваше да убеди само един човек и ако дори един-единствен съдебен заседател реагираше като него, усилията си заслужаваха.

Пейли стоеше до скамейката, а изнесенният телевизор беше обърнат към заседателите. Харди започна да подготвя почвата още преди да затъмнят залата.

— Докторе, какво ще покаже тази демонстрация?

— Участниците ще бъдат помолени да преброят колко пъти играчите в бяло си подават топката.

Харди пусна записа.

На екрана се появиха шест млади жени в обикновено спортно облекло. Три от тях бяха с черни тениски, останалите носеха бели. Всеки отбор разполагаше с топка и момичетата започнаха да я подават и да я хвърлят към съотборничките си. След около двадесет и пет секунди екранът потъмня.

— Докторе, какъв е верният отговор? — попита Харди.

— Верният отговор е шестнадесет подавания, но преди малко вие ме попитахте каква е целта на демонстрацията. Този клип показва, че когато човек е помолен да се концентрира върху нещо конкретно, той често пропуска друга важна информация.

— Как става така, докторе?

— Става. Повечето хора не виждат, че в клипа има и горила.

Залата се развълнува, чува се въздишки, последвани от нервен кикот.

— Докторе, вие вероятно се шегувате за горилата, нали? — обърна се към него Харди.

— Не, господин Харди, не се шегувам. Това въобще не е шега. Това е доста известен видеоклип, който се ползва не само в курсовете по психология, но го има и в много популярни медийни канали, например в „ЮТюб“. Цял ден говорим за свидетелските показания и за наблюдението, а току-що се убедихте в собствената си ненадеждност като свидетел, особено когато съзнанието ви е концентрирано върху нещо друго. Например върху наличието на оръжие или върху броенето на подаванията на момичетата с бели тениски.

— Пейли изчака и продължи:

— Сега нека пуснем клипа отново и да погледнем какво видяхме току-що. Този път знаем за горилата, но да видим дали също така забелязвате, че завесата в дъното променя цвета си или че едно от момичетата в черни тениски напуска играта, когато се появява горилата.

Харди отново натисна бутона, а Пейли обясни, че около петдесет процента от хората, които гледат клипа за първи път, не виждат горилата. Когато тя се появи, в залата се дочу смях, без съмнение, помисли си Харди, хората едва сега я забелязваха.

Клипът свърши и Пейли отново взе думата:

Когато търсите горила, често пропускате други неочаквани събития.

— Значи, докторе, ако хората се концентрират върху оръжие, например върху тояга, вашите изследвания показват ли, че те ще са ненадеждни свидетели по отношение на другите си наблюдения — например лицето на човека с тоягата?

— Абсолютно. Проучванията сочат, че разпознаване при такива условия няма да бъде надеждно.

— Благодаря ви, докторе — каза Харди и погледна към масата на съдията. — Ваша Чест, с това приключваме демонстрацията.

Фарел искаше да присъства на встъпителните речи и миналата седмица беше в залата, но не му беше интересно да слуша как Пейли хвърля светлина върху множеството факти, които показват, че свидетелските показания не струват и пет пари, ако става дума за разпознаване. В по-ранната си адвокатска практика Фарел беше наемал доктор Пейли няколко пъти и не се съмняваше, че неуморният и ентузиазизиран експерт е станал още по-добър.

За негов късмет познаването на методите на Пейли му представяше възможност — ако си наясно какво ще каже опонентът ти, трябва да можеш да го превърнеш в предимство. А след последните дирижирани от Лапиър истерии около поста му Фарел се нуждаеше от силно представяне в делото. Не че искаше да види Моузис Магуайър осъден, в крайна сметка познаваше бармана от повече от двадесет години и го харесваше. Но ако Фарел искаше да остане областен прокурор и да бъде преизбран, трябваше да съхрани лоялността и увереността на хората си, а тези две качества бяха силно разклатени, след като заповедта за арест беше дошла директно от съдията.

Беше малко след пет часа. Странно промененият Ларс Гъндърсън седеше на дивана срещу Фарел и двамата отмятаха отправните точки, които утре Стиър щеше да използва при кръстосания разпит на доктор Пейли. Фарел беше предложил на Гъндърсън да вземе стенограмите от няколко други дела, в които Пейли беше давал показания. Съпоставени една към друга, те образуваха истинска карта, която посочваше въпросите, които биха помогнали за отхвърлянето или поне за сериозното уронване на твърденията, които съдебните заседатели вече бяха чули.

Но имаше нещо, което Фарел искаше да узнае първо.

— Ларс, само на мен ли ми се струва, или видът ти наистина е променен?

Младият прокурор се усмихна широко.

— Подстригах се и си обръснах мустаците. Пол искаше различен подход към заседателите.

— А, това било. Сега никой не може да твърди, че не съм наблюдателен.

— Не, сър, и през ум не ми е минало.

— В началото на кариерата си две години си връзвах косата на опашка. Знаеше ли?

— Не, не знаех.

— Това беше нещо като изявление. Реших, че няма да се подстрижа, докато някакво важно събитие не ме накара.

— И какво стана?

— Както казах, минаха две години.

— Нещо случи ли се в крайна сметка?

— Нещо важно ли имаш предвид? Не съвсем. Ако продължавах да упорствам, косата ми щеше да стигне до задника. Но не бива да забравяш, че в онези дни бях адвокат на защитата, така че клиентите ми се идентифицираха повече с мен, а не с костюмарите, които се опитваха да ги тикнат в пандиза.

Гъндърсън помълча.

— Ако бих могъл да попитам, как се справяте с историята около Магуайър? — пристраши се той.

— Че го познавам и така нататък?

— Да.

— Който убива, в затвора изгнива.

— Наистина? Просто така?

Фарел обмисли въпроса, надигна се от дивана, хвана малката баскетболна топка и я хвърли към коша над лавиците с юридическа литература. Пропусна с половин метър.

— Естественото развитие на нещата е следното. Ако не е извършил престъплението, е свободен. Надявам се да е така и да не е убил онова хлапе. Но ако го е направил... — той сви рамене. — Историята не е толкова лична, колкото хората я изкараха.

— Имате предвид Лапиър?

— Тя имаше свои приоритети — отново сви рамене Фарел. — Можеше да дойде при мен и да ми обясни. Но така и не го направи и точно тук сбърка.

— Смятате, че тя греша?

— Нали това казах току-що.

— Значи Магуайър е невинен?

— Никак даже. Надявам се да е невинен. Но мисля, че е виновен, та пушек се вдига. Но дълбоко в душата си и аз раздавам лично правосъдие и някак си разбирам какво му е било. Но не казвай на никого.

— Няма, разбира се.

— Така. Уточнихме ли се? Можем ли да се върнем към доктор Пейли? Да му вгорчим живота?

— Да го подхващаме — кимна Гъндърсън.

Приблизително по същото време Дизмъс Харди беше в офиса си и говореше по телефона с детектива си Уайът Хънт.

— В този момент обявявам ловния сезон за Ло и Гудмън за открит. Не знаем абсолютно нищо за нито един от двамата и връзката им с Джесъп, освен че той е работил за единия от тях.

— Какво по-точно да търся?

— Търси какъв е бил лостът на Джесъп за оказване на влияние.

— Защо ми се струва, че пак се сецям за думите „по-точно“?

— Знам. Извини ме. Трябва да открия друга вероятна причина, заради която някой ще иска да види Джесъп мъртъв.

— Нали разбираш, че това трябва да е доста основателна причина. Говорим за мотив да пречукаш някого, а това не се прикрива толкова лесно. Засега няма и намек какво може да е.

— Така е.

— И доказателства няма.

— Ние не трябва да доказваме нищо, Уайът. Трябва ни дори слабо достоверна история.

— И смяташ, че един градски съветник е обещаваща цел? Не ме разбирай криво, работата ще ми хареса, винаги е така, но Гудмън е малко или повече един от стълбовете на обществото, нали? А и не е ли съвсем ясно, че мотивът за убийството е изнасилването? Мотивът на Моузис, искам да кажа.

— Да, ако вярваме, че той е извършителят. Но ние не искаме да оставим заседателите да се оттеглят на съвещание, без из главите им да се въртят още две теории.

Хънт замълча.

— Я ми кажи пак кой е този Ло? — попита той.

— Собственик е на няколко корейски салона за масаж.

— И освен това убива хора? Нещо като страничен бизнес?

Харди се изкиска.

— Казано така, звучи леко абсурдно.

— Нямах това предвид — уточни Хънт. — Просто се опитвам да ти спестя малко пари, като тръгна по някакви по-топли следи.

— Приемам всякакви резултати и предположения.

— Добре. Докато сме на темата, да разработвам ли и личния живот на Джесъп?

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Може да е откъснал гаджето на някой от приятелите си. Може да е продавал дрога за лична сметка и да е ужилил доставчика си. Може да е имал ревнив гей любовник или пък да е прегазил котката на някаква луда дама. Този тип е бил изнасилвач и си е имал покровители, прав ли съм? Значи сигурно има и други жертви. Ами ако го е убила някоя от тях? Има ли семейство?

— Има майка и сестра, по-голяма от него с десет години. Не е бил близък с тях, макар че те са съсипани, че той е мъртъв и прочие.

Харди чу как Уайът въздъхна гръмко.

— Като отчаян човек ли ти звуча? — попита го той.

— Нещо такова.

— Можеш ли да ми дадеш двацет часа?

— Ще ти дам колкото време искаш. Но ми се струва, че само ти хабя парите, а това не ми харесва.

— Ами не ги взимай, щом пък не ти харесва.

— Да, това беше добър опит, Диз, но няма да мине.

— Знаем. Много съм забавен, нали?

Сюзън застана до вратата на банята до спалнята на дъщеря си и почука внимателно.

— Британи, добре ли си?

— Нищо ми няма.

— От половин час си вътре.

— Знаем, добре съм.

— Не искам да те притеснявам, но започвам да се тревожа.

— Няма за какво.

— Ще излезеш ли да хапнем? Донесох малко китайско.

— Само още минутка и идвам.

— Окей, ще те чакам на масата.

Сюзън се върна в кухнята. Сърцето и беше натежало. Сложи по една подложка от двете страни на масата и подреди салфетка, пръчици за хранене и чаши за вино. Извади наполовина пълна картонена кутия с бяло вино и я постави по средата. Накрая извади порциите от хартиения плик върху плота и ги сложи на масата както бяха в кутиите. Пшеничени нудъли ло мейн със скариди, тестени хапки дим сум с плънка, ребра на скара, „Пилето на генерал Цо“, което въпреки помпозното си име представляваше просто пържено пилешко на тиган със зеленчуци и сос и неизменния ориз на пара.

Тя отстъпи, огледа масата и въздъхна. Беше забравила соевия сос. Обърна се да го вземе от шкафчето и застина на място. Британи стоеше на вратата на кухнята. Беше навлякла някаква пижама на баща си и беше плакала. Очите ѝ бяха подпухнали, в тях още блестяха сълзи, а красивото ѝ лице беше неестествено бледо, без грам грим.

— Толкова се мразя — промълви тя.

Сюзън отиде до дъщеря си и я прегърна силно. Британи стоеше скована, някъде от нея се изтръгна нечленоразделен звук, който сякаш я пречупи и тя се разхлипа.

Глицки седеше на мястото до шофьора в паркираната пред дома му кола на Бил Шуйлър. Здравчът отстъпваше пред нощта, а над града висеше мъгла. Агентът на ФБР беше около десет години по-млад от Глицки, не се славеше със спокоен нрав, а сега направо се тресеше от напрежение. Глицки го беше поканил горе, но Шуйлър очевидно не искаше да се бави за каквото и да било. Не пожела да се види със семейството му, нито пък да покаже каквато и да е лична обвързаност.

— Дори не знам защо се срещаме — каза той. — Казах ти, че нямам нищо общо с шерифите, юрисдикцията ни е съвсем различна.

— Разбирам.

— Явно не разбираш.

— Сега ще спорим ли, или да ти кажа за какво става дума?

Шуйлър се поуспокои.

— Късметлия си, че сега си извън работата. Изнервен съм, защото ме улавяш по средата на нещо друго. Всички сме полудели. Ден спокоен няма, криза след криза.

— Много добре си спомням какво е. А дори не бях федерален агент.

— Прецакали са те, доколкото чувам.

Глицки се изсмя сухо, сякаш се изкашля.

— Хм, благодаря. Гледам на ситуацията като на благословия. Мога да направя нещо друго с живота си.

— Можеш. Ето ти го живота, но ми се обаждаш.

— Правя услуга на приятел. И преди за пети път да повториш, че не можеш да ми помогнеш, нека ти кажа, че моят приятел и аз нямаме никакъв интерес да разкриваме самоличността на свидетеля. Просто искаме да знаем в какво се е замесил.

— Откъде въобще знаете, че е замесен в нещо?

— Разбъбрил се пред приятелката си, но после я зарязал.

— Направо нечувана история. И смятате, че това, което ѝ е казал, може и да не е цялата истина?

— Не знаем. Той се е обрисувал като герой, но това не изненадва никого. Видял едни лоши типове да вършат лоши неща и решил, че трябва да отиде и да свидетелства срещу тях.

— Ей така изведнъж? Без никой да го кара? Без сделки за намалена присъда? Просто решил и сам предложил?

— Така твърди.

— От личен опит мога да ти кажа, че ако това е вярно, ще е един от малкото подобни случаи. Обикновено, ако някой е полезен свидетел, също е част от схемата, при това не на най-ниско ниво. Решават да помогнат, тъй като имаме нещо, с което ги заплашваме. После правим така, че да изчезнат.

— Знам го и точно затова сме скептично настроени към историята на този тип. Първото му име вероятно е Тони, а фамилията му може би започва със „С“.

— Сопрано?

— Добър опит, но сигурно е различна. Вероятно е от района около НЮ Йорк, може би от Джърси. Основната ни улика е, че знаем, че е тук и работи като барман. Един от вашите шерифи трябва да му е надзорник.

— И не искаш да знаеш как се казва, така ли?

— Искаме да знаем само в какво е бил забъркан. Дали е бил дребен мафиот и особено дали е убил някого.

Шуйлър се обърна и го изгледа.

— Значи да оставим приказките за пенсионирането настрана, а? Още се занимаваш с убийства и смяташ, че това е такъв случай.

— Не се сецам да съм казват точно това. Но бих добавил, че е в рамките на възможното.

Шуйлър кимна рязко.

— Ще видя какво мога да направя.

Харди се прибра у дома си от офиса чак в осем без петнадесет. Когато нямаше дело, той и Франи си разделяха домашните задължения относително демократично, но когато беше в съда, съпругата му се стараеше да му спестява всякакъв стрес и се нагърбваше с почти всичко. Ставаше рано с него, правеше му хубава закуска, проверяваше дали костюмите му са изгладени, а ризите прибрани от химическо чистене. Оглеждаше вратовръзките за петна и следеше обувките да са лъснати до блясък. Той пък гледаше да се прибере преди осем вечерта, а тя го посрещаше с коктейл. Тази вечер му беше приготвила леденостудено сухо мартини с джин „Хендрикс“ и резенче краставица. На себе си беше наляла чаша шардоне.

Докато вечерята къкреше, двамата сядаха на удобните столове обикновено в дневната и си говореха около двайсет минути, но без да споменават нищо около процеса. Това им беше твърдо правило, което бяха установили още в началото на брака си, когато Харди биваше толкова погълнат от работата си, че седмици наред не можеше да говори за нищо друго, освен за поредното дело. После стоеше до късно, четеше бележките си и накрая не можеше да заспи. Това често водеше до срыв на имунната му система и той се разболяваше. Най-после Франи успя да го убеди, че тези навици не само вредят на ума и тялото му, но и му пречат да се представи добре в залата. Двайсет минути разговор по други теми нямаше да доведат до загуба на делото, а и можеше да му помогнат да спечели.

Днес имаха предостатъчно въпроси за обсъждане. През деня синът им Винсънт, който прекарваше лятото преди последната си

година в училище в Барселона, се беше свързал с Франи по скайп и ѝ беше разказал за последните си приключения — снощи за около час си загубил раницата, но се сетил, че я е забравил в някакъв тапас бар, а собственикът като по чудо я намерил и я прибрал. Тази сутрин пък се изкачил до върха на кулата на „Саграда фамилия“, чудовищно огромната и богато украсена катедрала на Гауди. Смятал, че се е пристрастил към паелята.

Бяха получили и покана за сватбата на Уес и Сам. Щеше да бъде в началото на септември в парк „Буена Виста“, точно от другата страна на тяхната улица. Франи се беше обадила на Сам и тя ѝ беше казала, че ще канят само шестдесет човека, което беше изненадващо малко за един изгряващ политик.

Филис, секретарката на Харди, се беше обадила сутринта, че е болна, и той се чудеше колко ли поредни дни отсъствие ще му дадат право да я освободи. Тя беше във фирмата от четиридесет години, още преди кантората да я има, и му се струваше жестоко да изисква от нея да е постоянно зад бюрото. Но ако отсъстваше три дни поред, може би щеше да има основание да повдигне въпроса.

Междувременно Бек беше поканила Бен Файнстийн на пикника, организиран от фирмата, където си караше летния стаж. Очакваха се подробности.

А освен това в края на август Ейб и Трея щяха да отидат на истинска ваканция може би за първи път, откакто бяха заедно, и питаха дали Харди и Франи са ходили на остров Санта Каталина и дали искат да се присъединят към тях?

За вечеря имаше салата „Цезар“, която Франи беше приготвила сама с маруля ромен, сурово яйце, цяла консерва аншоа, чесън, сос „Уорчестър“, дижонска горчица и сок от лимон мейер, който всъщност беше хибрид между лимон и мандарина. Всичко беше объркано с пармезан и студено пресован зехтин. Франи не беше сложила крутони, но беше обогатила порциите с по три огромни скариди и двамата изядоха всичко до последното парченце.

След вечеря разговорите за делото вече не бяха забранени и двамата обсъдиха всичко — клипа с горилата, пространните обяснения на доктор Пейли, идеята на Съюзън за наемния убиец, решението на Глицки да се яви като свидетел на защитата, ако Харди го призове, и

съмненията на Уайът Хънт за резултатите от разследването на Ло и Гудмън.

Легнаха си в девет и половина. В десет той я целуна, каза й, че я обича, пресегна се и угаси нощната лампа.

На следващата сутрин Пол Стиър се надигна от ъгъла си агресивно като боксьор, който в предишния рунд е понесъл тежък удар и иска да докаже, че все още е в мача. От приветливото и почти приятелско отношение към Пейли, когато представяше себе си и Гъндърсън, не беше останала и следа. Нямаше го и сприхавото излъчване от обсъжданията при съдията, когато Харди го беше надиграл.

Стиър излъчваше увереност и нямаше търпение да се втурне в атака. С периферното си зрение Харди забеляза, че той стана два пъти — когато съдията поздрави заседателите с началото на новия ден в залата и при призоваването на Пейли на скамейката. Харди леко се нервираше от ентузиазма му, още повече че вчера Стиър не беше представил нито едно възражение. За какво, по дяволите, е толкова развълнуван?

Стиър започна кръстосания си разпит с удар по източниците на Пейли. Било много хубаво, че докторът има всички нужни препоръки, че дори и отгоре, а и е интересно, че по негово мнение, подкрепено от десетки, ако не и стотици проучвания, свидетелските показания са по същество безполезни. Би ли могъл обаче докторът да посочи конкретните изследвания, които да потвърдят достоверността на показанията му?

— Доктор Пейли, вие казахте, че един нисък човек с оръжие може да бъде описан по-късно като висок към метър и осемдесет и пет. Това често ли се случва?

— Не, не мисля.

— Не мислите. Не сте ли сигурен?

— Повечето пъти се случва.

— Разполагате ли с точна статистика в проценти?

— Бих казал в около деветдесет и пет процента от случаите.

— А в останалите пет процента ръстът на човека с оръжието посочен ли е вярно? Или пък има ли случаи, в които някой с ръст метър и осемдесет да бъде описан като дребосък метър и петдесет?

— Не, няма такива случаи.

— Нито един?

— Не съм чул за нито един. Разликата в действителния ръст, като сега говорим само за петте процента, е два-три сантиметра.

— Можете ли да посочите изследването, което поддържа това твърдение?

— Не точно. Но Джеймс Макдауъл е провел няколко проучвания...

— Кой?

— Джеймс Макдауъл, един от първите съдебни експерти по темата в Калифорния. Той беше един от известните и уважавани криминални психолози.

— Забелязвам, докторе, че казахте „беше“. Починал ли е господин Макдауъл?

— Да.

— Кога е починал?

— Не съм сигурен. Преди шест или седем години.

— И, надявам се, че съм разбрал правилно, вие казвате, че той е написал първите изследвания, че хората с оръжие се възприемат като по-едри, отколкото са в действителност, нали така?

— Да.

— Нека ви попитам още веднъж за заглавието на проучването.

— Опасявам се, че не мога да се сетя веднага.

— А можете ли да посочите къде са публикувани тези изследвания на седем години?

Харди се изправи на мястото си колкото да прекъсне атаката.

— Възразявам, Ваша Чест. Това е спорно и оказва емоционален натиск върху свидетеля.

Стори му се, че в погледа на съдията се мярна леко разочарование.

— Не смятам така. Отхвърля се.

Стиър продължи, сякаш без да си поема дъх, и припомни последния си въпрос.

— Публикувани ли са тези изследвания?

— Сигурен съм, че някои от публикациите и изследванията са в куфарчето ми — каза той, като се стараяше да запази любезното си излъчване.

— Но не си спомняте някое точно заглавие или публикация?

— Не, в момента не.

Това беше лек удар срещу Харди. Стойността на показанията на Пейли зависеше от репутацията му на учен, който може да даде точните отговори. Стиър извърташе нещата така, че Пейли сякаш си беше измислил всичко и затова то дори не е вярно. Нещата не се подобриха и при следващата серия въпроси.

— Докторе, вчера казахте, че като експерт сте давали показания над сто пъти.

— Да. Доста над сто пъти. Вероятно двеста или триста.

— Триста пъти?

— Приблизително.

— А в колко от тези триста явявания в съда сте свидетелствали за обвинението?

— Не са ме молили.

— Не са ви молили? — възкликна Стиър овладяно, но въпреки това успя да предаде удивлението си на заседателите. — Обвинението никога не се е обръщало към вас?

— Не.

— Значи никога не сте били свидетел на обвинението?

Харди отново се изправи.

— Възраждам. На този въпрос беше отговорено. Това е тормоз над свидетеля.

Гомес отново отхвърли възражението.

— Не мисля така. Докторе?

— Не. Никога не съм бил свидетел на обвинението.

Стиър осъзна, че може би се поддава на ентузиазма. Той не искаше да оставя впечатление, че се опитва да притиска свидетеля, който в крайна сметка имаше симпатиите на залата. Затова се прокашля да си прочисти гърлото и се върна до масата, за да пийне вода, като така пресече опитите на Харди да го бави. Върна се на мястото си пред съдебните заседатели и продължи: Докторе, вие се описахте като криминален психолог. Бихте ли казали, че професията ви е съдебен експерт?

— Да.

— Явявания в съда като това съставят поне част от доходите ви, прав ли съм?

— Да.

— Какъв процент от доходите?

Харди избута стола си назад и се изправи рязко.

— Ваша Чест, това е несъществено. Няма отношение към делото.

Не само Стиър се увличаше от момента. Миг преди думите да излетят от устата му, на Харди му се прииска да се срита. Протестираше твърде често за неща, които знаеше, че ще бъдат отхвърлени, а така отчуждаваше Гомес и сега тя даде на прокурора възможност да обясни.

— Ваша Чест — веднага се възползва той, — фактът, че този човек се издържа, като свидетелства за защитата, му дава очевиден мотив да украси показанията си. Той е наемник.

— Престанете веднага! И двамата — сопна се тя. — Господин Харди, въпросът явно е важен. Възражението е отхвърлено. Господин Стиър, можем да се оправим и без вашите разяснения. Придържайте се към подходящите юридически аргументи.

Пейли хвърли извинителен поглед към Харди. Той беше опитен свидетел и знаеше, че сега го въртят на шиш, но нищо не можеше да направи. Стиър си беше написал добре домашното.

— Напоследък — каза Пейли — този тип работа съставя значителен процент от доходите ми. Вероятно около осемдесет процента.

Стиър спечели тази размяна на реплики и реши да не рискува още едно възражение, като попита колко точно плащат на Пейли. Беше уловил вълната и беше дал да се разбере, че показанията на Пейли са за продан и далеч не са обективни. Грозника оправда прякора си, като направо бръкна с пръст в раната.

— Докторе, получавали ли сте покана да се явите като експерт, но сте я отхвърлили, понеже сте проверили разпознаването или разпознаванията и те са ви се сторили точни?

— Да, имал съм такива случаи.

— А как се подготвихте за този случай?

— Видях полицейските доклади, прочетох свидетелските показания и прегледах някои записи.

— А прочетохте ли за разпознаването и показанията на Ананта Дъглас, Лайза Морено, Сюзън Антарамян и Фред Дайър?

— Да, прочетох ги.

— Кой от тези показания са най-точни?

— Не смятам, че което и да е от тях е особено точно.

Стиър знаеше, че отговорът ще бъде такъв, но се престори на изненадан.

— Нито едно от тях? Можете ли тогава да посочите разликите между показанията на тези четирима свидетели?

— Ами, очевидно те са от четирима различни души, които са имали различни срещи с човека, когото се надяват да разпознаят.

— Значи всички те са объркани по един или друг начин?

— Всъщност, господин прокурор, всеки от очевидните се е объркал отчасти поради една и съща причина. Оказва се, че полицията е повлияла на свидетелите по неподходящ начин. В този смисъл всеки от тях бърка заради една и съща причина.

Стиър изправи рамене, очевидно жилнат от удара, но веднага се овладя.

— Само да изясним, докторе. Казвате, че четирима отделни свидетели са посочили погрешно един и същ човек?

— Аз не съм тук да казвам дали даден свидетел е прав или грешен. Казвам, че разпознаването не е надеждно. Причините са различни. Няма да коментирам кое разпознаване е най-вероятно, тъй като нито едно от тях не е.

— Тоест хората не са видели човека, за когото са казали, че са видели?

— Техните показания не го установяват.

— Докторе, нека ви попитам следното. Хипотетично съществува ли разпознаване, което вие бихте приели като достоверно в съда? Възможно ли е синът погрешно да идентифицира майка си? Или мъж съпругата си? Или баща...

— Ваша Чест — прекъсна го Харди. — Това е чисто и просто тормоз над свидетеля.

— Оттеглям въпроса. Ваша Чест — реагира Стиър още преди Гомес да успее да се произнесе.

— Съдът ще се възползва от тази възможност за почивка — каза Гомес. — Нека всички се срещнем отново тук в единадесет часа.

Пейли тръгна към стаята за почивка, но се спря край масата на защитата. Видът му беше доста разкаян.

— Фактите са си факти — каза той. — Нито едно от показанията на свидетелите не е особено добро. Какво друго можех да кажа?

— Справи се отлично — успокои го Харди. — Така или иначе всичко ще опре до конкретните неща. Защо греши Ананта. Защо отделно от нея греши и Фред Дайър, както и Лайза Морено и Сюзън Антарамян. Когато им дойде редът, ще ги разпитаме един по един и ще докажем, че това, което току-що каза, е вярно. Не се притеснявай.

Но Пейли все още не можеше да се успокои, не харесваше как се развива разпитът, а Харди нямаше как да го вини.

— Трябва да разполагам със заглавията на изследванията и с посочената литература. Ще ги намеря през почивката, ако решиш да ме разпиташ отново след прокурора.

— Може би ще си струва — каза Харди. — Нека видим какъв ще е следващият му ход и ще решим след това.

— Ще си нахвърлям малко бележки, това винаги впечатлява залата.

— На Харди му се щеше Пейли още сутринта да беше дошъл в залата с такава нагласа и да беше проявил малко повече внимание към детайлите, но въпреки това се усмихна уверено.

— Не ги размазваме, но след вчера все още водим убедително — каза той. — Просто бъди приятелски настроен и уверен. Не го оставяй да те разтърси. Всичко се свежда до достоверността, а ти притежаваш много повече от Стиър дори в най-добрата му форма. Нещата са добре, стига да си спокоен.

Харди реши да разведри ситуацията с малко чувство за хумор.

— Сега върви и свърши това, което трябва. Не искаме да се гърчиш от притеснение на скамейката — рече той.

Стиър беше показал, че Пейли е наемник, който основава твърденията си за свидетелското разпознаване на безпочвени твърдения, и можеше да го освободи, тъй като усещаше, че е свършил добра работа и го е дискредитирал. Харди със сигурност смяташе, че вече е понесъл достатъчно удари, но когато Стиър поднови разпита на експерта, изглеждаше като боксьор, който във втория рунд е повалил

съперника си в нокдаун и сега излиза да го довърши. Харди нямаше идея какъв коз крие прокурорът в ръкава си.

— Доктор Пейли — започна Стиър, — вчера сутринта ви се представих точно тук, в тази зала, нали така?

— Да, представихте се — потвърди Пейли и допълни, като следваше съвета на Харди да се държи приятелски. — При това много любезно, бих могъл да добавя.

— Благодаря.

Стиър се отдръпна малко и махна към масата на обвинението.

— А спомняте ли си, че тогава се срещнахте и с моя помощник Ларс Гъндърсън?

— Да.

— Той ли е господинът, който седи на масата точно пред вас?

— Да.

— Това ли е човекът, с когото вчера се срещнахте заедно с мен и стояхме точно до ограждението на местата?

— Да.

— Сигурен ли сте, че е той?

Пейли се вгледа за десетина секунди, понамръщи се, но след това възвърна доброто си настроение.

— Да, това е той.

— Докторе, с каква степен на сигурност може да заявите, че този господин Гъндърсън е същият господин Гъндърсън, когото срещнахте вчера?

Пейли беше врял и кипял в кръстосани разпити и му беше ясно, че зад въпроса не се крие нищо забавно. То отново замълча, погледна към заседателите, а след това и към Харди, който повдигна вежди в неясен жест. Този път Пейли беше оставен да се справя съвсем сам.

— Сигурен съм, че е той. Деветдесет и девет от сто процента.

— Деветдесет и девет процента. Това е много голяма увереност. Значи имахте възможност да видите човека отблизо при добро осветление и сте деветдесет и девет процента сигурен, че този Ларс е човекът, когото сте срещнали вчера.

— Всъщност — захапа Пейли примамката — съм сто процента сигурен. Освен ако няма идентичен близък.

— Не, няма близък.

— Да, това е човекът — каза Пейли, без да отделя очи от Гъндърсън.

— Чудесно, доктор Пейли. Вчера вие дадохте показания, че свидетелите по това дело не са надеждни, понеже освен всичко друго има несъответствия в описанието, което дават на дрехите, и защото някои въобще не описват облеклото. Вярно ли е това?

— Да, вярно е.

— Спомняте ли си какво носеше господин Гъндърсън вчера, когато го видяхте и се срещнахте с него?

— Не — каза Пейли след продължителна пауза. — Предполагам някакъв костюм. Не обърнах специално внимание. Изглеждаше точно на мястото си в съдебната зала.

— Имаше ли вратовръзка?

— Да, мисля, че имаше.

— Може ли да е бил с папийонка?

Пейли се замисли отново.

— Възможно е.

— Бихте ли предположили в какъв цвят?

— Ще бъде само догадка.

— А очила?

Докторът отново хвърли бърз поглед към Гъндърсън.

— Не си спомням.

Харди вече беше осъзнал, че полза няма да има, но трябваше да направи нещо, за да забави Грозника. Той се изправи и протестира.

— На какво основание, господин Харди?

— Ненужно разхищение на време, Ваша Чест. Тезата на господин Стиър е ясна.

Гомес кимна замислено.

— Господин Стиър — обърна се тя към него, — изяснихте ли тезата си?

— Ни най-малко, Ваша Чест. Тъкмо започвам.

— И аз така си помислих — усмихна се сладко Гомес. — Господин Харди, още веднъж отхвърлям възражението ви.

Харди нямаше никаква представа какво беше направил, че толкова бързо и рязко да загуби благоволенieto на съдията. Хрумна му, че Гомес може да е от онези съдии, които мразят възраженията и адвокатите, които ги повдигат. Със сигурност Стиър беше спечелил

симпатиите ѝ вчера, когато нито веднъж не беше оспорил разпита на Пейли от Харди. А от сутринта Харди се залавяше и за най-малките дреболии, бавеше процеса, пречеше на плавното развитие, като възразяваше, възразяваше и възразяваше, но протестите му биваха постоянно отхвърляни. Ето че сега решението отново не беше в негова полза.

Стиър се овладя. Ентусиазмът му преминаваше в ликуване и това се усещаше.

— Доктор Пейли — продължи той, — има ли нещо друго, за което да се сецате от прякото си наблюдение на господин Гъндърсън и което ви е помогнало да стигнете до заключението, че го разпознавате на сто процента или в най-лошия случай на деветдесет и девет процента?

Пейли се взря в Гъндърсън още няколко пагубни секунди.

— Не.

— Няма?

— Не.

— И все още сте сигурен, че това е Ларс Гъндърсън, когото видяхте вчера?

Стиър задаваше този въпрос отново и отново, но този път Харди си прехапа езика и замълча.

— Да — каза Пейли.

Стиър си пое шумно дъх, отиде до масата с веществените доказателства и вдигна голяма цветна снимка с размерите на плакат.

— Ваша Чест — каза той, — бих искал тази фотография да бъде отбелязана като веществено доказателство на обвинението номер едно и бих желал да попитам свидетеля дали разпознава хората на нея?

Това беше снимката, която Стиър беше направил е телефона си предишния ден. На нея дългокосият мустакат Гъндърсън беше с папийонка и се ръкуваше с експерта.

На Харди му се доця да скрие лицето си е ръце. Как можеше да е толкова глупав и да си помисли, че Стиър моли за снимката със съвсем невинни намерения? Не, това е бил тактически ход, при това брилянтен. И сега плащаха за глупостта си.

Пейли разпозна себе си и Ларс Гъндърсън, но самообладанието му беше съсипано и гласът му беше променен.

— Да обобщим, докторе. Вие сте сто процента сигурен, че Ларс Гъндърсън е точно същият човек, когото сте срещнал вчера, но когато вчера го видяхте, той беше с дълга коса и с мустаци. Носеше червена папийонка, розова риза и очила, а не контактни лещи, както обикновено. Въпреки всички тези детайли, които вие или не сте забелязали, или не сте разпознали, заключението е, че вие точно и вярно идентифицирахте някого, с когото сте се видели за едва минута-две. Така ли е?

Пейли кимна, но Стиър беше подушил кръв и настоя за отговор на глас.

— Да — каза най-сетне докторът.

— Господин Пейли, аз съм прокурор и служител на съда и ви задавам тези въпроси, нали?

— Да.

— Когато преди малко казахте, че вчера сте видели господин Гъндърсън, беше ли вашето разпознаване повлияно от факта, че точно аз ви питам?

— Не.

— Повлия ли ви това, че идентифицирахте човека в съда? Щяхте ли да се поколебаете и да кажете, че човекът не е същият, само защото се намирате в съдебна зала?

— Не.

— Всъщност излиза, че когато бъдат помолени да разпознаят някого, някои хора може би не се влияят от властта на човека, който ги моли, или от факта, че трябва да извършат разпознаването в съда, това не е ли вярно?

— Да, но...

— Благодаря ви, докторе — пресече го Стиър. — Нямам повече въпроси.

Пейли стана и се запъти към мястото си в залата. Моузис се наведе и сръчка Харди по ръката.

— Колко му плащаме на този? — попита го той.

Харди го изгледа безжизнено.

— Не ти трябва да знаеш.

Уайът Хънт, детективът на Харди, стоеше във внушителното фоайе в офиса на Джон Ло на петнадесетия етаж в североизточния ъгъл на офис небостъргача „Ембаркадеро Едно“. Оттук се виждаха четири от мостовете, които прехвърляха залива на Сан Франциско — „Голдън Гейт“, „Ричмънд“, „Бей“ и „Сан Матео“. Рибарският кей и сградата на пристанището гъмжаха от туристи. Малко по-далеч вдясно Хънт можеше да различи сградата „Одифред“, където беше ресторант „Булевард“, а на втория ѝ етаж беше и неговият собствен офис. Трафикът из залива свидетелстваше, че морската икономика най-последно започва да показва признаци на живот — между мостовете „Голдън Гейт“ и „Бей“ се виждаха три контейнеровоза, фериботът към Сосалито цепеше вълните край Алкатраз, а трийсетина-четирийсетина частни платноходки се въртяха по и срещу вечния лек бриз под лъчите на слънцето. Тази сутрин Хънт също беше излизал в залива, но да кара уиндсърф под „Голдън Гейт“.

Сега не беше с неопреновия си костюм, а с изгладени светли панталони в цвят каки, светлосиня риза и тъмносиньо спортно сако. Детективът беше малко над среден ръст, мускулест и широкоплещест, но се движеше с грациозна лекота. Секретарката на Джон Ло, красива азиатка, едва стигаше до рамото му. Тя застана зад него и каза:

— Господин Хънт, господин Ло ще ви приеме веднага.

Тя го отведе до вратата и я отвори. Ло седеше зад огромно бюро от тиково дърво, върху което имаше само един „АйМак“. Другото обзавеждане също беше оскъдно — две шкафчета, масичка с факс и принтер, вграден плот с мивка под полупразните рафтове и три метални стола. По стените бяха окачени няколко общи азиатски пейзажа в обикновени рамки. Хънт си помисли, че с каквото и да се занимаваше Ло, то явно не изискваше много работа с документи.

Ло излезе иззад бюрото си, поздрави Хънт сърдечно, предложи му да седне и се върна на стола си.

— Значи вие разследвате някои от нещата около убийството на Рик Джесъп — каза той. — Ще се радвам да ви помогна с каквото

мога, но още отсега искам да ви предупредя, че го познавах съвсем бегло.

След като Харди му възложи работата. Хънт беше проучил акцията срещу салона за масажи „Златна мечта“ и последвалите събития. Харди го беше пратил на лов, а това беше единствената следа, която можеше да го изведе до някакъв дивеч.

— Можем да започнем именно от това как точно сте се запознали с него.

Ло сякаш се позамисли.

— Ами, той беше шеф на екипа на моя приятел Лайъм Гудмън. Не си спомням къде точно сме се срещнали за пръв път, но той участваше активно в по-голямата част от работата на Лайъм, особено в набирането на средства, така че сме били на няколко събития заедно. И с това отношенията ни, общо взето, се изчерпват.

— А персоналът ви?

Ло се усмихна вежливо.

— Вече видяхте моята секретарка Ли Су. Не мисля, че тя някога се е срещала с господин Джесъп.

— Имам предвид персонала на някои от салоните ви за масаж. Разбрах, че в някои от тях имате охрана, която да защитава момичетата.

Усмивката на Ло стана по-хладна.

— Съжалявам, господин Хънт, но се опасявам, че не разбирам защо ми задавате такива въпроси. Вече е ясно кой е убил господин Джесъп, не е ли така?

— Всъщност има някои неясни неща. Работя за защитата по делото.

— Да приема ли, че се опитвате да откриете друг заподозрян?

— Да, това ще е голям удар. Проучваме малко по-подробно личния живот на господин Джесъп и се надяваме да открием някакви конфликти, които може би са му създали врагове.

— Сред моя персонал? Как би могъл да се познава с някого от тях?

— По-скоро вашият персонал да се познава с персонала на господин Гудмън.

Ло се изсмя сухо.

— Те не са контактували. Аз самият едва познавах господин Джесъп и се съмнявам, че някой от моите служители въобще го е виждал. Освен това, доколкото си спомням, вашият обвиняем е имал доста основателна причина, нали?

— Вярно е, Джесъп е изнасилил дъщеря му.

— Ако това е така, кой би могъл да вини човека? Но се опасявам, че все още не разбирам защо сте решили, че трябва да говорите с мен.

На Хънт му хрумна, че беше употребил почти същите думи, когато каза на Харди, че това е смехотворна задача, и поклати разочаровано глава.

— Аз самият не мога да ви дам достатъчно основателна причина. Помислих, че може би сте чули нещо, някакъв слух...

— Ако бях дочул нещо такова, със сигурност щях да отида в полицията.

— Да, разбира се — съгласи се Хънт и стана. — Съжалявам, че отнех от времето ви.

— Не, моля ви, не сте отнели много. Оставете визитката си, ще ви се обадя, ако се сетя за нещо.

Хънт слизаше с асансьора към фоайето на сградата и се чувстваше като идиот. Щеше да се обади на Харди и отново да се опита да го убеди, че този ход е безполезен. Беше решил да не иска пари за времето до момента, тъй като не беше постигнал нищо смислено. Мразеше да поема работа, от която нищо не излизаше. Няколко такива ангажимента — и телефонът спираше да звъни. Трябваше да се довери на инстинкта си и веднага да откаже. Нямаше да открие каквото и да било, понеже Магуайър беше убил Джесъп, а и причината беше отлична.

Хънт излезе на улицата и звънна до офиса си. Оттам му казаха, че градският съветник Лайъм Гудмън се беше опитал да се свърже с него, докато го е нямало, но е казал, че ще може да го види, ако успее да отиде в кабинета му до обед. Хънт затвори, наруга се, че е глупак, бори се със съвестта си около минута, но накрая махна на едно такси.

Хънт разбираше, че понякога просто трябва да не спиращ, а да продължиш. Не беше задължително да следваш план, просто трябваше да останеш в играта.

Когато стигна до офиса на Гудмън, се оказа, че съветникът е бил повикан на внезапна среща с кмета и ще се върне след половин час. Беше специално наредил на Даян, че трябва да покани господин Хънт да почака, ако ставало дума за Рик, искал да направи всичко възможно, за да помогне.

Така че Хънт седна срещу бюрото на секретарката, докато тя работеше на компютъра и отговаряше на редките телефонни обаждания. След може би около десет минути тя спря да пише и го попита дали да му предложи нещо. Той отвърна, че не би имал нищо против чаша кафе. Даян му я донесе и наля и на себе си.

— Заради Рик ли сте тук? — попита го тя, докато му подаваше кафето.

— Това е идеята — каза той. — Човекът е бил малка загадка, най-меко казано, и се опитваме да разберем повече за него.

— Защо ви е, след като вече е мъртъв?

— Може да ни помогнем да разберем защо е умрял.

Тя отпи от чашата си.

— Значи вие сте от екипа на защитата?

— Идвам направо от залата, така да се каже усмихна се извинително Хънт.

— Но не е ли ясно защо е умрял? Изнасилил е онова момиче, а баща ѝ...

— Това все още е под въпрос.

— Кое? Изнасилването?

— Убийството, изнасилването, цялата история.

— Сериозно ли?

Хънт я погледна в очите.

— Това изненадва ли ви?

— Не съм знаела, че изнасилването е под въпрос. Мислех, че се знае със сигурност, поне така пишеше навсякъде.

Нещо в тона ѝ привлече вниманието на Хънт и той се приведе напред.

— Даян, вие бяхте Даян, нали?

— Да.

— Кое смятате, че се знае със сигурност?

Въпросът я сепна.

— Ами, нали се сещате, изнасилването, мотивът, всичко.

— И не останахте изненадана, когато сте чули, че шефът на екипа ви е изнасилвил някого? Смятали сте, че той е способен на това?

Тя се облегна в ергономичния си стол, като явно си беше дала сметка, че нещо се беше променило. Изглежда Хънт едва ли не лукаво, остави си чашата и се обърна да погледне към кабинетите встрани и зад нея.

— Той беше много арогантен — каза му тя с приглушен глас. — Два месеца преди това беше излизал с нея, нали знаете?

— Да, това го знаем.

— Не беше добър човек. Не е хубаво да се говори лошо за мъртвите, но така си беше. В офиса сега е много по-приятно. Или поне атмосферата не е отровна, което вероятно е най-доброто, за което можеш да се надяваш при повечето политици.

— Той ли я е тровил? Как го е правил?

— Не сте ли чули? Никой ли не ви е казал що за човек беше?

Хънт поклати глава.

— Той е жертвата, Даян. Мъртъв е. Много хора дори не вярват, че е изнасилвил момичето. Както и сама казахте, хората няма да кажат лоша дума. А и какъв би бил смисълът? Той вече е достатъчно наказан, нали? И действителното изнасилване не е от значение, поне в правния смисъл. Нас ни интересува дали нашият клиент е смятал, че то се е случило. Вниманието никога не е било концентрирано върху Джесъп, защото е без значение кой е бил и какъв е бил.

— Тук определено беше от значение — изсумтя тя тихо.

Хънт се наведе още по-напред.

— Даян, току-що ме попитахте дали не съм чул. Нещо конкретно ли тровеше атмосферата в офиса?

Тя отново се огледа, очевидно изнервена.

— Знаете ли кой е Джон Ло?

— Слабо — отвърна Хънт с безизразна физиономия. — Мисля, че е един от големите ви спонсори.

— Така е. Той, освен това... — започна да разказва тя. Обясни му как Ло е дошъл при Гудмън, а след това съветникът подложил на жесток разпит всички стажанти мъже. Хората били убедени, че виновникът е Джесъп, но така или иначе нямало никакви доказателства. Проблемът бил, че Джесъп поставил под заплаха работата на всеки мъж в офиса. Всички го мразели, а той на свой ред

се чувствал застрашен от всички. Винаги бил арогантен, но след това станал капризен и лесно се ядосвал. Дори Гудмън сякаш бил стигнал до извода, че точно Джесъп е заплашвал и удрял момичетата на Ло, във всеки случай започнал да се оглежда за хора, които да интервюира за мястото на Джесъп. Даян лично беше записала първата от уговорените срещи.

— И как така никой не е споменал нищо за това? — учуди се Хънт.

— А защо да споменаваме — сякаш се обиди Даян. — Както сам казахте, щеше ли да има някакво значение? Рик е мъртъв. Всички бяхме доволни, че вече го няма. Нямате и представа колко.

Вратата към коридора се отвори, Даян млъкна, а секунди по-късно Хънт вече стискаше ръката на Лайъм Гудмън.

— Виждам, че Даян се е погрижила добре за вас. Тя е истински бисер. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но когато се обади кметът...

Разговорът с Гудмън започна както с Ло, но с решителното предимство, че Гудмън познаваше Джесъп от много отдавна. Затова беше логично да се предположи, че съветникът има много повече информация за личния живот на шефа на екипа си. Гудмън не мина зад бюрото, за да го постави като бариера между двамата, а седна диагонално срещу Хънт, спокоен, но и мрачен заради болката, която му причиняваше загубата на дясната му ръка в службата.

Хънт изслуша първите очаквани реплики колко добър, лоялен и способен човек бил Джесъп, но след това реши да стане по-настъпателен.

— Значи е бил страхотен. Предполагам това означава, че вие не смятате, че той е изнасилвил момичето. Мислите, че тя го е обвинила, но нищо такова не се е случило.

Въпросът буквално стъписа Гудмън, точно както се надяваше и Хънт. Раменете на съветника се разтресоха.

— Това беше ужасно обвинение — успя да каже той. — Заради него и умря.

— Но не смятате, че го е направил.

— Не мисля, че някога ще узнаем. Как бихме могли?

— Можем да потърсим някакъв прецедент в поведението му — подметна Хънт.

Гудмън впи очи в детектива.

— Не знам какъв би бил този прецедент. Той нямаше никакви криминални прояви. Нищо, което да предположи изнасилване.

Хънт се облегна, сложи глезен върху коляното си и започна откровено с почти извинителен тон.

— Преди да дойда тази сутрин при вас, сър, отидох до офиса на Джон Ло и си поговорих с него.

Гудмън помълча секунда-две, раменете му се успокоиха и той погледна Хънт в очите.

— Не знам какво му стана — каза той и потри устата си в израз на мъка. — Направих го шеф на екипа, след като спечелихме изборите, и сигурно тогава някаква муха му е влязла в главата. Когато няколко от ходовете ни излязоха успешни, изглеждаше, че имаме шансове да продължим още по-напред и вероятно тогава се е помислил за недосегаем. Без значение какво ще направи. И е започнал да се възползва от позицията си.

— Защо не го уволнихте?

— Отначало нямах доказателства. Освен това го познавах отдавна и си мислех, че ще се осъзнае. Харесвах го като човек, поне в началото, и се надявах, че отново ще стане какъвто беше.

— Накрая сдобихте ли се е доказателство?

Гудмън кимна.

— Джон взе снимка на Гудмън, показва я на момичетата и шест от тях го разпознаха.

— Шест?

— За шест знаем — отпусна рамене Гудмън. — Може да са били двайсет, двайсет и пет или повече. Няма как да разберем. Явно е бил извън контрол.

— И вие въпреки това не го освободихте?

— Аз съм политик, господин Хънт. Исках да имам готов заместник, за да не показваме и намек за нестабилност по време на кампанията. Всъщност срещнахте ли се с Брад? Той би трябвало всеки момент да се върне от обяд.

— Ще го видя следващия път, ако има такъв.

Неудобният момент премина и съветникът се поокопити.

— Но лошата новина е, че не виждал как това би могло да помогне на клиента ви. Фактите са си факти — Рик е изнасиллил бедното момиче, а баща му го е убил заради това. Искам да кажа, че минатото на Рик не променя нещата.

— Не, така е. Прав сте — съгласи се Хънт и се изправи. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Хънт тъкмо излизаше от таксито, когато забеляза плячката си. Ло вероятно се връщаше от обяд, беше съвсем сам и пресичаше улицата при близкия ъгъл. Детективът изчака, докато почти се изравнят и излезе пред него.

— Господин Ло, аз съм Уайът Хънт — поздрави го той и протегна ръка. — Тази сутрин се срещнахме в офиса ви.

Ло се спря и примижа от слънцето. Протегна ръка и се разтопи в усмивка.

— През цялото време ли чакахте на тротоара пред сградата ми?

— Не съвсем. Ходих до центъра да говоря с Лайъм Гудмън. Питам се дали не бихте ми отделили още няколко минути?

Усмивката изчезна напълно. Ло демонстративно си погледна часовника, а лицето му се изкриви в гримаса на съжаление.

— Опасявам се, че имам две срещи, за които вече закъснявам. Може би бихме могли да се уговорим за среща след два дни и с удоволствие ще ви отделя колкото време искате.

Ще имаш да взимаш, помисли си Хънт. Той нямаше никакво намерение да даде на Ло възможност да се обади на Гудмън, да разбере какво си бяха говорили и да измислят подходяща история. Нямаше да пропусне шанса си да притисне Ло за истинската причина, поради която Гудмън не беше уволнил Джесъп в мига, в който беше разбрал за скандалното му поведение. Хънт имаше предимството на изненадата и лоста за оказване на натиск и не искаше да ги губи.

— Ще ви отнема само две минути, сър — увери го той. — Бих могъл само да се кача с вас в асансьора и ще приключим.

Ло се усмихна, измери сградата с поглед, обърна се към Хънт и кимна.

— Щом сте сигурен, че ще приключим бързо...

— За нула време.

Двамата останаха на тротоара и никой не направи и крачка към вратата.

— Когато разговаряхме тази сутрин, вие ми казахте, че сте се видели с Рик Джесъп на две-три срещи за набиране на средства, но извън това не сте имали други връзки с него. Казахте също така, че доколкото знаете, господин Джесъп е нямал контакти с ваши служители. Като имаме предвид, че току-що идвам от офиса на господин Гудмън, бихте ли желали да промените думите си по някакъв начин?

— Какво ви е казал Лайъм?

— За Джесъп и вашите момичета.

Хънт замълча за по-голям ефект.

— Което, разбира се — продължи той, — ви дава причина да искате Джесъп да се разкара, а някой от бодигардовете ви би могъл да го свърши.

— Това е абсурдно. Лайъм ли е отправил тези обвинения? Защото и той има също толкова основателни причини да иска да види Джесъп мъртъв. Дори още по-основателни. Да е споменал, че Рик го изнудваше, за да си запази работата? Да ви е казал за армейския му бизнес?

Хънт обичаше да гледа как мошениците сами падаха в капана. Ло едва беше чул какви бяха разкритията на Гудмън, нищо от тях не звучеше като обвинение за някакво негово действие, но ето че вече отвърщаше на удара.

— Не мисля, че съм чул нещо за някакъв армейски бизнес.

— Изпипана, доходоносна, хитра и незаконна схема.

— Е, това звучи много вълнуващо, но не искам да ви задържам и да закъснеете за срещите си — каза Хънт.

Ло присви очи.

— Не си играйте игрички с мен, Хънт. Може да изглеждам като голям симпатяга, но ще разберете, че всъщност съм много сериозен човек.

Нещо в Хънт трепна от спокойния тон на думите и увереността, с която бяха казани.

— Може би ще е добре да се качим до офиса ви — предложи той.

Сложиха новата предна витрина на „Малката детелина“ същата сутрин, а Тони Солая, който де факто беше управител на заведението, помагаше при следенето на работата. В един и двадесет на обед федерален шериф Франк Ладу почука на вратата. Тони се беше дръпнал в задната част, която не се виждаше от улицата, надигна се от диванчето и му отвори.

— Да ти наля ли бира? Или нещо друго? — попита го той, като го поведе към по-сумрачния далечен край на бара, а сам мина от другата му страна откъм крановете.

— Не, твърде рано е — поклати глава Ладу.

Шерифът дъвчеше клечка за зъби и сложи ботуша си върху долната пречка на високото столче. Носеше черни дънки и туристическо яке, което обаче не прикриваше издутината на пистолета под него. Той облегна непринудено лакти на облегалката на столчето и се усмихна уморено.

— Благодаря, че се срещна с мен. Реших, че е време да се видим.

— Стига да не са те проследили.

— Надали. Някой разпитва за теб, а ти знаеш, че такива работи не ни харесват.

— Мамка му.

— Това си помислих, че ще кажеш — кимна Франк. — Макар че се движиш толкова по ръба, че не знам какво друго очакваш.

— За това нямам никаква вина.

— Не казвам, че имаш. Само че виж какво се случи през последните няколко месеца. Първо те спипват в „Рим“, после идва онова лепкаво дело с ония шибани руснаци...

— Украинци.

— Каквито и да са. Само дето не те писаха по вестниците. Междувременно се местиш в този бар, шефа ти го съдят за убийство, а ти си в списъка със свидетелите на обвинението. А, да, освен това почваш да излизаш с Мис Америка, а в следващия момент папараците се сбиват кой да се докопа до снимката ѝ. А може би и до твоята наред с нейната. Какво си мислиш бе, мамината му? На това ли му викаш да се покриеш?

— Харесвам я.

— Е, да, кой не би я харесал.

Тони го изглежда.

— Какво искаш да направя, Франк? Да се преместя отново?

— Има и такива случаи. По-добре е, отколкото да те убият.

Франк замълча и предъвка клечката към другия ъгъл на устата си.

— Знаеш ли защо ние, шерифите, държим рекорда за стопроцентова сигурност, с който толкова се гордеем, и не сме изгубили нито един от защитените си хора?

— Защото сте бодигардове от световна класа?

— И това също. Другата причина е, че ако някой сам си провали прикритието, го изритваме от програмата.

Тони поклати глава и се усмихна студено на ментора си.

— Франк, не ми дрънкай глупости. От никаква програма няма да ме изритате. Трябвам ви, за да свидетелствам. Ако не го направя, значи двеста юристи ще пропилят три години от времето си. Ти няма да позволиш това да се случи.

— Не го решавам аз. А и днес не съм дошъл дотук, защото са ми липсвали милите ни моменти заедно. Може да си важен, но не си безценен. Проблемът е, че трябва да дадеш показания по делото, в което си се набъркал, при това може би още утре.

— Няма да ме викнат — махна с ръка Тони. — Няма какво да им кажа. Кой следи нещата между другото?

— Началниците ми. Нека само ти кажа, че тези твои публични прояви до известна степен ги вълнуват и те са притеснени, че стойността ти като свидетел може да се окаже компрометирана.

— Как?

— Ако например лъжесвидетелстваш, което е углавно престъпление. Както знаеш, едно от правилата е, че ако извършиш углавно престъпление, докато си в програмата, отпадаш от нея. А нека ти припомня, че едно от сравнително лесно предвидимите последствия от загубата на статута ти на защитен свидетел е, че ще свършиш с куршум в главата, при това по-вероятно скоро, отколкото късно.

— Е, това е...

Франк вдигна ръка да го прекъсне и му се усмихна приятелски без никакъв намек за заплаха.

— Моля те. Само да добавя, че лъжесвидетелстването е престъпление, с което трудно ще се справим, понеже то поражда въпроси относно качествата ти като свидетел, а ти си ценен точно

заради тях. Ако излъжеш под клетва в един процес, какво ще те спре да го направиш и в друг?

— Защо смяташ, че ще излъжа?

Франк отново предъвка клечката.

— Нека се върнем към първия път, когато ми се обади с информацията, че си говорил с господин Стиър и той иска да дадеш показания. Заради притесненията, че самоличността ти ще бъде разкрита, ако свидетелстваш в толкова важен процес, ти ми съобщи за срещата и аз те попитах той за какво иска да свидетелстваш. Почна ли вече да се сецаш?

— Да.

— Браво. Значи си спомняш, че ми каза, че тъкмо си прекарал два дни с Британи и тя ти е признала, че е разправила на баща си за изнасилването веднага след като ти си я оставил у тях посред нощ.

— Така беше.

— И тя всъщност си мисли, че баща ѝ е убил Джесъп.

— Да, мислеше си.

— А сега ти и тя сте нещо като гаджета?

— Е, и? — сви рамене Тони в знак на признание.

— Значи не е нужно да си гений, за да разбереш какво става. Стиър ще пита Британи дали е казала на баща си, а тя ще отрече, защото ако признае, той отива в пандиза, а тя няма да го позволи. След това той ще призове теб, ти също ще отречеш, защото, макар това да е лъжесвидетелстване, тя ти е гадже, а ако признаеш, нещата между вас приключват.

Франк отново облегна лакти на столчето.

— Нали разбираш пред каква дилема съм поставен? — попита той.

Тони се замисли за една-две секунди.

— Може да оставиш нещата да отшумят. Не е нужно някой друг да разбира.

Предложението накара Франк да се подсмихне.

— Това е невъзможно по толкова причини, че дори не знам от коя да започна. Ами ако например Британи е казала на някой друг какво ти е разправила? Или нещо подобно? Ами ако вземе, че се разбере, че аз съм знаел истината, но съм се уговорил с теб да си мълча? Това ще е краят на кариерата ми. Не, простичкият факт е, че ти трябва да кажеш

истината, защото ако не го направиш, ще бъда принуден да ида при господин Стиър и да му съобщя, че показанията ти са неверни, а това ще те вкара в затвора, при това с истинското ти име, тъй като вече няма да си в програмата. Тони, колко време си мислиш, че ще изкараш зад решетките, преди да разберат кой си?

Следобед Харди отдели почти час и половина за нов разпит на експерта си. Пейли монотонно и отегчително цитираше без грешка всеки един от източниците си, които беше посочил в предишните си показания, и така може би успя донякъде да възстанови вярата на заседателите в авторитета му. Харди се постара и да извърне разпознаването на Ларс Гъндърсън в полза на защитата, като се аргументира, че свидетелското идентифициране е в най-добрия случай недостоверна работа, дори и когато идва от толкова опитен и обучен човек като доктор Пейли.

Да, доктор Пейли беше разпознал господин Гъндърсън правилно, въпреки че беше объркал повечето подробности от външния му вид, но това показва единствено, че свидетелското разпознаване е ненадеждно. Това беше и тезата на Пейли. Харди не беше сигурен, че заседателите ще се хванат на номера, и можеше единствено да се надява, че е успял да посеете семето на съмнението и че то ще покълне и ще даде плод при разпитите на свидетелите.

Накрая беше доволен, че чува последните показания на Пейли, макар и това да означаваше, че вече започва сериозната битка.

Показанията на Британи Магуайър заемаха централна роля в тезата на обвинението. Това я поставяше в незавидната и уязвима позиция да даде доказателство за мотива и с това да прати баща си в затвора. Тя се беше съпротивлявала до последно, когато Стиър я беше посочил като свидетел на прокуратурата. Нямаше начин да каже нещо, което би застрашило баща ѝ. По съвет на Харди тя беше ангажирала собствен адвокат, Трейси Едуардс, за да представи случая на съдията.

Изслушването при съдията, преди заседателите да се закълнат, беше повече от ужасно. Едуардс направи всичко по силите си да убеди съдията, че Британи не бива да свидетелства. Първият ход на адвокатата беше да се позове на поверителността на информацията за изнасилването и да посочи, че клиентът ѝ ще откаже да даде показания за сексуалното посегателство или за нещо, свързано с него. Ако някой беше обвинен, че е изнасилвал Британи, тя можеше да откаже да

свидетелства и Стиър щеше да е с вързани ръце. Имаше закон и той беше ясен. Точка по въпроса.

Но Стиър не беше вчерашен и обяви, че няма да разпитва за изнасилването. Няма да задава въпроси какво ѝ се е случило, нито кой го е направил, нито пък дали някога през живота си е била обект на сексуално насилие. Просто щял да попита дали е казала на баща си, че Рик Джесъп я е изнасилвал, и как е реагирал Магуайър.

За Харди, а и за Едуардс, най-трудният момент в подготовката за делото беше, когато Гомес зае страната на Стиър. Британи трябваше да застане на скамейката и да отговаря на въпроси какво е казала на баща си и как е реагирал той. Чрез Едуардс, Британи информира съда, че никога не е разправяла на баща си нищо за изнасилването и затова показанията ѝ нямат отношение към делото.

Гомес обаче не се върза.

— Госпожице Магуайър, господин Стиър разполага с доказателства, които биха могли да посочат точно обратното. Ще свидетелствате под клетва. Мога единствено да ви информирам, а съм сигурна, че адвокатът ви вече го е направил, колко сериозни са последствията, ако не кажете истината. Нямам какво повече да кажа.

След решението на съдията Харди осъзна, че Британи няма да има никакъв избор и ще трябва да признае, че е разправила на баща си и кога го е направила, освен ако не беше решила да лъжесвидетелства. Затова беше прекарал няколко часа с нея и се беше постарал да ѝ обясни, че даването на фалшиви показания никога не е било добра идея.

В този конкретен случай неотстъпчивостта на Британи и лъжите ѝ нямаше да доведат до нищо. Стиър щеше да призове няколко свидетели, включително и Тони Солая, които щяха да оборят показанията ѝ. Така заседателите щяха да останат убедени, че Магуайър е знаел за изнасилването още рано сутринта в неделя, при това от дъщеря си. Нямаше никакъв смисъл да поддържат невярната ѝ история.

Харди я убеждаваше упорито, но знаеше, че не е постигнал особен напредък, ако въобще имаше някакъв. Британи разбираше какво ѝ казва, но тя по никакъв начин не искаше да даде на заседателите мотива, че баща ѝ е убил човека, който я е изнасилвал. Нека приятелите и познатите ѝ да ѝ противоречат, на нея не ѝ пукаше.

Ако трябваше, щеше да отиде в затвора за лъжесвидетелстване, но нямаше да предаде баща си.

Ето че изведнъж този момент беше настъпил, а Харди не беше сигурен какво ще направи Британи, макар и да чувстваше, че му трябва още време, за да я убеди, че е прав и че в този случай казването на истината не беше предателство и тя не бива да лъже.

Стиър размахваше списъка със свидетелите си като тояга и беше включил в него почти всички, с които Британи имаше дори бегли отношения, макар че името на Ребека липсваше, вероятно защото беше дъщеря на Харди. Сред приятелите и познатите Стиър беше открил няколко души, чиито показания щяха да противоречат на тези на Британи и така щяха да помогнат за установяването на мотива на Моузис.

Времето за догадки и предположения беше свършило. Стиър призова Британи като свой пръв свидетел и явно щеше да залага на мотива. Харди смяташе, че тази стратегия е очевидна, но това не я правеше лоша. Без мотив обвиненията срещу Магуайър губеха смисъла си.

Харди се обърна в стола си и видя как приставът води племенницата му от коридора, където беше чакала, до мястото на свидетеля. За миг му се стори, че не може да я познае. До него Моузис го сграбчи за ръката.

— Майчице Божия — прошепна той.

Ейми У простена неволно, но достатъчно високо и Харди помисли, че звукът отекна в залата.

Британи беше отрязала дългата си прекрасна коса до кожа.

Тя беше без червило и без никакъв грим. Носеше кафяви мъжки туристически обувки, бледожълт пуловер, а през раменете се беше наметнала с бял шал.

Харди знаеше, че Стиър трябва да е много предпазлив въпреки успеха си в предварителното изслушване. Британи беше враждебен на обвинението свидетел. Щеше да дава показания срещу собствения си баща, а това я поставяше в ужасна и неудобна ситуация. Харди беше почти сигурен, че Стиър вярва, че тя е станала жертва на изнасилване, макар и това да нямаше особено отношение към случая, понеже така

или иначе повечето заседатели също смятаха така. Щяха да ѝ съчувстват. Стиър вероятно също не беше имунизиран срещу подобна емоция и поне щеше да се постарее да не изглежда като коравосърдечно копеле.

Не биваше да се забравя и простият факт, че Британи щеше да лъжесвидетелства срещу самата себе си. Освен че трябваше да предаде съчувствието си и разбирането си към играта на Британи, Грозника трябваше да отведе заседателите и до това очевидно и неизбежно заключение, при това въпреки думите на свидетелката си.

Накрая Харди беше убеден, че Стиър трябва да е потресен от вида на Британи, както бяха и всички останали.

Британи положи клетва и се настани на мястото на свидетеля. Тя погледна храбро през залата към баща си, опита да се усмихне наперено, макар да не се получи, и се облегна в стола. Стиър не се нахвърли ентусиазирано срещу нея, както беше направил с доктор Пейли, а се надигна внимателно и се приближи с бавни и премерени крачки.

— Госпожице Магуайър, добър ден.

В началото на разпита Стиър беше самата вежливост, както и трябваше да бъде. Той помоли Британи да се представи на заседателите, да обясни каква е връзката ѝ с Моузис и да признае, че не желае да свидетелства. Грозника бързо наложи лек и почти разговорен ритъм, за да я накара да се почувства малко по-спокойно.

Не след дълго обаче мина направо на въпроса.

— Познавахте ли жертвата в случая, Рик Джесъп?

Това беше доста деликатен момент и Харди, Джина и Ейми го бяха обсъждали надълго и нашироко. От една страна, Харди усещаше, че има голяма вероятност Гомес да се придържа към точните думи на решението си и да позволи на Стиър да пита Британи единствено дали е казала на баща си за изнасилването и каква е била реакцията му. Вероятно биха могли да накарат съдията да не допусне въпроси за връзката между Британи и Джесъп, тъй като бяха без отношение към делото или бяха поверителна информация. От друга страна, това можеше да остави заседателите с впечатление, че не е имало никакво изнасилване, че убийството е в резултат на блънуванията на някаква луда жена и на буйния ѝ баща и бедният Рик Джесъп, този красив изгряващ политик, е станал невинна жертва на двамата лунатици.

Те обаче знаеха, че Стиър ще се опита да представи мотива и затова решиха, че ще бъде много по-добре, ако заседателите узнаеха, че Британи е била изнасилена. Всичко се развиваше точно така.

— Да, познавах Рик Джесъп.

— Откъде го познавахте?

— Излязохме веднъж. Не се получи и спряхме да се виждаме.

— Кога се случи това?

— Не съм сигурна за точната дата. Мисля, че беше някъде в началото на февруари.

— Като казвате, че сте спрели да се виждате, имате ли предвид, че сте престанали да излизате на срещи?

— Да.

— Все пак виждали ли сте господин Джесъп отново през февруари?

— Да.

— А при какви обстоятелства се видяхте?

— Той дойде в работата ми, в кафенето „При Пит“. Каза, че иска да ме види отново, а аз му отвърнах, че нямам подобно намерение.

— Скарахте ли се?

— Не, не точно. Имахме спор, аз отидох в задната стая, а управителят го помоли да си тръгне.

Харди улови погледа на племенницата и кръщелницата си и кимна леко, за да ѝ покаже, че се справя добре. Заседателите оставаха с впечатлението, че тя е честна, възпитана и заслужава съчувствие.

— Въпреки това видяхте ли се с господин Джесъп още веднъж през февруари?

— Да. Един ден след работа той ме засече в една уличка, докато отивах към автобусната спирка, за да се прибера.

— Тогава отново ли възникна спор?

— Да. Казах му, че не искам да го виждам повече. Искан да ме остави на мира.

— Какво се случи след това?

— Опитах се да мина покрай него, да продължа напред, но той ме сграбчи.

— Сложил е ръце върху вас?

— Да. Разтресе ме и ме блъсна в стената. От лицето ми потече кръв, а той веднага започна да се извинява. Уплаших се, отново се

опитах да мина край него, но той ме сграбчи отново и ме хвърли на земята.

Харди потупа Моузис по ръката и хвърли скрит поглед към Ейми. Беше убедил Британи, че трябва да разкаже за по-ранните си отношения с Джесъп при разпита на Стиър. Те не можеха да се свържат с нощта на изнасилването, но бяха мощно оръжие и обрисоваха Джесъп в най-мрачни краски. Въпреки това Харди имаше предчувствието, че Стиър ще го позволи, тъй като това водеше до побоя над Джесъп, а това щеше да създаде впечатление за права и намеренията на Моузис. Но според Харди по-важното беше, че това означаваше, че тогава Британи не беше отишла право при баща си, след като я бяха пребили, и смяташе, че Стиър го подценява. При кръстосания разпит Харди щеше да наблегне точно върху това.

Грозника продължи точно по плана си:

— Лошо ли пострадахте?

— Отидох в болница, настаниха ме в интензивното отделение, но по-скоро бях поразтърсена. Имах ожулвания и синини.

— Казахте ли на баща си, че господин Джесъп ви е нападнал?

— Не, не казах.

— Никога?

— Никога.

В този момент Стиър се намираше в изцяло печеливша ситуация. Щеше да твърди, че Британи е казала на баща си за изнасилването и че това е мотивът за убийството. Ако заседателите не повярваха, щеше да се позове на другия инцидент, когато Британи не беше посочила Джесъп, но Магуайър някак си беше разбрал какво е станало и беше пребил младежа. Беше възможно Магуайър да се е досетил за изнасилването точно както за първото нападение срещу дъщеря му, дори и тя отново да беше премълчала. Така или иначе Стиър щеше да разполага с мотива.

Стиър даде вид, че усеща мъката на Британи, замълча, върна се до масата си и се престори, че преглежда нещо из бележките си. После отново застана пред нея.

— Това не е последният път, когато сте чули за господин Джесъп, нали?

— Не.

— Кога беше последният път?

— В края на март.

— Той как се свърза с вас?

— Прати ми есемес, че ще повдигне обвинения, че баща ми го е нападнал, освен ако не се видим отново.

Стиър се престори на изненадан, погледна към заседателите, но после отново се обърна към свидетелката си.

— Как отговорихте на съобщението?

— Съгласих се да се срещнем в „При Пери“ в събота вечерта.

— А защо сте се съгласили да се срещнете с него въпреки предишните ви отношения и нападението срещу вас?

— Искях да разбера какво има предвид и евентуално да го убедя да престане да тормози семейството ми.

— Нима казвате, че не сте вярвали, че баща ви го е пребил?

— Не знаех. Тогава разбрах за пръв път. Рик имаше политически връзки и си помислих, че може да ни причини неприятности. Баща ми е собственик на бар — „Малката детелина“, а Рик работеше за градски съветник Гудмън, който през последните месеци организираше акции срещу заведения из целия град. Затова се съгласих да говоря с него.

— Госпожице Магуайър. Ще се изненадате ли, ако разберете, че баща ви е признал, че е нападнал господин Джесъп, след като той ви е пребил?

— Да, вече чух за това. Но не го знаех, когато се срещнах с господин Джесъп в „При Пери“.

— Казвате, че не сте знаели, че баща ви е нападнал господин Джесъп?

— Не, сър. Тоест, да, сър, точно това казвам.

Стиър беше наясно, че показанията ще са такива, но искаше заседателите също да ги чуят и да решат дали отговорът е дори слабо вероятен. Той се поколеба, сякаш обмисляше какъв въпрос да зададе.

— Госпожице Магуайър — продължи той. — Нека се върнем малко по-назад. Свързахте ли се с някого, когато лежахте в интензивното отделение, след като господин Джесъп ви беше нападнал?

— Да, обадих се на майка си и я помолих да дойде и да ме прибере.

— Казахте ли й какво ви се е случило?

— Не.

— А защо не?

— Не исках да забърквам Рик в неприятности. Не смятах, че нещо подобно ще се случи отново. Той просто беше ядосан, затова реших да не казвам.

— Къде ви отведе майка ви след болницата?

— В нейния апартамент. Искам да кажа в техния, нейния и на татко.

— Там видяхте ли се с баща си?

— Да.

— Казахте ли му какво се е случило?

— Не. Казах му същото, каквото и на майка си — че съм тичала да хвана автобуса, подхлъзнала съм се и съм паднала.

— Баща ви повярва ли ви?

— Явно не.

В залата цареше съсредоточена и напрегната тишина, но при тези думи се чу откъслечен смях. Стиър го остави да утихне и продължи:

— Добре. Значи сте се срещнали с господин Джесъп в „При Пери“ на улица „Юниън“?

Стиър внимателно преведе Британи през събитията от онази нощ, но накрая стигна до момента, когато се беше събудила в леглото на Джесъп и е знаела, че е била изнасилена.

— Какво направихте тогава?

— Рик спеше, така че си грабнах дрехите и излязох от апартамента. Открих колата си там, където я бях оставила на „Юниън“, и отидох с нея в „Детелината“.

— Защо отидохте там?

— Първата ми реакция беше да отида при татко. Реших, че може да е на смяна, но не беше.

— Искали сте да видите баща си?

— Да.

— За да му кажете какво се е случило?

— Не знам дали щях да му кажа или не. Просто исках да съм у дома, да съм в безопасност, нали се сещате? Не можех да повярвам какво ми се беше случило.

Британи замълча и избърса очи.

— Нямаше ли го баща ви?

— Не. На бара беше един приятел, Тони Солая. Аз бях напълно съсипана, приближаваше времето за затваряне, казах му какво се е случило и той ме заведе в жилището на майка ми и баща ми.

— Казали сте на Тони, че сте били изнасилена?

— Да.

— А Тони придружи ли ви до апартамента на родителите ви?

— Да. Мама отвори и той ме остави с нея.

— А баща ви? Той беше ли си у дома?

— Спеше. Беше около два часа през нощта.

— Значи не сте видели баща си?

— Не.

— Казахте ли на майка си, че сте били изнасилена?

— Не.

— А защо? Щом вече сте казали на Тони...

— Не знам. Просто си помислих... Реших, че не искам да я притеснявам.

По бузите на Британи блестяха сълзи. Стиър отмести поглед от нея и се обърна към заседателите, а след това и към съдията.

— Ваша Чест — каза той, — имам още много въпроси към свидетеля, но ако адвокатът на защитата не възразява, може би бихме могли да се възползваме от кратка почивка, за да дадем възможност на госпожица Магуайър да се възстанови.

Джина Роук стана първа и тръгна към Британи с няколко кърпички. Тя се беше облакътвила на парапета и беше подпряла чело с ръце. Стиър явно я беше изненадал с предложението си за почивка и тя се тресеше от емоции, било то и само заради краткото облекчение от напрежението.

Джина отиде до нея и я прегърна.

— Ей, ей. Всичко е наред. Справяш се чудесно.

Британи си взе кърпичка и избърса лицето си.

— Такова бебе ревливо съм. Съжалявам.

— Не се притеснявай. Наистина. Такива неща се случват постоянно.

Джина се приведе и я целуна по челото.

— Между другото наистина се представи отлично. Точно както трябва.

Британи се посъвзе и успя дори да се изсмее през сълзи.

— Просто толкова ми е писнало от всичко...

Хората от масата на защитата разговаряха шепнешком.

— Ще ида и ще я прегърна — каза Моузис.

— Само да си мръднал от масата, и приставът ще те застреля — отвърна Харди.

— Сърцето ми се къса.

— И моето. Но тя се справя чудесно. Корава е.

— Не искам да е корава. Преживя достатъчно, не смяташ ли?

— Повече от достатъчно, но до края тук я чака още много. Грозника само си постила на меко, прави се на добро момче за пред съдебните заседатели и я оставя да си почине. Когато се върне, нещата бързо ще станат доста сериозни. Само гледай.

Моузис се огледа през залата към дъщеря си. Джина все още я държеше в прегръдките си и двете си говореха, опрели глави.

— Никога не съм искам да й се налага да прави това — каза той. — Нито пък на някого от нас, ако има значение.

Харди си отвори устата да каже, че подобни откровения са малко закъснели и че Моузис е трябвало да премисли нещата една идея по-рано преди време, когато наистина е било от значение и когато е можел да спести неприятностите на всички. Пое си дъх, но се спря. Какво, по дяволите, очакваше да постигне с тази лекция?

Всички бяха затънали до ушите и нямаше какво повече да направят.

— Госпожице Магуайър.

Тонът на Стиър беше малко по-твърд, сякаш търпението му се изчерпваше. Той разпитваше Британи от почти два часа и я беше накарал да разкаже как се е върнала при Сюзън и Моузис, как е казала на майка си, че просто е пила прекалено много и на сутринта ще отиде пеша до „Детелината“, за да си прибере колата, но вместо това в седем и петнадесет е посетила Центъра за помощ за жени, пострадали от сексуално насилие. Според думите ѝ тя се беше върнала в апартамента на родителите си около десет и половина в неделя сутринта и бяха

седнали да закусват в кухнята. В този момент Стиър явно реши, че е време да засили огъня.

— Искате да кажете на съдебните заседатели, че когато онази сутрин сте се върнали, баща ви не ви е попитал къде сте били и какво се е случило предишната нощ?

— Точно така.

— Обичайно ли е да прекарвате нощта при родителите си?

— Не е много често, но се случва.

— Онази сутрин сте отишли да съобщите, че сте били изнасилена от господин Джесъп — тъкмо сте се били върнали, но не сте споменали нищо на никого от родителите си?

— Точно така.

— Не сте?

— Не.

— За да сме точни, бих желал да го заявите и на съдебните заседатели. Казахте ли на баща ви, че жертвата на убийството е сложил опиат в питието ви в „При Пери“, а след това ви е изнасилил?

Ейми У скочи на крака, сякаш някой я изстреля.

— Ваша Чест, възразявам! Свидетелката вече отговори на този въпрос.

— Отхвърля се.

— Госпожице Магуайър? — настоя Стиър.

— Не, не съм казала — отрече Британи.

— Казахте ли му, че сте се събудили в апартамента на господин Джесъп и сте знаели, че сте била изнасилена?

— Възразявам!

— Отхвърля се.

— Не.

— Казахте ли на баща си, че жертвата на убийството ви е насилвал сексуално?

В този момент Харди също усети, че не може да се сдържа повече.

— Ваша Чест, ако съдът позволи...

Той долавяше водовъртежа от енергия зад гърба си, но не даваше и пет пари.

Гомес тресна с чукчето, изгледа адвокатата и се взря над главата му в залата.

— Съдът не позволява, господин Харди. Защитата и обвинението да дойдат при мен.

Харди и У станаха и излязоха иззад двете страни на масата. Стиър не закъсня и застана до тях пред масата на съдията. Гомес се приведе напред, така че да чуят свирепия ѝ шепот:

— Няма да позволя подобен елементарен подход на размяна на реплики. Вие, госпожице У, или вие, господин Харди, ще отправяте възраженията си спрямо който и да било свидетел към съда. Няма да позволя нито един от вас...

— Ваша Чест — каза Харди, — с цялото ми уважение...

Гомес вдигна показалец и го пресече.

— Господин Харди, съветвам ви да внимавате изключително много какво ще кажете. Опитът ми показва, че адвокати, които започват с „цялото ми уважение“, често продължават с изявления, които могат да са крайно неуважителни. Ако това се случи тук, ще има моментални и сериозни последствия. Ясно ли се изразих?

Харди преглътна жлъчния си коментар и кимна.

— Да, Ваша Чест. Но господин Стиър очевидно тормози свидетелката, която е и жертва. Тя ясно заяви, че не е казвала на баща си, че е била изнасилена.

— Той трябва да развие тезата си, за да могат съдебните заседатели да разберат точно какво е казала и какво не е. Изразих се ясно, че ще допусна да я пита какво е казала на баща си. На вас, а и на адвоката на госпожица Магуайър, ви беше ясно, че тя трябва да е готова да даде показания за целия инцидент. А сега нека всички се върнем по местата си и да продължим.

Харди и У седнаха зад масата си. Стиър не пропиля и секунда и веднага помоли стенографката да повтори последния му въпрос:

— Казахте ли на баща си, че жертвата на убийството ви е насиллил сексуално?

Британи стисна устни и поклати глава.

— Не.

— Казахте ли на баща си — продължи Стиър, — че сте се почувствали насилена и мразите жертвата на убийството, след което баща ви се е ядосал?

— Не.

— Не беше ли всъщност реакцията му спрямо вашето положение толкова яростна, че сте се изплашили, че ще предприеме драстични мерки?

— Не! Точно затова не можех да му кажа! Точно предната вечер бях чула версията на Рик за случилото се между него и баща ми, след като Рик ме беше нападнал през февруари. Не знаех дали да му вярвам, Рик беше такъв лъжец... Но не исках повече проблеми. Затова обмислих ситуацията, докато отивах с Тони към жилището на родителите ми, и разбрах, че не мога да им кажа, дори и да исках. Беше ме страх.

— И не сте му казали?

Ейми реши да встане срещу статуквото, бутна стола си и се изправи.

— Възраждавам, Ваша Чест. Този въпрос беше зададен няколко пъти, и му беше отговорено.

Гомес най-накрая явно реши, че Стиър е прекрачил границите в натиска си, и потвърди възражението.

Прокурорът въздъхна театрално с явно разочарование. Но все още не беше постигнал целта си и веднага се върна към нея:

— Госпожице Магуайър, казвали ли сте някога някому, че сте имали разговор с баща си, по време на който сте му съобщили всички тези подробности — наркотика в питието ви, самото изнасилване, страха и омразата ви към жертвата?

У погледна към Моузис и Харди дали да възрази отново. Харди леко поклати глава. Ненавиждаше ситуацията, но Стиър съвсем не задаваше същия въпрос под една или друга форма.

Британи също долови разликата. Тя погледна към съдията и пак се обърна към Стиър:

— Въпросът е дали съм казала на някого, че съм разказала на татко за някои от тия неща?

— Да.

— Защо да го правя, като не съм го направила?

— Ваша Чест — парира Стиър, — бихте ли призовали свидетелката да отговори на въпроса?

Гомес се приведе напред и направи точно това.

Британи замълча, но накрая изрече невярната дума:

— Не.

— Никога не сте споделили с някого, че сте разказали на баща си за изнасилването през първия ден след него, когато сте били в апартамента му, вярно ли е това?

— Да.

Стиър я изгледа продължително, непреклонен и разочарован.

— Нямам повече въпроси — каза той и се завъртя на пети. — Господин Харди, свидетелят е ваш.

Гомес удари с чукчето.

— Ако никой не възразява — започна тя, — всички прекарахме дълъг ден в изслушване на показания, а изглежда, че утре ще бъде същото. Така или иначе до края на заседанието на съда остават само петнадесет минути. Господин Харди, ако не възразявате да отложите кръстосания разпит на госпожица Магуайър до утре сутринта, предлагам да приключим.

— Нямам възражения. Ваша Чест.

— Господин Стиър? Добре. Всички ще се видим утре сутринта точно в девет и половина.

Тя отново удари с чукчето и разпусна съда.

— Двайсет и пет жени?

Джина Роук спря да вади документи от куфарчето си и погледна през широката кръгла маса към техния детектив.

— Сериозно? Сигурно се шегуваш с мен.

Беше пет и половина следобед в деня на показанията на Британи Магуайър. Уайът Хънт се беше опънал в стол в солариума в кантората „Фриймън, Харди и Роук“.

— Така каза Гудмън. Макар че той разполага с абсолютно доказателство само за шест, които са го разпознали на снимка.

— Шест, които са го разпознали? — включи се Дизмъс Харди, който тъкмо идваше от кабинета си от другата страна на фоайето. — Между другото, всички тези идентификации вероятно няма да ни свършат работа. Питайте доктор Пейли. Това ще струва десет хиляди долара, ако обичате.

— За какво говори той? — погледна Хънт към Джина.

— Понякога и на мен ми е трудно да разбере — отвърна тя и се обърна към партньора си. — Салоните за масаж на Джон Ло.

— Какво за тях?

Уайът разправя, че Рик Джесъп бил редовен клиент в заведенията на Ло и смятал, че в длъжностната му характеристика има точка, според която нямало нужда да си плаща. А и понякога ошамарвал момичетата.

Харди погледна към Хънт.

— Понякога?

— Може би повечето пъти. Изглежда като човек със сериозни отклонения.

— Бил е — уточни Харди. — И слава богу. Мисля, че това вече ни е ясно. Ти от офиса на Гудмън ли го научи?

Хънт кимна.

— А ако някой твърди обратното, да знаеш, че Ло и Гудмън са били наясно от известно време. Гудмън си търсел нов шеф на екипа

точно когато господин Джесъп бил убит. Напълно е възможно Ло да си е помислил, че Гудмън не действа достатъчно бързо или е твърде мек.

— Днес ли узна всичко това? — учуди се Харди, дръпна си стол и седна.

— Колкото и да съм скромнен, ще си призная, че всичките ми попадения са добри.

— Още ли има? — попита Роук.

— Само още малко. Знаете ли с какво се е занимавал господин Гудмън, преди да стане градски съветник?

— Знам, че е бил адвокат — каза Роук.

— Така е, но не е бил филантропски настроен и творящ добри дела адвокат като присъстващите тук — уточни Хънт и започна да им описва „армейския бизнес“. — Във всеки случай — обобщи той — това е изящен начин да осигуриш на богатите семейства доброволни сурогатни майки и всички са доволни. Би могло да е напълно законна схема, но пък тогава нямаше да е забавно. Гудмън се е сетил как да открие жени на служба в армията, които са се връщали в Щатите, след като са забременели и са се прибирали да родят. Скоро, твърде скоро след раждането те е трябвало да се върнат на служба и да бъдат пратени на нова мисия в зони на военни действия отвъд океана, но колкото и шокиращо да ви звучи, много от тях не са искали. Така че Гудмън им плащал по двайсет бона от неговите сто за уреждане на сделката, а междувременно всичките им медицински разходи се поемани от държавата. Освен това те пак си получаваш заплатите.

— Ама че негодник — изсмя се Роук подигравателно.

— Чакай, чакай — прекъсна я Хънт. — Още не съм стигнал до интересната за нашите цели част. А тя е Джесъп.

— Нека да позная — каза Харди. — Джесъп е помагал за откриването на жените.

— Дотук си прав. И е получавал бонус от три бона за всяка.

Около масата се възцари умислено мълчание.

— Ето ви един жокер — подсказа им Хънт. — Защо Гудмън не го е уволнил веднага след като е разбрал за момичетата на Ло?

Очите на Харди бяха изпити и уморени почти през целия ден, но сега в тях проблесна искра.

— Защото не е можел. Джесъп е щял да разкаже какви са ги вършили.

— Смяташ, че го е изнудвал? — попита Джина. — При това открито?

— Не е невъзможно — отвърна Хънт. — Или поне дотолкова, че Гудмън да не може да измисли начин да го уволни.

— Как се докопа до всичко това, Уайът?

Хънт се усмихна.

— Ето това пък е най-веселата част.

Харди осъзна със закъснение, че срещата между Джина и Хънт може да е била неловка. Разликата във възрастта им беше относително голяма, около петнайсет-шестнайсет години, но преди време двамата имаха двегодишна връзка. Харди изпрати Хънт, върна се в солариума и веднага постави въпроса:

— Надявам се, че не ти създадох проблеми. Когато казах на Уайът да дойде, не се сетих, че...

Джина махна с ръка.

— Аз съм голямо момиче, Диз. А той е добър човек. Нямаме проблеми помежду си.

— Нямаме проблеми — кимна Харди. — И двамата. Обичам да работя с пораснали хора. Особено след като цял следобед гледах Британи. Бедното момиче е толкова объркано. Попита ли я защо си е отрязала косата?

— Вече не искала да бъде красива. Смята, че красотата и я е забъркала в тези неприятности.

— Има нещо вярно.

— Проблемът не е в красотата — каза Джина, — а в това как я използваш. Един ден ще го разбере.

— Казва го човек, който вече знае.

Джина го изгледа и се усмихна широко.

— Тези думи са винаги на място, макар и да са чисто ласкателство.

Тя отвори куфарчето си на масата пред нея.

— Сега искаш ли да помогнеш на Ейми да се подготви за кръстосания разпит на Британи, или ще говорим за новата информация?

Харди се замисли.

— Идеята, че имаме двама нови играчи и два нови мотива, ми харесва.

— Смяташ ли, че наистина имаме? Ако разкриеш един от тях, всъщност обръщаш тезата си към „някой друг го е направил“ и замесваш Гудмън и Ло.

„Някой друг го е направил“ беше съвсем обичайна стратегия на защитата.

— Смятам, че на теория звучи добре — продължи Роук, — но е малко пресилено да искаме от съдебните заседатели да повярват дори и за минута, че някой от тях двамата е убил Джесъп, дори и да имат мотив. Особено Гудмън... Тоест градският съветник. Ще разбунис голямо гнездо на оси и може да те нажилят. Да не говорим, че в момента не можем да докажем и капчица от тези твърдения.

— Това не ме притеснява. Да не забравяме, че Дан Уайт също беше градски съветник, така че имаме прецедент.

— Дан Уайт беше побъркан.

Това може и да беше вярно, но през 1978 г. Уайт беше застрелял кмета Джордж Москоун и градски съветник Харви Милк в кабинетите им.

— Този прецедент няма как да покаже, че през онази неделя Гудмън е бил в жилището на жертвата — настоя Джина.

— Може да е поръчал убийството.

Роук сбърчи вежди.

— Е, така или иначе е по-добре да откриеш какво е правил през онзи ден, ако ще вадиш историята в съда. Ще бъде доста смущаващо, ако излезе, че е бил примерно на Хаваите или в Тахо.

— Добре, ами Ло? Той разполага с цял екип биячи и бодигардове. Те се грижат за момичетата, а може би и за враговете му. Или за онези, които се осмеляват да бият момичетата.

Джина замълча и остана неподвижна за цяла минута.

— Не ме разбирай погрешно. Това е интересно и трябва да го представим на съдебните заседатели, за да им дадем нещо друго, за което да мислят. Но ако поемем по този път, трябва да решим кой избор е по-добър, за да не се окаже, че просто посочваме някакви хора, които Джесъп е познавал малко или повече случайно. Той очевидно е бил трън в очите на всички. И пак да отбележа, че няма да е зле да

имаме поне мъничко доказателство, което да потвърди нещата, които казваме.

— Мислиш, че не си струва да покажем що за кучи син е бил Джесъп?

— Вече всички заседатели вярват, че той е бил изнасилвач — сви рамене Роук. — Колко още искаш да го намразят?

— От дън душа. Но те разбирам, той няма как да стане по-мъртъв, отколкото е. Което е жалко.

Харди помълча, но нещо му хрумна.

— Ей, може да е било някое от момичетата на Ло. Някое от онези, които е пребил.

— Диз, стига. Може пък да е бил Йети. Увеличаш се. А познай кой може да е бил в действителност?

— Кой?

— Може да е бил Моузис.

По някакви твърде сложни за обяснение и сигурно кармично обвързани причини поне два от любимите моменти в живота на Харди се бяха случили пред предната врата на къщата на Ейб Глицки.

Веднъж Глицки беше отворил, докато държеше дъщеря си Рейчъл на рамо. Тя вече беше успяла да повърне върху тениската му, а едно от розовите й терличета висеше от ухото му. Мина поне половин минута преди Ейб да разбере и да го махне. Харди все още се смееше с глас, когато се сетеше за картинката.

Другият случай беше доста по-отдавна, когато Харди беше много по-млад и все още се намираше в незрялата фаза, която при него вероятно беше продължила твърде дълго. Той и Ейб се връщаха отнякъде, а валеше проливен дъжд. Глицки хвърли ключовете на Харди, сигурно защото в онези дни Харди взимаше стъпалата през едно, и когато той отключи и влезе, сякаш дяволът го накара да затвори вратата и да я заключи точно когато Глицки посегна към дръжката.

— Диз, ти си луд, какво правиш? Отвори.

— Кажу „моля“.

— Няма да казвам „моля“, просто отвори вратата.

— Хайде де, Ейб. Кажу „моля“.

Харди гледаше през шпионката как Глицки стоически мълчеше, дъждът биеше по главата му и едрите капки се стичаха по лицето му. След около половин минута Глицки въздъхна и се предаде:

— Добре — процеди той през стиснатите си зъби. — Моля.

— Да ти го начукам — отвърна развеселеният Харди. — Кажу „моля, хубавецо“.

През годините Глицки се беше опитвал да си го върне как ли не стотици пъти, но макар и да изглеждаше суров и непреклонен, нямаше жилката на безмилостната жестокост, която Харди къташе до сърцето си. Въпреки това всяко отиване до къщата на Глицки криеше заплаха от номер, отмъщение и получаване на заслуженото.

Този път посещението на Харди нямаше да зависи от съдбата. Глицки му беше пуснал съобщение, че ще се прибере до шест и около час по-късно Харди изкачи дванадесетте стъпала до площадката и натисна звънеца.

Никой не отвори. Харди го натисна отново и чу как отеква в къщата, но отново нищо не се случи. Той почука и опря ухо до вратата. Не се долавяше никакъв звук, къщата беше пуста.

Като проклинаше загубеното си време, особено ценно, когато беше в дело. Харди се обърна и заслиза. Обикновено Ейб не пропускаше уговорки и Харди се надяваше всичко с него да е наред. С него, с децата и с Трея. Животът с малки деца винаги беше несигурен. Каквото и да беше станало, Ейб щеше да му се обади, а можеше и да се срещнат някъде другаде на сутринта. Всъщност...

Харди се спря на долните стъпала, извади мобилния си телефон и потърси номера на Ейб. Тогава вратата горе се отвори, а Рейчъл и Закари се развикаха:

— Чичо Диз, чичо Диз!

— Здравсти, деца — махна им Харди, като се чудеше къде се бяха скрили и дали просто не са бали в задния двор.

Той се изкачи до площадката, но вратата отново беше затворена, така че почука.

— Ей, деца!

— Кажу „моля“! — извикаха двете заедно иззад вратата и се заляха от смях.

Хлапетата шегобийци щурееха в задния двор, а Харди и Ейб седяха на стълбите и ги гледаха.

— Не, това наистина беше страхотно — рече Харди. — Хареса ми. Тъкмо съм в дело и така или иначе няма какво толкова да правя. Имам време за губене.

— Имал бил време за губене — изсумтя с присмех Глицки. — Около минута и половина.

— Ако бях Уинстън Пейли — отвърна Харди, — това щеше да ти струва почти десет кинта.

— Кой е Уинстън Пейли?

Харди му разказа и премина на Британи и показанията ѝ.

— Значи нещата не отиват на добре — коментира Глицки.

— Не съм казал такова нещо.

— Не си? Е, значи чета между редовете.

— Всъщност — започна Харди — може би направихме малък пробив. Уайът Хънт откри двама души, ти ги познаваш — Гудмън и Ло, които са мразели Джесъп и може да са искали да му навредят.

— Имали ли са възможност?

— Работим по това. Вие някога говорили ли сте с тях по въпроса?

— Ние?

— Вие. Полицията. Отдел „Убийства“.

— Забравяш, че горе-долу по това време ме махнаха.

— Не съм забравил. Аз нищо не забравям. Реших, че може да се е случило, преди да те подгонят.

— Не.

— Просто реших да попитам.

Харди набързо огледа приятеля си. Глицки беше гладко обръснат, добре облечен и със стегнато завързани лъснати черни обувки. Като цяло имаше значително подобрение за съвсем кратко време.

— За какво искаше да говорим, освен ако не е било част от постановката и шегата, която децата ти ми погодиха на вратата.

— Не, това беше отделно. Бил Шуйлър ми се обади.

— Денят се очертава като особено плодотворен — отбеляза Харди. — Какво е разбрал?

— Познава нашия човек. Или по-точно познава шерифа, който работи с нашия човек.

— Разбрал ли е истинското му име?

— Няма как да ми каже. Продължава да го нарича Тони.

— Тони си е наред — съгласи се Харди. — Какво е направил?

— Явно е ченге, както и подозирахме. Но другото, което е правил...

Глицки помълча и си пое дъх.

— Другото, което е правил, е да убива хора за пари.

Тони седеше с бутилка светла бира „Сиера Невада“ на дивана в малката дневна на Британи. Тя беше срещу него, вече по пижама, а около главата си беше омотала кърпа като тюрбан. На стъклената масичка имаше чаша бяло вино. От скритите тонколони се чуваше реге.

— Днес си тръгнах рано каза той. — Дадох смените си до края на седмицата на Лин. Тя беше доволна, че ще има повече работа.

— Къде ще ходиш?

— Не съм сигурен, че ще ходя някъде. Но искат утре да съм в съда, а не знам колко време ще продължи. Реших, че ще е по-добре да съм свободен. Освен това исках да разбера как е минало днес при теб. Липсваше ми в бара.

— Известно време няма да ходя там. След сбиването онази нощ...

— Не, разбирам те. Не очаквам да идваш. Ако ти преча тук...

— Не, ни най-малко. Нали не ти пречи, че не се чувствам особено настроена за секс?

— Не.

— И ти няма да се чувстваш, ако ми видиш главата.

— На бас, че щях — усмихна ѝ се той. — Но няма нужда да проверяваме теорията. Всъщност ми харесваш с тюрбан. Но не съм дошъл заради него.

— Това е повече от ясно.

— Щом така казваш.

— А за какво си дошъл?

Той помълча и се вгледа в очите и.

— Мисля, че заради теб. Просто заради теб.

— Сигурно си мислиш, че те размотавам.

— Мисля си, че си била изнасилена, ето това сигурно си мисля. Всеки, който не го разбира, не те заслужава.

— Добре, но минаха почти четири месеца.

Той се облегна на възглавниците.

— Е, ако се опитваш да се убедиш в нещо, няма да ме чуеш да се оплаквам. Но няма нужда, пораснал съм. Мога да изчакам нещо, което определено си струва.

— Може и да не си струва.

— Ще поема риска — каза той и отпи от бирата си. — Как мина днес?

— Доста неприятно беше. Все едно го преживях отново. Чичо ми се опита да облекчи положението, но нямаше особен късмет.

— Той е добър човек. Нищо че напоследък не ми е голям почитател.

— О, сигурна съм, че те харесва. Просто е потънал в работа. Претоварва се.

— Може би. Но ми се струва, че не ми вярва — добави Тони след кратка пауза.

— Защо да не ти вярва?

— Ами, например заради Бек. Това беше голяма издънка от моя страна, макар че така или иначе между нас нищо не беше станало. Просто тогава още не те бях срещнал.

— Няма нужда да се извиняваш. Разбирам. Аз съм толкова виновна, колкото и ти. Но смятам, че тя вече е преодоляла ситуацията. Бен е тъкмо за нея.

— Но все пак баща й...

— Да — въздъхна тя. — Може би в крайна сметка имам известно желание за секс.

Тони беше напълно гол, а завивките се бяха увили около него. Лежеше по гръб на леглото на Британи с ръце под главата.

— Нали казах, че определено ще си струва.

Тя се беше свила до него с глава на гърдите му.

— Да, струваше си.

Боб Марли започна да пее „Раздвижи се“.

— Ще ти прозвучи странно — каза тя, — но се радвам, че изчакахме.

— Въобщо не е странно. Моментът е бил сега. Харесвам тази песен.

— И аз.

— Три акорда и пет думи. Иди, че разбери.

— Знам.

Тя се надигна на лакът.

— Наистина ли нямаш нищо против косата ми?

— Нищо, ти просто нямаш коса. И ми харесва. Ако имаше коса, също щеше да ми харесва. Ако беше с дебела кожа или с козина...

Тя се разсмя и запуши устата му с ръце.

— Добре, добре. Разбрах.

Британи отново отпусна глава на гърдите му.

— Значи са те призовали за утре?

— Да.

— Това означава, че ще те питат дали съм ти казала.

— Знам, сетих се.

Тя замълча.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Така мисля.

— Какво ще кажеш?

Тони не отговори в продължение на няколко вдишвания.

— Нали съм ти казвал, че съм бил ченге. Трябва да съм честен.

За мен няма да е естествено да излъжа под клетва.

Думите му я накараха направо да застине.

— Искях да те питам нещо — продължи той.

— Какво?

— Дали баща ти наистина го е направил.

— Мислила съм поне хиляда пъти.

— И?

— Смятам, че да. Не се сещам за друго обяснение.

— Какво смяташ, че ще кажат заседателите?

— Не знам. Чичо ми твърди, че няма как да познаеш.

— А ако ти трябваше да предположиш?

— Ако бях съдебен заседател, щях да си помисля, че е виновен.

— А защо го е направил?

— Знаем защо.

— Смяташ, че заседателите също ще разберат?

— Няма как да не разберат.

— Въпреки това, което си казала днес?

— Да, така мисля.

— Или въпреки това, което аз ще кажа утре?

Тя въздъхна срещу него.

— Виждам накъде биеш.

— Ти казваш, че това е предателство спрямо баща ти — започна Тони, като подбираше думите си внимателно. — Ако аз призная, че си споделила с мен, че си му казала, това няма да е така. Освен всичко друго това са само показания за нещо чуто от друг човек. Те в крайна сметка няма да окажат никакво влияние върху решението на заседателите. Освен ако ти не смяташ, че не е така.

— Не знам.

— Никой не знае, Британи. Ако не искаш, няма да го кажа. Не искам аз да съм човекът, пратил баща ти в затвора. Но знаеш, че вече говорих с полицаите. Ако си променя показанията, те ще пуснат записа, заседателите ще разберат, че лъжа, и най-вероятно ще решат, че и ти си излъгала. Става все по-лошо. Мисля, че има голяма вероятност баща ти така или иначе да влезе в затвора, но не мога да приема нещата, които ще кажа, да застанат между мен и теб. Особено след тази нощ. Ако искаш, ще излъжа. Ще направя всичко, което поискаш.

— Не знам. Просто не знам — промълви Британи.

— Може засега да го оставим. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Британи се поколеба, но след това прошепна:

— Може и така да направим.

Ако Британи си мислеше, че отрязването на косата ѝ ще я направи по-малко интересна за фоторепортерите и телевизионните новинарски екипи, жестоко се лъжеше. Бусчетата на местните и националните медии блокираха две ленти по улица „Брайънт“, а репортерите и операторите се бяха наредили в три редици на стъпалата на Съдебната палата и бяха задръстили вътрешното фоайе. Предишния ден медиите не знаеха, че тя ще идва, нито пък че ще бъде първи свидетел, и затова не я погнаха. Тя влезе в сградата наметната с шала, придружена само от майка си, и никой не ѝ обърна особено внимание.

Тази сутрин тя и Тони пристигнаха заедно с мотора му, след като се отбиха до апартамента му, за да се преоблече. Паркираха на две пресечки от съда и тръгнаха пеша. Видяха тълпата, когато стигнаха на ъгъла от другата страна на улицата.

— Опасявам се, че това е заради теб — каза Тони.

— Господи, вече се повтарят — въздъхна тя. Беше облечена почти като предния ден — високи мъжки обувки, кафяви панталони и обемисто черно кожено яке. Вместо бял шал носеше шапка на „Джайънтс“ и побърза да дръпне козирката надолу.

— Има и заден вход — каза тя. — Искаш ли да опитаме да минем оттам?

— Давай, следвам те.

Двамата пресякоха „Брайънт“ на ъгъла с улица „Седма“, на около половин пресечка от главния вход на палатата, и се старяха да изглеждат като двама души, съвсем обикновени, тръгнали по своя работа. Ускориха крачка, минаха през паркинга за служители и персонал зад сградата, заобиколиха чудовищното здание на затвора и излязоха на алеята към входа на затвора и медицинската служба. Пред тях нямаше никого, но до задната врата на Съдебната палата се виждаха няколко човека. Беше обикновена остъклена врата, а точно зад нея имаше детектор за метал и бюро с дежурен.

— Това беше добра идея — прошепна Тони в ухото ѝ, като я прегърна и се приведе към нея.

Тя се облегна на него и той я целуна по главата. Внезапно това се оказа недобра идея, тъй като вече не приличаха на двама души, които просто вървят. Изглеждаха като двойка, каквато и бяха, и няколко човека започнаха да щракат с фотоапарати. Тони протегна ръка към тях, за да прикрие Британи.

— Оставете я на мира! Хайде де! Покажете малко класа, оставете я да мине и да влезем.

Той я придърпа към себе си, скри лицето ѝ с длани и я поведе към вратата и зад нея. Полицаят им махна да минат през детектора за метал и двамата побягнаха към стълбите.

Харди реши да води кръстосания разпит на Британи сам, като посочи, че Ейми има работа с друг свидетел. Стиър вдигна ръце отвратено, а Гомес с пресилена вежливост заяви, че в този момент ще позволи почти всичко, стига процесът да продължи.

— Госпожице Магуайър — започна Харди, — с вас се познаваме добре, нали?

— Познаваме се.

— Бихте ли разяснили на съдебните заседатели какви са отношенията ни?

Харди искаше да я накара да се усмихне. Вчера тя беше разстроена почти през цялото време. Това можеше да предизвика съчувствие у някои от заседателите, но отрязаната ѝ коса, мъжкото ѝ облекло и защитната ѝ интонация я бяха превърнали в някак неудобна фигура. Тя не беше „нормална“ млада жена дори за свръхтолерантния Сан Франциско. Харди искаше да я покаже като човек и ако е възможно да накара журито да я хареса малко повече.

Тя не го разочарова, усмихна се смутено и сякаш извинително първо на него, а след това на заседателите.

— Той ми е чичо — каза тя, но реши да подсили нещата. — Любимият ми чичо.

В семейството често се шегуваха, че той всъщност е единственият ѝ чичо, но репликата излезе добра. Неколцина от заседателите също се усмихнаха и Харди изчака момент, преди да продължи:

— Британи, имате ли нещо против да ни кажете на колко години сте?

— На двайсет и три.

— В дома на родителите си ли живеете?

— Не.

— От колко време не живеете с тях?

— Мисля, че от около пет години. Откакто постъпих в колеж.

— Завършихте ли?

— Да.

— Все още сама ли живеете?

— Да. Имам апартамент в града.

Стиър избута стола си назад.

— Възраavam. Ваша Чест. Каква е връзката?

Съдията наклони глава настрана и се обърна към Харди.

— Господин Харди?

— Представям в общи линии свидетелката, Ваша Чест, и се опитвам да покажа, че госпожица Магуайър не е зависима от родителите си.

— Добре, приемам. Възражението се отхвърля.

Въпросите от този сорт продължиха още няколко минути. Сама ли плащате сметките за апартамента си? За тока? За газта? Имате ли кола? Сама ли я изплатихте? Сама ли си плащате горивото? А застраховката на колата? А здравна застраховка имате ли? Работите ли? Родителите помагат ли ви финансово по някакъв начин?

Харди демонстрира, че Британи е физически независима от родителите си и продължи нататък:

— Нека се върнем към показанията ви от вчера. Вие казахте, че господин Джесъп ви е блъснал в стена, лицето ви е било порязано и посинено, а след това ви е хвърлил на земята достатъчно силно, че сте решила да отидете до спешното отделение в болницата, за да се прегледате. Вярно ли е?

— Да.

Харди се върна до масата си и взе няколко листа.

— Британи, това са копия на документите от приемането ви в болницата „Св. Франсис“ — каза той и ѝ ги подаде. — Това вашият подпис ли е? В долния край на формуляра.

— Да.

Харди поиска документите да бъдат заведени като доказателство и отново се обърна към свидетелката:

— Бихте ли прочели записаното? Това е причината, която сте посочили за нараняванията си през онзи ден и сте се подписали.

Британи надали имаше нужда да поглежда листа, тъй като при подготовката бяха разигравали ситуацията.

— „Пациентът се е подхлъзнал и е паднал по лице, докато е тичал да хване автобус. Установени са множество контузии и натъртвания по главата, ръцете и краката“.

— С други думи. Британи, вие не сте казали истинската причина за нараняванията си на лекарите от спешното отделение, така ли е?

— Да, така е.

— Как се прибрахте у лома от болницата?

— Обадох се на майка ми. Бях без колата, понеже на работа обикновено ходя с автобус. Тя дойде и ме взе.

— А на нея какво казахте за нараняванията си?

— Същото каквото и на лекарите. Че съм паднала.

— Защо не й казахте истината?

Британи издиша продължително.

— Не исках да замесвам никого в беля.

— Имате предвид, че не сте искали да замесвате Рик Джесъп в беля?

— Точно така.

— А защо?

— Не знам. Не мислех, че той беше лош човек. Не мислех, че го е направил нарочно. Просто превъртя. Не ме е удрял с юмруци или нещо такова. Не смятах, че ще се случи отново.

— Добре. А къде ви заведе майка ви след болницата?

— У тях. В нейния апартамент. Нейният и на баща ми.

— Там видяхте ли се с баща си?

— Да. По-късно същия ден.

— И на него ли разказахте историята за пред лекарите и майка ви?

— Да.

— По същите причини?

— Да.

— Британи, някога след това казвали ли сте на баща си, че господин Джесъп ви е наранил?

— Не.

— Никога?

— Не. В смисъл не и докато Рик беше жив. Сега знае със сигурност.

— Разбира се. Благодаря ви.

Харди се обърна към заседателите, но не каза нито дума, тъй като това щеше да му навлече гнева на Гомес. Въпреки това с позата си успя да им предаде колко е доволен от отговорите на Британи. Беше я представил като независима и приятелски настроена млада жена, чиято първа инстинктивна реакция не е да избяга при родителите си, а точно обратната да се справи със ситуацията и да им спести факта, че е пострадала.

Харди се върна до масата при Моузис, за да остави впечатлението да се затвърди. Отпи вода и отново застана пред скамейката на свидетеля.

— Британи — каза той меко, — събудили сте се в дома на господин Джесъп и сте осъзнали, че той ви е изнасилил. Това се е случило в деня, преди да бъде убит. Тогава сте отишли с колата си до „Малката детелина“. Защо сте го направили?

— Не знам защо. Страхувах се, изпитвах ужас. Искях да изкажа мъката си, да поплача на нечие рамо, да споделя с някого какво ми се беше случило.

— „Някого“ означава баща ви, това ли имате предвид?

— Да. Помислих си, че ще е там.

— Той там ли беше?

— Не. Онази вечер на смяна беше друг барман. Тони Солая.

— Казахте ли на господин Солая какво ви се е случило?

— Да. Трябваше да кажа на някого.

— Какво стана след това?

— Тони затвори бара веднага и ме отведе при родителите ми.

— Защо го е направил?

— Защото му казах, че искам да ида там.

— По кое време пристигнахте в жилището на родителите ви?

— Около два през нощта. Някъде там.

— Наложил ли се да ги събудите, за да ви отворят?

— Майка ми се събуди.

— Майка ви, не баща ви?

— Не, майка ми.

— Казахте ли на майка си какво ви се е случило?

Британи плъзна поглед от Харди към съдебните заседатели.

— Не.

— Но сте отишли там посред нощ, явно разстроена, и сте искали да ви отворят. Тя не ви ли попита какво се е случило?

— Да.

— Казахте ли й истината?

— Не.

— Какво й казахте?

— Само, че съм пила твърде много и искам да съм близо до „Детелината“, за да мога на другия ден да ида дотам пеша и да си взема колата.

— С други думи казали сте на Тони Солая, но не и на майка си, вярно ли е?

— Да.

— Защо го направихте?

— Не знам. Просто казах на Тони, изплъзна ми се. Докато му разправях, осъзнах, че не искам да казвам на никого друго. Имах нужда малко да премисля нещата, да разбера какво да направя, какви ще са последствията... Накарах го да обещае, че няма да казва на никого.

— Какво направихте след това?

— Почти не спях. Станах рано сутринта и отидох до Центъра за помощ за жени, пострадали от сексуално насилие. Там съобщих за изнасилването.

— Съвсем сама?

— Да. Центърът не е далеч от жилището на родителите ми. На две пресечки.

— Какво стана след това?

— Там ме задържаха няколко часа, дадох показания, направиха ми изследвания, включително и кръвни. После ме оставиха да си ходя.

— Къде отидохте след това?

— Върнах се пеша при майка и татко, те ми направиха закуска, а после се качих на колата и се върнах в моя апартамент.

— В онзи ден казахте ли на баща си за изнасилването?

— Не. Реших, че това ще ги съкруши, а не исках. Никога не съм им казвала.

Харди замълча и остави простичката човечност на отговора ѝ да отекне сред заседателите. После кимна.

— Благодаря ви, Британи. Нямам повече въпроси — завърши той.

В почивката след показанията на Британи, Харди си позволи момент на надежда. Моузис и Джина се бяха надигнали от местата си, внимаваха радостта им да не личи, но бяха не по-малко ентузиазирани. Историите за инцидента с блъскането и за изнасилването бяха много различни като значение, но в процеса се развиваха успоредно, а внушението им беше симетрично. Британи не беше човек, който бяга при родителите си, за да решават те проблемите ѝ, без значение колко са сериозни. Тя просто не правеше така.

— Почти съм склонна да мисля, че мотивът ще им убегне — каза Джина. — А това доста ще разтърси тезата им, не мислиш ли?

— Ако няма мотив, аз си тръгвам — прошепна Магуайър.

— Чукай на дърво — отвърна Харди. Той знаеше, че, стратегически погледнато, беше свършил добра работа, но не се носеше на вълните на еуфорията, тъй като разбираше, че работеше в полза на една лъжа. Фактът си беше факт — беше наясно, че Британи беше разказала на Моузис за изнасилването още в неделя сутринта, а това противоречеше на предишните ѝ показания. Нещо повече, същата вечер Моузис беше отишъл до жилището на Джесъп с шилелага с намерение да го пребие, вероятно до смърт.

До обед цялата им увереност се беше стопила до блед спомен.

Първият свидетел на Стиър след сутрешната почивка беше Тони Солая. Както подобава на бивш полицаи, той излъчваше спокойна увереност и описа случката с Британи. Да, след изнасилването тя отишла в „Детелината“ и му разправила. В следващите няколко дни ходил до апартамента ѝ няколко пъти, за да се увери, че е добре. При едно от посещенията тя му казала недвусмислено, че в неделя

сутринта се върнала от Центъра за помощ за жени, пострадали от сексуално насилие, и разказала на баща си какво ѝ се е случило. Как реагираше той ли? Бил „побеснял“.

Харди, Джина и Моузис обядваха със студени меса и деликатеси, които Сюзън беше купила. Седяха в стаята на затворниците — килия, вградена в коридора до задната врата на зала 24.

— И какво? Такава благодарност ли заслужавам? — не спираше Моузис, все още ядосан от внезапния обрат на събитията. — Кой го спаси в тия няколко месеца? Аз! Аз го спасих! Изхвърлили го от работа, дадох му друга, а той ми забива нож в гърба? Докато между другото се мъкне с дъщеря ми!

— Знаеш ли какво бих направил? — попита съвсем сериозно Харди.

— Какво?

— Щях да го убия. Не, честно. Да му смачкам главата с шилелага.

— Много си забавен, няма що — изсумтя Магуайър. — Тук аз съм този, който пребива хората.

— О, вече градя кариерата си на комик, ако от цялата ми работа като адвокат не излезе нищо. Май ще стане точно така, поне в този случай.

Джина извъртя очи нагоре в красноречива гримаса.

— Стига де, момчета. Диз, ти сигурен ли си, че не искаш кръстосан разпит на Тони? Не искаш? Признавам си, че останах малко изненадана.

— Запазих си правото да го призова отново и ще го направя, ако ми кажеш, че си се сетила за нещо, което да го попитам. Не му ли вярваш?

— Вярвам му.

— А аз за какво да се закача?

Магуайър поклати глава.

— Но защо? Ето това не мога да разбера. Защо ме прецаква така? Харди го изгледа безизразно.

Ако влезеш в панделата, няма да можеш да го убиеш за това, че с Британи са гаджета.

— Исусе Христе — простена Джина. — Невъзможни сте.

Харди отпи от газиранията си вода.

— Все някой щеше да го каже. Случи се така, че беше Тони.

Той имаше всички основания да ненавижда Тони, особено в светлината на последните разкрития за миналото и настоящето му, но въпреки това искаше клиентът му да проумее, че допускането на тези показания не е адвокатска грешка.

— Моуз, ти видя списъка със свидетели на Стиър. Всички, с които Британи е говорила през последните три месеца, са вътре — хора от работата ѝ, от „Детелината“, от групата ѝ по йога... Видя и предварителните им показания. И знаеш ли какво?

Харди се взря в Магуайър и прошепна:

— Тя ти е казала, Моуз. Казала е и на групичка приятели, че ти е казала. Така или иначе щеше да излезе наяве.

— Ами значи трябва да се заловим за нещо. Едва ли има нужда да ти го казвам.

— Работим по въпроса — отвърна Харди. — Работим по въпроса.

Оказа се, че Харди е бил прав, че истината ще излезе на бял свят и следобедното заседание го потвърди. За младото поколение беше привично да лъсва във всякакви неудобни ситуации по разни социални мрежи и идеята, че една тайна може да си остане такава, тоест да не казваш ни думица на когото и да било, не беше на особена почит. Следобедът в съдебната зала се превърна в урок по реалност.

Едва тогава Харди осъзна защо Бек не беше в списъка със свидетелите на Стиър. Грозника просто нямаше нужда от нея. Оказа се, че освен дъщеря му и Тони още трима други приятели на Британи знаят и свидетелстваха не само че тя им е казала, че е разправила на баща ѝ, но и кога. В неделя. В апартамента на родителите си, тъкмо преди да се прибере в своя.

Ако не друго, до разпускането на съда Стиър беше установил мотива. Нямаше значение дали някой от заседателите вярваше, че обвиняемият е убил Рик Джесъп. Харди усещаше, че те до един са сигурни, че Магуайър е имал причина да го направи.

Вечерите за срещи бяха рядкост в графика на Харди, когато беше в дело, но днес звънна на Франи след обяда с Магуайър и Джина и я помоли да излязат вечерта. Каза ѝ, че иска да я види като свой съветник, но и не на последно място като сестра на клиента му.

Франи хвана такси от дома им и в седем се срещнаха в „Елит кафе“ на „Филмор“, едно от любимите им места със страхотно гъмбо и сепарета със завеси, подобни на напълно самостоятелните сепарета в „При Сам“. Харди се беше обадил да направи резервация, преди съдът да възобнови работа за следобедното си заседание. Поръча си мартини с водка и пикантни маслини, с което си спечели изненадания и някак неодобрителен поглед на жена си.

— Вкъщи постоянно ми приготвяш такива коктейли — отбеляза той, когато сервитьорът се отдалечи.

— Тук ги правят по-силни.

— На вкус са по-силни, но това е заради лютото в маслините.

— Според мен вероятно е от алкохола.

— Понякога човек има нужда от малко повече алкохол.

— Така казват. Но на теб обикновено не ти трябва, особено когато си в дело. Утре да не е почивен ден?

Харди се изкикоти на идеята.

— Не, макар че сигурно няма да е зле. Ако трябва да гадая, утре показания ще дават или още някои от ненадеждните приятели на Британи, но те всъщност не са нужни на Грозника, така че той може да премине към очевидците. Надявам се техните показания да се получат като самостоятелен кръстосан разпит, особено след представянето на добрия доктор Пейли. В крайна сметка никой не е видял брат ти да извършва каквото и да било, просто е вървял по улицата.

— Не забравяй за шилелага.

— Остава и да забравя. Но все пак са видели просто мъж с тояга. Какво от това?

— Е, не е носил въдица.

Харди сви рамене.

— Нищо от това не означава, че е бил в апартамента на Джесъп.

Сервитърът се върна, отмести завесата на сепарето и им поднесе питиетата. Франи го изчака и вдигна чашата си с шардоне.

— Ако не се притесняваш от свидетелите, защо имаш нужда от нещо по-силно?

Харди отпи от мартинито си и замълча.

— Днес установиха мотива. Направо го заковаха. Приятелите на Британи се редят на опашка да разправят, че им е казала на всичките, че е съобщила на баща си, а той толкова се ядосал, че направо не можел да говори от бяс. Изпаднал в такава ярост, че уплашил нея и Сюзън.

— Това ли са казали?

— И още доста работи.

Франи остави чашата си, без дори да я докосне с устни. Харди забеляза, че ръката ѝ потреперва.

— Казваш, че ще го признаят за виновен?

— Никога не казвам такива неща, докато не чуя последния удар на чукчето. Знаеш, че при съдебните заседатели всичко е възможно. Но трябва да призная, че след днешните показания задачката става по-сложна. Той също го знае.

Харди млъкна, отвори уста, но се поколеба.

— Помислих си, че би могла да поговориш с него — каза накрая той.

— За какво?

— За обичайното — въздъхна Харди. — Че трябва да се пази, да внимава да не го спипат неподготвен, особено ако го изненадат и се ядоса. Писнало му е да му го повтарям, но би могла да му припомниш колко е важно да си затваря устата за другия въпрос. Важно е не само за мен, но и за него, за Джина, за Ейб, а и за теб, любимата му сестра.

— Той вече го знае, Дизмъс. Наистина.

— Добре. Но смятам ще се съгласиш, че когато се разпали, може да направи някаква глупост и да забрави.

— И мислиш, че мога да му повлияя?

Франи се облегна назад, погледна съпруга си и отклони очи за миг.

— Какво смяташ, че мога да му кажа?

— Ами, това е другият проблем.

— Какъв?

Харди хвана чашата си за столчето и я завъртя, за да спечели малко време.

— Както знаем, той твърди, че не е убил Джесъп. Ако това е вярно, значи не бива да лежи в затвора. И това е безспорно.

— Но...

— Но ако наистина го е направил...?

— Да, но не е.

Харди се вгледа в съпругата си.

— Ако го е направил — продължи той, — и заседателите го признаят за виновен, може би ще успееш да го накараш да разбере, че това е негово лично бреме, което сам е поел. И то няма нищо общо с историята при доковете. Но той е такъв, че ще се изкуши да се разприказва и да подчертава моралните сходства. Само че в случая с Джесъп, Моузис е знаел, че може да бъде наказан и вероятно ще бъде. По дяволите, можело е Джесъп да го надвие и да го убие. Поел е този риск сам и последствията са само за него. Трудно е за приемане и той не желае да го чува, но е така.

Харди разпери умоляващо ръце.

— Ти го познаваш, Фран. Той е философ, а това е поне някакъв аргумент.

— И искаш аз да му го представя?

— Нещо повече, Фран. Мисля, че ти си единствената, която може да го направи.

Тежките разговори още не бяха приключили. Харди подбутваше пържените стриди в чинията си, апетитът му беше изчезнал още преди да сервират гъмбото.

— Но най-много се притеснявам за Британи — каза той. — Особено ако се окаже вярно.

— Смяташ, че човекът на Ейб във ФБР го е излъгал?

— Не. Поне не нарочно. Кое то не означава, че той самият не е бил излъган и затова предава невярна информация. Знае се, че ако някой започне да разпитва, федералните шерифи са склонни да го пратят за зелен хайвер, за да го разкарат. Те приемат тайните си съвсем

сериозно — за разлика от — както излиза, повечето американци под трийсет години.

— Ако това е вярно, трябва да кажем на Британи.

— Точно това ме мъчи, Фран. Ще постигнем ли нещо добро? Може би тя вече знае. Излизат заедно от три месеца, а той разказа на Британи за себе си след три минути.

— Като обаче е пропуснал най-важното.

— Че е професионален убиец? Това ли?

— А ако тя не знае? — попита Франи.

— Тогава как ще ѝ помогне, ако узнае?

— Е, ако не друго, поне ще знае, че той е наистина опасен тип.

— Защо смяташ, че вече не го е разбрала? Не мислиш ли, че е привлечена от него точно заради това? Тя никога няма да повярва, че той може да е опасен и за нея.

Харди потри лицето си.

— Знаеш ли какво наистина не ми дава мира? Ами ако, но само ако, именно Тони е отишъл и е убил Рик Джесъп, след като е чул, че Британи е била изнасилена? Защото, нали се сещаш, той с това се занимава.

Франи се облегна рязко и очите ѝ се разшириха от изненада.

— Нека за малко разгледаме положението — продължи той. — Ако той е влюбен или поне силно привлечен от Британи, ще позволи ли да съдят баща ѝ и дори да го пратят в затвора?

— Сигурно. Защо да не позволи? Нали няма той да лежи. А и всъщност, ако Моузис наистина влезе в затвора, Британи ще бъде още по-уязвима, нали? Тони ще бъде единственият останал мъж в живота ѝ. Наистина ли смяташ, че това е възможно?

Не знам. Но тази вероятност ме гризе още откакто Ейб ми каза снощи. Тони е първият, на когото Британи е казала за изнасилването. Какво би го спряло, след като я остави при родителите ѝ, да отиде при Джесъп веднага или на сутринта, или по някое време следобеда?

— Но шилелагът не е бил у него, а у Моузис — напомни Франи.

Кой казва, че трябва да го убие с шилелага? Може да го е пречукал с дръжката на пистолет или пък с бутилка от вино. Или с гаечен ключ. Може да е взел камък от градината, за бога. Какъвто и да е твърд и тъп предмет.

— Не, не, не — поклати глава Франи. — Ако е бил някой с пистолет, особено бивше ченге, за което се смята, че е убивало други хора, не смяташ ли, че е щял да използва точно пистолета? Ако е свикнал с пистолети, а признай, че това е оръжието на професионалистите — нали? — защо да взима друго в последния момент?

— Възможно е. Ами ако е бил наистина побеснял? Ами ако убиването му доставя удоволствие? Ами ако само го е ударил по главата, но толкова му е харесало, че е продължил? Ами ако въобще е нямал пистолет и просто е чувствал, че трябва да убие мръсника веднага, с каквото му попадне подръка? Как съм могъл да не се сетя за това преди вчера! Дори не ми мина през ума. Как така никой не се е сетил?

— Защото през цялото време нещата се въртят около Моузис. Никой дори не се е постарал да се огледа за друг извършител, най-малко пък ченгетата. Нали цялата история със заповедта за арест директно от съдията беше точно заради това? Просто вървете да хванете Моузис, при това веднага.

— Трябва да призова Тони отново.

Двамата продължиха да се гледат един друг, вцепенени от важността на предположението на Харди. Сервитьорът дръпна завесата и отнесе почти недокоснатите ордьоври.

— Дизмъс — започна Франи, когато той притвори завесата, — не бива да го викаш за кръстосан разпит, не и ако ще го обвиняваш в нещо. Не бива да допускаш той да си помисли, че таиш някакво подозрение към него. Разбираш ли какво ти казвам?

Погледът на Харди се фокусира върху някаква точка над рамото на Франи.

— Диз? — настоя тя.

— По-ясно няма как да бъде — отвърна той.

Британи и Тони бяха в спалнята в нейния апартамент и все още тръпнеха от удоволствието.

Тони стана, както беше гол, да донесе сладолед от фризера, а тя се зави с чаршафа и го притисна с ръце, като прикри гърдите си. През отворената врата на спалнята го виждаше как крачи из кухнята, слага

сладоледа да се отпусне за няколко секунди в микровълновата и взима лъжици от чекмеджето с приборите.

Слава богу, че всичко свърши и Тони и тя няма да дават повече показания, помисли си Британи. Може би сега животът ѝ щеше отново да стане нормален. Трябваше да признае, че нещата не изглеждаха добре за баща ѝ, но тя имаше силна вяра в чичо си Дизмъс, който, доколкото знаеше, не беше губил нито едно голямо дело в кариерата си. Разбира се, за всичко си има първи път, но репутацията му не беше случайна. Нямахше да се притеснява за баща си, докато не го признаеха за виновен. А дори и тогава можеха да обжалват.

Най-важното за нея беше, че баща ѝ не го беше направил. Беше разбрала достатъчно от разказа на чичо ѝ Диз какво е открил за Лайъм Гудмън и Джон Ло. И двамата са имали сериозни неприятности с Рик и колкото щеш причини да искат да го видят мъртъв, може би дори повече, отколкото баща ѝ. Не разполагаха с точно описание на събитията час по час, но чичо ѝ беше възложил задачата на частни детективи и тя беше сигурна, че ще открият нещо.

Другото чудесно нещо беше, че показанията на Тони не бяха от значение, точно както я беше уверил. Ако само неговите думи противоречаха на нейните, това щеше да доведе до проблем между тях двамата, колкото и тя да го отричаше. Но имаше още трима души. Не можеше да повярва на колко хора беше разказала. Почувства се доста глупава, безотговорна, но си беше научила урока. Хората казват, че няма да издадат тайната ти на никого, но бързат да я издрънкат на тримата си най-добри приятели. Тя също беше такава, но вече не. Повече никога нямаше да е такава.

— За какво си мислиш?

— За днес — каза тя. — Радвам се, че всичко мина. Не искам никога повече да стъпя в съдебна зала. Нямам представа как си го правил постоянно, докато си бил ченге.

— Както си забелязала, вече не съм ченге. Сега знаеш защо.

Тя се пресегна за сладоледа, гребна си пълна лъжица и я лапна.

— Освен това — каза Британи — се чудя дали идеята на чичо ми как да отърве баща ми ще проработи.

— Каква му е идеята?

— Да накара заседателите да си помислят, че и други хора са имали мотив.

— Спомена ли имена?

— Единият от тях е твоят стар приятел градският съветник.

Британи започна да му разказва на какво се беше натъкнал Харди, но телефонът ѝ звънна от нощната масичка и я прекъсна. Тя подаде сладоледа на Тони, пресегна се, погледна кой я търси и вдигна.

— Здравсти, Бек.

Две минути по-късно очите ѝ отново бяха пълни със сълзи, а първата страница на „Кроникъл“ изпълваше екрана на лаптопа ѝ. Беше снимка на Тони и Британи, докато сутринта отиваха към задния вход на Съдебната палата. „С шапка на «Джайънтс» и придружена от новия си бодигард, Британи Магуайър...“, започваше статията.

— Това никога няма да свърши — каза тя. — Никога.

Тони не можеше да откъсне очи от екрана на компютъра.

— Бек каза, че снимката я има и в сайта на всекидневника „Пийпъл“, а там те наричат моя „готин нов бодигард“. Не разбирам защо просто не ни оставят на мира.

Тони не каза нищо, само един мускул по челюстта му потрепваше.

— Тони?

— Слушам те.

Той отново замълча и се вгледа в снимката.

— Тоя тип ни е изкарал доста добре, а?

— Трябваше да вземем проклетия му апарат и да го строшим.

Тони се пресегна и затвори лаптопа.

— Това ще се появи ли утре във вестниците?

— На такова ми прилича.

Лицето на Тони се стегна, погледът му потъмня и той кимна няколко пъти.

— За какво си мислиш? — попита го тя.

— За нищо — рече той. — За нищо не си мисля.

Свидетелските показания играеха ключова роля в посочването на Моузис Магауйър като заподозрян и точно затова Харди беше отделил толкова време и средства, за да ги дискредитира. Но когато в четвъртък сутринта първият свидетел се изправи и зае мястото си на скамейката, Харди откри, че тя не можеше да допринесе на обвинението почти с нищо.

Сюзън Антарамян беше съседката от горния етаж, която в неделя вечерта беше чула звуци от нещо като борба в долния апартамент, погледнала през прозореца и видяла как мъж в дънки, туристически обувки и с яке на „Джайънтс“ в оранжево и черно излиза от сградата. Един господ знаеше какво очаква Стиър, но прокурорът я разпита подробно за всичко, което отне мъчителни двадесет минути. Щом той предаде свидетеля, Харди приключи за по-малко от пет, като трудно скриваше нетърпението си да се отърве от тези безсмислени глупости. Може ли свидетелката да посочи, че човекът, когото е видяла, е точно Моузис Магауйър, който седи на масата на защитата? Не можеше. Вижда ли онзи човек някъде в залата? А в сградата? Не. Видяла ли го е да влиза или да излиза в апартамента на господин Джесъп? Не. След като мъжът е излязъл от сградата, тя слязла ли е долу, за да види дали господин Джесъп е наред? Не.

Показанията на Антарамян бяха толкова неубедителни, че Гомес привика Стиър при себе си.

— Господин Стиър, не искам да се намесвам в начина ви на представяне на случая, но се надявам, че ако планирате да продължавате в същия дух със свидетелите си, те ще могат да кажат нещо малко по-значително и свързано с делото.

— Това бяха сигурно най-скупните шест часа, които някога съм прекарвал в съдебна зала.

Харди крачеше между прозорците към улица „Сътър“ и кафе машината в кабинета си. Уайът Хънт почти се беше излегнал в едно от

кожените кресла.

— Беше точно каквото си мислех — продължи Харди. — Да, той беше. Да, блъснах се в него на улицата в неделя вечерта. Да, аз посочих неговата снимка от всичките шест, а след това го разпознах и в очната ставка. Той е. Да, ето го там на масата на защитата. Добре, ще го посоча. Да, това е Моузис Магуайър, обвиняемият. Исусе Христе!

Харди жестикулираше разпалено.

— После разчепках всяко несъответствие, несигурност и непоследователност в показанията на всеки свидетел. И какво, по дяволите, ако са го видели? Да са го видели с жертвата? Да са го видели до апартамента? Не? Тогава какво шибано значение има къде другаде са го видели?

Харди се спря и си пое дъх.

— И ето че сега съм тук, надувам ти главата и денят става още по-дълъг, нали?

— Мога да го понеса — каза Хънт. — Изпусни още малко пара.

Харди отиде до плота, взе си чашата и се обърна.

— Би трябвало да съм доволен, че днес не понесохме нови удари. Ето как трябва да гледам на ситуацията. Но това беше най-дългият ден в съзнателния ми живот. С Моузис почнахме да си играем на бесеница направо на масата в залата. Знам, не е много подходящо. Ами ако заседателите бяха видели? Ама нямаше как да видят, защото бяха заспали до един.

Харди се облегна на ръба на бюрото си, отпи кафе и се намръщи.

— Добре, свърших. Как мина твоят ден?

— Прилично. Господин Гудмън не желаше да се срещаме отново след оня ден, но предричам мрачно бъдеще за отношенията между тия двамата — Гудмън и Ло. Нали се сещаш, че точно Ло се изпусна, че Гудмън държал Джесъп на работа въпреки постъпката му с момичетата на Ло, защото Джесъп го изнудвал с армейския бизнес.

— Сещам се.

— Но освен думите на Ло няха никакво доказателство или дори потвърждение, че Гудмън наистина е бил изнудван. Затова реших, че ако го питам директно за армейския бизнес, все ще изскочи нещо.

— Той как го прие?

— Естествено, буквално не знаеше за какво говоря. В правната му практика за щастие имал възможността да помогне на много

бездетни двойки да се свържат със сурогатни майки. За какво предполагам, че Джемс го е изнудвал?

— Вярно, за какво?

— Казах му, че според мен причината е, че го е нарекъл „армейски бизнес“. И че всички сурогатни майки, или поне голяма част от тях, са били все още на действителна служба. Че работата на Джемс е била да открива жените, да влиза във връзка с тях, за което е получавал голяма премия. И че всичко това означава, че правителството на САЩ е измамено със заплатите на жените и с медицинските разходи.

— Той повярва ли ти?

— Мисля, че схвана гледната ми точка — усмихна се Хънт. — Ако Ло отрече и ние не раздухаме историята с армейския бизнес, Гудмън ще свидетелства, че Ло му е казал, че е смятал, че Джемс е човекът, който бие момичетата му от салоните за масаж. Така Ло ще има мотив, ако това ни трябва. А, има и още. Искаш ли да се обзаложиш, че ако внимателно измасажирам нещата, мога да накарам Ло да издаде Гудмън за изнудването, ако пък решим да вървим в тази насока?

Харди си позволи пестелива усмивка.

— Виж ти. Чудесна работа.

— О, благодаря, но не съм свършил.

Хънт се поизправи и седна нормално във фотьойла.

— За да не пропусна нещо, питах Гудмън дали се сеца какво е правил в деня на убийството на Джемс. Той пробва обичайния си номер, че нищо не знае и не си спомня, но след това се засмя и ме попита дали не се шегувам. Извади си календара, видя, че тогава се падало Цветница и цял ден бил ангажиран с политически мероприятия. Няколко как да е замесен.

— Освен ако не е наел някого.

Хънт сви рамене.

— Това не е толкова лесно и не е толкова често срещано, колкото си мислиш. Освен това Гудмън може да е мазник и лицемер, но не е, да речем, Джон Ло, който вероятно има доста биячи на щат в града. Но дори и биячите... Не знам, Диз. Доста трудно е да претрепеш някой костюмар. Китайските организации, например „Тонг“ докарват човек отвън, той си свършва работата и още на следващия ден изчезва

завинаги обратно в Китай. Мисля, че при корейците схемата е същата. Но забрави човек като Гудмън да действа така. Просто не ми се връзва.

Харди беше оставил чашата си с кафе на бюрото до себе си. Беше скръстил ръце и гледаше в стената над главата на Хънт.

— Много е хубаво да видиш как колелцата в нечия глава се въртят — каза Хънт. — Какво ти хрумна току-що?

Харди понечи да отвърне, но се поколеба.

— Ти току-що описа сценария за наемен убиец, за който ми разказа Британи, а пък тя го е узнала от приятеля си Тони Солая. Защитеният свидетел, когото те помолих да провериш преди два месеца.

— А, да. Спомням си. Не се представих на върха на силите си.

— Не бери грижа. Въпросът е, че реших да пусна и други връзки и да го проверя по друга линия. Помолих Глицки да се обади на един от познатите си във ФБР и да провери дали няма да успее да открие кой от шерифите отговаря за Тони.

— И какво излезе?

— Беше по-добре, отколкото при теб.

Новината, че Солая е бил наемен убиец, накара Хънт да настръхне и да се приведе напред.

— А след това този тип взима, че казва на племенницата ми как точно работят азиатските наемници — продължаваше Харди. — Защо? Защото знае, че тя ще ми каже, а това ще ме накара да започна да мисля в тази насока и е твърде вероятно да определя Джон Ло като човек с мотив да убие Джесъп. А това е същият човек, не забравяй, че е гадже на Британи, чиито показания противоречаха на нейните и беше първият от цялата купчина, които определиха мотива на клиента ми.

— Не виждам накъде биеш.

— Към двама идеални заподозрени, но нито един от тях не е той.

— Тони? Той да е убил Джесъп?

Харди кимна.

— Изглежда ми все по-вероятен, откакто вчера разбрах, че е първият, узнал за изнасилването, и е имал свой собствен мотив. Днес ми се струва още по-вероятен.

— Значи Моуз е затънал до уши, а всъщност не го е направил?

— Може би — озъби се Харди в пресилена усмивка. — Няма ли да е просто удивително?

Хънт си беше тръгнал преди час. Отвън се спускаше здрач, а Харди седеше зад бюрото с бележник пред себе си. Не беше зле да отдели малко време и да нахвърли заключителната си пледоария, която щеше да се основе върху вариантите „някой друг го е направил“. Имаше хора с основателни мотиви да желаят смъртта на Рик Джесъп. Не ставаше дума само за Гудмън и Ло, но и за момичетата от заведенията на Ло, които Джесъп беше удрял. А може би и приятелите им, ако имаха такива.

Зачуди се дали не се увлича в ентузиазма си да посочи и Тони Солая като друг твърде вероятен заподозрян. Сигурно е така, помисли си той. Беше убеден във фактическата вина на Моузис още от самото начало и всички доказателства все още сочеха убедително натам. Затова нямаше нищо лошо в това леко да се пренавие за възможното участие на Тони в престъплението, въпреки че не разполагаше с нищо, което дори бегло да наподобява на доказателство, а и нямаше начин да се опита да открие. Ако въобще имаше такова. Но на него не му трябваше доказателство, припомни си той. Просто трябваше да накара някой от заседателите да се усъмни. А щом присъствието на Тони в историята, макар и доста странично, караше дори Харди да се съмнява почти основателно, значи имаше отличен шанс някой от заседателите също да се повлияе. А това можеше да бъде единствено добре за защитата на Моузис.

Другият аспект от защитата щеше да бъде атака срещу получената директно от съдията заповед за арест и присвояването на случая от страна на Вай Лапиър, очевидно направено по политически причини. Тук Лайъм Гудмън щеше още веднъж да заеме основна позиция. Май всичко това беше за добре, предположи Харди.

Той спря да пише, остави молива до бележника и си зададе най-важния въпрос: какво би си помислил, ако той беше съдебен заседател?

Пред съда беше изправен човек с ясно изявена склонност към насилие, който не само току-що беше разбрал, че дъщеря му е изнасилена, което вече беше установено със сигурност, но и беше взел удобно за него оръжие, беше отишъл с колата си до дома на насилника и го беше пребил до смърт.

Дали Харди вярваше? Дали доказателствата го потвърждаваха? Имаше ли някакъв алтернативен сценарий, който можеше да се облекне на факти, за които се намираха поне частични доказателства?

Преди време в нощи като тази винаги беше намирал решенията, довели до старите му успехи. В повечето от случаите, поне в тези, за които можеше да се сети, тези решения винаги идваха от разбирането какво се беше случило, каква е действителната, буквалната истина. Това ли му липсваше днес? Какво недоглеждаше, на какво не обръщаше внимание, имаше ли нещо, за което се заблуждаваше?

Харди стана и заобиколи бюрото, за да хвърли няколко стрелички в мишената и да си прочисти ума, но тогава мобилният му телефон звънна. Той натисна бутона за вдигане и каза:

— Тъкмо тръгвам, вървя към вратата.

— Не се обаждам за това — отвърна Франи. — Току-що се чух със Сюзън. Британи е при нея.

— Добре ли е?

— Не, не съвсем.

— Тони ли я е наранил?

— Не. Но става дума за Тони.

— Какво се е случило?

— Изчезнал е. Потънал е вдън земя.

Последното обаждане беше наистина късно. Харди беше казал на Глицки да се свърже с него без значение колко е часът и телефонът в кухнята звънна в единадесет и петнадесет.

— Какво става?

— Тъкмо говорих с Шуйлър. Тони е изчезнал.

— Нищо ново не ми казваш. Какво му се е случило?

— Никой не знае.

— И шерифът ли не знае?

— Явно не.

— Вярваш ли го?

— Не мисля, че Шуйлър му вярва, но това ми каза. Видя ли снимката тази сутрин?

— Има ли някой да не я е видял?

— Явно няма. Шуйлър каза, че прикритието му е провалено, и съм съгласен с него. Или са го изхвърлили от програмата, или се преструват, че е така.

— И как ще го открием?

— Няма да успеем, мен ако питаш.

— Просто е станал и си е тръгнал?

— Така правят тези хора, Диз. Няма „сбогом“, няма „довиждане“. Хоп — и изчезват.

В дело за убийство прокурорът ще постъпи крайно неразумно, ако не успее да докаже, че някой всъщност е бил убит, а не е починал от нещо друго. Затова Стиър повика седемдесет и седем годишния патолог на Сан Франциско Джон Страут, който въпреки възрастта си се славеше с много остър ум. Доста често показанията на Страут се приемаха без никакви възражения и се представяха на заседателите проформа и без протести. Стомахът на Харди се беше свил на топка от нерви заради изчезването на Тони и затова беше доволен, че в тази част от процеса може просто да седи. За добро или за лошо нямаше какво особено да каже.

Страут беше изключително слаб, чак мършав, сакото му беше поне с два номера по-голямо, а бялата му коса стърчеше на кичури. Изложи резултатите от огледа на тялото със силен и провлечен южняшки акцент.

— ... никакво съмнение за причината за смъртта — тъкмо отговаряше той на въпроса на Стиър. — Смъртта е настъпила вследствие на удари с тъп предмет по главата. Единственият въпрос е кой точно от ударите го е убил и дали не става дума за комбинация от няколко удара.

— Докторе, можете ли да кажете със сигурност колко пъти е би ударен господин Джесъп?

— Не точно. Ако съдя по следите по черепа, бих казал, че ударите са били поне осем.

— Имате ли професионално мнение с какво са били нанесени те?

— Не мога да предположа съвсем конкретно. Но мога да кажа, че е бил твърд тъп предмет. Какъвто и да е бил, е имал някои характерни изпъкналости, а повърхността му е била по-скоро гладка, отколкото груба.

— Защо казвате това?

— Ако предметът беше с груба и неравна повърхност, щеше да ожули кожата по ръба на раните от ударите. Но нямаше никакви такива следи или бяха съвсем незначителни.

— Някои от ударите били ли са достатъчно силни, за да оставят следи и по черепа на жертвата?

— Да. Три от тях са счупили краниума, тоест черепа, а пет са оставили отпечатъци. По скалпа има още две други контузии, една в горната лява част на челото, а друга точно над лявото ухо.

— По тялото имаше ли други следи от контузии, които смятате за важни?

— Да. Имаше скорошна голяма синина и дребна фрактура на лявата предмишница на жертвата, получена вероятно при опит да се защити. Поне такава е логичната причина.

— Докторе, споменахте, че гладката повърхност на тъпия предмет почти не е ожулила кожата. Това означава ли, че раните не са кървели?

— Не, съвсем не. Кървели са, при това силно. При травми по главата няма нужда да има големи разкъсвания на кожата, за да тече много кръв.

До Харди, Моузис ставаше все по-напрегнат с развитието на показанията. Харди забеляза как Ейми тайничко сложи внимателно длан върху ръката на Моузис и я дръпна. Моузис дишаше овладяно и плитко, сякаш отново преживяваше момента на нападението. Поне така го разтълкува Харди и се опасяваше, че заседателите ще направят същото. Той се приведе и прошепна:

— Отпусни се. Мисли за нещо друго. Харесай си заседател и гледай него. Успокой се.

През следващия час Страут изброяваше суховато различните травми, а Стиър подчертаваше всяка една от тях с поредица от наистина ужасни цветни фотографии на тялото на Джесъп, както беше открито на местопрестъплението, а след това и на масата за аутопсии. Обвинението разполагаше с петдесет снимки, но Гомес беше позволила да се покажат десет. Според Харди и те бяха много.

Най-накрая дойде и неговият ред. Харди познаваше Страут доста добре. Преди години, когато Харди работеше като прокурор в същата тази сграда, двамата се бяха срещали много пъти и никога не се бяха карали. Страут беше особен тип, кабинетът му представляваше минимумзей, претъпкан с всякакви предмети, причиняващи смърт — от ръчна граната, за която се носеха слухове, че не е обезопасена, но патологът я използваше като преспание, до най-различни истински

оръдия на убийство и колекция средновековни инструменти за мъчения.

Харди нямаше какво толкова да го пита, но все пак искаше да уточни една подробност. Вътрешното му убеждение беше, че не бива да оставяш нищо непроверено и трябваше да разнищи обвинението. Добрата работа на защитата включваше извличане на максимума и от най-дребния прокурорски пропуск, погрешно изявление, недоглеждане или неточност.

Харди се изправи и стисна окуражително Моузис за ръката, като така показва на заседателите един спонтанен другарски жест между двама от „добрите“. След това излезе иззад масата и застана пред скамейката на свидетеля.

— Доктор Страут, добър ден — каза Харди приятелски и свойски, сякаш беше добър познат не само на съда, но дори и на свидетеля на обвинението. — Няма как да знаете кога точно е починал господин Джесъп, нали?

— Това не може да се определи по медицински начин, сър.

— Ами измерването на температурата на тялото? То не може ли да покаже кога е настъпила смъртта?

— Не съвсем. Има твърде много променливи например температурата в стаята може да спадне или да се повиши. Разбирам, че прозорецът на тази стая е бил отворен. Трупове могат да изстиват с различна скорост в зависимост от количеството телесна мазнина. В този случай мъжът е бил мъртъв от поне няколко часа, така че температурата на тялото почти се беше изравнила с околната. За това има много формули и правила. На практика в поне всеки учебник по патология има поне две, но не може да ги прилагате при всички случаи, тъй като е напълно възможно да сгрешите.

— Значи нека повторим — в този конкретен случай няма как да установим кога точно е настъпила смъртта.

— Не и с медицински методи. Разбира се, човекът е умрял в интервала между времето, когато някой го е видял жив, и момента, когато са го намерили мъртъв. Тези граници биха могли да се стеснят от другите улики на местопрестъплението, но аз мога да кажа само какво е възможно.

— Докторе, може ли да кажете със сигурност за колко време е починал господин Джесъп от раните си?

— Не, не с точност. Но те са много тежки.

— Но възможно ли е да ги е получил, тоест да е бил нападнат, някъде преди пет часа?

— Да.

— А колко по-рано бихте предположили? Какъв е максимумът?

— Не мога да кажа.

— Възможно ли е да е час по-рано? Може ли господин Джесъп да е живял още час с такива наранявания?

— Предполагам, че на теория би могъл, да.

— Докторе, можете ли всъщност да поставите някакво ограничение на времето, което е минало между атаката срещу жертвата и смъртта ѝ?

— Ами, както казах, отправната точка ще е последният момент, в който знаем, че е бил жив. Смъртта е настъпила след това.

— Но е възможно да е настъпила скоро след това, нали? От няколко минути до час или два, нали така?

— Не бих го изключил.

— Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси.

Следващият свидетел беше сержантът, ръководил проучването на местопрестъплението — Ленард Фаро. Както и Страут, Фаро работеше отдавна в полицията и беше добър професионалист. Той беше сигурно най-добре облеченият полицейски служител в управлението. Беше си оставил къса брадичка под долната устна, а косата му беше внимателно сресана. Днес се беше облякъл изцяло в черно — панталони, риза, вратовръзка и сако, макар че не можеше да се каже дали е подбрал цвета от уважение към жертвата или просто заради личните си предпочитания.

Показанията на Фаро дадоха на Стиър шанс да покаже на заседателите още цветни снимки от местопрестъплението. При такова брутално убийство те бяха много картинни, въздействащи и придадоха драматична атмосфера на процеса. Вече нито един от заседателите не беше ангажиран с нещо абстрактно. Можеш да говориш колкото си искаш за концепции като основателно съмнение или тежест на доказване, но те звучат много различно в контекста на ужасно и брутално престъпление, отнело живота на един красив млад мъж.

Моузис отново едва сдържаше емоционалните си реакции. Очите му бяха безизразни, гледаше някъде в пода на залата пред масата на защитата, а ръцете му бяха здраво стиснати пред него. На Харди му се щеше да накара клиента си да се овладее, но в интерес на истината разбираше, че от снимките на човек може да му прилошее, а фактът, че Моузис ги приемаше толкова сериозно, може би помагаше, като разкриваше пред журито човечната му страна.

Най-после снимките бяха заведени като доказателства за обвинението и Стиър се върна към свидетеля си. Както беше направил и със Страут, той преведе Фаро през всички подробности на местопрестъплението. Както заседателите можеха да видят, по дървения под около главата на жертвата имаше много кръв. В апартамента нямаше други следи от борба, Джесъп беше паднал на няколко крачки от вратата и там беше умрял. Когато полицаите пристигнали, външната врата била отключена, тъй като чистачката я била отворила сутринта, когато открила тялото и се обадила на 911. По вратата нямаше следи от взлом. Стиър благодари на свидетеля и го предаде на Харди.

Той не разполагаше с почти нищо, но все пак смяташе, че е успял да открие една-две ценни дреболии.

— Сержант Фаро, вие казахте, че по вратата е нямало следи от влизане с взлом, така ли е?

— Точно така.

— Вратата имаше ли шпионка?

— Да.

— Дали сте обърнали внимание дали през нея се вижда? Може да е била закрыта с нещо.

— Не. Виждаше се отлично. Аз лично погледнах, за да се уверя.

— Значи отвътре господин Джесъп е можел да погледне през шпионката и да разпознае човека от външната страна на вратата?

— Ако е погледнал, да, би могъл.

— А вратата се отваря навътре, нали?

— Да.

В този момент Харди искаше да оспори, че Джесъп надали би отворил вратата, ако види, че отвън е Магуайър, особено след като снощи е изнасилвил дъщеря му, а два месеца по-рано е бил пребит от

него. Не би бил толкова глупав, че да отвори вратата, нали? Но Харди не можеше да спомене нито това, нито нещо друго. Поне не и сега.

Вместо да изтъкне тази явна нелогичност, той се прехвърли на друг дребен, но важен факт.

— Сержант, на снимките се вижда, че по пода има много кръв, нали така?

— Да, много е.

— Стандартната процедура при оглед на местопрестъплението не изисква ли да положите всички усилия да не го нарушавате по никакъв начин?

— Да.

— Забелязахте ли нарушение в сцената на местопрестъплението, особено в петното кръв?

— Не.

— В кръвта виждаха ли се отпечатьци от стъпки? Тоест отпечатьци, които биха могли да бъдат сравнени с чифт обувки?

— Не.

Сега Харди трябваше да наблегне още повече на факта.

— А имаше ли неясни отпечатьци от стъпки, тоест форма като от обувка, но не достатъчно ясна, за да бъде сравнена с някоя обувка? Такива открихте ли?

— Не.

— А в кървавото петно имаше ли нарушения, които биха могли да са причинени от стъпка? Забелязахте ли такива?

— Не.

— А имаше ли белези, които да сочат, че някой е докосвал, разбърквал или е бил по някакъв начин в контакт с кръвта?

— Не.

— Ако бяхте забелязали нещо такова, щяхте да направите снимки в близък план, за да го покажете, нали?

— Да.

— А като опитен следовател на сцени на местопрестъпление вие знаете много добре, че е важно такива доказателства да бъдат документирани, така ли е?

— Да, сър, знам.

— Значи вие много внимателно сте огледали за такива улики, но не сте открили нито една, така ли е?

— Да.

— Вие ли бяхте единственият следовател на местопрестъплението?

— Не, бяхме няколко души.

— Но всички сте обучени еднакво, макар и да сте различно опитни, вярно ли е?

— Да.

— Значи можем да допуснем, че ако вие по някакъв необясним начин пропуснете подобна улика, някой друг от екипа ви би я забелязал и би я документирал.

— Ами, с кръвта се занимавах аз, но, да, ако някой следовател види нещо такова, ще ми го посочи веднага.

— Значи, сержант, можем да бъдем спокойни и сигурни, че няма никакви доказателства, че в този случай нападателят не е стъпвал в кръвта и не я е докосвал по никакъв начин, така ли е?

— Няма доказателства, които да сочат това.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

Харди се чувстваше много доволен от разпита, но Стиър разби аргументите му само за петнайсет секунди.

— Сержант Фаро — започна той. — Ако нападателят е стъпил в кръвта по време на борбата, възможно ли е кръвотечението след това да е покрило следите?

— Да, напълно е възможно.

— А трябва ли да стъпвате в кръв, за да се окаже тя по вас?

— Не. В този случай имаше очевидни доказателства, че при нанасянето на нараняванията кръвта е пръскала и би могла да попадне върху нападателя, без той да стъпва в нея.

Стиър издиша кратко, реши, че няма какво повече да пита и освободи свидетеля.

Разпитът на следващите няколко свидетели не доведе до нищо. Стиър искаше да покаже, че екипът от криминалисти си е свършил работата както трябва. Харди изтъкваше, че работата им не е осигурила никакви полезни доказателства. Проверили ли са за пръстови отпечатащици? Да. Открихте ли някакви? Не. Направихте ли анализ на тъканите и влакната на местопрестъплението? Да. Нямахте

несъответствия, нищо неприсъщо за апартамента. Направихте ли възстановка на случая и проследихте ли траекторията на пръските кръв? Абсолютно. Какво показа тя? Нищо, което да даде някаква следа. Някой беше пребил Рик Джесъп до смърт, но това го знаеха всички.

Денят отминаваше, а Стиър побърза да докаже колко важна е кръвта от местопрестъплението и призова свидетели, които дадоха показания за туристическите обувки в шкафа на Магуайър, за тестовите, установили наличието на кръв по обувките, а накрая призова и ДНК лаборант, който убедително показа, че кръвта е на Рик Джесъп. Същото се случи и с якето на „Джайънтс“ на Моузис и с колата му. Нямаше никакво съмнение. Кръвта на Рик Джесъп беше навсякъде по тях.

Харди можеше единствено да напомни на заседателите, че наличието на кръвта на Джесъп по вещите на Моузис не го превръщаше задължително в убиец. В края на краищата те знаеха, че Моузис беше пребил Джесъп два месеца по-рано. Защо кръвта да не е оттогава?

Харди провеждаше кръстосания разпит на сержант Натали Морган, експерта по кръвта от полицейската лаборатория.

— Сержант Морган — започна той, — вие дадохте показания, че ДНК тестовите, които сте направили, са показали съвпадение между кръвта от автомобила, якето на „Джайънтс“ и туристическите обувки и пробата, взета от тялото на господин Джесъп при аутопсията, нали така?

— Точно така.

— Колко стара беше кръвта по обувките?

— Моля, не ви разбрах?

— Кръвта по обувките. Колко време е престояла върху тях?

— Не знам.

— Има ли начин това да се разбере?

— Не, освен ако не е прекалено стара и не е станала негодна за тестове.

— Това колко стара означава?

— Зависи от условията. Ако например е била изложена на екстремни метеорологични условия, може да стане негодна за няколко

седмици, но при нормални условия кръвта ще може да бъде тествана и идентифицирана в продължение на поне няколко месеца.

— На поне няколко месеца? — не го пропусна Харди. — Конкретно тази кръв беше ли годна за тестване?

— Да.

— Същото се отнася и за кръвта по якето, така ли е?

— Да.

— А кръвта в колата? Тя годна ли беше за тестване?

— Да.

— Само да уточним, сержант, кръвта по туристическите обувки на господин Магуайър, по якето и в колата му може да е била там от месеци. Това вярно ли е?

— Да, бих казала, че е.

— Сега как е попаднала кръвта по тези предмети? Директно от господин Джесъп ли?

— Не разбирам въпроса ви.

— Да предположим, че кръвта на господин Джесъп по някакъв начин е попаднала върху ръцете на господин Магуайър. Възможно ли е да я е прехвърлил върху якето на „Джайънтс“?

— Да.

— Ако е влизал в колата си, възможно ли е кръвта по ръцете му да е попаднала в купето?

— Да.

— Ако си е събувал обувките, възможно ли е кръвта от ръцете му да се озове върху обувките му?

— Да.

— Значи ако например господин Магуайър е ударил господин Джесъп в носа и му го е разбил, потекла е кръв и е попаднала по ръцете му, това би могло да обясни наличието на кръв в този случай, нали така?

— Не мога да кажа откъде е дошла кръвта. Знам само, че в лабораторията ми бяха донесени проби. Но, да, кръвта може да се прехвърли, така че, ако въпросът ви е дали кръвта по нечий ръце може след това да бъде открита върху предмети, които човекът е докосвал, отговорът е „да“.

— А вашите тестове са изключително чувствителни, нали? — продължи Харди.

— Да, много чувствителни.

— Дори една мъничка, почти невидима капчица кръв би могла да даде резултатите, за които свидетелствахте, прав ли съм?

— Прав сте, така е. Дори проба, невидима с невъоръжено око, би могла да даде резултат, но ние тествахме единствено места, където кръвта се виждаше.

* * *

Накрая дойде моментът и на финалния удар на Стиър. Сержант Клей Брито от криминологичната лаборатория беше едър мъж на около петдесет години, със сива коса и бледа кожа. Ако външният вид не лъжеше, беше лишен от всякакво чувство за хумор.

— Сержант Брито — започна Стиър, — имате ли някаква специалност в криминологичната лаборатория?

— Да, аз съм следовател по огнестрелни оръжия и отпечатъци от инструменти.

— С какво се занимавате в тази си длъжност?

— Както показва името й, аз идентифицирам отпечатъците, оставени, когато даден предмет се окаже в контакт с друг при наличие на натиск. Това включва следи при наранявания и балистични тестове. Куршумите, изстреляни от дадено оръжие, имат по себе си специфични микроскопични белези, които са уникални за всяка отделна цев. По същия начин разглеждам белега от ударника и от изхвърлянето на гилзата от затвора, които също са видими под микроскоп. През годините съм специализирал в анализ на отпечатъци, които различни оръжия и инструменти — чукове, пиринчени боксове, пръстени и така нататък, оставят, когато влязат в контакт с различни други повърхности, като човешка кожа, обработена кожа, пластмаса и дърво. Наистина, когато един предмет влезе в контакт с друг, може да останат известни белези по единия или по другия в зависимост от тяхната относителна твърдост, плътност и други характеристики. Всичко оставя следи — от ключ в пластилин до отпечатък от грайфер на обувка върху човешка кожа.

— Отпечатък на обувка върху кожа? Сержант, човешката кожа може ли да задържи белег от удар? Да запази формата на обекта?

— Да, абсолютно. Най-обичайните белези са вероятно тези от ухапване, но кожата може да запази белези, по които оръдието, с което е нанесен ударът, да бъде идентифицирано, дори и целостта на кожата да не е нарушена.

Стиър отиде до масата с веществените доказателства и взе увеличено копие на снимка с размерите на рекламен плакат и я постави на триножник, така че сержант Брито и заседателите да могат да я виждат.

Харди също я виждаше. Снимката не му беше непозната, но въобще не му харесваше това, което беше на нея. Беше взета от „Стената на срама“ в „Малката детелина“ и показваше ухиления Моузис Магуайър преди около две години, вдигнал шилелага все едно е първобитен човек с бухалка и ей сега ще разбие нечия глава. Оригиналната цветна снимка очевидно беше направена с хубав апарат, тъй като дори уголемена колкото плакат, пак показваше ясно жилките в дървото и облите издатини по края на тоягата.

— Сержант Брито — започна Стиър. — Виждали ли сте тази снимка, вещественно доказателство номер петнадесет, преди?

— Да.

— Бихте ли определили за заседателите предмета, който обвиняемият държи?

— Това е тояга от твърдо дърво. Ако съдя от жилките и набраздяването, вероятно е от ясен. От единия край е отрязана, но другият е с ясно изразено естествено удебеление.

— Сержант, можете ли да ни кажете нещо повече за тази тояга, която е известна и като шилелаг?

— Да, мога. От сравнението с големината на околните предмети, особено крановете за бира, но и главата на обвиняемия, можем със сигурност да преценим, че предметът е дълъг към петдесет сантиметра, около три сантиметра дебел в отрязаната част и малко над осем сантиметра при удебелението. Ако е от ясен, ще тежи около килограм и сто — килограм и триста грама.

— Сержант, забелязвате ли някакви отличителни белези по този шилелаг?

— Да, има четири такива белега. На тази снимка това са тъмните петънца по удебелението.

Стиър се беше подготвил добре, върна се до масата с веществените доказателства и представи снимки номер шестнадесет и седемнадесет, които сложи една до друга, всяка на собствен триножник.

Харди знаеше какво ще последва и се въртеше неспокойно. Щеше да е ужасно и много убедително, но нямаше какво да направи.

— Сержант, бихте ли ни обяснили, ако обичате, какво виждате на тези снимки?

Гласът на Брито беше толкова безстрастен, че все едно описваше засъхнала кал.

— Вляво е увеличена част от снимката, която вече видяхме, като се показва удебелението и четирите характерни точки, които съм обозначил като А, В, С и D.

Харди знаеше за какво става дума. Тези точки бяха леки издатини, които можеха да се усетят дори и след всичките години на износване и изтриване. Нямаше как да бъдат пропуснати.

— На другата фотография се вижда близък план на обръснатата глава на жертвата.

Стиър дръпна снимката точно до тази на шилелага. Заседателите вече я бяха видели при показанията на Страут. Беше един от кадрите от аутопсията и междувременно не беше станал по-приятен.

От залата се разнесе нисък стон. Гомес вдигна чукчето, но след това остави реакцията да утихне.

— Сержант, имате ли професионално мнение за модела на травмата, която виждаме на снимката вдясно?

Брито извади лазерна показалка.

— Ето, виждаме ясно точки А, В, С и D, отбелязани ето тук върху скалпа. Изглеждат на същото относително разстояние една от друга и взети заедно, образуват същата форма. По мое мнение показаният на снимката шилелаг е бил използван за нанасяне на нараняването от снимката от аутопсията.

— Какво подкрепя това твърдение?

— Шилелагът не е изработен на машина, нито пък има обичайна форма като крик, крива щанга за смяна на гуми или чук. Нараняването трябва да е причинено или от този шилелаг, или от някой точно като него.

— Благодаря ви, сержант.

Стиър се обърна на пети със зле прикрита увереност.
— Свидетелят е ваш, господин Харди.

Показанията на Брито бяха голям удар. Харди знаеше, че може да изрежда технически възражения до посиняване, но се съмняваше, че ще убеди дори един съдебен заседател, че шилелагът не е оръдието на убийството. Това обаче не означаваше, че не бива да опита.

Харди се надигна от масата и за секунда погледна към бележника със записките си, макар че не се нуждаеше от припомняне какво да каже.

— Сержант Брито — започна той, когато застана пред скамейката на свидетеля, — причината, поради която казвате, че раните са нанесени с шилелага или с нещо точно като него, е, че шилелагът има четири издатини, които сякаш съвпадат с четири наранявания по главата на жертвата. Откъде знаете, че тези четири рани са нанесени с един удар?

— Ами, не знам.

— Значи всеки обект с удебеление в края би могъл да бъде използван за нанасяне на четири отделни удара и резултатът ще е пак такъв, не смятате ли?

— По мое мнение това е изключително невероятно. Първо, четирите рани не са еднакви, точно както и четирите издатини на шилелага не са съвсем еднакви. Тоест за да наподобите удар с шилелага, трябва да използвате четири различни предмета, които да съответстват на четирите издатини на шилелага, и да нанесете ударите в точно същите места.

— Значи не са съвсем еднакви, но всяка от издатините е просто закръглена изпъкналост, нали?

— Да.

— Тогава е възможно, не е ли така, че един предмет със закръглена изпъкналост би могъл да бъде използван за нанасяне на четири удара по жертвата, които да оставят тези отпечатъци?

— Не мога да кажа, че е невъзможно. Повечето неща са възможни. Но по мое мнение следата е от шилелага.

Харди знаеше, че не е постигнал много, но това беше най-доброто, което можеше да направи, особено след като всички експерти,

до които се беше допитвал, му бяха казали същото — оръдието на убийството беше шилелагът или нещо много подобно на него.

Харди се върна към масата си и хвърли бърз поглед към заседателите. Днес обаче никой не беше задрямал. Той се извърна, сякаш внезапно се беше сетил за нещо важно.

— Шилелагът — каза той с вдигнат пръст и застана отново пред свидетеля, изпълнен с нова енергия. — Сержант, вие описахте с подробности шилелага от снимките, обозначени като доказателства номер петнадесет и шестнадесет. Размер, тегло, отличителни изпъкналости, твърдост и така нататък. Кажете ми къде на местопрестъплението беше открит шилелагът, който са ви донесли за анализ?

— Не са го открили.

— Извинете. Бихте ли повторили?

— Не са го открили.

— Не са намерили шилелага?

— Не, или поне аз не знам. Ако са го открили, не са ми го носили за анализ.

— Ами тогава, сержант, как направихте анализа си?

Брито се поколеба и се опита да погледне зад Харди за някакво подсказване от Стиър. Оттам обаче не дойде никаква помощ.

— Анализирах го на базата на предположения, които биха могли да бъдат направени от снимката.

— Но никога не сте виждали истинския шилелаг?

— Не.

— Сержант, вие присъствахте ли, когато е била направена снимката на господин Магуайър с шилелага?

Въпросът породя вълна от смях в залата, дори свидетелят реши, че е забавен.

— Не — каза той. — Разбира се, че не.

— Тоест никога не сте хващали в ръка шилелага от снимката, не сте го виждали отблизо или нещо такова.

— Вярно е.

— И как тогава, сержант, разбрахте, че е истински?

— Какво имате предвид?

— Ами, вие наричахте предмета на снимката шилелаг, което е тежка дървена тояга, прав ли съм?

— Да.

— Как разбрахте от какво е направен предметът на снимката?

Харди знаеше, че тази размяна на реплики дразни и притеснява Стиър до полуда. Колкото и да се бяха старали, полицаите не бяха открили и един свидетел от „Малката детелина“, който би признал, че е докосвал шилелага, който Моузис държеше под бара. Хората казваха, че е имало такъв предмет и е изглеждал истински, но посрещаха всички останали въпроси с неясно свиване на рамене.

— На снимката прилича на истински шилелаг — каза Брито. — Затова допускам, че е изработен от твърдо и тежко дърво.

Понякога Харди просто обичаше театъра на съдебната зала. Сега се върна до масата си, където беше оставил голямото си адвокатско куфарче. Той го отвори и под изненаданите въздишки от залата измъкна половинметров предмет, който изумително приличаше на тояга от ясен от Кентъки с отрязан долен край и ясно изразена издуптина в горния.

Когато го беше показал на Стиър в представянето на доказателствата преди делото, прокурорът беше пощурял и беше заявил на Гомес, че това е обикновена измама и явен опит за заблуда на заседателите. Харди опонира, че няма нищо такова никой нямаше да твърди, че това е оръдието на убийството или пък е предметът от снимката. Просто искаше да покаже, че никой не е в състояние от една снимка да каже, че Моузис Магуайър би могъл да има достъп до нещо, което би могло да бъде оръдието на убийството. И Гомес се беше съгласила.

Харди мина напред, за да заведе доказателството, а шумът зад него се засили и Гомес вдигна чукчето. *Тряс — тряс — тряс!*

— Съдът призовава към тишина.

Най-накрая Харди застана пред Брито, а мърморенето зад гърба му затихна.

— Сержант — обърна се към него той, — разпознавате ли тоягата, която държа, заведена като доказателство на защитата „В“?

— Прилича на шилелага, оръдието на убийството.

— Ще ви помоля да допуснете, че това не е нито оръдието на убийството, нито предметът от снимката. Ще се съгласите ли, че прилича и на двете?

— Да.

— А на базата на вашия анализ от това зрително наблюдение колко бихте предположили, че тежи този шилелаг?

— Бих казал някъде около килограм и сто — килограм и триста грама.

Харди го подаде на свидетеля.

— Сержант, бихте ли преценили теглото на шилелага, като го държите в ръка?

Брито не беше доволен от това развитие и изгледа Харди с явно презрение.

— Тридесет-четиридесет грама — каза той. — Фалшив е.

— Въобще не е фалшив — отвърна Харди. — Просто е това, което е. Бихте ли се съгласили, сержант, че това е именно предмет, приличаш на шилелаг, но изработен от нещо като стиропор?

Харди го взе от ръцете на свидетеля и го остави върху масата с доказателствата.

— Извинете, не чух отговора ви.

— Да. Това е предмет, приличащ на шилелаг, но е изработен от стиропор.

— Нямам повече въпроси — каза Харди и се обърна към Стиър: — Желаете ли да разпитате свидетеля отново?

Грозника вече беше на крака и заговори отсечено:

— Сержант Брито, нека се върнем към доказателство на обвинението номер седемнадесет, снимката на обръснатия скалп на жертвата. Имахте ли възможност да видите раната и отпечатъка върху главата на жертвата в моргата?

— Да.

Вие ли направихте снимката, посочена тук като доказателство на обвинението номер седемнадесет?

— Аз.

— Обработихте ли фотографията по някакъв начин?

— Не.

— Значи това е съвсем истинска рана със съвсем истински отпечатък, причинена от съвсем истински инструмент точно от вида, който описахте, така ли е?

— Да, така е.

— Благодаря, сержант — приключи Стиър и хвърли смразяващ поглед на Харди. — Може да се оттеглите.

До края на обедната почивка Харди не знаеше почти нищо, освен елементарния факт, че Тони Солая беше изчезнал. Уайът Хънт беше издирил блока му в „Тендърлойн“ и беше придумал охраната да го пусне. Управителят беше заявил, че наемателят е влязъл с още един мъж — „някакъв каубой“, двамата опаковали малкото вещи на Тони и се изнесли още по средата на следобеда. Били с малко камионче на компанията за превози „Ю-Хоул“, Тони качил мотора си в каросерията. Не оставил адрес за препращане на кореспонденцията, но управителят подсказал на Хънт да провери в пощенския клон. Там също нищо не знаели.

Откъдето и да го погледнеш, Тони Солая просто вече го нямаше.

В съда Стиър реши да отвърне на удара, който беше понесъл с бутафорния шилелаг и омаловажаването на показанията на сержант Брито, и призова Дейвид Уикърс.

Пияницата от „Детелината“ се потътри нервно напред и застана на скамейката. Дългата му до яката коса днес беше сресана назад и вързана на опашка. Все още си личеше, че някога е била руса, което се виждаше и от светлите му вежди и бледосините очи. Носеше мокасини на бос крак, бежови панталони и виолетова риза с черна кожена вратовръзка. Отгоре беше наметнал бежово кадифено спортно яке.

Стиър не губи нито миг.

— Господин Уикърс — започна той, — бихте ли се нарекли редовен посетител в бара „Малката детелина“, притежаван от обвиняемия по това дело Моузис Магуайър?

— Предполагам, да. Почти всеки ден съм там.

— От колко отдавна сте редовен клиент?

— Още откакто помня — позасмя се Уикърс и се обърна към заседателите. — Това ще рече от около вчера.

Гомес удари с чукчето и прекъсна кикота в залата.

— Господин Уикърс — обърна се строго тя към него, — тук не е място за шеги. Това е съд, а не бар.

Дейв сведе разкаяно глава.

— Съжалявам. Малко съм нервен.

— Добре. Но моля да отговорите сериозно на въпроса на господин Стиър. Разбрахте ли?

— Да, госпожо. Съжалявам.

— Помните ли въпроса, господин Уикърс? — уточни прокурорът.

— Не точно.

Нов смях посрещна и тези думи.

— Ще го повтора. От колко отдавна сте редовен клиент в „Малката детелина“?

— Бих казал от седем или осем години.

— Средно колко дни в седмицата го посещавате?

Дейв се намръщи в опит да се концентрира и подръпна яката и вратовръзката си.

— Кажете-речи всеки ден, ако не съм болен. Понякога дори и тогава.

— Значи почти всеки ден, така ли?

— Да, така бих казал.

— А през всичките тези много дни да сте забелязал тоягата, понякога наричана и шилелаг, която обвиняемият е държал там?

— Разбира се. Тя си е все там, виси под бара.

Дейв описа шилелага с голяма точност и го разпозна като тоягата, която Магуайър държеше на снимката, заведена като доказателство номер петнадесет.

— Някога хващали ли сте шилелага? — попита Стиър.

— Не.

— Въпреки това бихте ли могли от наблюденията си как господин Магуайър го размахва да прецените тежестта му и да я кажете на съдебните заседатели?

— Не знам. Тежък е за размерите си. Може би килограм и половина или два.

Стиър направи продължителна пауза, осъзна, че Уикърс няма какво повече да каже и предаде свидетеля на Харди. Той обаче знаеше нещо, което Стиър нямаше как да разбере, и скочи от стола с енергията на доста по-млад човек.

— Господин Уикърс — започна Харди, — казвате, че сте редовен клиент в „Малката детелина“. Имате ли място, на което обикновено

седите?

— Естествено, всички го знаят.

— И къде е то?

— На високото столче в предния ъгъл на бара до прозореца.

— Формата на бара е Г-образна, нали?

— Да.

— Вие седите на ъгъла на късата му страна с лице към дългата, точно на чупката, така ли?

— Точно така.

— Само да изясним нещо. Ако седите на обичайното си място, значи гледате по дължината на другата страна на бара, над барплота, така ли е?

Дейв затвори очи, за да си представи и кимна.

— Така е.

Харди замълча, за да позволи всички да разберат къде е мястото. Върна се до масата и си взе бележника, но този път не беше просто поза. Наистина му трябваше.

— Сега вие свидетелствахте, че шилелагът е бил, цитирам: „все там, виси под бара“. Вярно ли е?

— Така ми звучи. Там си седи.

— Под бара? Бил е под бара?

— Да, отдолу под крановете за бира.

— Крановете за бира са на дългата страна на Г-то, нали?

— Разбира се.

— С други думи, барманът не трябва да се обръща, за да налее бира, нали?

— Точно така.

— А шилелагът е под бара до крановете? Сигурен ли сте?

Дейв завъртя очи с досада.

— Стига де. Колко пъти да го казвам?

— Това „да“ ли е? Шилелагът под бара до крановете за бира ли е?

— Да. Добре де. Да — въздъхна отегчено Дейв.

— Тогава, господин Уикърс, обяснете ми следното. Как точно сте видял шилелага под бара от мястото си на високото столче?

За секунда на Харди му се стори, че Уикърс почти свръхестествено заприлича на умно куче, което се опитва да проумее

значението на някаква неясна команда като „донеси топката“.

— Не съм сигурен какво имате предвид — каза накрая той.

— Имам предвид, че вие седите на ъгъла на чупката на бара и гледате по дългата му страна. Как така виждате какво има под нея?

— Ами, той винаги си е бил там.

— Но сега не е там, господин Уикърс, нали?

— Не знам. Не мисля, че е там. Говорим за него, защото го няма.

— Кога за последен път сте видели шилелагът да виси под крановете за бира? Преди два месеца? Преди година?

— Не мисля, че беше толкова отдавна.

— Кога беше последният път, когато с точност си спомняте, че действително сте видели шилелагът да виси под бара или въобще в бара?

Уикърс отново затвори очи, пое си няколко пъти дъх, подръпна яката и вратовръзката си, отвори очи и сви рамене.

— Съжалявам, но не мога да кажа. Не си спомням.

Следващият свидетел на Стиър заяви, че при полицейския обиск шилелагът не е бил открит.

Гомес обяви следобедната почивка и Ейми се приведе през Моузис към Харди.

— Какво си ял на закуска, днес направо ги разкъсваш.

Харди се озърна назад и прошепна:

— Това с Дейв си беше почти мошеничество.

— Знаеш ли кое е наистина жалкото? — вметна Магуайър. — През последните пет години съм разговарял с този човек по почти два часа всеки ден, пет дни в седмицата.

— Били са пет дълги години — каза Харди.

— Били са дълги първи два часа — отвърна Ейми. — Пет дни в седмицата в продължение на пет години. Ако знаех, че този човек ще идва всеки ден... Няма значение.

— Опитвам се да се сетя за нещо конкретно, за което сме говорили.

— Това надали ще е продуктивен начин да оползотвориш времето си, Моузис — каза делово Ейми. — Кой, мислиш, ще е следващият свидетел?

— Почивката не означава ли, че за няколко минути можем да не си говорим по делото? — попита Моузис. — Можехме поне за

секунда-две да се позабавляваме за сметка на Дейв.

— Да се забавляваме? — Харди изглежда Ейми престорено сериозно. — Той се шегува, нали?

Следващият свидетел на скамейката беше сержант следовател Лий Шър. Тя беше в униформа, имаше стегнато професионално излъчване и седна с едва сдържано очакване. Стиър представи като доказателство оригинален аудиозапис и сваления му на хартия вариант.

Харди го беше прочел преди делото и това беше довело до най-голямата караница с Моузис. Въпреки ясните указания на Харди явно доста пияният му клиент беше решил да си изпее и майчиното мляко пред двамата арестуващи го полицаи, които пък имаха достатъчно ум в главите си да сложат микрофон и записващо устройство под задната седалка на автомобила си.

Харди беше убеден, че ще има да патят заради това катастрофално решение.

— Следовател Шър започна Стиър, кажете, ако обичате, на съда каква е връзката ви с този случай.

— Когато обаждането за смъртта на Ричард Джесъп постъпи в отдел „Убийства“, моят партньор Пол Брейди и аз бяхме назначени да я разследваме. През следващите няколко дни идентифицирахме заподозрения и накрая го арестувахме за убийството на господин Джесъп.

— Къде беше осъществен арестът?

— В бара на обвиняемия, „Малката детелина“ на „Линкълн Уей“, близо до Девето авеню.

— Следовател, каква е процедурата, когато арестувате заподозрян?

— Първо информираме заподозрения, че е арестуван, а след това му прочитаме правата.

— В какво се изразяват те?

В общи линии информират заподозрения, че е арестуван, че има право на адвокат, право да запази мълчание, но ако реши да говори, всичко, което каже, може и ще бъде използвано срещу него.

— Прочетохте ли правата на обвиняемия Моузис Магуайър при ареста му?

— Да, прочетохме ги.

— А какво правите след това?

— Ако заподозреният не окаже съпротива или няма никакви здравословни проблеми, му слагаме белезници и го слагаме да седне на задната седалка на полицейския автомобил. С него го отвеждаме до Съдебната палата за регистриране и за началото на процедурата.

— Това ли направихте с обвиняемия в този случай?

— Да.

— Благодаря ви каза Стиър и отиде до масата е веществените доказателства. Сержант, ще ви пусна един запис, а след това ще ви попитам дали това е бил пълен и точен запис на казаното от обвиняемия по пътя, след като е бил арестуван.

Следващият половин час беше истинско мълчание за Харди, който се стараеше да не реагира по никакъв начин, докато слушаше как очевидно пияният Магуайър прави точно обратното на това, което му беше казал.

Записът свърши и Стиър се обърна към Шър:

— Казахте ли на обвиняемия, че го записвате?

— Не.

— Вие или следовател Брейди задавахте ли му някакви въпроси?

— Не. Просто го оставихме да говори.

— Значи по пътя господин Магуайър е казал: „че си заслужаваше да го пречукат и се радвам, че е пукнал“.

Планът на Харди беше да печели симпатиите на съдията и се стараеше да ограничи възраженията си, но това беше вече прекалено и той се изправи:

— Ваша Чест, записът е ясен и е заведен като доказателство. Не е уместно да се моли свидетел да повтаря части или реплики от него извън контекста му.

— Възражението се приема. Господин Стиър, заседателите чува записа и ще разполагат с него в стаята с доказателствата, ако желаят да го чуят отново.

Това не радваше особено Харди. Гомес беше съвсем права. Заседателите вече бяха чули и със сигурност щяха да чуят отново пиянската ярост на клиента му: „Ей, вие имате ли деца, бе! Нямате, а? А какво си мислите, че щяхте да направите, ако имахте дъщеря и някакъв дребен боклук първо я пребие, а после я изнасили? Щяхте ли

да седите и да въртите палци? Стига бе, вие сте ченгета. Щяхте да отидете и да оправите нещата, нали? Нали! Ще ми кажете ли, че ей така щяхте да си седите? Защото понякога законът не решава проблема“.

Харди реши да не разпитва Шър.

— Господин Стиър, кой е следващият ви свидетел? — попита Гомес, когато тя излезе от залата.

— Ваша Чест, обвинението ще пропусне.

ЧАСТ ПЕТА

Харди прекара голяма част от уикенда в кантората в компанията на Ейми У и Джина Роук. Обсъждаха стратегията на защитата, като възлагаха най-големи надежди на версията „някой друг го е направил“. Трябваше и да съставят отговор на искането до съда, което Стиър им беше сервирал и беше завел официално в късния петъчен следобед. Беше озаглавено „Искане на обвинението за изключване на хипотетични доказателства относно възможна вина на трети лица“.

Харди го прочете набързо и реши, че звучи като погребален звън на надеждите им. Стиър въобще не беше глупав, беше прозрял накъде ще се насочи Харди със свидетелите си и беше предприел ход да му отреже пътя.

Гудмън и Ло бяха призовани, включени в списъка със свидетелите, и щяха да са на разположение на съда в понеделник сутрин. И двамата имаха причини да не харесват или дори да мразят Рик Джесъп. Гудмън можеше да смята Джесъп за заплаха, а Ло да изпитва силно желание да го накаже, така че и двамата имаха някакъв мотив да го видят мъртъв. Шест от момичетата на Ло бяха бити от Джесъп, а вероятно и подложени на кой знае още какви унижения, така че всяко от тях или техният покровител също можеше да има мотив да убие жертвата.

Изчезването на Тони Солая също можеше да бъде разиграно като важен въпрос, но на съвсем различно ниво. Строго погледнато, Тони беше сигурно най-вероятният друг заподозрян, който Харди можеше да представи на съдебните заседатели, стига съдията да го позволише. В крайна сметка Тони беше първият човек, узнал за изнасилването. Той беше най-малко приятел, ако не и любовник на Британи. Освен това в събота вечер беше имал достъп до шилелага, а и нямаше алиби за целия следващ ден. Поразителното разкритие, че той вече е бил включен в програмата за защита на свидетели, означаваше, че е човек, обърнал се срещу бившите си партньори и ще свидетелства срещу тях в замяна на отпадане на обвиненията срещу него, а те включваха убийство по поръчка. Ако това се добавеше към другите факти, Тони

Солая определено щеше да се превърне в интересен персонаж в убийството на Рик Джесъп.

В екипа обаче цареше огромно несъгласие как да разиграят картите. Ейми и Джина бяха убедени, че трябва да настояват за отхвърляне на искането на Стиър, но да се съгласят на прекратяване на делото заради процедурни нарушения и насрочване на нов процес. Беше ясно, че обвинението не е успяло да проучи всичко и беше използвало неща, които не можеха да бъдат допуснати в съда — един от свидетелите им беше убиец, защитаван и получаващ пари от федералните. Стиър можеше да не е бил лично уведомен, а и Харди нямаше как да разбере дали е така, но можеха да заявят, че е трябвало да знае. В крайна сметка, дори ако Гомес не беше склонна да търси вина у някого, един свидетел с опетнена репутация беше дал показания, а защитата не беше получила възможност да го разпита за цялата мръсотия в миналото му. Просто не беше честно.

Вторият проблем беше, че защитата си беше запазила право да призове Тони Солая, но не можеше да го направи, тъй като той беше изчезнал, вероятно със съдействието на ФБР. Това беше още една директна правителствена намеса в правото на обвиняемия да получи справедлив процес. Гомес можеше и да не вине Стиър, но Харди разполагаше със силен аргумент, че делото трябва да бъде прекратено и да започне наново дори само по тази причина.

Джина беше казала на Харди без никакви усуквания, че според нея процесът не се развива добре. Харди можеше и да е брилянтен тактик, но Големия грозник постигаше своето по всяка важна точка и с всеки свидетел. Според Джина нещата нямаше как да бъдат по-зле. Беше дошло времето за последния опит и за атака срещу процедурата. Бяха позлорадствали над купищата възможности. Ейми беше добавила, че основанията за искане за прекратяване на процеса поради нарушения са толкова ясни, а аргументите толкова силни, че ако не го отправят. Апелативният съд можеше да реши, че Харди и Ейми са некадърни. Ейми не знаеше какво смята Харди, но тя самата възнамеряваше да продължи да се занимава с право още доста време, а клиентите определено нямаше да се тълпят в чакалнята, ако Апелативният съд я заклеймеше публично като неспособна и некомпетентна.

Харди не беше убеден, че прекратяването на делото заради процедурни нарушения ще им даде предимство. Нямаше изгледи Моузис да излезе под гаранция или процесът да бъде спрял окончателно. Подобен ход щеше да доведе само до ново дело след шестдесет дни. Това бездруго вървеше лошо, а Харди не можеше да се сети за нещо, което би обърнало хода му, ако нещата започнат от самото начало.

Въпросът беше доста спорен. Моузис категорично отхвърли идеята. Нямало да минава през всичко отново, да стои още в затвора и да трупа разходи, докато адвокатите му се подготвят за нов процес. Нямало начин.

Другата неприятност беше „възможната вина на трети лица“. Харди, Джина и Ейми знаеха, че проблемът е много сериозен, ако не и непреодолим. За да бъде допуснато доказателство, свързано с друг заподозрян, не беше достатъчно да се представи само мотив, бил той и съвсем основателен. Не беше достатъчно дори да се представи мотив и да се покаже възможност за извършване на престъплението. Защитата трябваше не само да открие *точно определен друг човек* с мотив и възможност, но и да извади преки или косвени доказателства, свързващи го с действителното извършване на престъплението. А това беше доста сложно, особено с Гудмън и Ло.

Гудмън беше информирал Харди още в събота сутринта, че в понеделник ще дойде в съда с личен адвокат и ако се наложи, ще оспорва пред съдията допускането на показанията му. Лайъм Гудмън нямаше да застане на скамейката и да признае недоказаните обвинения, че е мразел Джесъп и е мамил правителството на САЩ. Нима Харди го мислел за толкова наивен? Можел да докаже къде е бил всяка минута в неделята на убийството на Джесъп, а освен това нямало преки или косвени улики, които да го свързват с извършването на престъплението. Използва точно тези думи, което означаваше, че е добре подготвен. Това обаче не беше изненада, той все пак беше адвокат по професия.

Оказа се, че през онзи уикенд Ло е бил в Лос Анджелис, така че нямаше как да е участвал в убийството. А това означаваше, че Гомес няма да позволи на Харди да го разпита, освен ако не успееше някак да я убеди.

Така единственият останал беше Тони. Харди си беше запазил правото да го призове отново, стига да го откриеха. Хънт беше свършил чудесна работа и беше започнал да проследява пътя на камиона на фирмата за превоз, но му беше изгубил дирите в Солт Лейк Сити и Харди му каза да не се занимава повече.

Излизаше, че от тримата им „други типове“ двама можеше да не бъдат допуснати от Гомес. Същото важеше в известна степен и за третия, а и не можеха да го открият.

Харди и преди беше използвал тактиката с третото лице и беше имал успех, но този път не разполагаше с действителен човек, когото да свърже с престъплението, както беше правил преди. Освен това имаше усещането, че посочването на трима вероятни други заподозрени вместо само един почти сигурен, е като стрелба напосоки и може да се обърне срещу него.

А къде отиваше клиентът му, ако заседателите не узнаеха за другите заподозрени? Беше ли успял да обори адекватно някое от твърденията на прокурора?

Мотивът? Не, не го беше оборил. Средствата? Също. Възможността? Ни най-малко.

В неделя вечерта Харди беше на ръба на истинска паника. Това не му се беше случвало никога преди. Ето затова не бива да оставяш клиентът ти да те уговори да започваш делото от първата възможна дата. Накрая Харди беше открил мотивите на Гудмън и Ло, но нямаше време да ги свърже с тях двамата или с друг заподозрян. Нямаше време да узнае повече подробности за другата история, в която се беше замесил Тони. Нямаше време за нищо и това беше.

Франи влезе в дневната и го намери седнал във фотьойла, заобиколен от папки, но без да чете нито една от тях. Тя отмести краката му и седна на отоманката пред него.

— Трябва да си лягаш.

Харди поклати глава.

— Направо съм полудял. Мисля, че съм основал цялото дело на неправилна тактика.

— Ти винаги мислиш така.

— Това не означава, че този път греша.

Тя го погали по крака.

— Ела да си легнеш. Сутринта всичко ще ти се струва по-добре.

— Ако Гомес отхвърли искането ми за представяне на трети лица, единственото, което ми остава, е да разнищя ситуацията около Лапиър. Проблемът обаче е, че това няма да бъде истинска правна защита въпреки прецедента със случая на О Джей Симпсън. Така че съдията ще ме погледне и ще каже: „Това е чудесно, господин Харди, но защо трябва да се притесняваме какво са направили полицаите? Те не са нарушили нито един закон, извършили са оправдан арест. Доказателствата са срещу обвиняемия. Какъв е проблемът?“.

— Няма да го каже.

— Ще. Ще каже точно това, освен ако някак не я разубедея.

— Което, както показва историята, умееш. Както сам каза, при О Джей се получи.

— Ха! — изсмя се дрезгаво Харди. — Намери се и прецедент. И то какъв!

Той въздъхна.

— Всичко може да приключи много бързо, осъзнаваш ли? Харди помълча, понечи да каже нещо, спря се, но накрая прошепна:

— Виж как ще го направиш, но след ден-два трябва да отидеш при Моузис и да поговориш с него.

— Ще отида.

— За него ще е по-добре да е преди присъдата.

— О, много благодаря. Ще се постарая да не го забравя.

— Съжалявам. Не исках да се заяждам. Просто съм уморен.

— Точно затова и дойдох. Хайде да си лягаме.

В понеделник сутринта Харди подаде молба за отхвърляне на искането на обвинението в момента, в който Гомес влезе в залата, като се позова на новите доказателства и изчезването на Тони Солая. Както и очакваше, съдията не я уважи и предложи прекратяване на процеса поради процедурни нарушения. Моузис обаче обяви, че не желае това и не би го приел.

Гомес обяви почивка от четиридесет и пет минути, за да прочете аргументите на Харди. Когато се върна в залата, си личеше, че е готова за работа. Залата беше препълнена. Тя седна на мястото си по-прибързано от обикновено, огледа всички, извини се за закъснението, поздрави заседателите и ги отпрати в тяхната стая да изчакат, докато съдът изслуша страните по някои въпроси, изникнали през уикенда.

— Господин Харди — започна тя, без да губи нито секунда, след като заседателите излязоха, — по-рано съдът ви позволи да добавите към списъка със свидетелите си господин Гудмън и господин Ло. Двамата са познавали господин Джесъп, вероятно са се отзовали на призовките ви и чакат отвън. Съдът се запозна с вашия отговор на „Искането на обвинението за изключване на хипотетични доказателства относно възможна вина на трети лица“ и има някои въпроси относно показанията, които се надявате да измъкнете от тези свидетели.

Харди се изправи.

— Надявам се, че отговорите ми ще ви задоволят, Ваша Чест.

Ще разгледаме свидетелите отделно, като започнем с господин Гудмън. Без да навлизам в подробности в конкретните сфери на вашите хипотези, вие като цяло твърдите, че господин Гудмън е имал мотив да убие господин Джесъп. Дори да приемем, че хипотезите ви са верни до последната дума, а мотивът на господин Гудмън е достатъчно силен и убедителен, имате ли преки или косвени доказателства, които да представите и които свързват господин Гудмън с действителното извършване на престъплението срещу господин Джесъп?

— Не толкова многословни, Ваша Чест, но...

Гомес вдигна ръка и го прекъсна.

— Не че така ще бъде достатъчно, но имате ли някакви доказателства за възможността на господин Гудмън да е убил господин Джесъп?

— Не, Ваша Чест.

Гомес кимна, сведе поглед сякаш с явно разочарование и отново се обърна към Харди:

— Предполагам, че сте чели искането на господин Стиър, така ли е?

— Разбира се, Ваша Чест.

— Забелязахте ли, че се позовава на шестнадесет отделни процеса, в които чистите хипотези са отхвърлени и не са допуснати без преки или косвени доказателства, които свързват третите лица с действителното извършване на престъплението?

Харди прие като лош знак факта, че съдията повтаряше почти дословно решението от делото „Народът срещу Хол“, гледано във Върховния съд.

— Забелязах, Ваша Чест.

— А как точно се надявахте да заобиколите този добре установен прецедент, освен с включването на подобни нови доказателства?

— Реших, Ваша Чест, че до заседанието моят детектив ще е открил още доказателства, които свързват господин Гудмън по-ясно с престъплението.

— Но вашият детектив не е открил такива.

— Не. Но се надявах да разпитам господин Гудмън по-подробно за възможност му да е извършил престъплението.

— Макар и да знаехте, че сама по себе си възможността дори и с наличието на мотив не е достатъчна, за да бъде допусната в съда?

— Да, Ваша Чест. Както казах, надявах се да откроя директни или косвени доказателства.

— Като разпитате господин Гудмън на скамейката? Надявате се, че той ще каже нещо неочаквано, което ще промени хода на делото, така ли? Да приема ли, че основанията ви за включването на господин Ло като свидетел са „общо взето“ същите?

Харди можеше да продължи да настоява и да оспорва всичко, но Гомес ясно показваше недоволството и дори отвращението си. Ако

искаше да остане в играта, тъй като го чакаха поне още два важни разпита, не можеше да рискува да си навлече гнева ѝ.

— Ваша Чест, нямам преки или косвени доказателства, които да свързват господин Ло с убийството на господин Джесъп, ако това имате предвид. Не мога да представя такива.

— Точно това имам предвид, господин Харди. Затова — удари с чукчето тя — удовлетворявам искането на господин Стиър показанията на тези свидетели да бъдат изключени от делото.

Тя се обърна към пристава.

— Повикайте господин Ло и господин Гудмън. И двамата ще бъдат освободени.

Съдията обяви нова почивка и секунди по-късно недоспалата и почти полудяла от умора Джина си проби път до масата на Харди. Тя беше поразена от бързото и категорично решение на Гомес и имаше нужда от няколко минути, за да успее да осмисли това ужасно поражение в някакъв контекст. След няколко неуспешни опита тя се замисли за другата им възможност и следващата стратегия.

— Имаме ли доказателства срещу Тони? — попита тя Харди. — Поне нещичко, което да прилича на такова.

Харди, Джина и Ейми бяха прочели искането на Стиър още в петък вечерта и още оттогава бяха скептични, че ще успеят да го оборят. Заради това Харди, Джина и Ейми бяха решили да не споменат Тони в отговора си на искането за изключването на доказателства, тъй като рискуваха да го загубят като свидетел, както беше станало с другите двама. Всъщност положението с Тони беше много по-различно. Това означаваше, че ако искаха да продължат с него, трябваше да го направят без писмено искане и да не дадат на съдията и на обвинението време да се подготвят и да оспорят.

— Имаме нова информация — каза Харди. — Или поне информация, която съдът все още не е чул.

— Ето я съдията — посочи Джина. — Диз, стягай се. Ще трябва да покажеш най-доброто от себе си.

— Господин Харди — започна Гомес, — готов ли сте да призовете свидетелите си? Да повикам ли отново съдебните заседатели?

Харди се изправи.

— Все още не, Ваша Чест. Имаме още едно трето лице, а защитата узна едва наскоро за поведението и личното му положение, които, вярваме, отговарят на изискванията за допускане.

Стиър нямаше никакво намерение да позволи това да се случи. Той бутна стола си и скочи на крака.

— Ваша Чест, обвинението възразява категорично. Адвокатът на обвиняемия не е завел молба за допускането на този човек като свидетел, затова обвинението не разполага с време да подготви отговора си. А и не разполагаме с никакви факти, никакви предложения за представяне на доказателства. Няма върху какво да преценим дали критериите за допускане са спазени.

— Ваша Чест — отвърна Харди, — както споменах, ние узнахме за фактите едва наскоро. Възнамерявам да ги представя на съда сега и смятам, че съдът ще ги намери за убедителни.

На Гомес това въобще не й се нравеше, но не искаше да даде на Харди основания да обжалва, тъй като не му е позволила да представи всичките си доказателства.

— Добре, господин Стиър, вашето възражение е взето под внимание, но съдът е склонен да позволи на адвоката на защитата да представи тезата си и ще реши след това. Господин Харди, кое е това скорошно трето лице?

— Той вече е заставал пред съда като свидетел на обвинението, Ваша Чест, а аз съм си запазил правото да го повикам отново. Тони Солая.

Гомес смръщи чело в опит да се сети.

— Чиито показания, ако си спомням правилно, противоречаха на твърдението на дъщерята на обвиняемия, че не е казвала на обвиняемия за изнасилването преди смъртта на господин Джесъп. Вярно ли си спомням?

— Да, Ваша Чест.

— А защо да не включа господин Солая в предишното решение за допускането на вина от трети лица?

— По няколко причини, Ваша Чест. Първо, за разлика от господин Гудмън и господин Ло, които имаха алиби за периода, в който е било извършено престъплението и затова не биха могли да са действителните му извършители, господин Солая не разполага с алиби. Второ, той има романтична връзка с Британи Магуайър и тя му е казала за изнасилването веднага след като то се е случило, така че мотивът му е също толкова убедителен, колкото и предполагаемият мотив на обвиняемия. Трето, като барман в „Малката детелина“ той е имал достъп до шилелага, а обвинението го представя като оръдие на убийството.

— Всичко това е много хубаво, господин Харди, но смятам, че вече изясних, че трябва не само да представите някаква възможност някакво трето лице да е било замесено в убийството на господин Джесъп. Без да представите някакви истински доказателства...

Гомес вдигна чукчето си.

— Ваша Чест разполагаме с информация, която е на нивото на доказателство, и заседателите трябва да я чуят.

— И каква е тази информация?

Харди си пое дъх за миг и се хвърли с главата напред.

— Тони Солая не е истинското име на свидетеля. Защитата не знае истинското му име. Той е в програмата за защита на федерални свидетели и ще дава показания срещу бившите си партньори за организиран трафик на хора. Срещу това той ще получи опрощение за собствените си престъпления, които включват убийство по поръчка.

— О, господи боже и... — Стиър не се сдържа, удари с длан по масата и почти обърна стола си от бързане да се изправи. — Ваша Чест, тъкмо решиш, че си чул всичко, но въображението на господин Харди е необятно и не познава граници. Как той очаква съдът да повярва на някоя от тия глупости?

— Ваша Чест — отвърна незабавно Харди, — смятам, че съдът ще сметне за невероятно, че обвинението явно е нарушило конституционното си задължение да открие този очевидно компрометиращ факт за един от ключовите си свидетели. Това е ясно нарушение на изконното право на моя клиент за справедлив процес, а ако господин Стиър не е знаел за миналото на свидетеля, това не го извинява. Абсолютно длъжен е да е знаел.

— Спрете и двамата. Това вече ми е познато. Господин Харди, вече ви уведомих, че отхвърлям молбата ви срещу искането на обвинението. Вие и клиентът ви заявихте, че не желаете прекратяване на процеса поради процедурни нарушения. Може ли да представите на заседателите доказателства, които пряко свързват господин Солая или каквото е името му с убийството на господин Джесъп?

— В правото се казва ясно, че бягството е признак за осъзната вина и може да се прилага като косвено доказателство. Колкото и необичайни да ви се струват разкритията ни, те са верни и аз мога и ще призова свидетел, който да ги потвърди.

Гомес клатеше глава от почуда или раздразнение.

— Възхищавам се на смелостта ви, господин Харди. Наистина. Като оставим настрана въпроса дали наистина можете да призовете свидетел, който да подкрепи някое от твърденията, все още не съм чула нищо, което да свързва господин Солая или както е името му е действителното извършване на престъплението.

— Ваша Чест, този човек е наемен убиец с мотив и възможност да е убил господин Джесъп. Заседателите трябва да се запознаят с тази информация.

Гомес кимна няколко пъти, докато формулираше отговора си.

— Господин Харди — каза тя най-накрая, — съжалявам, но в този случай законът не е в подкрепа на вашето искане. Аз също не го подкрепям. Молбата ви да включите тези показания е отхвърлена.

На обяд Харди не успя да се насили да сложи в уста и хапка от специалитета на Лу, какъвто и да беше той. Търпеше поражение, оставаше му само един патрон и се бореше с категоричното си предчувствие, че и той ще се окаже халосен.

Беше призовал като свидетел началника на полицията на Сан Франциско. Стегната, ужасяваща, без чувство за хумор и изразително говореща, Вай Лапиър имаше впечатляващо властно и честно излъчване. Тя се облегна в стола на свидетеля, кръстоса крака и положи ръце върху облегалките. Изглеждаше спокойна и се чувстваше добре.

Харди беше сериозно разтърсен от събитията сутринта, но въпреки това трябваше да събере малко увереност, че включването на

Лапиър в делото е отслабило позициите на обвинението. Ако обаче бяха слаби, защо тогава се притесняваше толкова много? От друга страна, ако доказателствата уличаваха Моузис, нима намерението му беше да критикува Лапиър и следователите, че са ги събрали колкото се може по-бързо, законно и цялостно?

Той се приближи към мястото си пред свидетеля, а всичките съмнения и въпроси какво се опитваше да постигне с Лапиър бушуваха в главата му. Смяташе, че му е било ясно, но внезапно цялата чистота на стратегията се изгуби.

Още по-лошо беше, че всякакво споменаване на заговор за възпрепятстване на правосъдието между Гудмън и Лапиър можеше по невнимание да доведе до подобни обвинения срещу него и Глицки. Можеше да започне обсъждане на тяхното сътрудничество, на старото им приятелство и на минали случаи, в които са участвали и двамата. Харди знаеше, че дори след толкова време сред правната общност се носят някои слухове. Точно затова Харди беше решил въобще да не призовава Ейб като свидетел, а да разпита само Лапиър.

Нещата можеха да загрубят, ако хората веднъж те нарочат. Ето че сега се канеше да нагази с Лапиър точно в тези води, и то веднага след като всяка от идеите му беше разбита на пух и прах, а енергията му беше изчерпана до минимум. Нямахме обаче какво да направим. Беше в залата и трябваше да се залавя за работа.

— Началник Лапиър — започна Харди, — вие директно ли участвате в управлението на отдел „Убийства“?

— Не, обикновено не.

— Но в този случай сте поели нещата в свои ръце, вярно ли е?

— Да, вярно е.

— Бихте ли разказали на съда накратко как стана така?

— Разбира се — отвърна Лапиър с привидна готовност. Един следобед ми се обади градски съветник Гудмън, който беше работодател на жертвата Рик Джесъп. Той изрази загрижеността си, че разследването не дава никакви резултати, и ми съобщи информация, че преди два месеца обвиняемият господин Магуайър е отишъл в офиса му и е пребил господин Джесъп. Това изглеждаше свързано с разследването, така че го сведох до вниманието на тогавашния шеф на „Убийства“ лейтенант Глицки. Той повика двамата следователи, работещи по случая, Шър и Брейди, и им предаде информацията.

— Шър и Брейди вече разполагаха ли с нея?

— Да. По същество двамата вече бяха идентифицирали обвиняемия като възможен заподозрян.

— Те работеха активно по случая, така ли е?

— Да, по всичко личеше, че е така.

— Бяха съставили комплекти от по шест снимки, за да ги покажат на свидетелите за разпознаване, нали?

— Да.

— А снимката на господин Магуайър беше една от шестте?

— Така процедираме — кимна Лапиър.

Харди чу как столът на Стиър изскърца зад гърба му и познатата забележка не закъсна:

— Възраждам. Какво е отношението на тези въпроси към делото?

— Какво целите, господин Харди? — запита Гомес.

— Тезата ми, Ваша Чест, е, че заради действията на началник Лапиър всички разпознавания от свидетелите в това дело са фатално опорочени.

— Добре. Възражението се отхвърля. Може да се опитате да представите тезата си, но бъдете внимателен.

— Да, Ваша Чест, благодаря ви.

Харди се върна до масата си и се престори, че си преглежда бележките, за да спечели малко време. Погледна набързо клиента си в лицето, видя как Ейми У го наблюдава с очакване и го връхлетя чувството, че всичко рухва. Той се върна на мястото си пред свидетеля и започна отново:

— Началник, вие казахте, че сте се заели с този случай заради телефонното обаждане на съветник Гудмън. Той каза ли ви защо е толкова заинтересован, та чак се обажда на началника на полицията?

— Предположих, че го прави, защото жертвата е работила за него и е искал да се увери, че разследването напредва.

— Не е ли могъл да се обади на следователи Брейди и Шър и да им каже информацията?

— Да, предполагам, че е било възможно.

— Но въпреки това е решил да ги прескочи и да се свърже директно с вас?

— Явно е така.

— След това телефонно обаждане сте отишли в отдел „Убийства“, за да предадете информацията, нали?

— Да.

— Конкретно обвиняемия Моузис Магуайър ли обсъждахте?

— Да.

— След като господин Гудмън ви е притиснал да покажете някакви видими резултати, не се ли разпоредихте следователите да продължат да разследват господин Магуайър като основен заподозрян?

— По онова време той беше единственият заподозрян.

— Отговорът на въпроса е „да“ или „не“, началник. Не казахте ли на следователите, че искате резултатите от разпознаването на господин Магуайър колкото се може по-бързо?

Лапиър изчака, като очевидно се надяваше Стиър да възрази, но той не помръдна. Тя смени стойката си в стола и кимна.

— Да.

Харди усети, че започва да напипва твърда земя под краката си, и искаше да продължи да води свидетеля с лесни въпроси, на които да отговаря с „да“.

— Началник Лапиър, смятате ли, че сте предали на двамата следователи усещането си, че разпознаването на господин Магуайър е спешно?

— Да.

— Като изключите всички други заподозрени? Да или не.

Лапиър се намръщи силно, погледна отново към Стиър и въздъхна.

— Да, но...

— Значи вашите следователи са показали комплектите с по шест фотографии на вероятните свидетели, като са знаели много добре, че господин Магуайър е единственият правилен и приемлив отговор, вярно ли е?

— Възразявам.

— Възражението се приема.

— Нека перифразирам — каза Харди. — Началник, вие току-що казахте, че господин Магуайър е бил единственият заподозрян, така ли е? И сте казали на вашите следователи, че очаквате от тях да извършат арест, вярно ли е?

— Не с тези думи.

Това не беше пряк отговор, но Харди не тръгна да го уточнява.

— Значи, когато са взели снимките на господин Магуайър, те са знаели, че вие очаквате от тях той да бъде разпознат.

— Възраждавам, това е хипотеза.

— Приема се.

— Няма да оспорвам, Ваша Чест, мисля, че изясних тезата си.

Харди знаеше, че няма нужда да напомня на журито показанията на доктор Пейли, който беше дал всякакви доказателства, че полицаите могат да повлияят на очевидците, като знаят кой е верният отговор, а това се отнасяше и за разпознаване сред шест различни снимки или при очна ставка.

В общи линии Харди беше измъкнал от Лапиър това, което искаше. Но искаше още, усещаше, че след катастрофалната сутрин се нуждае от още нещо. Той си пое дъх и изстреля следващия си въпрос:

— Началник, познавате ли бизнесмен от Сан Франциско на име Джон Ло?

— Възраждавам! — почти кресна Стиър от ярост и отвращение. — Възраждавам! Съдът вече се произнесе с решение по този въпрос.

— Не и в този контекст. Ваша Чест.

— Достатъчно близо е — каза Гомес. — Възражението се приема.

Харди смени подхода.

— Началник, вие знаете как да получите заповед за арест, нали?

— Да.

— Обикновено това включва предаване на случая на областния прокурор, който дава съгласието си, че случаят заслужава да бъде повдигнато обвинение, и отива при съдия, за да го повдигне и да му бъде издадена заповед за арест на обвиняемия. Така ли стават нещата?

— Понякога.

— Началник, като казвате „понякога“, имате предвид доста често от деветдесет и девет процента от случаите, нали?

— Не мога да посоча статистика.

— Но знаете, че по тази процедура минават стотици заповеди за арест, които се издават в Сан Франциско всяка година. Едва няколко са изключение, нали?

Лапиър трябваше да признае, че е така.

— Но в този случай нещата не са станали така, нали? Ето, вие сте заобиколила областния прокурор и сте накарали следователите да отидат направо при съдия, за да могат да арестуват господин Магуайър без никаква увереност, че областният прокурор ще повдигне обвинения срещу господин Магуайър на базата на доказателствата, които сте събрали до момента. Вярно ли е това?

— Би могло да се каже.

— Да, началник, би могло. Но е нямало причина да вкарате господин Магуайър в затвора, освен желанието ви да видите името си във вестниците и да угодите на някои силни местни политици, нали?

— Възразявам. Това е спорно твърдение и не е основано на доводи.

— Приема се. Господин Харди, може да продължите разпита в тази насока, но, моля, контролирайте тона на въпросите си.

Харди не се съобрази докрай с препоръката и продължи още пет-шест минути в същия дух. В края на разпита той пак не беше успял да пропука стената на доказателствата — кръвта, свидетелите, мотива и шилелага, които бяха в основата на обвинението на Стиър. Но пък поне беше доста сигурен, че нито един съдебен заседател не се съмняваше, че от политически съображения Лапиър е притиснала следователите да извършат ареста.

Може би, каза си Харди, и това да се окаже нещичко.

Щом Харди освободи Лапиър, съдията обяви ранната следобедна почивка и Джина Роук се надигна от мястото си в дъното на залата. Тя тръгна по централната пътека и стигна до първия ред, където Сюзън Уайс седеше всеки ден от началото на избора на заседатели като олицетворение на непоколебимата съпруга, оказваща постоянна подкрепа на мъжа си. Моузис разговаряше оживено с двамата си адвокати, а тримата бяха в ликуващо настроение след разпита на началника на полицията.

Джина беше силно впечатлена от постигнатото от Харди. Тя беше прекарала целия уикенд в кантората с него и Ейми. След като бяха получили искането на Стиър за изключване на хипотетични доказателства относно възможна вина на трети лица, им беше ясно, че ги очакват големи неприятности при подновяването на заседанията на съда тази сутрин. Харди се надяваше на невероятното — че Уайът Хънт или съдбата ще успеят като с магия да им дадат нещо в подкрепа на тяхната стратегия.

Може би щяха да успеят да посочат един от бодигардовете от антуража на Ло като достатъчно правдоподобен за истински заподозрян в убийството. Може би Гудмън, притиснат толкова силно от Харди и Хънт, че беше решил да дойде с личен адвокат, щеше да се огъне и да признае престъплението. Може би щяха да намерят Тони Солая, да го върнат да даде показания и дори да се разкрие като престъпник.

Разбира се, нищо такова не се случи.

Джина беше казала, че съдията няма да му позволи да призове Лапиър, както беше отхвърлила Ло и Гудмън, но Харди беше успял не само да я вкара в залата като свидетел, но и беше свършил чудесна работа, като демонстрира, че е била подложена на натиск от страна на Гудмън и на свой ред е притиснала следователите си. Харди беше дал на заседателите ясна причина да повярват, че показанията на очевидците са опорочени.

Това бяха рисковани ходове, но защитата беше убедителна и изобретателна. Въпреки това Джина вярваше с цялото си сърце, че е обречена. Сега оставаха само заключителните пледоарии, а след тях заседателите щяха да кажат, че Магуайър е виновен, тъй като друг заподозрян просто нямаше.

В неделя Ейми си беше тръгнала късно следобеда, а Джина и Харди бяха останали в солариума, бяха си сипали по едно уиски „Обан“ и бяха обсъдили възможностите. Накрая Харди се облегна в стола, вдигна крака на голямата кръгла маса, изля чашата в гърлото си и каза като на шега, че ако на сутринта съдията удовлетвори молбата на Стиър и ги лиши от аргументи за защита, ще им остане едно-единствено нещо. Трябваше да го направи Джина, а единственият дребен недостатък на идеята беше, че е напълно налудничава. Доста се бяха посмели.

Когато Джина се прибра у дома, започна да претегля недостатъците и плюсовете на лудата идея на Харди и въобще не успя да мигне.

Сега Роук стоеше до мястото на Съюзън на първия ред в централната част на залата и я гледаше как седи втренчена някъде напред, без да помръдва, а ръцете ѝ бяха стиснати в скута. Тя я потупа леко по рамото, представи се отново, тъй като преди само се бяха запознали, и тихо прошепна:

— Дали не бихме могли да поговорим за минутка отвън?

Следователите от отдел „Убийства“ никога не зарязваха другата си работа, дори когато бяха ангажирани с толкова сензационен случай като убийството на Рик Джесъп.

Пол Брейди седеше в една от стаите за разпит точно срещу общото помещение на отдела и разпитваше заподозрян на име Лиън Брайс. Той беше деветнадесетгодишен и по принцип се занимаваше с крадени мобилни телефони, но не му беше провървяло с последната му жертва — Джейсън Айхлър, двадесет и три годишен докторант по машиностроене от „Станфорд“. Всъщност късметът на Джейсън се беше оказал още по-лош, тъй като той беше мъртъв, но нещата не изглеждаха особено розови и за Лиън. При задържането му у него бяха

открити шест мобилни телефона, а един от тях принадлежеше на приятелката на Джейсън, Лили Фарадей.

Лили беше разказала, че в събота вечерта тя и Джейсън били в „Горящия Рим“. Тя оставила съвсем новия си телефон за четиристотин долара на масата колкото да се обърне и да си поръча още едно питие, но щом погледнала, видяла, че телефона ѝ вече го няма. По-късно същата вечер Джейсън пуснал джипиес приложението, за да види къде е апаратът, и пратил съобщение до номера, като предложат възнаграждение, ако го върнат.

Около единадесет часа в неделя Джейсън получил обаждане от номера на Лили и някакъв човек му предложил да му върне телефона срещу наградата. Колко точно била тя? Джейсън отвърнал, че е сто долара, и човекът се описал. „Чернокож афроамериканец, към метър и осемдесет висок, около 75 килограма. С хубава усмивка, черни кецове, маскировъчни панталони и черна тениска. Ще те чакам на ъгъла на «Левънуърт» и «Елис». Няма как да ме объркаш.“

Според Лили полицията нямало да свърши нищо. „За един телефон? Ти луд ли си?“ Затова благородният, страхотен и абсолютно неосъзнаващ какво прави Джейсън отишъл с колата си на срещата в един от най-забравените от бога квартали на града, като взел и Лили със себе си. Видял Лиън сред групичка момчета и отбил.

Казал на Лили да седне зад волана и да потегли при първия признак за нещо нередно, излязъл, изчакал я да се премести и пресякъл улицата, за да вземе телефона. Лиън го извадил, Джейсън казал, че преди да му даде парите, иска да се увери, че работи. Бил заобиколен от групичката гангстерчета, но ровел из менютата, проверял приложенията и дори се обадил на няколко приятели, включително и на Лили, която му изкрещяла да дава проклетите пари и да изчезва оттам.

След това тя чула цялата размяна на реплики през отворения прозорец. Джейсън казал, че телефонът така или иначе вече бил у него, а Лиън няма никакво право да очаква пари, тъй като го е откраднал. Но все пак можело да се спазарят и затова извадил портфейла си и измъкнал двайсетачка. Един от приятелите на Лиън грабнал портфейла и нещата бързо се объркали. Размахали се юмруци, а телефонът паднал на земята. Джейсън бил агресивен и опитен побойник, а освен това тренирал триатлон. Успял да срита двама от нападателите, да удари

още няколко и посегнал да си вземе портфейла, който се валял по земята.

Лиън също се навел, Джейсън го блъснал и той паднал. Джейсън посегнал да го удари, но се чул изстрел, после още един и смелият и глупав господин Айхлър се свлякъл на земята, за да не се изправи никога повече. Лили направила точно както ѝ бил казал, скочила на газта на беемвето, та чак гумите изпушили, и изчезнала надолу по улицата.

Сега Лиън сервираше на Брейди собствената си версия на събитията.

— Вървах си по улицата по моя си работа и видях шест или осем телефона, пръснати по тротоара. Взех ги и така се оказаха у мен. Какво да направя? Да ги оставя ей така? Няма начин. Майка ми не е отгледала глупак.

— До телефоните нямаше ли някой на земята? Труп например. Или ей така си бяха на улицата?

— Никакъв труп не съм виждал.

— А какво ще кажеш за свидетеля, който те описа как изглеждаш и какво носиш, както сам си се описал? Тя те посочи на очна ставка и те разпозна категорично.

— Е, и? Тя е бяла, аз съм черен. Това няма как да мине.

— Ами пистолета, който откриха у теб, когато те хванаха? И него ли намери на улицата?

— Беше на улицата, не у мен.

— Защото си го хвърлил, Лиън. И полицаят, който те е арестувал, е видял, че го хвърляш.

— Това просто не е вярно. Никога не нося такива неща. Питайте, когото искате.

Брейди знаеше, че го чакат поне още два дълги часа, преди да измъкне нещо от Лиън, и нямаше да навреди да оставят заподозрения да се поизпоти в малката стаичка. Освен това видя, че Лий Шър стои от другата страна на прозореца с някаква жена горе-долу на неговата възраст и му маха да излезе.

— Продължавай да си измисляш неща, на които смяташ, че ще повярвам, Лиън — каза Брейди. — Ще се върна след малко.

— Ей — подвикна Лиън. — Ще ми донесеш ли кола? Една студена кола ще ми дойде добре.

— Ще видя какво мога да направя.

Брейди излезе в благословената прохлада на основното помещение, обърна се и се увери, че е затворил и заключил вратата.

— Пол — повика го Шър му с изражение сякаш я боли стомах.
— Това е Джина Роук, един от партньорите в кантората на Дизмъс Харди. Става дума за случая „Магуайър“. Иска да направи изявление.

Шър си изключи диктофона, но двамата следователи останаха по местата на бюрата си, без да кажат и дума.

— Госпожице Роук — започна накрая Шър, — леко съм ужасена колко долнопробно е това, което казвате.

Брейди кимна в знак на съгласие.

— Очаквате да повярваме ли?

— Не ме интересува дали вярвате или не. Това е истината.

— Не мисля така — повтори Брейди.

— Е, разбира се, ваше право е да реагирате така.

Джина беше разказала историята си и умората я връхлетя толкова силно, че едва се държеше на краката си. Едва успяваше да стои права до бюрото на Шър.

— Няма значение дали вярвате или не. Длъжни сте да уведомите областния прокурор за това.

— Не смятам така — отвърна Шър.

— Малко сте закъснели с тези открития — добави Брейди. — Процесът е почти приключил.

— „Почти“ е доста неясна дума, следовател. Току-що идвам от съдебната зала. Заключителните пледоарии все още не са произнесени, вероятно няма и да бъдат до утре. Имате нови доказателства по случая. Не е моя работа да ви казвам какво трябва да правите, но и вие, и аз знаем, че трябва да ги предадете на областния прокурор, а областният прокурор трябва да ги предостави на защитата.

Роук се усмихна широко.

— Според прецедента „Брейди“, а с вашата фамилия няма как да не сте запознат със случая „Брейди“, просто нямате избор.

Джина говореше за делото „Брейди срещу щата Мериленд“, по което Върховният съд беше постановил, че защитата има право на достъп до всяко доказателство на *обвинението*, което може да хвърли

съмнение върху вината на обвиняемия. Областният прокурор трябваше да предаде абсолютно всичко — доказателства, показания, история, разпити — всичко, което можеше да оневини обвиняемия.

— Госпожо, знаете ли, че това може да са лъжливи показания? — смекчи тона Брейди, като се надяваше да се разбере с Роук. Ако ги поддържате, може да се озовете в затвора.

— Не са лъжливи — отвърна спокойно и решително Джина.

— Не са лъжливи. Това е истината.

Шър се приведе към нея.

— И не сте споменали досега? Как сте могли да го пропуснете, нали сте адвокат?

— Първо съм човек и се надявах, че няма да се наложи — отвърна Джина. — Днес обаче защитата се издъни доста. Не е ли съвсем очевидно защо не съм искала да го кажа? Тези показания ще причинят невероятна болка и страдание на семейството на обвиняемия, сякаш всичко, през което преминаха, е малко.

Шър се обърна към Брейди.

— Просто не мога да повярвам.

Той кимна.

— Нали разбирате, че ще проверим всичко и ще прегледаме разпечатката от телефона ви за тази дата? Както и на телефона на Магуайър. Ще разберем къде сте били и двамата всяка секунда от онзи следобед и от онази вечер.

— Казах ви къде сме били — отвърна Джина. — А вие си губите времето.

Трея Глицки седеше на бюрото си пред кабинета на Уес Фарел и шепнеше в слушалката на хендсфри устройството си.

— Не знам за какво става дума, Ейб, но вътре крещят, сякаш ги колят. Сигурно е за Моузис.

— Кой вика толкова?

— Основно Брейди.

Тя ясно си представи как по лицето на съпруга ѝ се появява една от толкова редките му усмивки.

— Лелее, няма ли да е ужасно, ако в цялото бързане да открият нещо за Моузис не са пропуснали нещо важно?

— На толкова прилича. Ужас! — стресна се тя и погледна към затворената врата. — Някой току-що удари или хвърли нещо.

— Чуват ли се крясъци от болка?

— Още не.

— Казваш, че Джина е вътре с тях?

— Да. Изглежда ужасно. Е, ужасно като за нея. Пак е по-красива от повечето от нас.

— Съмнява ме — рече Ейб. — Какво според теб им е сервирала?

— Нямам идея. Но трябва да е нещо голямо.

— Съдът още ли заседава долу?

— Така мисля. Мога да проверя и да ти кажа, ще ти звънна в пет. Смяташ ли да идваш?

— Може да е забавно.

— Къде си в момента?

— Ако щеш вярвай, но съм с Бил Шуйлър в сградата на ФБР. Работим с Уайът Хънт и се опитваме да открием нещо за Тони Солая.

— Като гледам какво става тук, може и не се наложи да продължавате с него.

— От твоите уста в божиите уши. Ако пък успееш да разбереш дали другите са още в съда...

— Ще ти звънна веднага.

Харди можеше и да не разполага с необорими основания, но смяташе, че има още няколко скрити коза. Беше представил теорията как кръвта се е озовала по обувките на Магуайър и заседателите я бяха чули. Възможността Моузис да е бил опръскан с кръв от Джесъп през февруари, докато го е удрял в коридора пред офиса му, беше напълно достоверна. Кръвта се беше пропила между подметката и горницето на обувките, там я бяха и открили. Разбира се, в своето изложение Стиър беше интерпретирал побоя така, че да покаже враждебното отношение на Моузис към Джесъп и склонността му към насилие. Доказателството с кръвта беше много важно и Харди искаше да се възползва от него. Единственият му проблем беше, че свидетелят му беше Джоузеф ди Бенедето от екипа на Лайъм Гудмън, който обаче не беше пряк свидетел на сбиването. За да успее да постигне нещо, Харди трябваше да докаже, че Моузис не само е ударил Джесъп, но и го е

разкървавил. Разпитът вървеше мудро, прекъсван от водопад възражения от Стиър, повечето основателни и приети. Младежът седеше на скамейката от близо час и Харди вече обмисляше да го освободи и да се съсредоточи върху Даян, секретарката на Гудмън, която поне беше видяла Моузис и беше станала свидетел на първите няколко минути от разговора между него и Джесъп. Точно тогава из залата се разнесе спотаено мърморене. Харди се обърна и видя как Уес Фарел идваше по средната пътека, следван от следовател Шър. Джина Роук я следваше с каменно изражение, а зад нея вървеше Брейди.

— Ваша Чест — каза Фарел, като стигна до преградата, — моля да ме извините за прекъсването. Искам разрешение да дойда до вас.

Гомес погледна въпросително към Харди, който все пак разпитваше свидетеля си.

— Не възразявам. Ваша Чест — каза той. — Всъщност смятам да освободя свидетеля.

— Господин Фарел, може да се приближите — покани го съдията.

Фарел бутна ниската вратичка с непривичен яростен блясък в очите. Когато се изравни с Харди, забави крачка и го наказва с враждебен поглед. Фарел загърби заседателите и се приведе към ухото на адвоката.

— Тази помия е под нивото ти — процеди той.

В кабинета на съдията царяха хаос и гняв. Гомес нямаше никакъв избор, показанията на Джина Роук трябваше да бъдат чути. Всички знаеха, че Фарел ще я обвини в лъжесвидетелстване и ще я преследва с цялата строгост на закона, стига отнякъде да се появеше доказателство, че думите ѝ са неверни. През повечето време Харди стоеше мълчалив. Беше шокиран. Не знаеше какво става, но му приличаше на пълна катастрофа. Предишната вечер с Джина се бяха шегували за някакъв евентуален сценарий, но дори и в най-дивите си фантазии Харди не си беше представял, че тя ще направи нещо подобно и ще разкаже такава история. Когато срещата при съдията приключи, всички се упътиха обратно към съдебната зала. Заседанието щеше да започне след петнадесет минути.

Харди чакаше до вратата на дамската тоалетна и успя да издебне Джина, когато излизаше. Тя му се усмихна напрегнато, но устните ѝ трепереха.

— Още ли се забавляваме? — попита тя.

Той не успя да каже нищо. Само кимна с глава и тя го последва. И двамата познаваха отлично разположението на стаите в задната част на Съдебната палата. Харди стисна Джина за ръката над лакътя и я поведе бързо към празна стая за разпити до асансьорите. Остави я да влезе, обърна се, затвори вратата и я подпря с крак, за да не може никой да нахълта.

— И сега какво? — нахвърли се той срещу нея.

— Сега ще ме призовеш и аз ще разкажа историята си.

— Джина... Господи боже.

Харди едва намираше думи и прекара пръсти през косата си.

— Това няма да се получи. Пълна лудост е.

— Кое е лудост?

— Моля те. Какво правиш?

— Казвам истината.

— Не можеш...

— Мога. Съвсем определено мога. Ти загуби, Диз. Стиър спечели с всеки свидетел. Ако Моузис отиде в затвора, ти, аз и Ейб ще го последваме, при това скоро. Не го ли разбираш? Искаш ли да рискуваш? Или за теб няма значение?

— Разбира се, че има, но...

— Няма „но“, Диз. Отрязаха ни всички варианти за смислена защита. Това е единственият ни шанс.

— Но това е лъжесвидетелстване. Лъжа.

— Не е лъжа. Истината е.

— Знаеш, че не е. Това е само идея, а снощи се посмяхме над нея. Това никога не се е случвало.

— Казвам ти, че се случи.

Харди поклати глава.

— Джина, стига. Така не може да се спечели.

— Може, ако е единственият изход. А никой от нас не може да си позволи да загуби.

— Това не е ясно. Не знаем...

— Не можем да рискуваме.

— Това не е риск. Заседателите няма да повярват.

— О, да, ще повярват. Ще ги накарам да повярват.

— А след това аз трябва да се разпростра върху това и в заключителната си пледоария.

— Ще направиш каквото трябва. Както го правя и аз. Нали все казваш, че сме се събрали все пораснали хора. Няма място за детински изпълнения.

Джина стоеше с леко раздалечени крака, скръстила ръце пред гърдите и го гледаше упорито.

— Всичко това се случва, Диз. Ти ще ме разпиташ, а аз ще разкажа историята от скамейката на свидетеля.

— Не можеш да го направиш.

— Трябва. Кълна ти се, че това е истината, всяка дума е истина. Нека заседателите решат.

Джина погледна часовника си.

— Имаме три минути. Няма да се откажа. Случи се. И е вярно.

Тя пристъпи към него.

— Хайде да вървим — каза Джина с внезапна нежност. Всичко ще е наред.

Харди имаше чувството, че нищо никога вече няма да е наред.

Юристите, съдията, стенографката и областният прокурор се бяха върнали в залата, Джина Роук вдигна ръка и се закле, че показанията, които ще даде, са истината, цялата истина и само истината.

Харди стоеше срещу нея вцепенен. Той беше адвокат на Моузис Магуайър и се беше закле да осигури на клиента си най-добрата позволена от закона защита. Ето че беше на път да получи показания, които да убедят заседателите, че Моузис е невинен.

Но знаеше, че това не е истината. Можеше да се кълне до гроб, че всичко е вярно, но щеше да знае, че е лъжа.

Джина му беше казала, че историята е истинска, и се беше заклела в съда. Не му беше работа, нито пък морално задължение да показва пропуските в показанията ѝ, трябваше да ги поддържа. Отново си повтори, че не бива да доказва, че тя лъже. Това не беше негова работа, дори и да можеше.

В момента Харди ненавиждаше това рационално мислене, защото знаеше, че и то е фалшиво. Но нямаше какво да направи. Беше длъжен да получи показанията, както би направил и с всеки друг клиент.

— Госпожице Роук, какви са отношенията ви с господин Магуайър?

— Приятели сме от шест или седем години.

— Това приятелство включва ли и интимна близост? Физическа близост.

Джина погледна Моузис, а след това и към мястото на Сюзън на първия ред.

— Да, включва.

Из залата се разнесоха сподавени възклицания. „Мама му стара“, изтърва се някой. Ръцете на Сюзън литнаха към устата ѝ, а Моузис наведе глава и скри лицето си в шепи. Някои от заседателите вече бяха осъзнали, че предстоеше нещо необичайно, спогледаха се и се приведоха напред. На масата на защитата Ейми У се наклони към Моузис, прошепна нещо в ухото му и сложи покровителствено длан върху ръката му.

— Госпожице Роук — продължи Харди, — скоро обръщали ли сте се към полицията с информация по този случай?

— Да.

— Къде бяхте в следобедна смъртта на Рик Джесъп на първи април тази година, неделя?

Джина си пое дълбоко дъх. Сенките под очите ѝ бяха толкова тъмни, че приличаха на синини. Харди започваше да извлича показанията ѝ със серия от въпроси.

— В късния следобед, около пет часа, бях в апартамента си и пишех. Тогава Моузис, тоест господин Магуайър, почука на вратата. Беше много разстроен. Каза ми, че предишната вечер дъщеря му е била изнасилена. Беше извън себе си от ярост и безпомощност. Не знаеше какво да прави. Знаеше кой е изнасилвил дъщеря му, знаеше го и къде живее. Беше проверил адреса, тъй като преди време беше търсил господин Джесъп и се беше конфронтирал с него физически. Сега обаче искаше да отиде до жилището му и да го убие. Опитах се да го успокоя и донякъде успях. Той се разплака от безпомощност, а аз

седнах до него, като се надявах да го накарам да се почувства по-добре.

Тя въздъхна, погледна към заседателите, но бързо отмести очи.

— Така се случи — продължи тя, — че едното доведе до другото и ние... имахме интимен контакт. Станахме няколко часа по-късно, той се изкъпа и си тръгна. Навън тъкмо се развиделяваше.

В залата цареше пълна тишина. Сюзън Уайс стана, обърна се с гръб към съда и съпруга си и тръгна по централната пътека към вратата.

Харди не помръдваше.

— Благодаря, госпожице Роук — кимна накрая той и се извърна към Стиър. — Свидетелят е ваш.

Прокурорът се изправи бавно и тръгна към средата на залата, за да застане пред Джина. Преди обаче да се обърне към нея, погледна към заседателите с абсолютно безизразно лице, за да може някак си да им предаде недоверието и презрението си. Моментът обаче вече не беше на негова страна.

Харди познаваше Големия грозник от доста време, но сега почти го съжаляваше. Изглеждаше объркан и разсеян, а въпросите му бяха такива, че в крайна сметка си навреди.

Стиър се обърна към свидетеля и започна:

— Госпожице Роук, каква е професията ви?

— Аз съм правист и писател.

— Пишете романи, така ли? Измислени истории.

Харди се изправи и възрази. Гомес прие възражението, което чак го учуди.

— Добре, нека поговорим за професията ви на правист. В кантора ли работите?

— Аз съм партньор в кантората „Фриймън, Харди и Роук“.

— А въпросният Харди от името на кантората в залата ли се намира?

— Да. Дизмъс Харди е адвокатът на господин Магуайър.

Залата се разбуча неспокойно. Гомес тресна с чукчето, призова към ред и лека-полека успя да го възстанови.

— С други думи, вие сте партньор на господин Харди, така ли е?

— Да.

— Хм. Тогава, госпожице Роук, бихме ли могли да допуснем, че вие сте на страната на господин Харди, както явно и сте, и искате да чу помогнете всячески да постигнете оправдателна присъда за клиента си?

Джина поклати глава.

— Колкото съм на страната на господин Харди, толкова съм и на страната на господин Фарел. Той също беше партньор в кантората, а сега е ваш шеф, нали?

Харди успя да улови погледа на Джина и кимна изразително. В ентузиазма си да я хване в крачка Стиър беше допуснал грешка, която сигурно щеше да му струва скъпо.

Прокурорът се прокашля и опита друг подход.

— Госпожице Роук, вие сте адвокат и съм сигурен, че разбирате, че показанията, които току-що дадохте, идват тъкмо в последния удобен момент. Защо изчакахте толкова дълго, преди да извадите тези толкова важни доказателства на бял свят?

— Причините са очевидни. Надявах се, че няма да се наложи да го правя. Надявах се, че другите възможности за защитата на господин Магуайър ще са достатъчни и няма да трябва да въвличаме съпругата и децата му. Но тази сутрин съдията отхвърли почти всичко, а така заседателите не могат да бъдат запознати с възможните други варианти. Ако не бях направила това признание, те щяха да обявят господин Магуайър за виновен, а това нямаше да отговаря на истината и щеше да е изопачаване.

— Добре.

Стиър сякаш осъзна, че и тази линия ще го доведе до загуба.

— Нека обсъдим нещо друго. Къде се намира домът ви?

— На улица „Плезънт“ в Ноб Хил.

— Това е доста далеч от „Марина Дистрикт“, нали?

— Не точно. На три-четири километра.

— Госпожице Роук, чухме как трима свидетели потвърдиха, че в късния следобед на първи април, неделя, са видели обвиняемия да върви из „Марина Дистрикт“, а в ръката си е държал нещо като тояга. Можете ли някак да съчетаете вашите показания с техните?

— Не. Сигурно са видели друг човек. Защото следобед обвиняемият беше с мен и бяхме заедно до следващата сутрин. Това са показанията ми под клетва и това е истината.

Стиър поклати глава, раменете му увиснаха в показно разочарование от Джина и едва ли не от цялото човечество.

— Нямам повече въпроси към свидетеля — каза той.

Харди се изправи.

— Ваша Чест, защитата моли за почивка.

Въпреки напрегнатия процес и бомбастичното му развитие във вторник сутринта заключителните пледоарии на двете страни бяха повече или по-малко методично изпълнени и лишени от драматизъм.

Стиър излезе първи и изложи представените доказателства — свидетелите, кръвта, отпечатъците от шилелага, предишната история между Магуайър и Джесъп и мотива, който водеше непосредствено до престъплението в неделя. Той почти не спомена показанията на Джина Роук и ги отхвърли като немощен опит за подвеждане на заседателите и отчаяно усилие за обръщане на изгубено дело.

Харди посвети първата част на речта си на кръвта по обувките, якето и колата на Магуайър, тъй като не можеше да я остави без обяснение. Оттам премина в пространна тирада за достоверността на разпознаването, за което беше говорил доктор Пейли. Не пропусна да подчертае, че при разпознаване полицаите могат да повлияят на свидетеля и фатално да опорочат показанията му, ако знаят точния отговор, като така го припомни за трети път на заседателите. Харди се спря и на веществените доказателства, които обвинението не беше успяло да осигури. Нищо не сочеше, че Моузис въобще е стъпвал в апартамента на Джесъп — нямаше нито един негов пръстов отпечатък, никакви ДНК следи или влакна от дрехите му. Нищо. А това съвсем не беше дреболия, особено предвид сцената на насилие, случила се в онзи следобед.

Накрая Харди изигра и големия си коз.

— Госпожица Роук дойде сама и това решение ѝ е коствало много. Тя е осъзнавала, че нейните показания и особено това, че ги дава в последния момент, ще я превърнат в обект на коментари и дори на присмех. Но тя се яви, макар и неохотно, едва когато обстоятелствата в залата я принудиха да го направи. При това е разбирала колко много ще навреди на себе си и на семейството на обвиняемия. И въпреки това е решила, че ще плати тази висока цена, за да не допусне един невинен човек да бъде осъден.

Самият Моузис също е жертва, но на собствената му вина. Но ако вярвате на дадените под клетва показания на госпожица Роук, тази вина не е заради извършено убийство, а заради изневяра. Решил е, че по-скоро би лежал в затвора, ако това ще спести на съпругата му болката да узнае за неговото предателство. Би лежал в затвора, ако това ще спаси и дъщеря му от още болка — не само от изнасилването, но и от лошата, ако щете, дори зла мъжка природа.

Харди замълча драматично.

— Сигурен съм — продължи той, — че господин Стиър би искал да повярвате, че решението на госпожица Роук е хладнокръвно пресметната стратегия на защитата. Не. Това решение е изключително мъчително за нея и за всички засегнати и тя ще трябва да живее с последствията до края на дните си. Тя каза къде се е намирал и какво с правил Моузис Магуайър в следобеда и вечерта в онази неделя, на първи април. Фактите са си факти — ако повярвате на госпожица Роук, а не забравяйте, че това са показания под клетва, то тогава истината, чистата истина е, че Моузис Магуайър не е убил Рик Джесъп.

Харди се зачуди дали да не приключи и да седне, но искаше заседателите да чуят още две неща.

— Добре, а кой тогава го е убил? — запита той риторично. — Не знаем. Но знаем, че господин Джесъп е бил жалко човешко същество и много хора може да са искали да го убият. Наистина ли смятате, че Британи Магуайър е била единствената му жертва, единствената жена, която някога е нападнал? Това е човек, който я примамва в бар, носи в себе си опиати и хладнокръвно планира това най-брутално престъпление. Ами другите му жертви? Нима нито една от тях не е можела да го убие? Ами любовниците им? Братята им? Приятелите? Гаджетата? Нима нито една от тях не е имала баща, който да се ядоса и вбеси дотолкова, че да посегне сам, както обвинението твърди, че е направил Моузис Магуайър?

Това е естествена реакция. Всеки от нас, а и всеки от вас сигурно я е изпитвал. Но обвинението по този случай така и не се е опитало да открие някой от онези други хора, които са имали същия разбираем, ако не и оправдан мотив да убият този много лош човек.

Само че човекът, взел правосъдието в собствените си ръце, човекът, убил Рик Джесъп, не е Моузис Магуайър. По времето на убийството Моузис Магуайър е бил някъде другаде и сега вече чухте и

знаете къде. Нека още веднъж не забравяме, че няма никакви физически доказателства, които да сочат, че господин Магуайър е бил в апартамента на господин Джесъп.

Харди реши да нанесе последния си удар.

— Накрая нека се спрем на това кого онези свидетели са забелязани да върви по тротоара в „Марина“, носещ в ръка нещо, определено като тояга. Честичко ставаше дума за това. Отговорът е, че са видели човек със среден ръст и средно тегло, облечен с яке на „Джайънтс“, с дънки и туристически обувки. По време на процеса вие бяхте в една зала с господин Магуайър и несъмнено сте забелязали, че той е среден на ръст и със средно тегло. Има кафяви очи и кафява, макар и леко прошарена коса. Няма отличителни белези като татуировки или някакви особености.

Така че свидетелите в този процес са зърнали мъж, който прилича на господин Магуайър. Бил е с яке, каквото носят много хора в Сан Франциско, все пак то е на бейзболния отбор на града. Не знаем кой е бил този човек. Но просто трябва да разберем, че това не е бил Моузис Магуайър. И е нямало как да бъде той. По това време той не е бил там.

Помнете, че ние сме екипът на защитата. Не трябва ние да доказваме, че той не е убиецът, а той, бездруго не е. Обвинението, обвинението трябва да докаже, и то извън всякакво съмнение, че измежду другите жертви на господин Джесъп, техните приятели и, да, бащи няма друг човек със среден ръст и тегло, с яке на „Джайънтс“, който да има същия мотив и да би могъл да извърши това престъпление. Обвинението не го направи. Дори не се опита, а това е много тъжно, тъй като случаят е толкова опетнен от политическа намеса.

Точно затова — заради тези неоспорими причини, заради всички обосновани съмнения — вие сте задължени от закона и от вашите клетви като заседатели да решите, че Моузис Магуайър е невинен. Благодаря ви.

Около четиридесет минути по-късно Харди и Глицки седяха в основната зала на „Сам“. Харди си беше донесъл мартинито от бара, а Стефано току-що му беше сервираше чаша каберне и телешко, увито в

бекон. Глицки, познат на приятелите си и като „Господин нисък холестерол“ заради прекарания преди години инфаркт, ядеше морски език на скара с гарнитура от спанак на пара и пиеше студен чай.

— Трябва да счупиш оковите, да се отдадеш на разгул и да помолиш Стефано за резенче лимон — тъкмо се шегуваше с него Харди.

— Не ми е нужно.

— Кой ти говори за нужда? Става дума за удоволствие, за аромат и за хедонизъм. Лимонът си отива страхотно със спанака. Отличен е със студен чай. Чудесен е с морския език. Нищо в чинията ти няма преобладаващ вкус.

— Не ми трябва преобладаващ вкус. Животът ми е пълноценен. Питай, когото искаш.

— Ако искаш, срещу един долар ще ти дам да си сръбнеш от мартинито ми.

— Не искам да си сръбвам от мартинито ти. От толкова отдавна сме приятели, а ти продължаваш да се опитваш.

— Приятели? Какви приятели?

Глицки отпи от чая си.

— Предполагам, че по-добри от теб и Фарел.

— Уес ще го преодолее. Какво иначе да направи?

— Не знам. Да те прати зад решетките. Да накара Гомес да те призове пред съда заради неуважение, лъжесвидетелстване или нещо друго.

Харди отпи от мартинито си.

— Джина е много сериозна жена, признавам ѝ го.

— Тя или някой, с когото работи.

— Искаш да кажеш, че имам нещо общо с показанията ѝ? Не вярваш, че казва истината?

— Моля тя — извъртя очи Глицки.

— Сериозно те питам.

Глицки побутна храната из чинията си и остави вилицата.

— Ето какво ме притеснява, при това наистина. Мислиш си, че ще оставят нещата да утихнат, но те няма да го направят. Брейди и Шър не само изглеждат като глупаци, но и ти ги обвини, че са немарливи и некадърни ченгета. Няма да го преглътнат. Да не говорим

за Вай Лапиър. Така че ще открият нещо, което да докаже, че Джина лъже.

— Телефонът ѝ е бил изключен през целия следобед. Тя провери.

— Ето! За това ти говоря, за малките подробности. За самия факт, че ти знаеш, че тя е проверила. Защо го е направила? Ами телефонът на Моузис? Имат ли джипиес данните му от онзи следобед?

Харди поклати глава.

— Не си го е взел, когато е отишъл при Джина. Бил е у тях през целия ден.

— И ти вярваш? Сериозно ли?

Харди набоде хапка телешко.

— Трябва да му вярвам. Доколкото знам, това е истината.

— Много изкусно изиграха сцената, когато Джина призна, че са били заедно...

— Мисля, че тя каза, че са имали интимен контакт.

— И това. Точно тогава Сюзън става и напуска залата, а Моузис увесва покрусено глава. Сякаш беше нагласено. И да знаеш, че заседателите го забелязаха.

— Че е нагласено?

— Не. Забелязаха изблика на емоция.

— Това са естествени реакции — сви рамене Харди. — Надявам се Моузис и Сюзън да не се разделят заради това.

— Аз ще продължа да чопля историята за собствено забавление, но Шър, Брейди и Стиър ще я разнищват до последния си дъх.

— Ами, желая ти късмет. И на тях също. Как обаче можеш да оспориш истината?

— Не се отказваш, а?

Харди отпи още глътка мартини.

— Вероятно не. Не че има от какво да се отказвам. Но дори и да има, пак няма да се откажа.

Харди стоеше в кабинета си само по риза и хвърляше стрелички по мишената за дартс. Нямахше никакъв смисъл да се преструва, че може да мисли за нещо друго, камо ли да се концентрира върху него, докато не чуеше присъдата. А заседателите можеха да решат днес, утре или чак след седмица.

Целеше всички сектори от двадесет до едно и след четири хвърляния с по три стрелички беше стигнал до „единадесет“, което значеше, че беше пропуснал едва два пъти. Беше затворил вратата, а лекият прилив на адреналин от очакването го държеше съсредоточен и нащрек.

Телефонът на бюрото му, директната връзка към Филис, звънна точно когато вадеше стреличките от дъската.

— Йо — каза той, като вдигна. Филис мразеше това и точно по тази причина Харди почти не пропускате да я подразни.

— Съпругата и дъщерите на господин Магуайър са тук и искат да ви видят.

— Идвам след секунда.

Харди си оправи възела на вратовръзката, облече си самото и сложи стреличките на мястото им зад шкафчето от черешово дърво, което прикриваше дъската за дартс. Отвори вратата, излезе във фойето, където го чакаха племенничките му и майка им. Прегърна ги поред и ги поведе към кабинета си да седнат и да се отпуснат. Освен Сюзън и Британи беше дошла и Ерика, по-малката сестра. Харди не я беше виждал от месеци.

Когато всички се настаниха, Харди ги попита дали искат вода, кафе, чай, вино или каквото и да е, но всички отказаха.

— Радвам се, че дойдохте — каза той и се върна зад бюрото си. — Много е хубаво, че сте се събрали и трите. Сега ни остава най-трудното — да чакаме.

— Това е нищо, Диз. Трудното беше през последните три месеца. Сега обаче ми се струва, че ще се окажем затънали в още неприятности, независимо от присъдата.

— Не е наложително да е така — каза той и ги изгледа поред.

— За нито една от вас. Журналистите ли ви тормозят?

— Няма и минутка спокойствие — обади се Британи.

— Опитвахме се да обядваме в „При Лу“ — оплака се Сюзън.

— Накрая решихме, че можем да се скрием тук. Надявам се, че нямаш нищо против. Там беше пълна лудница.

— Разбира се, че нямам нищо против — отвърна Харди. — Това е добра идея, макар че присъдата може и да се позабави. Ако нещата се проточат, всички може да дойдете при нас с Франи, а утре отново да дойдем тук, няма никакви проблеми.

— Ами, всъщност... — започна Сюзън.

— Това не е най-важното — прекъсна я по-малката ѝ дъщеря. — Най-важното е дали татко наистина е спал с онази жена.

Сюзън се прокашля и изчака, за да привлече вниманието на всички.

— Диз, аз вече казах на момичетата, че не бива да се тревожат за това. Джина ме изведе от залата и ми съобщи какво ще направи, както и че не е вярно.

— Това ли ти е казала? — повдигна учудено вежди Харди.

— Опита се да ми спести неприятностите — кимна Сюзън.

— Така е — намеси се Британи, — но нали знаеш какъв е проблемът, ако някой ти каже, че лъже?

Харди знаеше и кимна.

— Че може да те лъже и за това.

— Каква тогава е истината? — попита Британи. — Ти знаеш ли?

— Ти какво смяташ, чичо Диз? — настоя и Ерика. — Той каза ли ти? Убеден ли си наистина?

— Знам в какво вярвам, но няма как да съм съвсем сигурен, Ерика.

— А в какво вярваш? — настоя тя.

Харди обаче отказа да бъде въвлечен в подобна дискусия.

— Въпросът не е в какво вярвам аз. Вие не сте длъжни да казвате каквото и да било.

— Но всички не спират да питат... — продължи Ерика.

Харди кимна. Той беше наясно колко ненаситни и вулгарни са медиите и на какво са подложени трите жени.

— Нека си питат. Това им е работата. А вашата е да не отговаряте. Опасявам се, че сами трябва да решите в какво да вярвате.

— Но ако татко не е имал връзка с онази жена, това означава, че е отишъл и е убил Джесъп — каза Ерика.

— Не е задължително да е така. Може да го е убил някой друг. Искам да ме чуете. Всички явно смятате, че трябва да кажете нещо, че трябва да обяснявате нещата или да имате мнение. Отговорът е лесен — не трябва да казвате нито дума на онези хора. Просто им кажете „Без коментар“. Каквото и да ви питат. „Без коментар“. Не „не знам“, „не бих могла да гадая“ или нещо подобно. Просто „Без коментар“.

Харди се усмихна широко.

— Искате ли да се поупражнявате? Вярвайте ми, че трябва. Такова отношение е странно и неестествено, но трябва да си го наложите. Ако искате, мога цял следобед да ви задавам въпроси, а вие да ми отвърщате „Без коментар“.

— Но така ще изглежда сякаш наистина крием нещо — каза Ерика.

— Какво например?

— Ами че прикриваме онази лъжа. Лъжата на Джина.

— Откъде знаете, че е лъжа? Или коя точно част не е вярна?

— Дизмъс, моля те — каза Сюзън. — Нима трябва да казвам на приятелите си, че знам, че съпругът ми не е убил онзи човек, защото по същото време ми е изневерявал? И да се примиря? Какво толкова, чудо голямо.

— Не — отвърна Харди. — Трябва да кажеш, че това не влиза в работата на когото и да било. Нека се чудят и да говорят каквото си искат. Това е семеен проблем, а ти, Моуз и момичетата се справяте с него както можете и е редно да ви оставят на мира. Но още по-добре ще е да казвате „Без коментар“ на всички. Ако са ви наистина близки приятели, ви давам специално разрешение да казвате „Съжалявам, но наистина няма да коментирам“. Но няма нужда дори да се чувствате задължени да го правите. Осъзнавам, че правото на личен живот и пространство малко не е на мода, но концепцията за него е съвсем реална.

— Но каква е истината? — попита Британи.

— Нека приемем, че това, което Джина е казала на майка ти, е истина. Тя и баща ви не са имали връзка, както тя заяви пред съда.

— Ако това не е истина — продължи настъпателно Ерика, като едва преглъщаше сълзите си, — тогава татко е убиец.

Харди помълча и обмисли отговора си.

— Мила, баща ти се е бил във Виетнам. Там е убивал хора, както и аз. Това не ни прави убийци. Отнемането на живот невинаги е убийство. Понякога е оправдано.

— Смяташ ли, че ако татко го е направил, е било оправдано? — попита Британи.

— Брит, само баща ти може да отговори на този въпрос.

Всички се умълчаха. Накрая Британи въздъхна и погледна чичо си.

— Искам да те питам още нещо, чичо Диз, и сигурно ще можеш да ми отговориш. Знаеш ли какво е станало с Тони?

— Знаем, че си е събрал багажа и е напуснал града — каза Харди, като помисли малко.

— Но защо? Знаеш ли?

— Знам.

Харди им разказа цялата история.

— Той беше чаровно момче, Брит, но е трябвало да е по-нисък от тревата. Когато прикритието му е било провалено от онази снимка на вас двамата, е трябвало да изчезне. Ако това може да те утеши, не забравяй, че той не е бил такъв, какъвто изглеждаше. Не само на теб, но и на всички нас.

— Бих могла да му помогна, ако ми е вярвал повече.

— Някои хора, може би повечето, не могат да се променят. Наистина вярвам, че ти не можеш да ги спасиш. Така че сигурно ще е по-добра идея, ако предпочетеш да общуваш с хора, които не се нуждаят от промяна или спасение.

Сюзън се изсмя горчиво.

— Само дето през всичките години — обърна се тя към дъщерите си — сте ме виждали как приемам поведението на баща ви, който често се нуждаеше от промяна или спасение, но съм го обичала. Въпреки всичко.

— Изборът ти е бил правилен, Сюзън — каза Харди. — Момичетата ти са прекрасни. Ще преминем и през това последно препятствие и нещата ще се оправят. Просто изчакайте.

Едва беше млъкнал, когато на вратата се почука бързо и Ейми У я отвори. Беше се задъхала, а очите ѝ блестяха от вълнение.

— Току-що се обадиха от съда — каза им тя. — Заседателите са взели решение.

В три часа и двадесет и две минути следобед съдебните заседатели влязоха в залата, претъпкана от репортери, зрители и разни служители от Съдебната палата. Харди забеляза, че Уес Фарел беше седнал на задните редове. Все още изглеждаше упорит и непреклонен.

Трея също беше слязла от офиса на областния прокурор, но седеше до Ейб в местата зад защитата. Уайът Хънт беше дошъл с

някои от неговите хора. Там бяха Британи, Ерика и Сюзън, както и съпругата и дъщерята на Харди, което доста го изненада. Той не знаеше, че преди час Франи беше посетила Моузис в затвора и му беше казала „да внимава и да си затваря устата“. Джина Роук не се виждаше никъде. Четиримата очевидци и майката на Джесъп седяха на втория ред точно зад масата на Стиър и Гъндърсън. Пак там, но на първия ред бяха Лапиър, Брейди, Шър и Ленард Фаро, който беше ръководил проучването на местопрестъплението.

Харди, Ейми и Моузис седнаха на тяхната маса, а когато заседателите също заеха местата си, напрежението стана почти непоносимо. На Харди му се струваше, че се бавят. Ръцете му се потяха, а стомахът му беше станал на топка. Вратовръзката беше започнала да го стяга и я разхлаби малко. Вдигна чашата си с вода, но видя, че по нея личи, че ръцете му треперят, и я остави.

Заседателите сядаха един по един, а по лицата им не се четяха никакви емоции. Нито един не погледна Харди в очите, нито пък се обърна към масата му. До него Моузис дишаше шумно, беше пребледнял, цялата кръв се беше отдръпнала от лицето му, но очите му бяха гъсто изпъстрени с червени жилки. Ейми У седеше от лявата му страна, държеше го за ръката и я разтриваше.

Най-накрая приставът се изправи.

— Отдел двадесет и четири на Върховния съд на щата Калифорния заседава. Заседанието се води от съдия Керъл Гомес. Всички да станат.

Гомес влезе през задната врата на залата с развята роба и зае мястото си.

— Моля, седнете.

Харди си помисли, че тя, слава богу, явно беше решена да ускори нещата и сложи длан върху ръката на Моузис.

Гомес се обърна към заседателите.

— Заседателите стигнаха ли до решение по делото „Народът на щата Калифорния срещу Моузис Магуайър“?

Говорителят им Филип Уаксмън, един от бащите на дъщери сред заседателите, се изправи.

— Да, Ваша Чест, стигнахме.

— Единодушно ли е решението ви?

— Да, Ваша Чест.

— Моля, предайте документа на пристава.

Приставът занесе формулярите на съдията, тя ги прегледа дали са правилно попълнени, подписани, провери датата и ги подаде на секретаря.

— Госпожо секретар, бихте ли прочела присъдата, ако обичате?

Тя започна с името на делото, името на обвиняемия и на съда. Най-накрая произнесе:

— По обвинението. Ние, съдебните заседатели в горепосочения случай, смятаме обвиняемия Моузис Магуайър за...

Когато Моузис реши да спре да пие първия път, често слушаше парчето „Малката скала“ на Колин Рей, в което певецът твърдеше, че не е близвал алкохол от деветнадесет дни. Не му звучеше като нещо особено приятно, особено за толкова време, и Моузис скоро разбра, че на практика е цяла вечност. Днес няма да пия. Днес няма да пия. Днес няма да пия.

Ден след ден. Завинаги. Или за деветнадесет дни, което се случи първо. В действителност не беше пил нито капка в продължение на доста повече от деветнадесет дни след ареста. В затвора не сервираха вино с храната. Но откакто го признаха за невинен и се върна зад бара, алкохолът беше на една ръка разстояние. Разликата беше да успее да му устои. Днес беше нещо като негов личен юбилей, деветнадесетият му ден обратно зад бара. Зачеркваше датите в календара и когато стигна до магическото деветнадесет, реши, че вече може да си позволи да смята, че този път ще успее.

Беше вторник, пет и половина часа на един спокоен и слънчев следобед в края на лятото и животът му изглеждаше почти нормален. В „Малката детелина“ се събираха доста хора, Дейв се беше върнал на обичайното си място и пиеше третата си бира от час и половина насам. Една от лигите по дартс провеждаше състезание в задната стая и около двадесет играчи вдигаха врява и се мотаеха из коридора към предното помещение.

Осем от десетте високи столчета пред барплота бяха заети от четири двойки. Назад към тоалетните седеше групичка от шест или осем младежи около колежанска възраст, но всичките бяха над двадесет и една години, Моузис се беше постарал да се увери лично. Тъкмо бяха поръчали коктейли, а той ги беше приготвил с първокласен алкохол. Ако останеха доволни, сигурно щяха да поръчват още и да навъртят сериозен оборот.

Това също му даваше някаква малка надежда за бъдещето. Малка, защото вече не беше толкова платежоспособен. Беше прехвърлил още двадесет и четири процента от бара на шурей си като

заплащане за представянето му по делото. Нямахше основания да се оплаква, защото беше отново на свобода, а заслугата за това беше на Харди. Отношенията им бяха станали чувствително по-хладни, но Харди беше добър човек и Моузис беше запазил мажоритарен дял дори и след сделката. Сега имаше петдесет и един процента от бара, а Харди държеше другите четиридесет и девет. Освен това Харди беше настоял, че когато делът му от печалбата достигнеше стойността на разходите на Моузис по делото, което със сегашното темпо щеше да стане след около стотина години, ще върне двадесет и четирите процента на шурея си. Стиснаха си ръцете.

В семеен план нещата не вървяха толкова добре, макар че все още се надяваше той и Сюзън да успеят да си върнат старите взаимоотношения. И двамата се опитваха. От следващата седмица щяха да започнат да посещават и консултации. Сюзън още не можеше да приеме какъв човек се беше оказал Моузис и какво беше направил. Тя смяташе, че вярва, че той не ѝ е изневерил, но никога не го беше питала директно, а и той не беше повдигал темата. Ситуацията беше деликатна, тъй като отричането за връзката с Джина Роук едва ли не водеше до признание, че е убил Рик Джесъп. Доказателствата сочеха, че е имал всички възможности да го направи, а това също беше неприемливо за съпругата му. Така че в момента и двамата живееха в ничията земя на съмненията и страданието.

В края на краищата той беше приел, че това, както и всичко друго в живота, ще отнеме време, вероятно много време. Можеше единствено да продължава да не пие, да има вяра и да се надява, че двамата ще успеят да бъдат отново истински заедно.

Моузис занесе четвъртата бира на Дейв, приготви по още един коктейл за двойките на бара, взе си чаша за тъмна бира „Гинес“, но си наля газирана вода и добави лед и лайм. Обърна се и избра от плейлиста „Малката скала“ и още три стари парчета. Погледна колко е часът и се заслуша в музиката.

Лин, заместничката на Тони, която отдавна работеше за Моузис в неделя и понеделник, беше поела повечето от нощните смени. Беше свикнала да изкарва повече пари и обираше всички смени, които Моузис ѝ предлагаше. Трябваше да дойде след двадесет минути, а той щеше да си иде у дома и да си направи барбекю на покрива заедно с жена си и двете момичета. Тогава щеше да им каже за деветнадесетте

дни, тъй като всички знаеха, че това е важна психологическа бариера. Така щяха да разберат, че не се е отказал, че се държи и се справя отлично.

Моузис свали две чаши за бира „Бас“.

— Ей, Моуз — подвижна му мъжът с момичето вдясно, — знаеш ли дума, в която да има три съгласни една след друга? Мен ако питаш, няма такава.

— Напротив, има — отвърна приятелката му.

Предната врата се отвори и в бара влезе жена на средна възраст със сива коса. Вечерта беше необичайно топла, но тя носеше дебело, дълго до коленете палто. Поспря се, за да може очите ѝ да посвикнат със слабото осветление, забеляза празното столче точно пред Моузис и седна. Свали голямата си чанта от рамото, остави я на бара и му кимна като на познат. Моузис имаше чувството, че я е виждал някъде, но не можеше да се сети къде. Отблизо си личеше, че изглежда добре, и Моузис си помисли, че е някъде на неговите години, може би малко по-възрастна от обичайното за клиентите на „Детелината“.

— Моузис Магуайър — каза тя.

Барплотът беше блестящо чист, но Магуайър по навик беше започнал да го бърше пред нея и при всяко движение усещаше неравностите от ударите с шилелага преди толкова много месеци. Сложи салфетка пред клиента и каза:

— Аз съм. Какво да ви предложа?

Двойката вдясно още спореше за думата с трите последователни съгласни.

— Отсреща! — каза тържествуващо момичето. — Т, С, и Р.

— Вярно, браво на теб — посочи я Моузис и вдигна ръка, за да плесне нейната.

В частицата от секундата, когато отмести поглед от нея, сивокосата жена бръкна в чантата си. Когато Моузис я погледна, тя тъкмо вадеше ръката си.

— Аз съм Пени Джесъп — каза тя.

Държеше голям сребрист пистолет, хвана го с две ръце и без никакво колебание стреля три пъти от упор в гърдите на Магуайър.

Заупокойната служба беше в „Свети Игнатий“, а погребението на Магуайър беше в Колма в петък. След него Харди и Франи поканиха у дома си приятели, за да почетат Моузис. В катедралата и на гробищата имаше поне двеста души, но Харди очакваше да дойдат не повече от тридесет или четиридесет. Появиха се обаче повече. Освен Уес и Сам, Ейб и Трея, Джина, Уайът Хънт, Ейми У и много от клиентите от „Детелината“ пристигнаха още и хора от сбирките на анонимните алкохолици. По-изненадващо беше присъствието на няколко патрулни полицаи от района на „Детелината“ и на двама от заседателите по делото.

Харди беше заобиколен от гости и тъкмо вадеше една студена бира „Бекс“ от хладилника в кухнята, когато Уес Фарел се доближи до него.

— И аз искам такава, ако има и за мен — каза той.

Харди му я връчи и Фарел отпи.

— Доста хора са дошли — кимна прокурорът.

— Моузис беше доста известен.

— Да отбележа за протокола, че съм направо потресен от случилото се.

— Трябваше да внимаваме — съгласи се Харди. — Да хвърляме по едно око, да се оглеждаме. Да направим нещо. Тя го е дебнела. Аз трябваше да се сетя.

— Но защо? Синът ѝ е мъртъв.

Фарел се поколеба.

— Тя явно не е повярвала на историята на Джина.

— Логично заключение.

Харди отпи от бирата си.

— Да отбележа за протокола, тъй като явно това е лафът на деня, че все още никой не е опровергал думите на Джина.

— Ако не възразяваш, бих предпочел да не говорим с такива термини. Процесът беше честен и ти спечели. Между другото Сам ми каза, че не си отговорил на поканата за сватбата.

— Реших, че може би съжаляваш, че си ни поканил.

— Ти шегуваш ли се? Имам едва около трима истински приятели в града. Ще е хубаво, ако някой от тях дойде на сватбата ми.

— Чух, че дори Сам ми е била бясна.

— Трея явно е доносник — засмя се Фарел.

— Сигурно.

— Знаеш ли кос е смешното? Нали си спомняш как тя се опитваше да е на моя страна в онзи морален спор между нас двамата и поне да се постарее да погледне на нещата през моите очи? Това ѝ беше първият такъв опит.

— Как се справя досега?

— Общо взето, стигна до извода, че си постъпил правилно. Моузис е трябвало да убие онзи тип, тъй като изнасилвачите заслужават да умрат. И това са думи на моята либерална годеница.

— Заседателите се произнесоха, че Моузис не го е убил — каза Харди. — Но съм впечатлен от начина ѝ на мислене. Съпругата на областния прокурор трябва да подкрепя смъртното наказание, не смяташ ли?

— Тя не харесва частта с „наказанието“. Иска просто да очисти изнасилвачите.

— Тя е твоят малък борец за справедливост, който поема правосъдието в собствените си ръце.

— Знам, това е много специално отношение.

Фарел се вгледа в тълпата и се сепна.

— Направо не мога да повярвам.

— Какво? Леле! — изуми се и Харди.

Фарел го потупа по ръката.

— Ще те оставя да се оправяш сам — каза той и тръгна към задната врата и към двора.

Пол Стиър си проби път през хората и стисна ръката на Харди.

— Извинявам се, че се натрисам на купона, но ти каза, че всички са поканени.

— Така беше — каза Харди. — Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Не, благодаря, нищо не искам.

— Беше ли на погребението?

— Да, но стоях отзад. Не исках да привличам внимание и да създавам шумотевица. Мисля, че случилото се е ужасно.

— Фарел току-що каза същото. Който нож вади, от нож умира и така нататък. Ако го е направил, разбира се.

Харди не се чувстваше особено спокойно и въздъхна.

— Ти наистина ли се съмняваш?

— Без коментар — отсече Харди и се усмихна неприязнено.

— Мислиш, че се опитвам да те подмамя? — изненада се Стиър.

— Не бих казал, че това е извън границите на допустимото.

Стиър поклати глава със съжаление.

— Човече, понякога работата ни може да бъде доста лайнйна. Дойдох, защото наистина исках да ти кажа колко съжалявам.

— Добре. Но мога ли да ти припомня, че ако ти беше постигнал своето, той сега щеше да лежи в затвора.

— Не смяташ ли, че щеше да е по-добре да лежи там, а не където лежи сега? Водих процеса, защото за това ми плащат.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че играя, с каквито карти ми се паднат и съм морално задължен да се опитам да спечеля с тях.

Стиър замълча и се приведе към Харди.

— Освен това аз винаги се опитвам да подбера справедливо съдебните заседатели. Справедливо.

Отначало Харди не успя да разбере какво му казва Стиър. Справедливо, съдебни заседатели... И изведнъж прозря. Петимата бащи на дъщери. Господи, помисли Харди, той го е направил нарочно.

Стиър си пое дъх.

— Аз имам дъщеря, Диз. На дванадесет години е. Обича да играе футбол и бейзбол, да слуша музика и да танцува. Тя е светлината на живота ми. Ако някой ѝ направи нещо, съм абсолютно сигурен, че ще му изтръгна сърцето и ще го убия на мига.

Той подаде отново ръка на Харди и се сбогува:

— Както и да е, беше ми приятно да работя с теб. До следващия път.

После се обърна и се изгуби в тълпата.

Харди светна лампата и влезе в бившата спалия на дъщеря си в задната част на къщата. Когато Ребека отиде да учи в колеж, я бяха оставили както си беше. Напоследък Франи казваше, че мисли да я превърне в домашен офис за бизнеса си като брачен и сватбен консултант и да си спести наема, който плащаше за помещението на улица „Балбоа“. Засега обаче стаята беше непроменена.

На една коркова дъска Бек беше накачила снимки на приятелите си, на брат си Винсънт и на братовчедките си, както и нейни фотографии като малка. Харди плъзна пръст по тях. Ето я как язди в парка „Голдън Гейт“ и как играят с Винсънт във вълните в Санта Крус. Тук пък са двете с Британи, целите оваляни в кал на някакъв речен бряг. На тази снимка пък участва в училищна пиеса и е в костюм на магарето Йори. Ето я с раница на гръб, някъде на планина с групата други момичета скаути, а тук кара ски с майка си в Хевънли Вали. Чете пред прозореца, тук пък е с роклята за първия си бал...

Харди извади мобилния си телефон, погледна колко е часът и видя, че вече е твърде късно да ѝ звъни. Не обичаше да ѝ се меси прекалено често. Тя беше много заета, през цялото време учеше или правеше каквото там прави. Нямахше нужда да знае всичко. И без това нямаше какво толкова да говорят. Просто да я чуе, да ѝ каже, че я обича, но това можеше да почака до утре. Ако не забравеше. А, не, щеше да ѝ го каже сега, нали затова бяха измислили текстовите съобщения. „Просто си мисля за теб. 143“. Числото беше техният код за „Обичам те. Татко.“

Харди разбираше, че с това „Татко“ накрая ще бъде подложен на добродушен присмех. Разбира се, че съобщението беше от татко ѝ, нали беше пратено от неговия телефон, от кого друг да е? Въпреки това го остави така и натисна бутона за изпращане.

Стъпките на Франи отекнаха по стълбите и след малко тя застана на вратата, боса и по семпла памучна пижама.

— Нали щеше да се качваш горе след пет минути?

— Идвам.

— Да, но това беше преди петнадесет минути.

Тя го огледа въпросително и го докосна по ръката.

— Да не си плакал? Добре ли си?

— Не знам — каза той и се умълча.

— Какво има? — попита го тя.

Той не отговори веднага.

— Не мога да спра да си мисля за Моуз рече най-накрая той. — Така пък се сещам за Британи и за Бек. Не знам аз какво бих направил.

— Да се надяваме, че никога няма да ти се налага да разбереш.

Той отново се загледа в снимките.

— Дори не знам какво ме гризе, освен че ако не бях толкова проклет умник, сега той можеше още да е жив.

— Как така?

— Тя нямаше да се добере до него, ако той беше в затвора.

— Е, да... Така е, но той не искаше да лежи в затвора. Никой не те обвинява, Дизмъс. Ти го измъкна, а той желаше точно това.

Харди стоеше замислен и дъвчеше устната си.

— Както и да е — продължи Франи, — доколкото разбрах, Джина е била умникът.

— Не съвсем — поколеба се Харди.

— Твоя ли беше идеята?

— Когато го казах, не беше дори идея. Но аз го казах първи.

— И тя я е подела?

— Точно така. При това бих казал, че се справи блестящо. Но не спирам да се питам... Искам да кажа, че това е лъжесвидетелстване, при това от огромен мащаб, няма какво да увъртаме. Измама е. Или и двете, ти си избери. А това малко разваля представата ми за мен самия като за човек, който се опитва да върши правилните неща.

— През повечето време вършиш точно тях.

Харди сви рамене.

— „Повечето време“ не решава въпроса, нали? Всеки може да вземе правилните решения, когато са лесни. А това не беше такава и аз не го взех. Моузис щеше да издаде мен, Ейб и Джина, а моето фатално сладкодумие някак убеди Джина, че не можем да позволим това да се случи, независимо какво трябва да направим. Моузис се измъкна, защото аз я убедих, и го убиха пак заради това, че го измъкнах. Нали

разбираш защо изпитвам усещане за вина? А сега пък открих, че той така или иначе е щял да се отърве...

— И как така?

Харди замълча отново.

— Стиър е наредил списъка със съдебните заседатели — каза той накрая. — Допуснал е петима бащи на дъщери. Не е трябвало да правя нищо, само да играя по правилата и пак щях да спечеля или поне нямаше да загубя. Но не го направих и сега Моузис е мъртъв. Окей, не казвам, че вината е моя, просто свърших каквото трябваше. Няма как да контролирам всичко. Но аз някак си съм замесен в смъртта му, Франи, и трябва да се науча да живея с това.

— Ти сам го каза току-що. Той е щял да се измъкне така или иначе и отново е щял да бъде убит. Не си го направил ти. Това е истината. Сърцето ми се къса, Диз, наистина. Съсипана съм. Обичах го, но той си беше такъв. Нали ти все казваш, че характерът е съдба?

— Казал го е Андре Малро, не аз, но понякога обичам да го цитирам.

— И?

— Да — кимна Харди, — излиза, че е бил прав.

ЕПИЛОГ

Настаниха Британи в наскоро обновения хотел „Бел Еър“. Всичко ѝ се струваше нереално, но се беше случило напълно законно и по правилата.

Дениъл беше съвършен джентълмен, на тридесет и две години, женен, с две деца. Беше пристигнал в Сан Франциско, за да се срещне с майка ѝ и да се увери лично, че всички са доволни от условията, които предлага. Филмовата продукция беше сериозна, една телевизионна компания беше закупила епизодите за първия сезон и искаше ролята на Офелия, фаталната жена, да бъде изиграна от непознатата актриса. Дениъл се беше сетил за снимките в таблоидите от дните на процеса и я беше издирил.

Британи и майка ѝ смятаха, че ролята ѝ е добра, интелигентно написана и с драматичен сюжет. Вчера Дениъл беше дошъл отново, за да я придружи в полета до Лос Анджелис, и се качи с нея в лимузината до хотела, а той се оказа прекрасен и спокоен като в мечтите ѝ. Гледката на лебедите в езерото почти я разплака. Наистина ли беше тук? Това наистина ли ѝ се е случваше?

Беше девет сутринта. Краят на септември ги глезеше с чудесно време, въздухът беше мек и ароматен, а двамата закусуваха във вътрешното дворче под звуците на арфа на живо. Дениъл дискретно посочи към една маса встрани. Британи погледна и видя Франсис Макдорманд. Беше се зачела в нещо, което приличаше на сценарий, и си учеше репликите. Британи осъзна, че тук ще се срещне със сериозна конкуренция и с истински професионални актьори с години опит зад гърба си и с безброй филмови превъплъщения. Внезапно се почувства ужасно несигурна.

Тя попи устни със салфетката и я остави обратно в скута си.

— Дениъл, знаеш ли... Британи се поколеба, поклати глава и опита отново. — Няма да искаш да го чуеш, но...

— Обзалагам се, че ще искам. Пробвай.

Тя огледа дворчето, за да запомни обстановката.

— Толкова съм ви благодарна за възможностите, които ми предоставяте, но не съм сигурна, че ще се справя.

Дениъл склони глава настрана, а изражението му беше едновременно съчувствено и развеселено.

— Разбира се, че можеш. Погледни се. Мястото ти е тук.

— Не е. Тази сутрин се видях в огледалото и... — тя прокара пръсти през косата си. — Искам да кажа...

— Косата ти?

Тя кимна.

— Нямам коса — кимна тя.

Той продължи да се усмихва търпеливо.

— Дали забеляза, че когато влязохме тук, всички разговори замлъкнаха? Нека ти подсказва — не е заради мен.

— Защото ти не изглеждаш като чудовище.

— Вероятно имаш предвид чудовищно красива. Всъщност си красива до съвършенство.

Дениъл се приведе към нея.

— Дай ми ръката си. Наистина ли не съзнаваш колко прекрасно е лицето ти? Искане ми се да съм скулптор, за да го увековеча и да е винаги с мен.

— Сега вече говориш глупости.

Ни най-малко. Няма такова нещо. Ако искаш да чуеш мнението ми, смятам, че след шест месеца половината от младите жени в Америка ще са с къси прически, и то заради теб. Прическата на Офелия.

Тя сведе очи и усети как той леко стисна ръката ѝ. Отвърна му почти несъзнателно.

— Има и още нещо — каза той.

— Не — поклати глава тя. — Стига.

— Не мога да се спра — продължи Дениъл. — Излъчваш уязвимост, наранена невинност. Всеки мъж в Америка ще иска да те защити, да е до теб, да е част от магията, която създаваш, без дори да се опитваш.

— Смущаваш ме. Наистина.

— Не го правя нарочно. Казвам ти истината, която ти явно не виждаш. Ще спра, но при едно условие.

— Какво е?

— Усмихни ми се истински.

Той се вгледа в очите ѝ, като я държеше за ръката, а изражението му постепенно от почти ядосано стана затворническо, игриво, интимно и отново игриво. Тя продължи да се мръщи, но този непринуден чар я обезоръжи и накрая лицето ѝ разцъфна в поразителна усмивка, придружена от красивия ѝ гъделичкащ смях.

— Ето — каза той. — Ти си просто прекрасна.

Дениъл помълча и стана сериозен.

— Дяволски красива си.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Ти ще станеш звезда, Британи, при това голяма. Не бива да се притесняваш за нищо. Всичко ще бъде чудесно. А ако нещо започне да се обърква, аз ще съм до теб и ще те пазя. Ще бдя над всяка твоя крачка.

Британи някак си долови стаена заплаха, нещо недоизказано и това помрачи усмивката ѝ.

Но пък в крайна сметка бяха в хотел „Бел Еър“. Денят беше страхотен, а Дениъл беше силен и привлекателен. Британи щеше да има успешна кариера и да бъде щастлива.

Звуците от арфата галеха малкото дворче, а скритите нотки, които беше доловила, изчезнаха в нежната музика.

Усмивката ѝ се смекчи. Тя поднесе ръката му към устните си и я целуна опрощаващо.

— Добре — каза тя, — ще ти се доверя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.